

**Romulus Bărbulescu
&
George Anania**

**PARALELA
ENIGMĂ**

**ROMULUS BĂRBULESCU
&
GEORGE ANANIA**

R. Bărbulescu

G. Anania

**PARALELA
ENIGMĂ**

**EDITURA TINERETULUI
1973**

„Nu! Viitorul nu dă prea multe speranțe celor ce cred că mașinile, noii noștri sclavi, ne vor oferi o lume în care nu mai trebuie să gândim. Ele ne vor putea ajuta, dar cu prețul unor sacrificii supreme din cinstea și inteligența noastră. Lumea viitorului va însemna o luptă din ce în ce mai acerbă împotriva limitărilor inteligenței umane și nu un hamac comod în care să ne legănăm și să fim serviți de sclavii noștri roboți.”

NORBERT WIENER

PROLOG

DOSARUL EXPEDIȚIEI „ALDEBARAN”

Extrase din Raportul grupului de experți care au anchetat
cauzele catastrofei cosmice.

SECȚIUNEA A IV-A

3. Istoric

F. ANTECEDENTE

... Faptele expuse până aici dovedesc, indubitabil, că până în momentul producerii catastrofei zborul a decurs în condiții normale, și de asemenea că accidentul a avut loc pe neașteptate, fără a fi precedat de vreun indiciu care să-i semnaleze apariția. În sprijinul concluziei noastre, am atașat în anexele la prezentul Raport – pe lângă declarațiile celor 42 de astronauți rămași în viață și răspunsurile computerului Ciberdav – certificatele medicilor afectați comisiei, care atestă starea de sănătate deplină a supraviețuitorilor, ca și buletinele eliberate de experții electroniști și ciberneticieni, mărturie a funcționării ireproșabile a calculatorului⁵⁰⁵. Considerăm că documentele sunt de natură a convinge factorii în drept asupra imposibilității apariției unor erori în aprecierea obiectivă a cauzelor care au dus la catastrofă.

În continuare vom rezuma, pe scurt, principalele date ale acestui dezastru cosmic, cel mai mare din istoria astronauticii și a cărei relatare în extenso se găsește în volumul „Martorii vorbesc”, anchetă-reportaj a ziaristului W. I. Sword de la cotidianul „Voice of Truth” din Philadelphia⁵⁰⁶.

De 54 de ore, 14 minute⁵⁰⁷, cosmonavele „Iupiter 28”, „Alcor” și „Atlas the Tireless”, detașate de restul comandoului, survolau, la o distanță care le asigura securitatea, un nor de antigaz⁵⁰⁸, cu misiunea de a studia compoziția acestuia, efectuând totodată cercetări asupra câmpului gravitic variabil, de intensitate 22 pe scara O'Connor-Gornina, depistat de traductoare la 385 zile-lumină pe direcția de zbor a expediției⁵⁰⁹. Așa cum reiese din jurnalul de bord al lui „Alcor”, Remus Dav, comandantul suprem al acțiunii „Aldebaran”, dispusese, cu scopul de a facilita desfășurarea investigației, ca între computerele tuturor navelor să se mențină o legătură permanentă, în vederea prelucrării integrale a fluxului de informații și a efectuării de verificări asupra exactității rezultatelor.

În cea de-a 534-a zi de la ieșirea din sistemul solar, comando-ul se afla într-un sector al Galaxiei aparent pustiu, străbătut doar de ușoare pânze de hidrogen, departe de corpuri cerești, de focare de radiații și de periculoase câmpuri de forță⁵¹⁰. Din această cauză, echipajele, cu excepția oamenilor de cart și a schimbului de operatori ce deserveau calculatoarele, își începuseră, la ora 21, programul de odihnă. La 23 și 50 minute, 18 secunde, Ciberdav, coordonatorul computerelor de cercetare, a solicitat o întrevedere cu R. Dav, omologul său uman aflat la bordul aceleiași nave, „Alcor”. Analiza discuției dintre mașină și om, discuție păstrată în memoria calculatorului, relevă faptul că în spațiul din jurul vehiculelor cosmice s-ar fi petrecut în acel moment un fenomen de natură necunoscută. Asupra acestuia, Ciberdav nu a reușit nici atunci și nici ulterior să dea relații în sistemele de referință cunoscute și accesibile nouă. Tot ce s-a putut afla este că prezenta fenomenului fusese indicată de un anume element ivit în calculele computerelor și care modifica rezultatele respectivelor calcule. După însăși expresia mașinii, redată aici sub toată rezerva, a fost „un proces similar descoperirii prin calcule astronomice a unei planete care perturbă mișcarea de revoluție a corpurilor astrale

din vecinătate”, cu deosebirea că esența fenomenului pe care Ciberdav pretinde a-l fi constatat este cu totul alta.

Indicația lui R. Dav, după ce a luat cunoștință de situație, a fost, textual, următoarea: „Află imediat și cu orice preț despre ce-i vorba. Dar fără să pui în primejdie securitatea noastră...”⁵¹¹.

Convingerea comisiei, ținând seama de specificul momentului, de factorii implicați în acțiune și de relațiile lor de intercondiționare, este că indicația menționată a constituit impulsul inițial al catastrofei, impuls care, la rândul lui, a permis crearea unor noi complexe de cauzalitate, împiedicând astfel prevenirea și diminuarea dezastrului.

G. CONSTATĂRI

Concluziile noastre se întemeiază pe o serie de constatări, și anume:

1. Ciberdav era integrat, laolaltă cu computerele de pe celelalte nave cosmice, într-un sistem cu stabilitate plurifuncțională, ceea ce, conform schemei-tip a lui Lloyd, înseamnă, printre altele, că:

a) fluxul de informații parcurge integral sistemul, indiferent de natura fiecărei informații și de locul în sistem al receptorilor;

b) fiecare computer integrat sistemului selectează, după cod, informațiile potrivit programului său și pune în circulație datele rezultate din prelucrare, îmbogățind fluxul din punct de vedere calitativ;

c) prin intermediul stabilizatorilor de ritm al circulației informațiilor, sistemul de computere asigură controlul continuu asupra corectitudinii prelucrării datelor de către fiecare computer în parte;

d) activitatea și în ultimă instanță funcționarea fiecărui computer este nemijlocit condiționată de funcționarea întregului sistem.

2. Dintre toate computerele sistemului, singurul având

caracteristici aparate a fost Ciberdav, construit ca model electronic al astronautului R. Dav, deci înzestrat cu capacitatea de a sesiza și a reproduce stări afective umane – în speță copiind afectele prototipului-om – de care apoi să țină seama în desfășurarea calculelor sale. De asemenea, Ciberdav a fost, după propriile sale declarații, singurul dintre computerele care a descoperit existența fenomenului cosmic neidentificat, ce se încadrează, conform unor opinii, grupei așa-numitelor Fenomene X⁵¹². Este de presupus că între formula constructivă a lui Ciberdav și descoperirea Fenomenului X – dacă acesta a existat într-adevăr – se poate stabili o strânsă legătură.

3. Pe de altă parte, Ciberdav a știut că zona unde se desfășoară cercetările comando-ului „Aldebaran” este pentru prima oară străbătută de oameni, așadar că, în mod firesc, este un posibil loc al manifestărilor naturale de esență cu totul nouă. Aceste cunoștințe erau induse în programul său de instruire și în informările periodice, conform standardelor întocmite de All Bright pentru computerele construite după formula Ecuăției umane⁵¹³.

4. Deși element principal și coordonator al ansamblului de computere cu care a fost dotată expediția „Aldebaran”, Ciberdav, datorită formulei sale constructive, nu se putea consulta în adoptarea deciziilor decât cu Remus Dav, „geamănul-om”, neluând în considerație indicațiile altor membri ai echipajului. Totodată astronautul și calculatorul au alcătuit o entitate indisolubilă, acțiunile celui de-al doilea inspirându-se direct din indicațiile și comportamentul celui dintâi, iar computerul fiind, după sistemul dual elaborat de Kobo N'Myoun⁵¹⁴, subiectiv detașat pe de o parte față de celelalte calculatoare și pe de alta față de ceilalți oameni ai expediției, dar în interdependență funcțională cu ambele grupe de factori.

Ca rezultat al complexului de elemente obiective și subiective existând la momentul dat în desfășurarea acțiunii „Aldebaran”, catastrofa s-a produs în 6 etape, într-un interval de timp suficient de scurt⁵³⁸ pentru ca atât dispozitivele de securitate, cât și echipajele de pe cele 7 astronave distruse să nu mai poată interveni eficient.

Etapa 1: după încheierea convorbirii cu „geamănul-om”, Ciberdav acționează tunurile-laser cu tragere foarte lungă din sistemul de apărare antimeteoritică de pe „Alcor”, dirijând tirul asupra lui „Jupiter 28” și „Atlas the Tireless”, aflate în fața navei-bază. Durata etapei: 5 secunde⁵³⁹.

Etapa a 2-a: la ordinul lansat de Ciberdav, computerele de pe „Helios 102”, „Midas” și „Fair Andromeda” declanșează simultan tunurile-laser asupra navelor din fruntea formației – „10 Endymion”, „Alpha-Omega” și „Calypso”⁵⁴⁰. Durata etapei: 5 secunde.

Etapa a 3-a: comandantul suprem al expediției, Remus Dav, constată începutul dezastrului și, încercând să scoată din funcțiune computerul Ciberdav, provoacă un scurt-circuit în releele de alimentare a acestuia. În urma încercării, soldată de altfel cu un eșec, cosmonautul își găsește moartea. Durata etapei: 70 secunde.

Etapa a 4-a: moartea lui Remus Dav produce dezechilibrul sistemului om-computer. Ciberdav manifestă un stress puternic, după care își reia, cu modificări, programul, ordonând calculatoarelor de pe „Midas” și „Fair Andromeda” să devieze traiectoriile navelor către norul de antigaz. Manevra bruscă provoacă explozia motorului fonic al lui „Midas”. Durata etapei: 12 secunde.

Etapa a 5-a: echipajul de pe „Alcor” este trezit prin declanșarea alarmei de către supraveghetorii lui Ciberdav. Circuitele de siguranță ale computerului de pe „Fair Andromeda” se

împotrivesc ordinului primit, de a devia nava spre norul de antigaz, și blochează motorul și direcția rachetei. Nava se desprinde de formație și se pierde în spațiu. Durata etapei: 13 secunde.

Etapele a 6-a: ca urmare a desființării sistemului cu stabilitate plurifuncțională⁵⁴¹, computerul de pe „Helios 102” își recapătă independența, execută analiza situației create și, pentru evitarea pericolului de distrugere a navei, lansează către „Alcor” o torpilă antiplanetoid, cu motor fotonic și mascată prin câmpuri de ecranare. Prezența norului de antigaz modifică structura timpului protector al torpilei, astfel încât dispozitivele de securitate de pe „Alcor” reușesc să o detecteze și să o distrugă cu raze laser, prinzându-l în bătaia tunului și pe „Helios 102”, aflat pe direcția de tragere. Durata etapei: 5 secunde.

Bilanțul catastrofei: 253 de morți, șase astronave distruse și una răstăcită, eșecul expediției „Aldebaran”, compromiterea, definitivă, pentru etapa actuală, a cercetărilor cosmice în regiuni îndepărtate⁵⁴².

SECȚIUNEA A V-A Concluzii

... După cum aminteam și într-un alt loc⁹¹, convingerea comisiei de anchetă este că ultima replică adresată de R. Dav „geamănuului electronic”⁹² a fost declanșatorul tragediei lui „Aldebaran”. În privința modului cum s-a născut și desfășurat catastrofa, comisia adoptă în unanimitate concluziile de mai jos:

1. Întrucât a fost singurul dintre computere care a sesizat în zona cosmică străbătută de astronave prezența Fenomenului X⁹³, Ciberdav era obligat, în scopul continuării cercetărilor, să rupă sistemul cu stabilitate plurifuncțională în care se afla integrat, deoarece:

a) restul computerelor din sistem, datorită inferiorității lor

constructive, nu dispuneau de capacitatea de a surprinde și analiza Fenomenul X;

b) interpretând continuarea calculelor într-o nouă direcție de către Ciberdav ca pe o eroare, sistemul, cu elementele sale de control, urma să frâneze activitatea computerului „rebel”, ajungând, prin telecomenzi, să-l scoată din funcțiune.

2. Pentru ruperea lanțului format de sistem, ar fi fost nevoie de oprirea, în timp util, a tuturor computerelor, sau a cel puțin două treimi dintre ele, în caz contrar dispozitivele de siguranță înlocuind ieșirea din sistem a calculatoarelor defecte prin transferul de sarcini asupra aceloră în funcțiune și operând la eliminarea cauzelor defecțiunii (deci anihilarea lui Ciberdav).

3. Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că pe lângă efectuarea cercetării computerele aveau și sarcina conducerii astronavelor, existau două modalități de întrerupere a activităților lor, fără pericol pentru Ciberdav, respectiv pentru analiza Fenomenului X, și anume:

a) distrugerea în sens fizic a calculatoarelor în cauză și a navelor dirijate de ele, inclusiv a oamenilor din nave (care, lăsați, în viață, ar fi putut, cu șanse sigure de reușită, să oprească acțiunea lui Ciberdav prin intermediul „geamănului-om”) – soluție aleasă de computer și aprobată, formal, de R. Dav⁹⁴;

b) scoaterea din sistem a computerelor de către operatorii de serviciu, la comanda lui R. Dav – soluție care ar fi cerut, conform regulamentului, un interval de circa 150 de minute (timp în care Fenomenul X, după aprecierea lui Ciberdav, putea să dispară).

4. Înaintea consultării cu „geamănul-om”, Ciberdav elaborase planul distrugerii astronavelor și al nimicirii echipajelor lor. Dovada peremptorie a acestui fapt o constituie înseși declarațiile lui de după revenirea pe Pământ, când a fost supus testărilor⁹⁵. De altfel ascunderea intențiilor sale în timpul convorbirii menționate, nu a însemnat, la acea vreme, decât că respectivul plan exista, iar discuția în sine era o primă etapă a îndeplinirii lui. Astfel este de

remarcat că până și fraza finală a discuției dintre R. Dav și computer, după cum indică analizele psihologice, lingvistice și semiotice ale experților autorizați de comisie⁹⁶, i-a fost sugerată cosmonautului, în toate componentele ei, de către calculator, prin modul cum acesta din urmă a raportat apariția Fenomenului X.

.....
„Întotdeauna este posibil să cerem un alt lucru decât cel pe care l-am dorit cu adevărat... De obicei, dacă dorințele ni se împlinesc, ele se realizează printr-un proces de reacție, unde măsura împlinirii țelurilor intermediare se obține prin comparație cu ce am anticipat. În acest proces, reacția trece prin noi și ne putem opri înainte de a fi prea târziu. Dacă însă mecanismul de reacție intră în construcția unei mașini care nu poate fi controlată, decât după ce scopul final a fost atins, posibilitățile unei catastrofe ar fi uriașe”.

Ne permitem să cităm acest fragment din ultima lucrare a creatorului ciberneticii, Norbert Wiener,⁹⁷ pentru că el ne dă cheia tragediei petrecute cu „Aldebaran”, mai precis definește capcana în care fără voie a căzut R. Dav în discuția sa cu computerul. Într-adevăr, cererea adresată de către cosmonaut lui Ciberdav, după modul cum e formulată, face abstracție de faptul că acesta din urmă nu este decât o mașină; dimpotrivă, fraza se include în sistemul comunicărilor specifice între oameni. Expresii cum sunt „imediat” și „cu orice preț”, în convorbirea dintre doi oameni au cu totul alte valențe și semnificații decât în discuția dintre un om și un computer. Din păcate, nu numai că Ciberdav a luat în considerare sensul propriu al expresiilor, dar le-a dat și o interpretare gândită de el aprioric, ca de altfel și ultimei secvențe a comunicării: „fără să pui în primejdie securitatea noastră”.

Problema se reduce, în ultimă instanță, la implicarea, în sensul cuvintelor, a unor algoritmi diferiți de către om și mașină, după modelul schemei următoare:

Segmentul comunicării	Interpretat de Remus Dav	Interpretat de Ciberdav
1. „Află ce se întâmplă”	Convinge-te de existența Fenomenului X. Determină-i natura, modul de apariție și locul de proveniență. Tradu rezultatele în termeni accesibili nouă.	Continuă studierea Fenomenului X, după metodele tale. Rupe sistemul care te leagă de celelalte computere, pentru a nu fi stânjenit sau împiedicat de aceștia .
2. „...imediat”	Părășiți ⁹⁸ , dacă e nevoie, prelucrarea datelor privind norul de antigaz și câmpul gravific variabil. Începeți investigarea Fenomenului X.	Pentru ruperea sistemului trebuie să recurgi la distrugerea computerelor – variantă care necesită timpul cel mai scurt ⁹⁹ .
3. „...și cu orice preț”	Nu precupeți eforturile (nu economisi forțele). Dacă consideri necesar, vom renunța la celelalte cercetări din planul expediției, ca să elucidăm Fenomenul X.	Ai dezlegarea să distrugi, laolaltă cu computerele, și astronavele, nimicind echipajele acestora. Soluția se impune pentru a-ți asigura libertatea de mișcare. Înțeleg necesitatea și o accept.
4. „Dar fără să pui în pericol securitatea noastră”	Adică securitatea expediției și mai cu seamă a noastră a oamenilor.	Adică securitatea mea și a ta, noi doi fiind elemente ale aceleiași entități indisolubile ¹⁰⁰ .

Rezultă limpede că între R. Dav și „geamănul electronic” al acestuia a intervenit o divergență de păreri în aprecierea situației și, corelat, în adoptarea deciziilor. Această divergență a fost de altfel premeditat accentuată de Ciberdav prin ascunderea faptului că el e singurul dintre computere care, datorită formulei sale constructive complexe, a putut afla de prezența Fenomenului X¹⁰¹. Definind algoritmi drept regulile precise ce dirijează activitatea intelectuală la om și la calculatoare, se poate vorbi, deci, pe plan cibernetic, despre apariția unor algoritmi diferiți la om și la mașină, în momentul dat.

În fond, aici se ascunde principala cauză a catastrofei; și putem

afirma, cu privire la citatul din Norbert Wiener, că neînțelegerea dintre om și mașină a fost, în esență, aceeași ca în previziunea de acum un secol și jumătate a marelui savant (și va rămâne, desigur, aceeași și în dezvoltarea ulterioară a civilizației noastre). În cazul de față, există unele circumstanțe care îi conferă problemei un caracter particular: pe de o parte aspectul concret al contradicțiilor dintre mașină și om (respectiv între Ciberdav și „geamănul său uman”), iar pe de altă parte repercutarea consecințelor acestei contradicții asupra evoluției cercetărilor în cibernetică și, în special, asupra utilizării așa-zisei Ecuatii umane în construcția de computere...

Note:

505 – Anexele 346-358, Anexele 410, 423, 485 și Anexa 500, p. 11 – 85.

506 – Anexa 88.

507 – Este vorba în permanență despre timpul convențional de la bordul rachetelor.

508 – Intrat ulterior în nomenclatorul Oficiului central de astronavigație sub denumirea „Black Orchid-QR1225”

509 – pentru detalii, v. Anexele 86, 87, 88.

510 – Cf. Secț. a II-a, cap. 10, lit. M – Circumstanțe.

511 – Darea de seamă a Grupei a II-a a ciberneticienilor, Anexa 57, p. 19-20, 35.

512 A se vedea Vracek, Jiri, "Cosmosul și cunoașterea", Pardubice, 21 ... – studiu gnoseologic care tratează pe larg, din acest punct de vedere, cauzele catastrofei lui "Aldebaran". Autorul se raliază opiniei potrivit căreia Fenomenele X ar fi mesaje provenind de la ființe raționale extraterestre. De menționat că și Remus Dav a fost adept al acestei opinii.

513 – Pentru bibliografie de specialitate, a se consulta Fișierul școlii de cosmonavigație, pozițiile BCQ 10.015 -10.058; AAL 1.020; RZ 344. De asemenea, compendiul "Cu privire la așa-numita Astronava Rațională", material de uz intern al Fondului publicațiilor de astronaautică, Biblioteca de științe a Noului Continent, Mexico City.

514 – N'Myoun, K., "Câteva aspecte psihologice ale activității computerelor construite după formulele Ecuatiei umane"- Anexa 93.

.....

538 – Depozițiile supraviețuitorilor indică în medie cifra de 2 minute.

539 – Timpii vor fi considerați sub rezerva aproximației.

540 – Asupra poziției în spațiu a grupei de cercetare și a restului formației, inclusiv distanțele dintre nave a se vedea Anexa 15

541 – Cf. Sect. a IV-a, cap. 3, lit. G, pct. 1 din Raport.

542 – Desigur, datele prezentate aici sunt mai mult decât sumare, proporțiile reale ale dezastrului trecând dincolo de simpla înșirare a unor cifre. Pentru documentare, v. Sword, W.I., „Martorii vorbesc”, Anexa 88 a Raportului, Hodge, J., „Cei care nu s-au mai întors – schițe biografice”, Paris, 21..., Vlad, Corneliu, „Viața exemplară a lui Remus Dav”, Cluj, 21... , Vaulin, P., Yamato, S., „Cosmosul inaccesibil”, Osaka, 21... ,Cruz, Paolo, „Un eșec descurajator”, Brasilia, 21...

.....
91 – Secț. a IV-a, cap. 3, lit. F a Raportului

92 – „Află imediat și cu orice preț despre ce-i vorba. Dar fără să pui în primejdie securitatea noastră.”

93 – Pentru argumentație, comisia presupune existența reală a fenomenului.

94 – Asupra acestui element vom reveni, cu o analiză, mai jos.

95 – Cf. nota 511, Secțiunea a IV-a a Raportului.

96 – V. rezultatele analizelor în Anexa 72, capitolele 8 -10 și în Notele subcomisiei de expertiză și avizare, ibidem. cap. 14.

97 – Wiener, N., "God and Golem, inc.", Massachusetts, 1964.

98 – Amintim că Ciberdav a fost coordonatorul sistemului în care erau incluse și celelalte computere, astfel că putea comanda chiar el schimbarea obiectivului de cercetare.

99 – Cf. pct. 3 din Concluziile Raportului.

100 – Am arătat mai sus (Secț. a IV-a, lit. G, pct. 4 al Raportului) că Ciberdav, legat structural de "geamănul-om", R. Dav, se detașa subiectiv față de ceilalți oameni, ale căror indicații nu le lua în considerație. De aici înțelegerea pluralului folosit de R. Dav – "securitatea noastră" – nu ca o detașare a oamenilor față de mașini, ci a cuplului R. Dav – Ciberdav față de ceilalți componenți, oameni și mașini, ai expediției.

101 – Asupra motivelor invocate de computer în sprijinul acțiunii sale a se vedea punctul 3 din Concluziile Raportului.

PARTEA ÎNTÂI

1.

Apelul continua să răsună strident, șiruri de șuiere ascuțite, înlănțuindu-se frenetic. Sunetele se zbăteau între pereții camerei ca niște păsări prinse într-o colivie, și aerul era străbătut doar de freamătul lor neputincios și de țipăt.

Tib încercă să scape din mrejele somnului profund. Tresărea la fiecare semnal, supus și împotrivindu-se totodată unei porunci străine, care-l chema să alerge, dar mintea lui ordona sunetele apelului, așteptând codul de recunoaștere. Încă mai dormind, Tib căuta acest cod, nou pentru el. Se chinui să răspundă, se zbătu, ca un înotător prins fără aer în adâncul apei, dornic să ajungă, peste timp, la suprafață, gata să deschidă gura, avid, să inspire oxigenul înotărilor, neștiind dacă lumina nu-l înșală, și totuși îndreptându-se spre ea în sus, tot mai sus, înainte de a-l cuprinde panica.

Deschise ochii. Sub plafon pluteau razele albastru-întunecate ale lămpii de veghe. Prin peretele transparent, licărea, într-o perceptibil imensă depărtare, cerul înstelat al nopții. Aerul înăbușitor din încăperea acoperise chipul bărbatului cu o peliculă lipicioasă, cu miros iute, sărat. Transpirație. Luă pânza subțire de in cu care fusese învelit și începu să-și șteargă, neîndemânatic, gâtul, brațele, abdomenul, întrebându-se, fără intenția unui răspuns, de ce își refuză o baie. (Vila se înălța în

marginea falezei și, la flux, oceanul venea până sub platformele de agrement).

Apelul sonor se succeda mereu, la intervale exact stabilite, într-o gamă și cu un ritm alese să-l aducă la ordin pe destinatar. Tib strânse în pumn capsula receptor-emițător, un disc mic, bombat; văzându-l, nimeni n-ar fi bănuir ce se ascunde sub înfățișarea lui de jucărie inofensivă. Era singura piesă detașabilă a Iubitoarei Kali (centura neagră, strânsă în jurul șoldurilor, direct pe piele și pe care toți puștii mai răsăriți o visează ani la rând, până la maturitate) semnul distinctiv al celor din brigăzile științifice de cercetări speciale. Centura, o uzină miniaturală, cu sisteme de investigare, de control, de transmisie, cu dispozitive de securitate, centura a cărei părăsire e interzisă până și la baie și în ceasurile de dragoste, și astfel mulți au dus-o cu ei până la moarte.

Fără vorbă, era o vreme când Tib ar fi dat mult ca un astfel de semnal să-i parvină pe neașteptate. O! dacă s-ar putea să-și uimească cu el un grup de prieteni („Vă las, păcat! Nu, o pârliță de misiune... Cum? Păi sigur, riscantă”); și mai cu seamă fetele, nu pe oricare, pe cele nepăsător ignorante ale prezenței lui. La câteva luni după începerea școlii avea încă puterea să-și mai dorească o asemenea bazaconie – prietenii aceia rămăseseră într-o altă lume, sau era ca și cum niciodată nu i-ar fi cunoscut.. .

Tib fixă cu priviri obosite orologiul fosforescent din perete. Peste vreo două ceasuri soarele va pluti în marginea apelor și păsările își vor începe joaca de-a viața și moartea, ținând, aruncându-se flămânde după hrana ghicită prin oglinzile mișcătoare. Palmierii, dincolo de faleză, vor fremăta din frunze zdrențuite, colorând briza

cu verdele lor întunecat... La opt și patru minute sosește Eileen.

Numai că fumurile lui din tinerețe au trecut cu vremea. Și dacă ar fi pierdut numai atâta, dacă școala și ce i-a urmat le-ar fi plătit doar cu naivitatea lui încrezătoare din acei ani! Acum iată, a ajuns să ezite când trebuie să răspundă la apeluri; și un apel poate însemna orice, de la o banală verificare de prezență, la salvarea vieții unor oameni, la intervenții în defecțiunile dintr-o uzină nucleară, la studiul unei știri derutante provenind din Cosmos, la migăloasa analiză a unor metode de investigare submarină și la o conversație amicală cu un coleg aflat la antipod. Ezităările sunt urmarea necazurilor mai vechi și mai noi ale acestei meserii (pe care, odată deprinsă, în aceeași măsură cât îl exaltase în tinerețe acum îl obosea), și mai înseamnă că visurile s-au spulberat, înlocuite de corectitudine, de disciplină...

Și-o închipui pe Eileen căutându-l, fără rost, în toate camerele vilei, cum se mai întâmplase și altă dată. La întoarcere, el îi găsea un zâmbet trist, mai întotdeauna zâmbetul, pentru că Tib era mereu hărțuit de misiuni... Așa o și ținea minte, o femeie pentru el atât de tânără, și cu chip prelung, cu ochii negri-strălucitori și buzele roșii, cărnoase, umbrite de surâsul acela din colțurile căzute. Poate să fi fost singurul om la care se mai gândea cu intensă emoție și o neliniște greu de explicat la unul ca el, căci văzuse și trăise prea multe ca să-și mai poată descoperi acum reacții spontane. E drept, se mai gândea, duios, și la altcineva, la Berry Smith, camarad de brigadă și prieten definitiv, un soi de copil care a refuzat să se maturizeze, un lungan deșirat, dăruit din plin cu toate necazurile adolescenței, de la timiditate la maladiile juvenile, un tip căruia cineva, la o tabără de

antrenament, i-a dat porecla Gălbează – și o poreclă ca asta ajunge să se transforme în carte de vizită pentru toată viața. Dar cel puțin Gălbează semăna cu un cățelandru credincios, urmându-și stăpânul și niciodată suficient de sigur pe el ca să-i poți da drumul în lume. Pe când Eileen, numai tinerețe și feminitate, cu începutul ei de claustrare lângă acest Tib prea bătrân, prea îngândurat, prea taciturn, prea oricând gata de ducă.. .

Apelul de-acum nu-i al șefilor săi. E codificat într-o altă manieră, străină lui Tib și totuși cunoscută cumva. Tib ascultă, cu fața în sus, cu mâinile sub cap, și fluieratul strident nu-l deranjează, nu-i trezește curiozitatea, nici simțul datoriei. Își aduce aminte cum a pregătit iahtul pentru plimbarea pe ocean cu Eileen – în vreme ce o a doua amintire, nelămurită, se trezește și-și face loc spre gândurile lui și cu ea o sete înceată se pune în mișcare prin tainele trupului – se gândește cum a lucrat ziua întreagă să agațe ghirlandele de flori de-a lungul copastiei și pe greement. Oare Eileen, când va veni, măcar o să-i ghicească bunele intenții? N-o mai văzuse de peste trei săptămâni, atât a ținut ultima misiune – amintirea nechemată s-a apropiat, ori setea a devenit mai puternică? – nu se văzuseră și nu și-au vorbit, și din nou îl chinuia neliniștea ca Eileen să nu se fi schimbat, fiindcă trei săptămâni înseamnă mult, și întâlnirile se consumă între două ordine, între două apeluri presimțite, așteptate de ea; simple întrevederi, sfârșite înainte de a începe, în vile și rezervații ale brigăzii, mereu altele, unde niciodată nu ești acasă.

Setea îl podidi, animalică, dureroasă, ca după o zi petrecută în pustiu. Se răsuci, băjbâind pe măsuta scundă de lângă pat, în căutarea termosului pregătit totdeauna seara. Apăsă cu nerăbdare pe declanșator și

tot atunci, din cauza grabei, gestul îl enervă. Sau mai degrabă amintirea, acum limpezită, îi adusese o senzație veche, de revoltă, care-l tulbura peste măsură și pe care-o simțise idiot de des în anii mulți ai serviciului în Brigada Delta – pentru că mai sunt, nu-i așa?, pretutindeni mai sunt eșecuri: și asta înseamnă că intervențiile brigăzilor sunt câteodată și ele ineficiente, și mai înseamnă niște oameni morți în accidente, uzine spulberate de explozii, astronave rătăcite în golurile cerului, pe urmă anchetele istovitoare, anchetele...

Cupa se umpluse, lichidul curgea peste marginile ei, de pe mâinile lui Tib pe covor, umplând aerul cu miresme tari, de alcool, și subtile, ale esențelor de fructe tropicale. Tib bău, fără pauză, până-i dădură lacrimile, ca o răzbunare absurdă, și nu asta, ci ca să-și abată gândurile spre altceva. Patru note înalte, ascuțite, prelungi și imediat alte trei, joase, grave: apelul, într-un cod nou, acum știut, al șefului altei brigăzi, și furia venită din senin, și amintirea până atunci îngropată, toate împreună, legându-se între ele – sau numai bătrânețea lui încercându-l și în seara asta? Și totuși ar fi izbutit să scape, cel puțin de semnal, conectând pe emisie aparatul de la centură și rostind formula sacramentală a supunerii: „Tiberiu Donar la ordin!”

Așeză cupa înapoi, pe noptieră și rămase nemișcat, cu ochii larg deschiși, fără să clipească, în voia arșiței care urca în el din amintire – și cum mai băuse adineauri, parcă sperând s-o poată stinge cu un amestec de lichide savant dozat!

... Se antrenau de șase săptămâni în poligonul din deșertul australian (două blocuri, lipsite de confort, un platou acoperit cu zgură, piste pentru avioanele unor șefi care-i terorizau cu inspecțiile inopinate, o rampă de

lansare a astronavelor pentru antrenament; și săli de studiu, biblioteci, ateliere, instalații de modelare, aparate de gimnastică, dispensar, cabinet de control fiziologic și iar săli de examene: o uzină perfect pusă la punct. Și apoi computerele demontate, defectate, dereglate, care așteptau reglarea, repararea, remontarea, testarea, verificarea, avizarea – totul în timpi socotiți la secundă, și pe deasupra alarmele, nu totdeauna false, și instructori trăiți cu anii după regulament, și un comandant a cărui severitate în aplicarea pedepselor făcuse vâlvă) – loc cunoscut sub numele sugestiv de „Raiul pe pământ”.

Trecerea prin binefacerile acestui „rai” era o favoare acordată cu chibzuială celor mai buni dintre cei buni, adică acelor chemați, în urma unui triaj sever, pentru ca o dată, după merite și capacități, să poată fi incluși în brigăzile științifice de cercetări speciale. Tib fusese ales, împreună cu Berry Smith, într-un grup de o sută de cercetători științifici chemați din toate țările. De la eșecul lui „Aldebaran”, conducătorii programelor cosmice din occident opriseră toate zborurile în zone astrale îndepărtate și acum se străduiau să perfecționeze tehnica de navigație și investigare, să asigure mai întâi securitatea echipajelor și îndeplinirea, în bune condiții, de către acestea a misiunilor primite.

Adică să găsească noi formule pentru computerele superioare cu care dotau cosmonavele, în care scop solicitaseră, prin acorduri internaționale, concursul unor tineri ciberneticieni și electroniști din lumea întreagă, îi antrenau, la poligonul din Australia, în condiții aspre, ca pe niște veritabili astronauți – să poată face față luptei extrem de dificile cu mașinile –, apoi îi puneau să vegheze asupra unor calculatoare cu programări complexe, să analizeze în ce fel intră ele în contradicție

cu oamenii și să înlăture, dacă sunt capabili, respectivele contradicții. Și mereu le cereau rapoarte, soluții, idei de perfecționare a mașinilor, instituiau anchete și iar anchete când vreo brigadă nu dădea rezultatele așteptate – și majoritatea brigăzilor aveau, mai devreme sau mai târziu, parte de câte un eșec.

În poligon, viața nu era deloc ușoară. Singura destindere posibilă în izolarea aceea rămăseseră vizitele la barul unui orașel prăpădit, cel mult cu o mie de locuitori, așezat la douăzeci de kilometri de poligon; și distanța trebuia străbătută pe jos, fiindcă nici în glumă nu se putea cere pentru asta un vehicol. Băieții plecau dimineața, în ziua liberă, înainte să se dezlănțuie arșita și veneau înapoi după-amiază, acum pe o căldura de foc, care, amețiți de băutură cum mai erau, îi golea de puteri.

Și totuși unul dintre vremelnicii locatari ai „Raiului pe pământ” străbătea drumul până în oraș cu o mașină, putea rămâne acolo cât pofteste iar la întoarcere nimeni din conducerea școlii nu părea a-i fi remarcat absența. Pentru acest elev, severul și intransigentul comandant nutrea o afecțiune deplasat de îngăduitoare. Unii șopteau că tânărul în cauză, prin relațiile familiale, i-ar putea înlesni comandantului o avansare de mult așteptată, pe când șeful însuși lăsa să se înțeleagă că-i acordă băiatului un regim preferențial doar ca recompensă pentru strălucitele lui calități profesionale. Adevărul e că acest Nino Ortiz, odraslă a unei familii cu nume foarte cunoscut, cu tradiții, și ai cărei membri ocupau funcții însemnate în sistemul administrativ, primise de acasă o educație rafinată, știind să se poarte la nevoie ca un desăvârșit om de lume; mai avusese parte și de niște profesori excelenți, așa că vrând-nevrând impresiona prin cunoștințele lui multilaterale, prin excelenta sa pregătire

teoretică și practică, ce-l distanțau incontestabil de ceilalți colegi din școală. Aici, la poligon, în afara șefului nu prea îl mai simpatiza însă nimeni, căci Nino, lucid de situația lui privilegiată – care oricum, pe drept sau pe nedrept, ar fi ajuns să nască invidie și antipatii – avea grijă să păstreze față de toți o anume distanță. Plasa cu abilitate ironiei, vădea certe înclinații către cinism și, dacă totuși câte unul dintre camarazi îl mai puneă uneori la punct, găsea metodele cele mai dure pentru răzbunare. Știa să se sustragă ca nimeni altul de la sarcinile comune, reușind însă să rezolve dificile misiuni individuale.

Tib Donar fusese numit comandantul grupei din care făcea parte Nino Ortiz și începea să primească sancțiuni pentru indisciplina subalternului, fiindcă instructorii, la fel de înverșunați ca și elevii împotriva favoritului arogant, nu aveau totuși curajul unei atitudini deschise. Împotriva lor, ca și a lui Nino, Tib nu avea cum să lupte. Provenit dintr-o familie modestă, singurul copil al unor oameni fără prea mari pretenții de intelectuali, încă din primii ani de școală fusese nevoit să răzbată prin muncă și răbdătoare strădanii. Își modelase personalitatea de unul singur, învățând să se bizuie cât mai mult pe el însuși. Îvingea cu greu complexe de inferioritate ca să poată dovedi, într-un târziu că e la fel de bun sau și mai bun comparativ cu alții. Modest, retras și tăcut, timid în viața socială, lipsit de îndrăzneala unor manifestări publice care să atragă atenția și simpatiile, îi făcea pe mulți să se înșele asupra realelor sale posibilități. Cum să-l înfrunte atunci pe Ortiz, când bunul simț căpătat de acasă îi impunea să nu-și facă niciodată singur dreptate, ci să-i oblige pe cei care l-au umilit și desconsiderat să-și recunoască ei înșiși greșelile?

Așa a suportat, revoltându-se și neprotestând, sancțiunile cuvenite junelui Nino, poreclit, în perioada aceea, de cineva, Vopsitură. Și tot astfel a îngăduit celor din conducere ca, trecând cu vederea modul exemplar în care-și ducea sarcinile la capăt, să-l socotească un elev mediocru și un comandant nepriceput.

La barul frecventat cu prostească asiduitate de toți elevii poligonului, Donar a avut surpriza să întâlnească o fată de pe la ei, de lângă Dunăre. Bunicii fetei emigraseră în Australia cu un secol și jumătate în urmă, în timpul ultimului război mondial. Era o fetișcană foc de frumoasă, căreia îi citeai în ochi un soi de înțeleaptă tristețe, o fetișcană pentru care viața n-a fost nici simplă, nici peste măsură de ușoară. Servea acum în bar. Încercase mai multe meserii, fără să se oprească la niciuna, socotea că-i ajunge câtă carte știe și nu-și făcea, la vârsta ei, prea multe griji pentru viitor. Se bucura că a cunoscut un băiat – serios, ținu de câteva ori să sublinieze – inginer chimist la un combinat din nordul Australiei și care o ceruse de nevastă. Ea făcea fasoane că vrea să mai mediteze, îi ceru părerea și lui Tib, dar se vedea cât de colo că abia așteaptă măritișul. Chimistul îi dăruise un parfum, sintetizat pentru ea după o rețetă proprie, iar Dina, ca orice copil, se lăudase tuturor cu el și avea grijă să-l folosească în fiecare zi.

Din prima seară Ortiz puse ochii pe fată. Tib îi urmărea cu îngrijorare manevrele, observând cum, în ciuda împotrivirilor ei, Dina îl fixează tot mai insistent pe tânărul cuceritor, ispitită parcă să-i cedeze. Iar Nino, bănuind între ea și Donar alte relații decât cele adevărate, se străduia s-o seducă, înverșunat împotriva ei și-a lui Tib deopotrivă, insistând cu o grosolanie forțată chiar și pentru felul lui de-a se purta, fără menajamente.

Tib își imaginează că nu-l poate cuminți decât într-un singur fel. Aroganța lui Nino merita din plin o asemenea lecție, pentru că acest soi de brutalitate, la un om inteligent și rău intenționat, se anihilează printr-o altă brutalitate, menită să-l desmeticească ori să-i inoculeze frica. Dar nu lovise pe nimeni niciodată și mai știa că prin asta și-ar periclita tot viitorul făurit cu atâta trudă, iar câtă vreme Dina însăși nu-i cerea sprijin n-ar fi avut rost să intervină.

Și tocmai atunci, parcă dându-și seama că a întins coarda prea tare, ori temându-se de reacția lui Tib, Ortiz încetă brusc asaltul său sentimental. În acea perioadă elevii se pregăteau intens pentru examenele finale, așa că în ultima zi liberă acordată de comandantul poligonului nu s-au mai dus la bar, cu o singură excepție: Nino. Favoritul a dispărut la asfințitul soarelui, și seara, la zece, când avea loc apelul, încă nu se întorsese. Tib l-a căutat prin radiotelefon la bar, însă Dina îl asigură că nu l-a văzut în seara aceea.

La ora patru dimineța, în poligon s-a dat alarma generală. Feciorul distinsei familii Ortiz tot mai lipsea. Alarma, programată din timp și pregătită minuțios de profesori, urma să constituie examenul de absolvire al elevilor, iar comisia examinatoare trebuia să sosească dintr-o clipă în alta pe aerodrom. Grupele se adunară pe platou cu tot echipamentul cerut în asemenea situații, dându-li-se misiuni separate și fiind trimise să le execute – numai grupa lui Tib, cu un om lipsă din efectiv, rămase pe loc, pentru raport. Băieții l-au chemat cu rândul pe Nino, lansând apeluri din minut în minut prin capsulele radio prinse la centuri. Foloseau codul individual al lui Ortiz – un grup de sunete care-l reprezenta pe Vopsitură în nomenclatorul de cifru al tuturor brigăzilor și care nu

s-a schimbat de atunci, nu avea voie să se schimbe, indiferent de soarta purtătorului său. Patru note înalte, ascuțite, prelungi și imediat alte trei, joase, ca niște gemete. Niciun răspuns. Patru note înalte, ascuțite, prelungi și imediat alte trei, joase, ca niște gemete. Și niciun răspuns. Și patru note înalte, ascuțite...”

Comandantul poligonului aștepta îngrijorat. Nu numai echipa cu bucluc, dar și tema principală a examenului erau în pericol. Grupei acesteia, poate ca să-l scoată în evidență pe Nino, îi dăduse tema cea mai grea: deblocarea unui computer superior, aflat într-o uzină de pe fundul Pacificului și care de două zile intrase în contradicție cu operatorii ce-l supravegheau – nu se mai supunea comenzilor și conducea procesul tehnologic după inspirații de moment – astfel că de la o oră la alta se aștepta distrugerea instalației cu uzină cu tot.

Pe aerodromul școlii, avionul de serviciu, cu trapele deschise, era pregătit pentru decolare. Comandantul ordonă ca echipa să rămână în poziție de drepti până ce Nino va fi găsit, amenințând cu descalificarea pe cel care va mișca în front. Apoi puse un automat să supravegheze formația și plecă să-i întâmpine pe examinatori. Grupa rămase în poziția ordonată, căci cine ar fi îndrăznit chiar să clipească? Îl cunoșteau pe comandant, iar descalificarea însemna să reia ultimele trei cicluri de studiu, adică trei ani pierduți fără rost în școală.

Soarele se ridica pe un afurisit de cer senin, pârjolind ca în fiecare zi deșertul-rezervație. Costumele băieților, lucrate dintr-o țesătură specială, se încinseseră ca niște armuri de metal. Patru note înalte, ascuțite, prelungi și imediat alte trei, joase, ca niște gemete... Se rugau ca Nino să fi pățit un accident care să-i justifice absența, dar se știa prea bine că în asemenea cazuri aparatele

centurii lui ar fi dat pe loc alarma.

Examinatorii sosiți pe aerodrom au cerut lămuriri despre echipa rămasă în careu. Comandantul a răspuns lapidar, fără să explice: un om lipsă din efectiv – și atât. Hotărâră atunci să aprecieze mai întâi munca celorlalte grupe, lăsându-i la urmă pe băieții lui Tib. (Intrarea în examen era condiționată de prezența întregii formații, neadmițându-se lipsa nici unui om).

Tib își amintește cu greu la ce s-a gândit în acele ore nesfârșite. Singura senzație rămasă încă, după atâția ani, e setea, înăbușitoare, abrutizantă. Îl simțea lângă umăr pe Berry cum se lasă într-o parte – respira sacadat, sufocându-se în costumul dogoritor – numai de nu s-ar clătina, să-l descopere automatul! Curios, dar Nino îi fugea din gânduri puțin câte puțin. Nu se întrebese dacă are să fie pedepsit la întoarcere, nici dacă are să scape și de data asta și nici cum de există oameni făcuți parcă să scape din orice. Elevii ceilalți își terminaseră examenul. Începeau să revină în poligon, comentând rezultatele, oferindu-și prea târziu soluții mai bune, blestemându-se reciproc pentru pripeală și pentru egoism. Comisia, întârâtată de indisciplina grupei lui Donar, fusese de o asprime puțin obișnuită și împărțise calificative dintre cele mai proaste. Totuși, văzându-i pe cei opt camarazi, nemișcați în poziția în care-i lăsaseră la plecare, torturați de căldura năpraznică și cu buzele crăpate de sete, tăceau cu toții pe neașteptate, umblau cu fereală prin marginea platoului, și așa liniștea se întinse pretutindeni.

Se făcu ora nouă. Comandantul și membrii comisiei dispăruseră în sala unei biblioteci. Erau prea ocupați, desigur, și pentru asta nu și-au mai amintit că niște oameni stau de cinci ore în poziție de drepti, în soarele

nemilos. Și tocmai atunci, după atâtea ceasuri de sfidătoare tăcere, își făcu apariția și Nino. Oprindu-și mașinuța elegantă în spatele unei liziere de salcâmi piperniciți, ieși în fugă dintre copaci, poposind, ici-colo, pe după colțurile clădirilor.

— Uite-l! vru să murmure Berry, dar din gâtul său urcă doar un șuier pe care nu știa, nu mai putea să-l oprească.

Scrutând îngrijorat grupurile de elevi, gata să-i ocolească la vreme pe șefi și pe instructori, Ortiz se furișă pe platou.

— Avem o inspecție?...

Unii îi întoarseră spatele, nu cu dispreț, nu cu satisfacția deschisă a plății unei polițe, ci cu ostilitatea mocnită a omului batjocorit și nevoit să tacă, știind că revolta nu duce nicăieri, nici nu ușurează măcar. Alții doar căscau gura la spectacol, avizi să vadă izbucnind mai curând tăraboii ce plutea în aer, un prilej de bîrfă copioasă pentru mai multe săptămâni. Deși-l zărise pe Nino, Tib simțea numai setea, nu-l preocupa nimic decât setea, un gol peste măsură de fierbinte în trupul său și pe care îl cerceta cu uimire și cu bolnăvicioasă curiozitate; o arșiță înmiită față de-a soarelui, care totuși îi umflase limba și ochii, arzându-i pielea până la sânge.

Ortiz, sincer nedumerit, se apropie de grupa lui și cu cât își vedea mai bine colegii uluiala de pe chipul său lua proporții. Simți aburii băuturilor înghițite peste noapte cum îl asaltează de-a valma, lăsându-l fără puteri; ba nu, erau numai căldura și amintirea trupului de femeie tânără. De cine să-i fie frică? Luptă dușmănos cu slăbiciunea și o învinse. Se opri înaintea frontului, ca un comandant trecându-și trupa în revistă. Dinspre rezervație sufla un vânt slab, cernind pulberea roșie a

deșertului peste cele opt siluete încremenite printre oamenii care nu îndrăzneau să le privească. Tib simți cum îl înconjură un parfum discret, bine cunoscut, a cărui simplă amintire îi evoca un nume: Dina. Inspiră încet, adânc, să amâne bănuielile, certitudinea – cămașa albă a lui Nino era boțită, cu nasturii rupți; părul lui cârlionțat, des, lucios atârna acum în șuvițe pe frunte; cearcăne adânci îi umbreau ochii; o mușcătură vânăta la gât, sub guler. Și dincolo de teama de moment, băiețandru purta pe chip liniștea triumfătoare a bărbatului mulțumit de sine și sfidarea, orgoliul satisfăcut atât de proprii lui. Și Dina s-a opus? Mai curând îl acceptase, îl aștepta, mințise că n-a fost la bar, Dina cea cuminte...

Când Tib îl prinse de umăr cu mâna stângă, smucindu-l spre el, Nino simți cum mânușa comandantului, încinsă de soare, i se lipește de obraz și îi arde pielea ca o palmă năpraznică. Tib se mișca încet după atâtea ceasuri de neclintire și era sleit de puteri, dar își țintui cu violență subordonatul, șoptindu-i greoi, amenințător:

— Fugi la magazie! Costumul... și prezintă-te imediat în front! N-o să pierdem examenul din cauza ta, idiotule!

Nino dispăru în goană, pe când robotul de supraveghere declanșa alarma. Berry, lipsit de sprijinul lui Donar, își duse mâinile la față, uitind că poartă mănuși; sub noua arsură gemu ceva de neînțeles, poate ceruse apă și porni, în neștire, după apa aceea, după umbră, împleticindu-se, zăpăcit de insolație. Băieții din celelalte grupe se repeziră spre el, ducându-i la buze termosuri cu răcoritoare, în vreme ce Tib se apropie de robotul a cărui sirenă continua să urle strident și-l distruse cu o scurtă descărcare a pistolului anihilator –

arma făcea parte din echipament. Apoi se trezi că soarbe lacom lichidul reconfortant din termosul unui camarad.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, examinatorii și comandantul poligonului își făcură apariția când Nino Ortiz se afla de acum în front, abia ținându-se pe picioare de oboseală. Tiberiu Donar prezentă raportul, subliniind că grupa lui are efectivul complet și cere permisiunea să intre în examen. Membrii comisiei schimbă câteva priviri, iar comandantul, fără a cere nicio altă explicație, strigă un ordin. Cei nouă elevi se mișcă greoi, pornind în marș către aeronava de serviciu...

Mereu patru note înalte, ascuțite, prelungi și mereu alte trei, joase, ca niște gemete. Tib se răsuci pe dormeză și zăcu așa îndelung. Timpul curgea din el ca printr-o rană, ducându-i cu sine, ca nisipurile spălate de râuri, gândurile, amintirile; realitatea dispăruse în suprafețe cenușii, fără dimensiune, și, lunecând din pereți, din plafon, se depunea rotund în jurul lui, siluete în dans – și semnalul, înăuntrul lor semnalul.

Revăzu scena îmbarcării în avion: departe, camarazii de școală, fluturându-și mâinile în semn de salut, lângă ei siluetele examinătorilor, iar aici, jos, în capătul scării, Nino Ortiz, rămas ultimul, care-l privește pe Tib cu ochi încetoșați de osteneală, lunecând anevoie pe sub pleoapele umflate și roșii. „Urcă, ce dracu mai aștepți” îi strigă cu asprime Tiberiu și se miră el singur cum de nu-i poartă pică și nici nu simte nevoia să-i reproșeze ceva. Au să se socotească ei o dată, mereu altă dată. Deocamdată să-l izoleze în timpul examenului, să-l apere de răzbunarea băieților, ca să se poată întoarce teafăr înapoi, la Dina a lui... Măcar atâta să facă și Donar pentru Dina.

A urmat un salt aerian de 3 000 de kilometri spre est. Punctul terminus – insula Tongatabu; acolo începea examenul. În timpul zborului de aproape o oră, băieții s-au grăbit să mănânce și să se odihnească pe cât posibil. Parcă uitaseră întâmplarea de pe poligon, purtându-se cu Nino cel puțin politicoși. Până și Berry izbuti să se stăpânească, deși obrazul lui tumefiat, uns cu o pomadă împotriva arsurilor, îi tot amintea, oricum, de aventura lui Ortiz.

Aerodromul indicat pentru aterizare, paralel cu o plajă imensă, era pustiu, așa încât, până la apariția omului de la care aveau să primească misiunea, hotărâseră cu toții să facă o baie de câteva minute, profitând de vremea însorită și de apa, cu limpezimi de cristal, aflată la doi pași.

Atunci, parcă ieșit din pământ, un lungan în haină verde cu albastru, de ofițer pe submersibile, apăru lângă ei, fluturând un plic sigilat.

— Salut, popor! Care ești șef aici?

Tib făcu doi pași înaite.

— Lowe! îi întinse mâna lunganul. Vă pregăteți de baie, copii? Sancta simplicitas! Cine v-a trimis aici, să dați examene științifice, merita să fie aruncat la rechini. Vedeți jucăria pneumatică de colo, din golf? Hai, imbarcarea, fuga marș! Aveți în plic instrucțiunile șefului vostru de la poligon, și până vi le băgați în cap am și ajuns pe abisoscaf. O să faceți o mică plimbare prin fosa Tongatabu, să vă răcoriți.

Peste trei sferturi de oră, abisoscaful „Trident” încremenise cu ei la 10 500 de metri adâncime, pe marginea fosei suboceanice – un defileu îngust, prăpăstios, străjuit de munți ale căror pante abrupte se pierdeau în beznă. O pulbere fină, roșiatică acoperea

acest relief, ciudat de asemănător cu prveliștile selenare. Peste defileu se arcuia un păienjeniș de punți metalice, susținând un cub de dimensiuni impresionante, alb, cu pereții netezi. De sub el pornea, afundându-se în stâncă, un turn metalic negru și gros, iar de deasupra se ridicau spre suprafața apei un mănunchi de conducte argintii, cu diametrul cam de cinci metri fiecare.

— Centrul de extragere a magmei TT-04! îi dăscălea Lowe pe băieți. În țeava neagră de dedesubt e capătul galeriei de aducțiune a rezervoarelor magmatice, opt la număr, dispuse etajat, iar prin conductele de sus materia topită urcă la suprafață, unde se răcește, e tăiată în lingouri și trimisă la uzinele prelucrătoare. Toate treburile astea le făcea, până alaltăieri, computerul superior Barnabo, din seria I.F.-1001. Dar de două zile el bate câmpii.

— Vorbește limba păsărească! îl corectase, cu maliție, Berry.

— Pardon?

— Țsta e termenul de specialitate utilizat de brigăzile noastre.

— În regulă, copile! făcu Lowe, trosnindu-și degetele cu o viteză diabolică. Unu-zero pentru voi. Dar ai habar cum de-a învățat limba asta?

— Am citit ceva, dar n-am prea înțeles! zise Berry candid.

Citiseră cu toții instrucțiunile din plic, însă țineau să se răzbune pentru interdicția de a face baie.

— Păi vezi? Acum cinci luni s-a hotărât aici mărirea extracției. Barnabo a calculat cea mai bună soluție a afacerii, și-ai noștri încep să sape cavități pentru noi rezervoare magmatice. Aduc și instalațiile de dirijare a presiunii, a fluidității, mă rog, tot tacâmul. Mai rămânea

ca la ordinul computerului să se străpungă dopul de la galeria de acces spre rezervorul central (un fel de inimă vulcanică aflată la vreo nouă kilometri sub fundul mării). Ei, și ce credeți că face computerul?

— Găurește dopul.

— Aș! Ne povestește frumușel să ne luăm nădejdea că va mai mări producția, fiindcă el, dimpotrivă, o s-o micșoreze și pe cea de pân-acuma. Se-apucă bieții ingineri să vadă dacă nu cumva rezervorul central o fi secăt, sau instalațiile sunt fisurate și nu mai asigură fluxul de extracție corespunzător. Da' de unde? Totul O.K. Atunci îl scutură nițel pe Barnabo, intră un pic mai tare în el, pricepeți, adică „ce, ești nebun?”

La care computerul oprește toată mustăria și salut! De două zile nu mai dă nicio linguriță de magmă. Firește, la chestia asta toți au întins-o care încotro, să nu se trezească cu o explozie pe nepusă masă. Așa că la ora de față nu mai suntem pe-aici decât voi și cu mine. Eu unul nu mă sperii din orice, că am văzut, la viața mea, altele și mai și. Dar voi căscați bine ochii, că nu-i de joacă! Aveți în sala centrală echipament de salvare individual. Dacă simțiți ceva mișcări suspecte, vreun început de erupție, lăsați dracului totul, găuriți pereții cu pistoalele anihilatoare și, iute, la suprafață. Clar?

— Și dumneavoastră? întrebese Tib.

— Eu mă învârtesc pe-aici cu rabla mea, să vă port de grijă.

La capătul mai multor ceasuri de muncă neîntreruptă sfârșiseră testarea completă a lui Barnabo, descoperind, sau mai degrabă confirmând că, la fel ca și toate celelalte mașini care ajungeau să „vorbească păsărește”, computerul funcționează impecabil, laolaltă cu restul de calculatoare, subordonate, și cu întreg aparatajul de

comandă și control. Pe băieți îi ajunsese oboseala și-l suduiau, tot mai violent, pe Nino, care, chior de somn, se îndopa cu tonifiante; totuși nici vorbă să se poată odihni, pentru că din cele 12 ore acordate de examinatori consumaseră deja 6. Berry veni cu propunerea, acceptată de toți, să-i dea computerului un nou program, experimental, a cărui îndeplinire s-o urmărească, etapă cu etapă, pentru a putea descoperi în ce condiții și la care treaptă a calculelor Barnabo începe s-o ia razna. Șterseră deci din memoria mașinii datele acumulate în ultimele cinci luni – de când se hotărâse mărirea extracției de magmă – și-i alcătuiră un program foarte ușor: să analizeze situația în care se afla, în acel moment, Centrul TT-04 din punctul de vedere al producției și să comunice varianta optimă de punere a lui în funcțiune.

Programul, înscris, ca și cel vechi, pe benzi magnetice, urma să fie introdus în computer treptat, pentru înlesnirea verificărilor. Fiecare la sectorul său, băieții introduceau casetele cu benzi, la comanda, prin radio, a lui Tib. În fața pupitrului central, acesta urmărea șirurile de cifre și curbele, ca niște semne cabalistice, de pe ecrane, consultându-se cu cei din echipă.

De aceea când s-a produs accidentul a fost singurul care a știut cine-i vinovat și-n ce constă greșeala: din neatenție, de oboseală, de somn, Nino Ortiz încurcase casetele cu benzi, vârându-i pe gât lui Barnabo o secțiune a vechiului program. Ca urmare, computerul, lipsit de memorie, în loc să se mai împotrivească, s-a grăbit să ordone automatelor străpungerea bușonului ce bloca galeria dinspre rezervorul magmatic central. Efectuată fără pregătirile necesare, operația a dus la declanșarea unei erupții.

— Alarmă! strigase Donar la vederea dansului îndrăcit al seismografeilor.

Dar bubuiturile adânci din subteran vorbeau mai grăitor decât oricare aparat. Echipa se repezi buluc la echipamentul de salvare. Nimeni nu înțelesese ce s-a întâmplat, nici chiar Ortiz, care altminteri ar fi făcut să dispară proba vinovăției sale. Donar alergă, prin coridorul circular, la postul de observație cel mai îndepărtat, unde-l plasase pe Nino ca să-l ferească de mânia coechipierilor, iar acolo găsi banda cea bună, numerotată cu negru, semn că într-adevăr Nino introdusese în mașină cealaltă bandă, cu număr alb, a vechiului program. A luat caseta, a ascuns-o în buzunar și s-a dus să-și pună echipamentul de salvare.

Erupția, înăbușită cu greu și peste mult timp, a distrus în întregime Centrul TT-04 și a făcut o victimă: Lowe. Lunganul le purtase atâta grijă, încât a rămas pe loc până la izbucnirea vulcanului, când un torent de lavă i-a acoperit abisosciful.

Examinatorii i-au pus pe fiecare elev în parte să dea câte o declarație despre felul cum a fost cercetat Barnabo. Apoi, pentru că nicio declarație nu dădea indicii asupra modului în care s-a declanșat erupția, și comisia apreciind că băieții găsiseră soluția corectă de verificare a mașinii, s-a hotărât să li se acorde tuturor un calificativ de trecere.

A doua zi, când părăseau poligonul, Tib l-a oprit pe Nino în marginea șoselei, unde un glisor ultraeleganț îl aștepta să îl ducă acasă.

— Vrei să-ți iei rămas bun? întrebă Ortiz cu veselie răutăcioasă. Salut-o pe Dina din partea mea și... succes în dragoste.

— Am să-i transmit. Dar tu ai uitat ceva, ieri, pe

fundul oceanului.

— Zău? N-am avut nicio fotografie de la tine.

— Nu. O amintire de la Lowe. Asta.

I-a pus în mână caseta pe capacul căreia se lăfăia o cifră neagră pe fond alb și s-a întors spre autobuzul de Birdsville, care-l clacsona nerăbdător...

Nino Ortiz, cele patru note înalte și celelalte trei, ca niște gemete; Nino, codul lui individual, după 12 ani de la acele întâmplări. Și alt grup de sunete, scurte și repezi ca o poruncă, desemnându-i funcția: comandant de brigadă. Și pauză, și apelativul lui Tib, fără niciun adaos: simplu executant.

O migrenă îi dădea târcoale perfid, lovindu-i tâmplele parcă în joacă. Adună cuvertura și se șterse încet, masându-și fruntea cu pânza aspră. Mișcarea îi făcea bine. Luă iar discul aparatului de radio și-i roti cu îndemânare jumătatea exterioară, conectând emisia.

— Tib Donar la ordin! Nu primi niciun răspuns. Donar Tiberiu, cercetător executant, Brigada Delta, grupa 8, așteaptă ordine!

Zgomot, ca un chicotit slab și o voce necunoscută, de femeie, într-o manieră familiară:

— Donar! Tib Donar!

— La ordin! strigă, cu enervare crescândă.

— Ai răspuns cu 19 minute întârziere. Ești la un chef?... Cu cineva?

— Singur. Acasă. Am spart lemne.

Mic hohot de râs, cristalin, spontan.

— Te caută Nino Ortiz, comandantul Brigăzi Epsilon.

— Misiune?

— Deocamdată întrevedere. Himalaya, Valea Rupal. Dacă vrei, te ghidează omniobserverul.

— Cu cine am avut plăcerea?

— O secretară... de ocazie.

— Ajung... Tib privi ceasul, calculă în minte. Peste o oră și jumătate. Cel mult.

— Inclusiv întârzierea de 19 minute!

Declic. Liniște. Femeile de azi ar fi scos din sărite și-un stegozaur. Femeile... Și Eileen?

Fugi la baie, dezbrăcându-se în mers. Duș fierbinte, să-l curețe, să-l dezmoștească. Duș rece, să-i alunge somnul și amintirile. Iarăși fierbinte, iarăși rece, până i se tăie respirația. Apoi toaleta centurii – Iubitoarea Kali, cum o botezase un trăsnet, cu numele zeiței morții în vechea Indie. O curăță pe Kali atent, cu migală, îi șterse electrozii, îi schimbă bateriile, controlează, cu instrumentele de măsură, funcționarea agregatelor microminiaturizate.

Era târziu. Trecu în dormitor să se îmbrace, își aduse aminte că nu s-a bărbierit, luă de pe un fotoliu pelerina de ploaie – la vremea asta în Himalaya nu se făcea plajă – și trase maneta din colțul camerei: peretele curb, transparent lunecă într-o parte.

2.

Yaralde fusese pregătită minuțios de All pentru ziua când, după moartea lui, Hidra, fără nicio cauză aparentă, își va înceta activitatea. Misiunea fetei, aparent simplă, era în fond complicată și stranie: să vegheze în ascuns funcționarea computerului, și după oprirea acestuia să-l caute pe un oarecare Glyd, pe care să-l însărcineze în numele profesorului cu cercetarea Hidrei și căruia să-i pună la dispoziție fișele de observație și să-i dea orice informație suplimentară va solicita despre mașină. Iar dacă el refuză să primească materialul, Yaralde să apeleze la un alt bărbat, bătrânul Kobo, singurul care-l poate determina pe acel Glyd să accepte mesajul

încredințat post-mortem de All.

Totul părea o farsă, o fantezie puerilă, dar maestrul n-avea obiceiul să glumească, și-apoi glumele, ca să aibă haz, nu se pot prelungi la nesfârșit. Așa că Yoralde, încă întrebându-se de ce tocmai ea a fost aleasă drept confidentă și părtașă la îndeplinirea unui asemenea plan obscur, se strădui să memoreze ordinele și povețele maestrului, până ce ajunse să știe ca pe apă cum se controlează, de la distanță, reacțiile dificile, deseori neașteptate, ale Hidrei. De fapt nădăjduia, în secret, că foarte curând calculatorul își va duce la bun sfârșit sarcina de a înțepeni pe nepusă masă; și era destul de plictisită de pedanteria și metoda didactică rigidă a lui All, ca să anticipeze cu satisfacție acest moment, care ar fi redus dăscăleala indigestă a profesorului la o splendidă inutilitate.

E un mod de a te răzbuna când ai nouăsprezece ani și când n-ai crede, în ruptul capului, că omul care-și fascinează studenții cu personalitatea lui și pe care, în intimitate, îl divinizezi și-l și iubești puțin, are să moară într-o bună zi, ca oricare altul. Și mai ales când, abia venită la universitate, habar n-ai pentru ce o mașină, care, oficial, lucrează numai pentru coordonarea unui combinat al industriei e programată să se defecteze, la o dată aleasă de ea însăși – și tu ești singurul deținător al tainei acestui program, și n-ai să poți vorbi despre asta multă vreme, cu nimeni. De aceea, fugind de complicații, Yoralde socotea că a încheiat o alianță cu acel computer straniu, el trebuind să intre în impas cu mult înainte de prevederile lui All, iar ea mascând acțiunea lui subversivă printr-o naivitate bine simulată și prin sânguința la învățat, menite să adoarmă orice suspiciuni ale dascălului.

Și jocul a mers aproape un an, adică până ce All a murit. Atunci o singură dată fata i-a văzut pe Kobo și pe Glyd, printre puținii strânși la catafalcul profesorului. N-a îndrăznit să le vorbească, invocând, față de ea însăși, respectarea misiunii primite din partea defunctului, dar în fond o reținuse timiditatea. Pe Kobo l-a recunoscut după barba lungă, sură, revărsată pe piept și despre care All îi vorbise; în schimb chipul lui Glyd nu l-a putut memora, căci mai târziu, întrebându-se care dintre toți fusese el, nu-i revăzu în minte decât hainele neîngrijite și largi. Misiunea dată de All începu încă din vremea aceea s-o obsedeze – nu-și închipuia în ce măsură avea să-i închidă viața – mai cu seamă de când o chinuia ideea absurdă că moartea fizicianului fusese grăbită de complotul dintre ea și calculator. Gândul că Glyd va fi silit să preia cândva nu atât rezolvarea ciudatului program închis în circuitele mașinii, cât răspunderea pentru finalizarea întregii acțiuni, era nebulos și parcă neverosimil. Un timp, Yaralde tot mai sperase, ca și cum urmările nefaste ar fi întărit alianța, acum malefică, a ei cu computerul, că blestemata defecțiune se va produce în curând, și pentru asta fixa ea singură niște termene, întâi scurte, pe urmă mereu mai îndepărtate – șase luni, un an, cinci... Constata îngrozită că uită, pe zi ce trece, tot ce odinioară învățase cu o râvnă răutăcioasă, și-și dădea seama că notele strânse cu grijă pentru Glyd devin imprecise, iar comportamentul mașinii se complică peste puterea ei de înțelegere. Se stabili în Himalaya și se angajă ca tehniciană la Combinatul industrial, dar nici așa nu-i mai era posibil să urmărească ansamblul de procese din nucleul de comandă al calculatorului; aparatajul construit în acest scop de All însuși devenea insuficient și în multe privințe depășit.

Astfel Yaralde îmbătrânea pe nesimțite, într-o izolare până unde rar mai ajungeau ecouri ale întâmplărilor din afară. Îndată după ce, ca să fie mereu lângă Hidră, își întrerupsese studiile, părinții ei plecară pe Venus, într-o colonie a minerilor. Îi scriau des, aproape în fiecare săptămână, și ea le răspundea greu – că e sănătoasă, și, cu ironie involuntară, că are o muncă interesantă. Auzise că un frate, cel mare, a descoperit ceva important și că a luat un piemiu de prestigiu; chiar într-o discuție, de față cu ea, un celebru al zilei îi elogie lucrările, abia disimulându-și invidia. Altă dată, o ingineră din apartamentul vecin a dus-o într-o plimbare pe ocean, ca să-i spună că un anume Egon suferă, sărmanul, ca un câine; o întrebă cât mai are de gând să-l chinuie cu atâta indiferență, și bănuind că-i victima unei farse, ea s-a interesat, înțepată, de când au ajuns câinii etalon pentru suferință.

Așa zilele treceau fără nicio schimbare în viața ei, chiar și după ce realizase că All, cu bună știință ori supraapreciindu-i valențele, a sacrificat-o de dragul computerului. Din cei zece ani, cât dura specializarea în universitate, frecventase cursurile numai trei. Abia își mai amintea noțiuni generale de fizică matematică, pe când mulți dintre colegii săi dețineau de pe acum câteva titluri științifice. Într-un rând decise să-și reia studiile, să poată perfecționa aparatele de control ale mașinii. În sectorul lor tocmai luase ființă un ciclu de prelegeri, după absolvirea căruia avea dreptul, printr-o echivalență de examene, să se prezinte la concursul de admitere al unui institut zonal. Și de două ori comisia organizatoare a respins-o, pentru slabă pregătire, la sfârșit cineva de acolo sfătuind-o, fără menajamente, să se lase păgubașă.

Atunci s-a gândit prima oară să defecteze cu mâna ei

calculatorul lui All. Și-a luat benzile cu înregistrări din vremea studenției, notele și schemele lăsate de fizician și a încercat să le pună cap la cap și prin deducție să afle locurile vulnerabile ale construcției cibernetice. Pentru că, raționase ea, dacă în ciuda programului care-i dicta să se împotmolească, mașina nu s-a oprit nici după unsprezece ani, se prea poate să se fi stricat în așa măsură, încât să funcționeze impecabil la nesfârșit.

Pe vremea aceea încă nu se interzicea intrarea personalului în incinta care-o adăpostea pe Hidră, și, pe lângă cei câțiva specialiști însărcinați să controleze această zonă, aveau acces la computer și tehnicienii. Mai departe, în adâncurile muntelui sfredelit de galerii (unde se fabricau, după tehnologii elaborate chiar de Hidră, produse industriale într-o gamă din ce în ce mai largă – de la mașini-unelte și utilaje la vehicule rutiere și aeronavale, ansamble cibernetice și aparate cu diverse specializări) niciodată nu putuse pătrunde un om. Se bănuia că acolo există laboratoare, bancuri de probe și piste de rodaj, deoarece transportoarele aduceau la suprafață, pentru fiecare sortiment solicitat în comenzi, un număr de variante cu grade sporite de perfecționare. În buletinele emise periodic, Hidra anunța extinderea posibilităților de fabricație pentru sortimente noi, ca și rezultatele propriei sale activități de cercetare. Un sistem complex de transmitere a informațiilor, utilizat, de altfel, pe plan mondial, o ținea la curent cu descoperirile de ultimă oră în domeniile respective.

Curând însă Yaralde își dădu seama că nu va putea interveni asupra Hidrei; nu numai că i-ar fi fost imposibil să deregleze un centru vital al mașinii, dar însăși utilitatea acestui act – făcând abstracție că era un fel de sabotaj, cu urmări lesne de închipuit – i se părea acum

de minimă importanță. Poate chiar păstrarea secretului încredințat de All constituia o primejdie, atâta timp cât scopul real pentru care fusese conceput și programat acest computer autoperfecționabil nu era, de fapt, cunoscut nimănui. Și tocmai atunci fata se îmbolnăvi și plecă într-un sanatoriu de pe o stație cosmică orbitală; își așteptă vindecarea, înainte de a lua o hotărâre, acordându-și cu ușurare răgazul, ca pe o vacanță binemeritată.

Dar la întoarcerea pe Pământ renunță la toate planurile – poate deznădejdea trecuse, ori nevoia de supunere, reînnoită, fuga de complicații, din pricina căreia odinioară acceptase misiunea propusă de All, o cumințeau din nou. Ce-i drept însă, nu pentru multă vreme. Până în ziua când nu mai reuși să urmărească în mod coerent nici reacțiile de ordin secundar dinăuntrul Hidrei și când tot ce se petrecea sub carcasa blindată a acesteia rămăsese practic în afara oricărei posibilități de control. Atunci Yaralde hotărî a doua oară că funcționarea Hidrei trebuie oprită. Încerca să întrevadă o modalitate, se grăbea, cu impresia că, scăpat de sub supraveghere, computerul va declanșa o catastrofă, ca și cum cele câteva aparate de măsură la îndemâna fetei ar fi putut preveni, până atunci, apariția unui asemenea pericol. Și în înfrigurarea căutărilor, pe neașteptate constată că de fapt o parte a obligațiilor sale, de observare a funcționării Hidrei, au încetat.

E straniu cum niciodată nu judecase lucrurile în perspectiva celor aproape doisprezece ani pierduți, a viitorului ei ratat și a înstrăinării de lume. Socotise mereu că totul va fi o perioadă pasageră, apărută accidental și de aceea fără durată. Și n-a simțit, în izolarea impusă și acceptată de ea însăși, că anii aceia

treceau din viața ei. În planurile pentru mai târziu, sărea firesc peste situația actuală, cum ar face-o un bolnav în spital, ca peste o etapă plicticoasă, dar obligatorie și poate folositoare. Auzul succeselor de răsunet ale unora dintre foștii colegi îi aduceau îngrijorări de moment. Știa bine că „după asta” va veni rândul său să strălucească și cu toate că pierduse pasul, și ea singură întrezărea – pe măsura scurgerii vremii tot mai des – cât de departe au ajuns și oameni care altădată, la universitate, fuseseră în urma ei, se mai considera totuși, cu un nesăbuit orgoliu, superioară lor. Așa alunecase în capcana inactivității. Cu iluzia că poate depăși oricând decalajele, era comod să aștepte venirea unei schimbări sigure, chiar dacă esența acestei schimbări îi scăpa. Neliniștea pentru destinul computerului, în ciuda vechii ei admirații față de All și dincolo de toate frământările, începuse să se tocească, atâta timp cât Yaralde se bătea pentru o cauză totuși străină. Desigur, eșecul în încercarea de reluare a studiilor putea aparține aceleiași sfere – îndemnul de a reveni într-o universitate nu pornise din ambiție, ci doar din spiritul îndeplinirii datoriei; niciun moment nu luase concursul cu adevărat în serios și își închipuia că asta e de ajuns ca să explice căderea.

Tocmai de aceea imposibilitatea de a mai urmări funcționarea Hidrei o găsi în derută pe Yaralde. Mașina totuși nu se oprise în niciunul dintre modurile posibile, prevăzute și descrise de All, așadar Glyd nu trebuia alertat. Pe de altă parte, fata se vedea lipsită și de simulacrul de ocupație care era înregistrarea periodică a reacțiilor din Hidră, nu putea împiedica desfășurarea unor procese cine știe dacă nu fatale pentru calculator și uzinele conduse de el, și trăia, cu mai multă acuitate decât oricând, sentimentul că misterul în care All

învăluise adevăratul scop al construirii mașinii e o farsă dăunătoare și de prost gust.

Dar venirea bruscă a libertății atât de mult așteptate îi mai dădea încă, pe atunci, siguranță și o exaltată încredere în viitor...

Deziluziile fură încete și târzii – la început numai surpriza că doar câțiva dintre vechii prieteni își amintesc de ea (și sub un pretext sau altul îi căutase pe toți), panică în fața zidului de netrecut al compătimirii lor, fugă bezmetică să ajungă iarăși măcar la un om, la o întâmplare, la un obiect din multele care i se perindaseră fără urme prin viață, apoi senzația neputinței, abandonarea, întoarcerea, lipsită de sens, lângă Hidra cea de toate zilele, care nu-și oprea, mereu nu-și oprea obscura, duplicitatea ei activitate, și mai târziu acceptarea indiferentă a pasiunii unui bărbat, peste trei săptămâni gustul despărțirii brutale, cu vorbe aruncate ca pietrele, inutilitate, inutilitate...

Avusese norocul – dacă-i adevărat că există până și în cele mai mari dificultăți asemenea binefaceri paradoxale – ca în răstimpul cât veghease mașina să pună, din instinct, între sine și realitate un vâl abia transparent, la adăpostul căruia își petrecea monotonia anilor; și mulțumită lui, revelația ratării i se mai părea uneori unul din conturile nedeslușite ale lumii de-afară.

*

„Hidra s-a oprit!” Vorbele, goale de conținut, pluteau acum în gândul Yaraldei, neputându-se așeza nicăieri, alungate de pretutindeni. „Hidra s-a oprit” reveneau ele cu plictisitoare insistență, ori poate, închise sub inerția de neînțelegere a fetei, se chinuiau să scape și să dispară.

În drum spre Glyd, Yaralde trecea peste câmpia

fostului Cosmodrom central, peste amplasamentele rampelor demontate, peste căile de acces năpădite de ierburi – o vegetație sălbatică, răsărită din pământul îndelung nelucrat, și ale cărei rădăcini măcinau betonul și asfaltul, rupându-le în bucăți, pentru ca apoi trunchiurile și ramurile arbuștilor să le împingă haotic în sus; iar de sub marginile lor, din umbră și umezeală, izburneau spre cer valuri compacte de frunze proaspete.

„Hidra s-a oprit”...

Era o zi la sfârșitul verii, copacii, aerul, norii abia ridicându-se la orizont, obosiți de prea mult drum, își pregăteau popasurile de toamnă. Dezvelindu-și, cu umilință, rănila în lumina târzie și blândă, imensul platou parcă ar fi jinduit să și le vindece și parcă știa că asta nu mai e cu putință. Fusesse părăsit, pe neașteptate, în urmă cu vreo treizeci de ani. Oamenii luaseră astronave, instalații, vehicule și dispăruseră, cine știe încotro, iar în urma lor au ieșit aici, întâi timid și întinzându-se lent, îndrăznețe mai târziu și într-o lacomă grabă, mucegaiurile vegetației devorante. S-ar fi zis că un cutremur sau o explozie devastatoare a smuls rampele, a nimicit coloșii zburători, a sfârtecat șoselele, dând la iveală, prin șanțuri și crăpături, miezul galben-verzui al unei mlaștini subpământene. Dar nu era imaginea, așa ușor de recunoscut, a vieții brutal întrerupte; dimpotrivă, o viață îmbolnăvită se prelungea peste măsură, în degradarea ei proprie.

Ici-colo, sub copertinele vechilor adăposturi se opriseră amatori de week-end insolit, sau cupluri tinere, dornice de izolare. Pe platforma unui hangar în paragină – sărind gardul care mai proteja, ignorant, ruinele incintei sacre a navelor cerești – cete de copii își disputau resturi de aparatură aruncate. Dinspre munții de la asfințit venea o

adiere răcoroasă și pe grilele unei antene de control fluturau în șir scutece întinse la uscat.

Yaralde își ridică glisorul până la înălțimea creștelor stâncoase și intră în legătură cu omniobserverul de lângă locuința lui Glyd. Sub faleza ce reteza lanțul munților spre cosmodrom, văzu fostul cimitir al astronauților: pădurea de cedri, încremenită în căldura amiezei, ca un al doilea perete de piatră prăbușit peste colinele din vale, printre care Lethe, pe jumătate secăt de îndelunga vară secetoasă, abia mai izbutea să răzbată, fir încâlcit și strălucitor.

De necrezut că odinioară de aici a fost condus marele asalt cosmic și că edificiul ce se zărește departe, acum hotel turistic foarte solicitat, adăpostea faimoasa Școală de cosmonavigație, unde-au ucenicit și și-au dus bătrânețele constructori de nave spațiale și piloți dintre cei mai străluciți ai veacului, unde All, Kobo și Dav, vârfurile acestei pleiade, încercaseră să schimbe din temelii principiile navigației astrale. Se mai povestea, ca o legendă, întâlnirea lor stranie cu ființa rațională venită în chip de corabie cosmică a unei alte lumi¹, dar toate s-ar fi zis că aparțineau, după numai câteva decenii, unui trecut fabulos, de care abia se mai amintește.

Omnioobserverul semnaliză dintr-un loc greu reperabil, pierdut în desigurile amorfe, undeva, lângă șoseaua din spatele pădurii. Fata n-avea putere să anticipeze discuția cu acest Glyd necunoscut, și nici nu se gândise ce-o să-i spună. Într-o casetă voluminoasă îi aducea toate însemnările, datele măsurătorilor asupra Hidrei, cifrate la ordinul lui All, împreună cu sistemele pentru

¹ Relatarea acestor întâmplări constituie subiectul romanului „Ferma oamenilor de piatră” de Romulus Bărbulescu și George Anania, Editura tineretului, București, 1969.

decodificare, să i le-arunce în brațe, fără prea multe comentarii și... Mai departe, are să plece, să înceapă, în sfârșit, o viață numai pentru ea. Destul trăise pentru alții.

„Hidra s-a oprit!...”

Casa lui Glyd, construită nu de multă vreme, în marginea unei pajiști, strălucea albă, pe jumătate ascunsă într-un pâlc de cedri tineri. Yaralde își lăsă glisorul pe dealul dimpotrivă, peste care trecea șoseaua, luă caseta grea, petrecându-i cureaua pe umăr, și porni în jos către vilă. Din culmea dealului drumul cobora prin marginea unui crâng, și-apoi la stânga, sub o râpă, printre lăstărișuri de stejar și ieșea tocmai la surpăturile din coasta dealului; de acolo străbătea pajiștea pieziș, sărea pârâul peste un podeț și se pierdea, lângă casă, în pietrișul curții. Era un drum îngust, de pământ, mărginit de șanțuri subțiri; vara îl năpădeau ierburi sălbatice. Uneori se abătea din autostradă câte o mașină, lăsând, după ploaie, fâgașuri adânci, unde se strângeau apele; mai sus, în deal, șuvoaiele ștergeau urmele roților și măcinau pământul, scoțând la iveală colți mari de piatră, și dacă mașina revenea, peste cine știe cât timp, când se nimerea din nou să plouă, pârâiașele iarăși rodeau din drum – așa că-l adânciseră treptat, și la cotitură era o groapă, de unde Glyd săpase un fel de jgheab, să se scurgă băltoacele.

Yaralde intră fără să-și anunțe prezența – aflase de la omniobserver că Glyd lipsește de acasă. Ușile, deschise larg, păreau o invitație ospitalieră pentru oricine ar fi dorit să le treacă pragul. Fata nu mai fusese niciodată singură într-o locuință străină, cel puțin nu în absența stăpânului. După drumul lung, prin căldura uscată de-afară, ostenise. Își privi sandalele pline de praf și puse

încet, cu sfială, caseta alături, lângă perete. Se afla într-un hol imens, cu mobile scumpe și opere de artă alese cu mult gust și așezate în locurile cele mai potrivite. Lumina se filtra savant prin vitralii, și foșnetul abia perceptibil al unor mașini în funcțiune dădea viață și un aer de așteptare interiorului. Lucrurile erau toate foarte noi, cel mult de-o vârstă cu vila și, fără a fi de ultimă modă, creau senzația luxului rafinat. Biruindu-și reținerile, Yaralde deschise o ușă, apoi alta și alta, trecu, din uimire-n uimire, prin bibliotecă, prin cabinetul de lucru și o mare sală de audiții muzicale, unde ar fi încăput în voie o orchestră și publicul ei, printr-un salon-cameră de zi, cu pereții prefăcuți în mirifice acvarii, văzu sala de gimnastică, prelungită cu un teren de sport perfect amenajat, o baie, la parter, cu bazin de marmură neagră și plante exotice în firide de granit și lângă coloane de jad, se rătăci în seră pe sub lanțuri de orhidee împletite cu rădăcinile monstuoase ale arborilor tropicali. Întârzie la etaj, în apartamentele pentru oaspeți, construite într-o altă arhitectură fiecare și, desigur, nu uită nici bucătăria. Pretutindeni, o curățenie și o ordine desăvârșite, care nu se asociau cu imaginea omului neîngrijit de lângă catafalcul lui All, și pe urmă Yaralde știa de la All că Glyd își părăsise, odinioară, soția și trăia singur de ani îndelungați. Era greu de închipuit cum reușește, chiar cu ajutorul mașinilor, să întrețină casa aceea inutil de mare, ca și cum ar fi destinat câteva ceasuri zilnic unei asemenea activități, făcându-și din ea un scop în viață.

După drumul obositor și după priveliștile dezolante ale cosmodromului, fata se simțea bine în răcoarea parfumată a vilei; gândurile triste o părăsiră treptat, iar ciudățenia noilor descoperiri o făcu îndeajuns de atentă ca să înțeleagă, la proporțiile adevărate, nepotrivirea

dintre casă și stăpânul ei. Începu să scotocească, pe cât putea mai discret, în fiecare odaie. Găsi haine multe, bine lucrate și pentru diverse ocazii – costume elegante, de seară, cu tunici din mătase neagră, cum cerea moda vremii, haine de dimineață și de după-amiază, de purtat în casă, pe stradă, la întâlniri particulare și la recepții, halate largi, din țesături de alge marine, călduroase și moi, câteva blănuri scumpe și rare (deși în zona aceea nu era niciodată zăpadă – semn că purtătorul lor călătorea mult), dar toate erau ale altor bărbați, diferiți ca statură și preferințe, patru la număr, oaspeți ai vilei pentru răstimpuri mai lungi. Erau și veșminte femeiești, mai puțin numeroase, în despărțituri separate ale dulapurilor; cele mai multe aparțineau, probabil, soțiilor sau iubitelor unora dintre musafiri. În dormitorul de la parter al lui Glyd, Yaralde descoperi o garderobă săracă și neelegantă, dar de aceeași calitate și îngrijită cu pedanterie. Era de presupus că amfitrionul își egala invitații, replicând eleganței lor prin sobrietate, și fata se bucură, fără să știe de ce, că el nu rămâne mai prejos. Într-un sertar, încuiat, dar cu cheia în broască, împăturite cu grijă se aflau câteva haine vechi de femeie, bine păstrate, mărunțișuri de toaletă și un teanc de scrisori și fotografii, într-o casetă de lemn, unde curioasa nepoftită nu se încumetă să scotocească. Reținu doar un nume, pe marginea unei file: Indra.

Toți acești oameni se adunau aici mai cu seamă ca să lucreze, fiindcă încăperile, terasele și mobilele lor erau pline cu obiecte servind celor mai diferite îndeletniciri. Glyd adăpostea la el o actriță, un pictor și un scriitor, pare-se destul de obscuri, căci Yaralde, văzându-le actele, semnăturile și cărțile, acum le citea numele pentru prima oară. Mai erau apoi un inginer sau

matematician și încă cineva, cu profesie incertă, odăile lui servind parcă drept spațiu de expunere pentru obiectele heteroclite ale unui muzeu sui-generis, de la autografe ale unor celebrități, până la modele de stații orbitale și la costume de carnaval.

Ce-i adunase pe toți laolaltă? Trebuie să fi fost un grup vesel, majoritatea erau oameni tineri și judecînd după mulțimea lucrurilor fiecăruia se întâlneau des. Să fi elaborat ceva în comun? Un gen de lucrare colectivă? Cu meseriile lor, greu de presupus.

Biblioteca, foarte cuprinzătoare, era plină cu microfilme de artă și de beletristică, multe necitite de nimeni, căci sigiliile de laborator ale tuburilor protectoare rămăseseră intacte. În rafturi separate zăceau cărți de istorie a artelor și științei și zeci de casete cu reproduceri ale operei unor plasticieni de seamă, prea puțin consultate și ele. Fonoteca adăpostea câteva mii de înregistrări, de muzică, dar și de spectacole teatrale, lecturi de versuri, recitaluri ale marilor actori din ultimele două veacuri. Cinemateca, nu mai puțin bogată, primea însă vizitele cele mai frecvente, multe cinediscuri, din pricina prea deselor întrebuițări, fiind pe jumătate șterse.

Glyd adunase cu trudă, deși cam la întâmplare, tot acest tezaur, de care nu se folosea decât în parte și nu totdeauna alegând cărțile, imprimările, reproducerile, filmele cele mai reprezentative și cele mai utile, în fond, pentru propria lui cultură... Yaralde și-l imagină pierzând ore întregi cu întreținerea curățeniei în vilă, dar pregetând să înceapă lectura unei cărți mai voluminoase – și se strîmbă involuntar. Asta nu se potrivea tiparului croit de ea pentru Glyd în toți anii când aștepta apariția lui salvatoare. El trebuia să fie simpatizat fără rezerve, ca

și personajul pozitiv al unui roman, pentru că rolul său, în povestea neclară care devenise viața fetei, era să stăpânească Hidra lui All și să rezolve cu bine toate încurcăturile. Și iată că eroul tulbura, cu surprize puțin plăcute și cu enigme dincolo de înțelegerea cititorului-Yaralde, admirația ei binevoitoare. Cine este de fapt acest Glyd, care-i sunt gândurile, lumea, meseria, la urma urmei? Casa nu dădea niciun răspuns, doar arunca, ici și colo, o pată de lumină, pe detalii nesemnificative – o gazdă bună, un om sobru și reținut (dacă hainele sunt oglinda fidelă a impresiei ce vrem să o facem în lume), fără o cultură prea întinsă și nici armonioasă, dar conștient de ce și de cât îi lipsește, un maniac posesor de locuință elegantă, aranjată cu gust rafinat, în stare să trezească invidii – poate că un snob. Unul care și-a părăsit nevasta și nu încetează s-o iubească și să-i păstreze cu sfințenie fleacurile, de parcă ar fi fost scăpate de la foc.

Și mai departe?

Era o discrepanță supărătoare între aspectul somptuos al vilei și cel de improvizație neglijentă a drumului până la autostradă. Dar poteca aceea bolovănoasă, brăzdată de ploi și plină de băltoace i-l sugera Yaraldei pe Glyd din amintirea ei și poate se lega și de hainele lui ponosite, de la moartea lui All, și de cele de-acum; puține și lipsite de eleganță.

Pe urmă fata coborî la subsol și întâlni o ușă încuiată, singura, care se deschidea printr-un cifru de cod biologic, desigur codul lui Glyd. Așadar aici se ascunde o taină la care nimeni nu poate ajunge își zise ea și zâmbi – subsolul avea ferestre largi, de-a lungul tuturor pereților. Geamurile erau prăfuite, se vede că zelul de gospodar al stăpânului se oprea la suprafața solului, dar privind de

afară, din direcția de unde bătea soarele, fata distinse cu ușurință că în spatele ușii atât de strașnic zăvorâte era un imens depozit, care se întindea pe sub toată vila, plin cu vechituri aruncate în dezordine: bucăți de metal sfâșiate ca de o explozie, resturi de costume de zbor astral, fragmente ale unui tablou de comandă, un morman de pietre într-un colț, lângă jerbe odată impunătoare, acum cu florile uscate și mucegăite ca vai de lume, un stindard vârat într-un toc de piele lucioasă, prea scurt însă pentru el și de sub care ieșeau franjuri de mătase argintie, grămezi de aparate, cu sârmele de contact zbârlite în jurul lor ca țepii unui arici, un vraf de cărți sau registre cu foi groase și țepene, câteva arme de mult ieșite din uz, unelte stranii, făurite pentru îndeletniciri obscure, trofee cinegetice ajunse într-o stare de plâns, o vitrină cu insigne și medalii strălucitoare în lumină, o uniformă albastră, cu însemnele, încă așa de bine cunoscute, ale instructorilor din fosta școală de zbor – și în centrul acestei harababuri o caricatură de atelier sau laborator, patru mese lungi, cu vase de sticlă, instrumente de măsurat și o rețea deasă de cabluri multicolore.

Yaralde reveni la intrarea principală. Soarele se înclina spre asfințit și atinsese marginea falezei, proiectându-i umbra până dincolo de clădire, peste vârfurile cedrilor neclintiți. Ridicat pe un catarg înalt, omniobserverul își rotea antenele, în vreme ce corolele bateriilor fotoelectrice i se închideau pe rând, cu pocnete înăbușite. Se făcuse răcoare. O neliniște ușoară o înfioră pe fată la vederea casetei lăsate în hol. Regretă că a venit singură la întrevedere, că nu l-a chemat și pe Kobo deși, fără să-și poată explica pentru ce, îi era teamă de el. Sau e mai bine așa; poate bătrânul, obișnuit să privească lucrurile,

ca acum 30-40 de ani, ar fi încurcat totul. Emisara lui All, după amara ei experiență, avea convingerea că Glyd nu se va entuziasma prea mult de misiunea în perspectivă. Și cine știe de când nu se mai întâlniseră, el și doctorul și ce sentimente își purtau unul altuia, de vreme ce Kobo nu se număra printre oaspeții obișnuiți ai acestei case?

Un robot mic și delicat, cu înfățișare de copil, îi aduse, din proprie inițiativă, pe un platou de abanos, o gustare și sticle cu băuturi, citrice și pahare pentru cocteil. Așeză tava pe o măsuță joasă, împinse alături un fotoliu și dispăru, la fel de tăcut precum venise. Yaralde descoperi că-i era foame și tot atunci oboseala strânsă îndelung, nu numai după zborul din Himalaya aici, ci și a ultimelor săptămâni de zbucium, osteneala resemnată a ratării și cea a revoltei neputincioase în trecerea peste cosmodromul părăsit o cuprinsesă pe neașteptate. Se așeză în fotoliu, întinzându-și picioarele și lăsând brațele să-i cadă pe lângă trup. Ar fi vrut să facă o baie fierbinte, în bazinul acela de marmură neagră și printre plantele exotice. Se imagină acolo, în apa limpede care țâșnește din gurile balaurilor de piatră și-și dori asta ca pe o bucurie de mare preț. Apoi imediat își dădu seama că s-ar simți prost, ca într-o postură indecentă, că era din altă lume, și se întrebă dacă nu și Glyd socotește la fel, acel Glyd care străbate drumul dinspre șosea, dinadins neîngrijit și care intră în subsolul cu vechituri, interzis chiar și prietenilor lui, cărora restul vilei le stă fără rezerve la dispoziție. Și oare nu fusese vila astfel construită și mobilată numai pentru prieteni și oaspeții întâmplători?

3.

A fost o vreme, bine cunoscută de noi toți, când asaltul Cosmosului (în entuziasmul general care a însoțit lansarea primilor sateliți, cea dintâi aselenizare, premiera coborârii pe o altă planetă) a favorizat și apariția unor manifestări ciudate ale extazului colectiv. Miliarde de rachete și rachetuțe, confecționate la scară redusă și în privința tehnicii și în aceea a bunului gust, pătrundeau în casele a miliarde de entuziaști, rămânând acolo timp îndelungat.

Așa au apărut pe lume, serie după serie, pe lângă rachetuțele în cauză, numeroși alți monștri și monstruleți cu destinații diverse; moartea le-a fost la fel de rapidă ca și nașterea, pentru că nimeni n-avea ce face cu ei. Au supraviețuit, câțiva, mulțumită capriciului unor originali. Printre acești originali se număra și Donar Tiberiu. Cum a ajuns în situația asta, e simplu de explicat. Avusese curajul să folosească pentru deplasări, pe orice distanță, un vehicul de zbor ale cărui forme stilizate aminteau cu prisosință de celebra broască țestoasă de mare. Numele inițial al acestei minuni se uitase. Tib îi spunea Jarcalete – o vorbă ciudată, de pe la el de-acasă. Ciudățenia vorbei, și mașina însăși îl făcuseră cunoscut poate mai mult decât succesele în profesie. Își iubea aparatul cu pasiunea unui colecționar de rarități. Îl înzestrase cu cele mai noi instrumente de comandă și control, îi schimbase motoarele cu altele mult mai puternice, cu consum mic, mărindu-i astfel raza de acțiune. Jarcalete deveni o mașină rapidă, sigură și agreabilă și pe deasupra un plăcut tovarăș de drum, grație locvorobotului prin care putea întreține numeroase convorbiri agreabile.

Donar gustă, ca de fiecare dată, atmosfera intimă a cabinei – o cabină instalată, cum era și de așteptat din partea bogatei fantezii a creatorilor, în ceea ce reprezenta capul retractil al lui Jarcalete.

— Ura, ura! mormăi, cu glas hodorogit, automatul vorbitor. Încotro, stimabile?

— Himalaya, Nanga Parbat! O să te-ndrume un omniobserver.

— Locuri blestemate!

— Tu dă-i bătaie, că vedem noi acolo!

— Așa! În zece ani nu mi-ai spus o vorbă bună!

Ăsta era programul lui Jarcalete: să se plângă, de toate, de misiuni mai ales, și într-un limbaj colorat. Se întâmplă uneori că dialogurile astea, dacă ai grijă să nu te plictisească, alungă indispozițiile. Tib se așează binișor în fotoliu, cu pelerina uitată în brațe. Jarcalete închise trapele și porni în sus cu viteză maximă. Apoi, luminițe și ecrane, aprinzându-se pe nepusă masă, clipind, schimbându-și culorile în focuri de artificii – trucuri răsuflăte. Reprezentația avea loc pe un tablou de bord. Biata mașină!

„Iubitoarea Kali” reacționează, trimițând în șoldurile lui Tib înțepături dese – altitudinea creștea vertiginos, aducând o decompresiune a aerului din cabină. Donar consultă din priviri ecranul de recunoaștere, cel mai mare, plasat în centru, pe pupitru. Văzu un punct luminos cum traversa în diagonală sticla bombată. O inscripție pâlpâi o clipă în partea de jos: „Farul de pe insula Majuro.” Salbe de lumini multicolore, cu intensități diferite răsăreau mereu din întuneric, sub navă: la nord aglomerările urbane de pe arhipelagul Marshall și spre sud-est ferme izolate din puzderia de insulițe, mai vechi și mai noi, înșirându-se ca mărgelile

pe ață, ale grupului Gilbert.

— O caut pe Eileen! hârâi brusc vocea lui Jarcalete. Indicativ biologic zero-opt, zero, patru sute doi – alfa, sigma, epsilon, sigma, omicron. Am lansat apelul de chemare.

— Decizi singur? se înfurie Tib, aruncând pelerina peste cutia difuzorului. Cum ți-ai permis?...

Un braț arcuit îi aduse în față televideofonul. Alt ecran, rotund, clipi de câteva ori, parcă somnoros, iradiind opalescent. Se auzeau și semnale străine. Probabil omniobserverul, departe, la capătul celălalt al liniei. Un apel sonor nedeslușit confirmă apoi legătura. Pe ecran, Eileen, așezând cu grijă nimicuri femeiești în trusa de voiaj. În spatele ei o oglindă, cât tot peretele, unde Tib își văzu, șters, imaginea reflectată. Eileen îi căuta privirea. Câteva secunde păru surprinsă. Intui fulgerător încotro se ascunde Tib. Zâmbi, întristată. Nu mai știa să zâmbească și altfel.

— Pleci...

— Ghinion! îngână el, căutând să se țină tare.

Eileen rămase inertă, cu brațe căzute pe lângă trup.

— Tu... totdeauna pleci...

— Da. Acum... Tib nu găsi cuvinte de bun rămas. Vila am pregătit-o pentru tine. Și mai e iahtul.

Așteaptă-mă acolo! Dacă vrei...

— Nu. Când te-ntorci, spune-mi! Succes!...

Ridică mâna, în semn de despărțire.

Donar acoperi cu palma ecranul și avu senzația că Eileen îi curge printre degete ca nisipul.

— Te-ai supărat, Tib Donar? întrebă mașina, cu un fel de viclenie neascunsă.

El împinse încet teleovideofonul și se cuibări în fotoliu.

— Toată viteza, Jarcalete! Și ochii-n patru.

Își trecu palmele peste față și constată cât îi crescuse barba. Să se radă? La ce bun? Pentru fasonul lui la discuția cu Vopsitură?

— Vezi că te urmărește un tip! îl preveni Jarcalete. Unul din deșteptii de la zborurile de noapte. M-a întrebat unde mergem. Vorbești, sau să-i spun că dormi?

— Lasă! Dă legătura.

— Mă, nu mai moțai! țipă o voce cunoscută, în difuzoarele deschise la maximum de mașina credincioasă programului. Era Wall, dispecer la centrul de urmărire a zborurilor din Melanezia, un vechi prieten și colaborator.

— Ei, ce țipi așa? răspunse Tib, fără chef.

— Aud că pleci cu broasca în Himalaya. Ai grijă, ultima prognoză anunță acolo vreme nenorocită. Musonul face ravagii. Pe lângă Nanga Parbat e prăpăd.

— Mă miram să-mi dai tu o veste bună. Și?

— Ordin: săruți uscatul în Filipine, te descotorosești de Jarcalete și iei o rachetuță, pregătită special pentru persoana ta la indicațiile unui măgar credincios ca mine. De acord?

— Nu.

— Să fii sănătos, încăpățânatule!

Ridicându-se din fotoliu, Donar încă zâmbea. Pe ecranul de recunoaștere străluceau puzderia de lumini de pe marele aerodrom filipinez, lumini dispuse de-a lungul pistelor kilometrice din elastolit. Racheta cerută de Wall avea să-l aștepte mult și bine, afară doar dacă prietenul său n-ar fi anunțat că anulează comanda.

Se ambiționa, cu orice preț, să ajungă la Nino Ortiz întreg, să coboare direct din cabina faimosului Jarcalete, ca și cum în felul acesta și-ar fi apărat personalitatea. Întinzându-și brațele, făcu două-trei mișcări viguroase, pentru a se dezmoții după șederea în fotoliu. Apoi se

grăbi să scoată din barul instalat sub pupitru un platou cu mâncare, băutură și un pahar. Începu să mănânce cu poftă, urmărind în același timp, pe alt ecran, lateral, proiecția în detaliu a hărții cu zona unde trebuia să aterizeze. Extremitatea vestică a șirului de masive ce alcătuiesc Himalaya se termină brusc printr-un bastion montan – Nanga Parbat, a cărui creastă principală este orientată pe direcția nord-est – sud-vest; în centrul ei tronează cel mai înalt vârf al muntelui, aflat la 8125 de metri. Din extremitățile crestei se văd alte două culmi, mai scunde, așezate acolo parcă spre a sublinia măreția lui Nanga Parbat – într-o parte Rakhiot Peak, 7070 metri, iar în partea cealaltă, cu 7210 de metri, Mazeno Peak. La sud, muntele este spintecat pe verticală de o falie care pornește chiar din vârful său, măsurând până jos nu mai puțin de 4500 de metri diferență de nivel. Această înfricoșătoare prăpastie, cel mai înalt zid de piatră al lumii, este limitată, în partea inferioară, de Valea Rupal, vale ce se găsește și ea la peste 3500 de metri altitudine.

Aici s-a construit un orașel, află Tib, cerând informații de la ordinatorul de turism al zonei. Acest centru coordona activitatea unor vaste regiuni industrializate din Himalaya, urmărind, mai ales, producția complexelor uzine conduse de Hidra lui All. Tot în Valea Rupal și tot pentru supravegherea cu precădere a Hidrei se instalase și comandamentul Brigăzii științifice de cercetări speciale Epsilon. Ordinatorul transmise, la dorința lui Donar, imaginea sediului, operă arhitectonică îndrăzneată, ridicată pe piloni în imediata vecinătate a peretelui de piatră din Nanga Parbat. Ansamblul dispunea de un mic aerodrom, cu pistă încălzită, dincolo de care, sub o cupolă de protecție se aflau blocurile de locuințe, birourile, atelierele și un laborator pentru comandant.

Rezumându-se la atât în privința informării, Tib făcu repede curat în cabină, ștergând urmele frugalului său dejun. Apoi începu să mediteze. Jarcalete îi ghici intenția. Consideră că are datoria să intervină:

— Ce-ai de gând?

— Ți-e frică? se interesă cu bunăvoință Tib.

— Tu nu știi ce-i acolo. Prăpăd. Țin legătura cu stațiile meteo locale.

— Mergem și noi, să vedem.

— Treaba ta. Pe mine nu mă trage inima.

— Trebuie să ajungem amândoi în Valea Rupal. E un ordin. Am să te conduc eu.

— Onorat de atenție!

Donar părăsi cabina. Trecu alături, unde se afla o nișă adâncă, special construită. Alese unul din cele trei costume de protecție, asemănătoare întrucâtva scafandrilor cosmici. Îl îmbracă, cu gesturi sigure, care vădeau obișnuința. Controlă rezerva de oxigen și sacul parașutei dirijabile, luă casca din suportul ei, o montă la costum și reveni în cabină. Se așează în fotoliu. Trase maneta ce declanșa sistemul de securitate individuală. Benzi flexibile îi ținutură de fotoliu umerii, în vreme ce un inel strălucitor îi înconjura mijlocul.

— Trec pe comandă directă. Blocăm pilotul automat!

— N-ai decât! Succes! îl ironiză, conștiincioasă, mașina.

Jarcalete era un vehicul rezistent, dar cu volum prea mare, în raport cu greutatea lui și cu forme prea puțin adecvate zborurilor pe o vreme păcătoasă, iar pe Tib îl aștepta în munți un muson. E drept, înfruntase multe uragane pe mări și pe oceanele planetei – poate de-aici și calculata sa încredere în mașină, în el însuși. Altceva reprezenta însă Himalaya, care-a fost declarată, în

ansamblu, rezervație naturală și unde, de aceea, nu existau nici instalații pentru dirijarea climei și nici alte înlesniri pentru piloți și pentru alpiniști. Uriașa suprafață ocupată de munți crea însă multiple posibilități pentru construirea unor centre industriale subterane.

Se întrebă dacă nu bravează de fapt, și nu-și răspunse. Descoperea în el, cu enervare, mândria deșucheată a acelui Tib care triumfase atât de copilărește asupra lui Nino. Amintirea triumfului îi poruncise acum să plece cu Jarcalete prin muson, să-i dovedească lui Vopsitură cine-a rămas mai puternic până la urmă. Cine?...

Zbură vijelios deasupra lanțului himalayan, traversându-l longitudinal, de la est spre vest, la 12000 de metri înălțime. Imagini poleite de lună se succedau încet pe ecran, o alternanță monotonă de peisaje alpine, bizară geometrie de contururi albe, informe, printre linii sinuos-strălucitoare și monștri de piatră și genune. Iar dedesubt, haotice valuri ale unui ocean dezlănțuit, norii se zbuciumau delirant peste schimonoseala pământului indiferent, asaltând coamele încremenite ale munților. Ici-colo, prin câte o spărtură deschisă ca o fântână spre adâncuri licăreau înșelător lumini, faruri de semnalizare, devorate parcă în ciudă de gurile lacome ale norilor bezmetici.

Un semnal. Omniobserverul! Tib tresări, ca trezit dintr-un vis. Ajunsese. Sub ei, muntele se desena deasupra unei pete tulburi, murdare, un vălătuc cenușiu în continuă zvârcolire – norii aglutinați de furtună.

— Aici e, bombăni mașina vorbitoare. Punctul se află chiar sub noi.

Tib reduce viteza și coborî precaut până la 10000 de metri. Zări, în dreapta lui, peste masa cenușie în fierbere,

un pisc înzăpezit – Nanga Parbat. Lângă pisc, clipind sângeriu, ca o amenințare, farul. Jarcalete, cu motoarele în plin, sălta acum în loc așa cum saltă o geamandură, prins de răbufnirile vântului care, suind peretele abrupt al văii Rupal, izbucnea până aici în trombe.

Prin senzații tulburi, succesive, Kali centura îi da de veste lui Tib asupra pericolelor din jur, de la instabilitatea aparatului la tensiunile electrice ale atmosferei ionizate. Dar și fără ajutorul centurii Donar își dădea seama că a parcurge cei șase kilometri până în vale, prăvălindu-se pe lângă un zid de piatră, începea să semene cu o prostie. Era însă prea târziu. Peste zece minute urma să intre în cabinetul lui Nino Ortiz.

Orientându-se după culmea principală, Tib privi din nou spre Nanga Parbat. Lângă pisc, un proiector liliput arunca egal jeturi luminoase, avertizându-l. Câteva antene tremurau neajutorate sub vânt, pe marginea prăpastiei: perete fumuriu, pierzându-se ca o avalanșă încremenită, jos, tot mai jos, către luminile sfioase din valea Rupal, abia ghicite pe un ecran ce recepționa în infraroșu.

Tib așteptă secunda când vijelia îl va întoarce cu fața la zidul prăpastiei. Atunci solicită la maximum motoarele. Jarcalete se prăbuși, vibrând puternic, parcă lovit de pumni uriași, invizibili. Pe piele, centura continua să-l bombardeze pe Donar cu descărcări electrice abia sesizabile – după cod, Tib trecea prin rapide compresii. Furtuna urla frenetic, în vaiere prelungi de orgă dezacordată și țipete de copii speriați. Tocmai depășiseră creasta piscului înecat în zăpadă, când Jarcalete se lovi de un vârtej ca de suprafața unui imens năvod, în ochiurile căruia rămase prins. O mână gigantică răsuci năvodul, aruncându-i în gol. Aparatul se dădu peste cap

și lunecă în vrie, izbind cornișa de omăt proaspăt, spânzurată deasupra genunii. Un nor argintiu de cristale răbufni de jur-împrejur.

„Iubitoarea Kali” își tortura stăpânul cu înțepături și alte metode de intimidare arhaice, dar cu efect verificat. Tib le înregistra, ignorându-le în același timp. Simți cum îl învăluie pe sub costum o pătură de aer încălzit și dens. „Spațiu protector”, își aduse el aminte, pentru ca, în secunda ce urmă să piardă șirul gândului. Jarcalete se repezise năvalnic în jos, ca un sinucigaș, plonjând nebunește și parcă răcnind, prin gurile de ejectie, să i se facă loc. Tib calculase prost. Se trezi la nici zece metri distanță de peretele muntelui. O pânză cenușie, umedă, se lipi vălurind pe vizoare. Donar se grăbi să corecteze traiectoria. Aparatul descrie o curbă sinuoasă și intră din nou în vrie, obligându-l pe Tib să reducă reactoarele. Furtuna îl asalta pe Jarcalete din toate părțile, răsucindu-l ca pe-un balon legat cu o sfoară.

După obositoare manevre, Donar izbuti să-și redreseze mașina. Ieșiră din nori și-și dădu seama că vântul îi împinsese departe de comandamentul Brigăzii Epsilon. Înjură printre dinți, îl întoarse pe Jarcalete spre locul de unde emitea omniobserverul și apăsă cu dușmănie pe starter. Vuietul reactoarelor hăui peste Valea Rupal și mai dăinuia, dublat de ecouri și răsucit de vânt, și după ce mașina, cu toate luminile bordului aprinse, aterizase, scrâșnind violent din frâne, pe dalele pistei încălzite. Tib așteptă câteva minute, sperând că venirea sa nu va trece neobservată. Nu-l chemă însă nimeni. Nu primi ordine.

— Ai avut noroc, bătrâne, bombăni Tib, dorind să câștige timp. Tăcerea comandamentului i se părea de prost augur. Dacă vijelia asta parșivă ți-ar fi dat brânci către peretele prăpastiei acum semănai cu un ou spart.

— Cred că la întoarcere îți găsești alt client! sublinie Jarcalete proaspăta concluzie exprimată de stăpân. Personal, eu mă las păgubaș!

— Să-ți spun drept, și eu! Trage mai la o parte și rămâi aici până la noi ordine.

Trecu alături, țeapăn încă de încordare, și-și scoase costumul. Reveni în cabină, luă pelerina mototolită, aruncată pe jos, o îmbracă fără chef și trase de guler până ce-l ridică. Apoi își pipăi obrajii cu palmele: barba îi crescuse și mai mult.

Când coborî din vehicul, vijelia turbată îl încolți cu rafale batjocoritoare. Valuri de aer cald măturau aerodromul pierdut în ceață, preschimbând zăpada în stropi de ploaie reci, așternându-i în trombe succesive peste dalele din plastic roșu-aprins. Ploaia înțepa ca niște ace chipul încă transpirat al lui Donar și i se prelingea pe gât, pe sub guler. Cu părul vâlvoi, zgribulit de frig, el măsură din ochi distanța până la clădirile comandamentului. Aterizase departe de intrarea ogivală, luminată feeric de lămpi albastru-verzui.

Începu să alege, aplecat, împotrivindu-se, prin ploaia glacială. Încerca să nu se gândească la nimic. Fugea numai, îmbrâncit de furtună, alunecând uneori, ridicându-se iar și pornind, năuc. Nimeni nu veni să-l întâmpine. Așteptă, privind curios la impozanta ușă a intrării. Două canaturi, prin care se trecea apăsând o clanță masivă de bronz, fin cizelată și total nepotrivită cu stilul, și așa amestecat, al portalului. Niciun buton, clopoțel, ciocan sau alt sistem de semnalizare. Burnița îl asalta, impasibilă. Agasat își duse mâinile pâlnie la gură și strigă, nu fără ironie:

— Donar Tiberiu la ordin!

Mereu tăcere. Era cu neputință ca dinăuntru să nu fi

fost observat, mai ales când i se aștepta venirea. N-ajunsesese la vreme, e drept, dar disciplina rămâne disciplină doar dacă nu intervine un muson.

Zăpăcit de gânduri, de burniță și vijelie, Tib apăsă clanța, șovăind. Vântul îi smulse ușa din mână, trântind-o zgomotos de peretele cupolei translucide ce acoperea ca un clopot întreaga așezare. Donar se grăbi să intre și închise batanta cu o lovitură zdravănă de umăr. Zgomotele furtunii se depărtară.

4.

Omniobserverul emise un semnal melodios, salutându-și stăpânul și poate prevenindu-l, dacă n-o făcuse, prin radio, mai devreme, că are o vizită. Yaralde întoarse capul spre ferestrele mari, cu draperiile ridicate. Glyd cobora încet, pe culmea golită de iarbă dintre fâgașuri. Fata nu se-așteptase să-i recunoască chipul, dar văzându-l din nou – urma cotitura drumului spre stânga și soarele îi luminează, din spate, haina boțită de spătarul unui scaun și murdară, pătată cu noroi sau ulei – nici silueta nu i-l mai aminti pe Glyd. În clipa aceea, o invadă dorința să-l întoarcă din cale, să-l îndemne să fugă, oriunde, cât mai departe, să-l prevină, cât încă nu era prea târziu, în ce cursă perfidă avea să cadă până la urmă, și-l rugă, în gând, din tot sufletul, după ce va ajunge acasă să-i vorbească urât, s-o alunge, să sfărâme caseta de lângă ușă.

Se făcu nevăzut în stejăriș. Avea să se-arate târziu, la râpă, unde drumul cotea din nou. Yaralde își strânse buzele, le apăsă cu dinții, să-și risipească încordarea. Nici lui nu-i era ușor să se-ntoarcă aici, unde știa că nu-l așteaptă nimeni (prieteni vin și pleacă, poți să nu-i vezi un an, dacă-ți lipsesc îi întâlnești și trece). Oare să fi fost

frumoasă Indra? Și când i-a vorbit el ultima dată?

Glyd ducea pe umăr un animal ucis, cu blana cafenie pătată de sânge. Un iepure sau un pui de urs. În mâna liberă își ținea casca, vopsită în carouri roșii și albe, iar mânușile lungi, odinioară albe și ele, le vârâse la brâu, sub cordonul lat al salopetei. Purta cizme din piele, răsfrânte peste genunchi, neașteptat de curate, probabil noi. Nu ridică nicio clipă ochii spre casă. Își privea doar picioarele, urmărindu-le, pe cărare, jocul statornic. La fiecare pas, în urma lui se ridica o dungă de praf. Venea de la muncă, ghici Yaralde, o muncă ingrată, judecând după haine, pe o mașină mare și greu de condus, ce provoca accidente și care, pesemne, îl silea să-i umble prin măruntaiele unsuroase, să repare stricăciunile. Mergea nepăsător, sau mai degrabă cu o liniște nici măcar tristă. Fără să se gândească la nimic, ca și cum, o dată munca sfârșită, mișcările, vorbele, deciziile lui își pierduseră singura utilitate posibilă, și el însuși le părăsise, acolo, în mașină, să le regăsească a doua zi.

Era trecut de prima tinerețe. Fața, cu ușoare zbârcituri în jurul ochilor, i se scofâlcise sub pomeți, părul rar, cu spice cărunte, abia dacă mai amintea o frumusețe de odinioară. Spatele i se adunase puțin, ca sub povara animalului, dacă haina, roasă și decolorată înapoia umerilor, nu i-ar fi trădat poziția obișnuită a corpului.

O pală de vânt se stârni în clipa aceea și împinse ușa cu arabescuri din fier forjat a vilei, închizând-o pe jumătate. Fulgerările de lumină reflectate în sticlă îl opriră pe Glyd: o văzuse pe Yaralde, întinsă în fotoliu. Rămase încremenit un răstimp, cugetând parcă la ce are de făcut mai departe, privi îndărăt, spre șosea, ca și cum ar fi căutat pe unde să fugă, apoi se-ntoarse iar, zâmbi a nedumerire și-și duse mâna streășină la ochi. Cu toată

grija omniobserverului, era evident că n-are habar de oaspetele necunoscut. Fata întoarse capul de la geam, stânjenită de ezităările lui, îndemnându-se, fără succes, să-i iasă în întâmpinare și luptând cu gândul îndărătnic că nu e Glyd, ci un musafir obișnuit de-al lui, eventual cel fără ocupație precisă, care-a vânat un pui de urs pentru colecția sa bizară.

El își coborî palma peste față și intră încet în casă.

— Bună seara...

Glasul îi era tremurat, ca al unui moșneag. Yaralde înclină fruntea, în semn de salut. El îi privi îndelung picioarele dezgolite, se strădui vizibil să-și reamintească ceva, își plimbă ochii pe șoldurile ei suple, și-i ridică spre sâni, de-a lungul brațelor – ea se lăsă cercetată cu o surprinsă supunere, simțind cum echivocul situației îi aprinde fața, sau de rușine, sau de indignare – îi contemplă părul negru și lung, strâns cuminte în jurul capului și, cu aceeași migală, una câte una, trăsăturile, iar pe măsură ce examenul se apropia de sfârșit, dădu progresiv semne de sfială și dezamăgită uimire: adică se înșelase, își cerea scuze și devenea prevenitor.

— Îl cauți pe... zise cu o altă voce, caldă.

— Eu... Nu, eu sunt Yaralde! câștigă ea putere să vorbească, să-și apere identitatea de bănuielile lui nelămurite și se îndreptă brusc în fotoliu, aproape cu ciudă, și-și trase tunică mult peste genunchi.

— Yaralde... repetă mecanic bărbatul. Un moment se pierdu în gândurile lui, tresări și revenind la fată: Fii binevenită, Yaralde! Eu sunt Glyd.

Mirosea a ulei și a sudoare, dar plăcut, și în ciuda neîncrederii afișate, părea un om blând și prietenos.

Își ridicase pe nesimțite umerii, într-o poziție controlată, se vede, printr-un gest reflex, și acum era mai

înalt și mai slab, ori salopeta atârna în falduri prea largi și-i ascundea proporțiile reale. Sângele animalului mort i se scurse în șuvițe pe lângă guler.

Un pui de lama! interpretează greșit privirile ei. L-a ucis combina... Nu m-am îndurat să-l las acolo, mamă-sa se culcase lângă botul lui, să-i mai dea să sugă... După cine spui că ai venit? Alviano e-acum pe Marte, nu-i am indicativul.

— Pe tine te caut.

— Nu știu să te fi mai văzut.

— Poate o dată, la moartea lui All.

— A! exclamă el, cu o surprindere care putea însemna orice, și-apoi, aproape nepoliticos: Iartă-mă un minut, să mă schimb. Nu ți-e foame?

— Am să mănânc, mulțumesc.

Coborî din brațe puiul de lama, ca pe un copil adormit și se îndreaptă spre ușa băii luxoase.

— Vreau să-ți spun că venirea mea...

— Mai târziu! o opri Glyd. Avem tot timpul.

Poate că numele lui All îi dăduse de înțeles, sau aflate ceva mai mult – oricum, reacția sa era limpede. Yaralde se văzu insistând caraghios, în fața refuzului lui categoric de a primi însărcinarea transmisă de profesor și, peste o oră, luându-și caseta la plecare; o altă întrevedere, la Kobo, umeri ridicați a neputință, cine știe dacă vreo mulțumire pentru anii pierduți și – „ești liberă”. Glyd avea să evite capcana, să nu-și irosească fără folos bătrânețele, adică întocmai cum îi dorise ea adineauri.

I se făcu frig. Își strânse lângă fotoliu picioarele prăfuite și-și cuprinse brațele în palme. Nimănui n-are să-i mai fie utilă. Își aminti cum a plănuit să-și reînceapă viața – oare avea importanță acceptarea lui Glyd? – și

abia acum încercă, cu tot dinadinsul, să-și imagineze un rost, când nu se mai putea întoarce nici în Himalaya.

Arșița zilei încă de vară ceda răcorii domoale a înserării intrate în toamnă. Un stol de păsări mari, trudite de zborul îndelungat în care tot le mai mânau instinctele migrației, poposi greoi pe terasă, împânzind balustradele, și pe crengile cedrilor mai apropiați, ca un nor cenușiu rostogolit peste pământ, iar câteva se rotiră în jurul omniobserverului, să se prindă de antenele lui mișcătoare, și renunțară târziu, cu strigăte răgușite, și se înălțară dincolo de creasta acoperișului spre un loc primitiv. Deseori în anotimpurile de trecere mii de asemenea stoluri porneau în lungul meridianelor, nemaiputându-se așeza nicăieri, și puține aveau șansa să ajungă la rezervații, cele mai multe piereau pe drum, iar altele rătăceau, toată iarna sau toată vara, deasupra zonelor industriale și a marilor aglomerări urbane. Pe Yaralde o enervă asemuirea cu păsările rătăcitoare; o indispuneau notele forțate și cu atât mai tare melodrama. Dar teribila oboseală a zburătoarelor i se strecura în minte persuasiv, până ce nu le mai suportă prezența, și însăși tăcerea și încremenirea cârdului ajunseră să o irite. Și în casă era liniște, ca pe un câmp pustiu; inchizând ochii însă, parcă auzea respirațiile precipitate de afară și pe-a lui Glyd în baia de marmură. Unde dusesese puiul de lama ucis?

Fata se gândea că va trebui să-și vadă rudele, părinții din colonia venusiană și pe cei doi frați de pe Pământ. Și mai avea o mătușă, sora tatei, într-un orașel din munți, pe țărmul vestic al Australiei, în ținutul lor de baștină. O cunoștea vag, o femeie nu prea bătrână, al cărei nume îl uitase. Și-l aminti fără voie pe Luval și ultima lor seară de dragoste, cu două zile înaintea despărțirii. O dragoste

ar ajuta-o – trecuse de 30 de ani – sau i-ar trebui un prieten foarte bun, pe care să-l viziteze uneori, să-l aștepte cu masa și el să vină murdar și prăfuit de la muncă, poate cum era Glyd. S-o întrebe: „e-n ordine?”, să miroasă a pământ și-a sudoare, și nelăsându-i răgazul unui răspuns: „mi-e o foame de nu te văd!” Ar fi ca un copil mare al ei și ocrotitor, i-ar așterne să doarmă și, după mâncare, la cafea, i-ar povesti cancanurile cartierului, până el, clipind somnoros, ar începe să spună cum s-a certat cu unul, ea nu-l știe, un fel de șef acolo, pe șantierul lor, și „măine mai vii? A fost bună friptura...” Nu prea des, o dată la mai multe săptămâni, un simulacru de familie sau cum i-o fi spunând, într-o casă liniștită și simplă, chiar și în oraș; oaspeți rari – niște oameni cu personalitate, cu vorbă domoală și tabieturi, bătrâni care s-ar pricepe să-i explice tot ce se întâmplă în lume, ar bârfi nițel pe seama altora și-ar istorisi pățanii hazlii de demult.

Dar păsările de-afară nu dădeau niciun semn de plecare, pe tava pretențios sculptată băutura se încălzise neatinsă și seara curgea într-o nepăsare ostilă. Holul acela încăpător, plin de obiecte prețioase, puse în valoare cu rafinament, începea să se pustiască, într-o liniște tristă, de balerină la a cărei reprezentație de gală, pregătită îndelung, n-a venit niciun spectator. Yaraldei i se făcu milă de păsări, de casa străină a lui Glyd, aproape indecentă pentru cosmodromul urgisit care-o adăpostea în cuprinsul lui, de Hidra lui All și de ea însăși, închisă într-o lume de necazuri mărunte. În realitate, nu se așteptase la o prea bună primire aici – deși n-avea curajul nici acum să și-o mărturisească. Și dacă vreodată s-a întrebat de ce All a ales-o tocmai pe dânsa să-i supravegheze computerul și nu pe un Glyd,

pentru ea atât de potrivit la o astfel de treabă, ambiguitatea modului de viață și reacțiile de acum ale acestuia puteau fi un răspuns edificator.

Se ridică greoi, închise ușile dinspre terasă și coborî draperia. Luminile se aprinseră imediat, în lăcașuri mascate, combinându-și culorile sub plafon și peste statui, ca într-o scenă. Era un loc destinat să te ajute să uiți, și în lumina artificială își schimba realmente înfățișarea din timpul zilei. Niciun obiect personal al locatarilor, se vede că intenționat eliminate, nu-i altera neutralitatea, prea rece ca să nu pară și ostentativă; dar fără veste fata îl regăsi și aici pe celălalt Glyd, al drumului improvizat și-al depozitului vraște din subsol. Se întreba dacă toate astea sunt răbufniri ale firii lui adevărate, sau numai stângăciile unui teribilism încă nedepășit, când Glyd reveni, mișcându-se incomod într-o haină de casă, largă, din mătase roșie și garnisită cu blană, produs de ultima oră al modei locale, de un gust îndoielnic și pe care Yaralde o remarcase în garderoba pictorului. După baie, părul rărit și la tâmpile alb îi stătea vâlvoi în creștetul capului, stricându-i tot efectul ceremonios al înfățișării. Yaralde își reținu un zâmbet trist: cine știe de când nu se mai pregătise el să-i vorbească unei femei, alta decât cunoștințele în fața cărora își permitea o ținută fără pretenții!

5.

Tib se afla pe o alee largă, pardosită cu un strat de material sintetic poros, de culoare deschisă. Chiar din primul moment îi atrase atenția suportul înalt pe care se lăfăia o panoplie galbenă, ovală. Litere negre, mari, avertizau vizitatorii: ȘTERGEȚI PICIOARELE LA INTRARE! Alături, un grătar din lame paralele de oțel și

un ștergător nou-nouț. O lumină vie sclipea în acest ceas târziu de noapte, poleind nisipul de pe celelalte alei dispuse în formă de stea, sub copertina largă cu vitralii policrome. Dincolo de bolta protectoare, străvezie, galopau nebune hergheliile dezlănțuite ale musonului, asaltând munții încleștați în ghețuri. Între alei, peste tot, covorase de trandafiri și gazon. Pe sub un adevărat hățiş de arbori pitici scânteiau șuvițe de apă. Apoi, câteva bazine miniaturale și fântâni arteziene. Așezarea părea pustie. Niciun om, nicăieri, o liniște suspectă și rău prevestitoare.

Nedumerit, Tib privi în jurul său, se sui cuminte pe grătarul metalic și-și răzui tălpile încălțărilor. Acționase fără să se gândească prea mult, pentru că în fond, pe încălțăminteia lui nu se aflau urme de noroi, zăpadă și nici măcar praf.

Părăsind aleea, ajunse la capătul unei cărării mărginașe. O săgeată luminoasă și un nou text: SPRE SECRETARIAT – litere desenate frumos cu pensula și vopsea neagră, pe un panou dreptunghiular, așezat jos, în mijlocul drumului, ostentativ, trezind în Tib un soi de curiozitate infantilă. Porni hotărât spre clădirea mică, indicată de săgeată și ale cărei ziduri din piatră cenușie și albă aminteau cumva de arhitectura antică romană. Urcă treptele de la intrare, deschise fără ezitări ușa de sticlă și imediat în dreapta îl întâmpină a treia inscripție: SECRETARIAT – BATEȚI INSISTENT. Donar se uită o clipă în urmă, parcă pentru a se convinge că nu s-a luat nimeni după el.

Și aici erau mașini, în grosimea pereților, pe sub dalele pardoselei. Tib le simțea prin vibrația imperceptibilă a aerului, prin tensiunea electrică acumulată în rețelele centurii. Îl pândeau din toate părțile și în spatele

fiecăreia pândeă Vopsitură, multiplicat astfel în zeci de exemplare cu voință proprie, cu proprie forță de lovire, gata să-l intimideze. Iar aici, „bateți insistent!” Îndoi stângaci arătătorul de la mâna dreaptă și bătu în panoplia subțire din stejar. Nu-l invită nimeni, nicio mișcare; numai torsul de pisici sătule al mașinilor sub pardoseală. Încă o bătaie, tare, mai tare, nervii care cedează pe neașteptate, un pumn, o izbitură puternică, prea târziu oprită a piciorului și ușa a crăpat, s-a deschis, zboară de perete...

Nu e Ortiz, ci altcineva: o femeie, pesemne chiar secretara de ocazie. Tolănită într-un fotoliu mânuiește o pilă pentru unghii, nu ridică ochii. Un surâs nepăsător, nițel obosit, nițel, pe dinăuntru, confectionat.

— Insistent! întocmai conform indicației.

Îi recunosc vocea; era ea. Lumina slabă din încăpere, voit dirijată spre ușă îl împiedică s-o vadă mai bine, dar nu și să-i remarce eleganța firească a veșmintelor, finețea picioarelor mici, împinse mult peste marginea scaunului, într-o poză lascivă, rotunjimile bustului zvelt, oferit parcă privirilor lui cercetătoare. Vârsta greu de precizat, mai cu seamă pentru el, așa puțin cunoscător al femeilor.

— Bună dimineața! simți nevoia să spună ceva.

— Iată-l deci pe viteazul Donar Tiberiu, venit după ordine!

Sarcasmul ei, totuși lipsit de răutate, lăsa impresia că femeia se joacă. Și de fapt chiar poza asta provocatoare, și parcă pentru ea obișnuită, era tot o improvizație cu rosturi neînțelese. Iar Nino, ce rol?...

— După... prețioasele voastre tăblițe cu indicații... aș crede că duceți lipsă de automate prin partea locului... Nu cumva s-a instalat aici crescătoria de capre?

Hohoti scurt, ca și la convorbirea lor prin radio. Gusta

sincer orice ironie.

— Ducem lipsă! repetă, delectându-se cu vorbele. Ai întârziat 18 minute, „Donar Tiberiu la ordin”!

Îl privi. Avea gene lungi, întoarse savant și ochii negri, strălucitori. Întinse leneșă brațul, arătând cu pila spre ceasul din perete. Donar văzuse cândva chipul ei, mai exact ochii, parcă animați de o viață aparte, a unei alte făpturi, adânciți într-o veșnică expresie de concentrare.

— Am venit cu o mașină... nepotrivită...

Nu dori să-și amintească de unde o știe. Acest efort i se părea inutil. O preferă necunoscută, dacă-l asalta cu prostii agresive, nu fără știrea lui Ortiz, desigur.

— Cu Jarcalete. Pătrunsese cu jenantă condescență în intimitatea lui și era prea bine informată ca să nu se lege și de... Te urmăresc de la decolare; ai merita să fii împușcat pentru o bravadă ca asta! Unde-ai lăsat-o pe Eileen?

Tib răsuflă zgomotos. Părul ud i se lipise în șuvițe încâlcite pe frunte – o frunte largă, brăzdată de riduri adânci. De la rădăcina nasului drept și subțire i se încrustase în piele, strâmb, de-a curmezișul, o dungă întunecată, asimetrică, ușor de confundat cu o cicatrice, dându-i un aer aspru, cum nu-i era firea, meditativ și o paradoxală frumusețe.

— M-a chemat Nino Ortiz! mormăi, stăpânindu-și enervarea.

— Comandantul Brigăzii Epsilon. Omul de paie al unei familii, firma ei scoasă la vedere în timpul recepțiilor, „cea mai strălucită dovadă a posibilităților de afirmare ale generației de mijloc” – și doar eu știu cât se luptă cu toții să-i ascundă așa-zisa incapacitate.

Rosti această admirabilă frază fără să-și schimbe vocea delicată și tonul amuzat, de sub care răzbătea o veche, o

nemailuată în seamă osteneală.

— Ești secretara lui? țină Tib să i se precizeze.

— Dacă-ți place. Și-ai alergat ca un zevzec prin muson, cu Jarcalete al tău, să-ți lași oasele pe câmpul de bătaie, pentru în veci nepieritoarea glorie a bravului comandant. Sau a neprețuitului tău prieten din „Raiul pe pământ”? Apropo, nu știi ce misiune de mare răspundere ține să-ți dea pe mâna?! N-ai avut curiozitatea să te informezi la omniobserver cine a mai coborât ieri pe platforma de aterizare, cam la această oră, ca să primească un ordin similar? Bietul Tib, cavalerul fără teamă și reproș! Singurul sprijin al neputincioșilor de pe lumea asta! Ia spune, n-ai simțit nicio clipă pofta să mă săruți?

Permanent își bătea joc, deși, în acest fel, îi aducea la cunoștință că Nino nu l-a chemat să-l întrebe de sănătate. Probabil că ei puțin îi păsa și de Tib, și de Ortiz, și de celălalt, care fusese ieri aici – cine? – și doar la urmă glasul îi trădase un licăr de interes, așteptând un răspuns parcă dinainte știut.

— Am poftit! îi confirmă, din răutate, insinuarea. Poftesc și-acuma.

Femeia îl privi din nou, indiferentă, ca pe-o mobilă de duzină: rolul lui se încheiase cuminte, conform prevederilor. Se ridică din fotoliu și undui, într-un mers provocator pe care-l executa prea sigură ca să nu-i fi fost obișnuit, până la Tib, lipindu-se felin de trupul său ud, ridicându-și buzele spre el, real nepăsătoare, cum și-ar fi prins o buclă de păr alunecată peste obraz. Un parfum bine cunoscut îl învălui pe Donar, ca dintr-o vreme de mult apusă. Era Dina.

— Tu ai scris indicatoarele alea? întrebă după șoc, după ce căldura bruscă i se împrăștie periculoasă în corp.

— Pentru tine le-am scris! îşi aminti ea că trebuie să se amuze. Mai lipseşte una, pe uşa şefului: NU INTRAȚI – CÂINE RĂU. Regret, ideea mi-a venit prea târziu. În fond, acum, după ce ştii ce ştii, un anunţ ca ăsta nu mai este necesar.

— De când lucrezi aici?

— De năzicând. Astăzi am venit pentru tine. Altă dată vin pentru alţii, dar am vrut să aflu, cu tot dinadinsul, cum mai arăţi.

— Şi?

— Eşti la fel de prost... ca şi-atunci. Nu ca Ortiz! El nu-i un idiot, cred că nici înainte nu era, aşa cum am mai fost eu o vreme şi cum ai rămas tu, neschimbat... Anunţurile vi se potrivesc amândurora: el destul de viclean să ți le fi pus în cale, tu, evident, un neghiob în stare să execuţi totul ireproşabil. Până-n măruntaiele lui Nanga Parbat. Nici nu-i departe!

Se dezlipi de el, zâmbindu-i cu o bunăvoinţă jucată pentru sine însăşi; îşi dădea un spectacol în beneficiu propriu, încercând să stârneasă râsul, dacă nu în loji, măcar la galeria conştiinţei. Tib încerca să-i redescopere un cuvânt, un singur gest, o privea în ochii rămaşi aceiaşi, din vremea când ea şi el erau oameni ai unei singure lumi; şi nu vedea decât cum trecuse definitiv în altă lume, cea a lui Nino Ortiz, până şi cu toate ascunzişurile sufletului, cu toate gândurile, reflexele şi instinctele, şi mai vedea cum, întoarsă chiar în joacă spre el, Tib, care nu era decât trecutul ei, îl dispreţuia ca şi pe Nino, care era prezentul.

— Cine eşti tu, Dina?

— Sărmana victimă a unui crud destin. Sau, ca să-ţi fac şi să-mi fac plăcere, ce n-o s-ajungă Eileen niciodată. Mi-am închipuit, în vreme ce te aşteptam aici, că s-ar

putea să mă cuprindă vreun regret, cine știe cum și după cine...

— Parfumul pe care-l folosești...

— Fleacuri! Îmi place și-atât. Mă văd cu chimistul meu uneori. Nu sunt o femeie inaccesibilă, Tib! De când ai venit nu te-ai mișcat din ușă, și zău că aveai toată libertatea de mișcare, cu avantajele care decurg din asta... Nu ți-a trecut prin minte atunci că te iubeam?! A, pari surprins! Liniștește-te, dragul meu. N-am fost cu Ortiz în noaptea aceea dintr-o criză de deznădejde! Pur și simplu, băiatule, mă săturasem: de bar, de logodnicul meu fabricant de parfumuri, de caraghioasa ta strictă prietenie.

— Mai ales fără niciun regret...

— Ce nostim, Tib! N-ai crescut mai deloc. Odinioară, la 30 de ani, părai de 16, și-acum, la 43, dacă nu mă-nșel, nu pari să fi depășit 20. Vinde-ți secretul femeilor îngrozite de bătrânețe! N-ai învățat nimic, nu te-ai ales cu nimic de la viață, și după câte-mi mai amintesc și eu, ai avut parte de câteva căderi spectaculoase la timpul tău, cavalerule neprihănit! Și azi ți se mai spune Crispatul, ca în școală?

— Da, și azi, răspunse el și închise ochii, obosit parcă de luminile ce-i băteau în față.

— Să știi că Vopsitură ți-a pregătit o surpriză, și nu dintre cele mai plăcute. Fiindcă nu uită niciodată nimic.

— Cum ajung la Ortiz? se scutură Donar din amorțeala lui.

— Îți arăt.

Îl dădu la o parte din ușă și porni înainte, spre ieșire. Tib o ajunsese din urmă afară, lângă scări.

— Acolo, clădirea centrală! Drum bun în Nanga Parbat, băiețandrule cu suflet nobil!

Tib era acum singur, parcă mai năuc, șovăind. O tăcere străină căzuse în jur, continua să cadă, să alunece, prevestitoare de primejdii. Instinctiv se răsuci în loc, gata să se apere. De cine? Nu auzi decât scrâșnetul dureros al nisipului strivit sub tălpi. Pentru ce au femeile totdeauna ceva de ascuns? Eileen, Dina... Și farmecul tihnit al grădinii se schimbă. Lumini roșii fulgerau intermitent pe fațada clădirii lui Nino, parcă semnalizând unor interlocutori nevăzuți. Lângă intrarea principală se agitau câțiva oameni, în costume de protecție. Ecusoane ovale le sclipeau pe umeri, numerele de înmatriculare de pe spate și piept li se substituiseră adevăratei identități: membri ai unei brigăzi științifice de cercetări speciale, probabil subalternii lui Ortiz. Plecau în Nanga Parbat?... Acolo se adăposteau uzinele conduse de Hidra lui All, cel mai grozav sistem de calcul cu program de autodezvoltare și perfecționare creat vreodată de pământeni. Nu cumva o defecțiune, sau mai grav, o neînțelegere, o avarie însemnată?... Pentru asta a fost și el chemat la ordin? Atunci Ortiz nu e în cele mai fericite clipe ale vieții sale.

6.

— N-ai mâncat, Yaralde!

— Aș vrea să plec repede, răspunse ea și rămase în picioare, lângă fereastră. Îți aduc o veste de la All.

— All! făcu Glyd, cu o tresărire spontană. Tăcu, crispându-se un moment, iar apoi, căutând să-și revină: îmi pare rău că m-ai găsit singur; știi, nu prea sunt ceea ce se cheamă un om de lume și mi-e teamă că te vei plictisi... De ce nu iei loc?

Oboseala o cuprinse pe fată tot mai strâns, pe măsură ce-i creștea și enervarea, deși ar fi vrut să intre în jocul

lui Glyd, să-l facă să simtă că e ridicol.

— Crede-mă, am mult până acasă, spuse neconvingător.

— Îmi pare rău, repetă el, alegându-și cuvintele. Am câțiva prieteni; trec deseori pe-aici și se pricep la oficiile de gazdă. Mi se pare chiar că în seara asta are să vină Malencita... Sigur, are o premieră la ora nouă și teatrul nu-i departe. Merită s-o cunoști, e o actriță de talent și pe deasupra și un om încântător și... Dar ia loc, oricum nu poți rămâne în picioare... Te rog!

Evita s-o privească și până ea se întoarce la fotoliu se așternu o lungă tăcere penibilă. Era limpede că în ciuda invitațiilor lui repetate – din politețe? din teama de a accepta discuția despre All? – Glyd s-ar fi bucurat să scape de Yaralde cât mai curând. Aerul său de-acum, voit distins și distant, era o schimbare față de atenția cu care-o măsurase, aproape obraznic, la venire, ca și față de simplitatea camaraderească de mai apoi.

— Mi se pare că lucrezi departe de-aici, așa-i? rupse ea liniștea și ascunzându-și încordarea sub tonul neutru.

— Da... da, departe! Construiesc șosele, tocmai în Cordilieri. E destul până acolo. Noroc că am un aeroglisor personal... de pe vremea când predam încă la universitatea... Mă rog, n-are importanță.

— Constructor de șosele? nu-și ascunse ea surpriza. Adică șef de lucrări?

— Într-un fel, surâse Glyd fără veselie. De fapt sunt un simplu executant, dar mi s-a dat o combinație complexă, care efectuează integral operațiile cerute de lucrare, inclusiv marcajul drumului. Condițiile sunt foarte grele, totuși înaintăm cu vreo cinci kilometri la zi.

Spusese totul pe nerăsuflăte, ca pe o lecție bine învățată; se vedea că nu se mândrește cu meseria lui,

sau îi e rușine față de prejudecățile Yaraldei (fiindcă odinioară făcuse parte din elita profesorilor fostei școli de zbor, iar în urmă cu zece ani predă încă la o universitate, și era de presupus că fata, aducându-i un mesaj de la All, nu se putea să nu fi aflat aceste lucruri).

— De mult?

— Cam de mult, evită el să precizeze.

— Și eu sunt tehniciană, la Centrul industrial din Himalaya. Ai auzit de Hidra lui All?

Glyd vru să răspundă, apoi se răzgândi și cu mișcări încete se duse să șadă în fotoliul cel mai depărtat. Își îndreptă spatele cu același gest reflex, parcă împotrivindu-se provocării cuiva și rămase cu privirile ațintite înainte, fără să vadă. Yaralde îl fixă obosită și ezitarea lui i se păru meschină și lipsită de sens.

— Ce-ai avut cu el? nu se mai putu stăpâni, cu un glas deodată altul, și totuși ce străine îi erau acum și cauza pentru care încă pleda și tot ce mai avea să urmeze. Aș jura că l-ai dușmănit. Nici acum, după moarte.. .

Glyd întoarse ochii spre ea, cu o uimire neprefăcută, ca și cum cu adevărat nu se aștepta s-o mai găsească acolo, sau abia atunci aflase de existența ei.

— Ce spui? întrebă imediat, curios și ironic, Asta o știi de la el?

Yaralde se simți parcă descătușată la această atât de mică și tristă victorie. Îi veni să râdă de ifosele lui, să râdă ignorându-i cu intenție descumpănirea și reținerea, care, ele cel puțin, erau reale.

— În fond, ce-mi pasă! făcu ea, cu un început de veselie. Nu-ți închipui c-am să te rog să accepți mesajul lui All! Ți-am adus o casetă – însemnări despre comportamentul Hidrei, de la crearea ei...

— Stai! porunci Glyd, cu un gest al mâinilor atât de

energic, încât ea se intimidă un moment și tăcu. Nu crezi c-ar fi cazul să mă lămurești cât de cât? Ce-nseamnă Hidra lui All? Un model cibernetic al monstrului învins de Hercule?

— Un computer...

— Într-adevăr? o întrerupse el sarcastic. Un computer, care va să zică...

— Poate un computer genial, ripostă ea calm. A fost instalat în Himalaya și, dacă vrei, dat în grija mea.

— Când?

— Acum doisprezece ani.

— Cerule! exclamă bărbatul, nelăsând-o să termine, și cu un patetism care fetei, acum iarăși stăpână pe ea, i se păru la fel de lipsit de gust ca și haina țipătoare din recuzita pictorului, un patetism deplasat și în fond tot un soi de haină, nefolositoare ca și cealaltă.

— Trebuie să cred că știi, în linii mari, despre ce-i vorba? încercă să-l aducă la realitate.

— În linii mari, la dracu, nu știu nimic! o maimuțări, el, deodată grosolan. Mi se pare că, în linii mari, tu ți-ai pierdut aniiăștia ca să întocmești fișe despre bazaconiile genialului computer! Accentuă batjocoritor ultimele cuvinte. Ia zi, cum te-a pescuit moșul? Ați făcut cunoștință într-un bar? Femeile se dau în vânt după hodorogii „interesanți”.

Izbucnirea lui mări buna dispoziție a Yaraldei, liniștindu-i nervii, ca un tonic și un tranchilizant. Și chiar asta îi și trebuia la deprimarea ei, pentru că o acceptare fără rezerve din partea lui Glyd ar fi făcut-o bănuitoare, iar un refuz politicos, și de fapt indiferent ar fi dezarmat-o definitiv. Și erau încă și părțile lui vulnerabile, care ei îi dădeau sentimentul, de atâta timp neîncercat, al superiorității. Dacă ar fi avut adversar un

Glyd-vilă-elegantă-și-rafinată, jocul era pierdut dinainte; dar nu, acesta era Glyd-drumul-de-pământ și Glyd-subsolul-cu-vechituri, de neexplicat, dar accesibil și expugnabil.

— Mi-a fost, ca și ție altădată, profesor! Era un proces de intenție în replica ei, pe care l-ar fi vrut și mai manifest. Doar că eu nu l-am putut părăsi.

— Evident! Nici acum, după moarte!

— Ai să râzi, dar m-a dus, cu adevărat, într-un bar. „Fetițo, totul e să poți păstra o taină. Ești în stare?” Mi-a povestit despre Hidră, un computer aparent cuminte, construit la comanda șefilor din industria siderurgică și destinat să conducă un mare complex industrial în Himalaya. Dar asta nu era decât masca. „Să nu vorbești cu nimeni, mi-a spus, dar află că Hidra o să se oprească într-o zi. Așa-i ea programată, să se oprească. Deocamdată n-o știi decât tu și ai grijă, cea mai mare grijă, să nu afle nimeni. Poate vreunul o să bănuiască ceva; am mulți dușmani, au să-ncerce să afle secretul, au să te iscodească, să te intimideze. Nu-ți spun despre ce-i vorba, ca să nu fii ispitită sau nevoită să spui și tu. Fișele despre Hidră să le codifici, deși oricum ele în sine nu prea au importanță. Dar păzește-le, ca să-ți păzești și pielea. Doar când Hidra se va fi oprit, însă numai și numai atunci, să-l cauți pe unul, Glyd.” Chiar așa a zis: „... pe unul, Glyd. Amintește-i de mine, bănuiesc c-o să mă mai cunoască.”

— Mesajul! ceru Glyd cu aceeași vehemență și cu o falsă plictiseală, ca să scurteze discuția care vizibil îl neliniștea.

— Uzinele conduse de Hidră se opresc din funcționare, îl informă Yaralde, cu bunăvoință. De fapt, computerul avea două programe; unul, ca să zic așa, oficial, de

conducere și dezvoltare a Centrului industrial și altul secret, conform căruia, la un moment dat, uzinele trebuiau să iasă din funcțiune.

— A, secret?! Imposibil! Mă minți, măcar tu cunoșteai scopul urmărit de programul ăsta.

— Nu, Glyd! răspunse ea hotărâtă, ca isprăvind un joc prea mult prelungit. Calculatorul a efectuat o cercetare specială, în paralel cu activitatea de coordonare a Centrului. Și încheierea cercetării e marcată prin blocarea uzinelor. All spunea...

— All spunea el multe! În tonul lui Glyd, ca și cum s-ar fi supus îndemnului fetei, maliția, paravan al neliniștii, făcuse loc unei supărări adevărate. Și acum vrei să vă dezleg eu misterul?

— All spunea că singurul om care poate intra în contact cu Hidra ești tu, că mașina știe să te recunoască după codul tău biologic și că ai obligația să te duci, să intri în legătură cu ea.

Glyd se ridică, mai degrabă sări din fotoliu, trăgând în jos de reverele din blană ale hainei lui fistichii.

— Obligația? se revoltă, cu patetismul atât de displăcut Yaraldei. Să dezleg șaradele unui bătrân maniac?

— Am întocmit pentru tine fișe despre bazaconiile genialului computer, urmă fata, cu un gest spre casetă. A fost sarcina mea.

— Viața ta irosită! o corectă el.

— Nu trebuie să-ți dau socoteală pentru asta!

— Ai dreptate, el s-ar fi convenit să dea, față de tine și de Kobo. Și față de alții, adăugă, desigur cu gândul la sine însuși.

— Când l-ai renegat, înainte să fi murit, sau după?

Glyd îi ocoli privirile și se întoarse către fereastră, de unde răzbătea țipătul jalnic al unei păsări, reluat de alta

și alta, până cuprinse stolul întreg. Yaralde își trase iar picioarele sub ea și involuntar vru să-și astupe urechile, apoi parcă se desmetici și lăsă mâinile să-i cadă înapoi pe fotoliu. Îi părea rău, și acum nu mai știa ce să facă; era firesc să plece, chiar printre păsările care-o speriau, și totuși Glyd nu hotărâse încă nimic...

— Ascultă, zise Glyd răgușit și cu ochii mereu la fereastră, dând impresia că-i propune un târg de care și el se rușinează. Ascultă, ce mai ai de câștigat dacă mă amesteci pe mine în afacerea voastră? Anii tăi nu se mai întorc. Ai fost credulă, dar nu-ți reproșa, se grăbi s-o asigure, toți am trecut prin asta, toți câți am fost vreodată în preajma lui. Alerga veșnic după himere și partea mai rea e c-a nădăjduit să le-ajungă, vreau să spun credea sincer în realitatea himerelor lui.

— A fost o vreme când îl admirai, zise ea, obosită iar ca la început.

— L-am urmat, întări Glyd. Pentru noi erau și alte timpuri, explorările cosmice ajunseseră la apogeu – cine-ar fi bănuir că se vor sfârși atât de repede și lamentabil... Lamentabil! repetă, cu fața tot spre fereastră. All urmărise să înlăture contradicțiile apărute între oameni și computerele superioare. Pornind de la asemănările existente între mașină și om, de la faptul că organismul uman este el însuși un mecanism de extremă finețe, sau mai degrabă că omul, creând mașini, n-a făcut decât să se multiplice pe sine, All a încercat să micșoreze, urmând aceste similitudini, diferențierile dintre om și computer. Pentru asta a recurs la postulatul că toate activitățile intelectului uman se desfășoară pe baza regulilor precise denumite algoritmi, și că orice algoritm, o dată stabilit, se poate transmite unui calculator. De aici ideea de a fabrica un computer care să fie modelul electronic al

creierului unui anume om și care să funcționeze conform algoritmilor creați de însuși omul modelat, rezolvând, cu viteza și precizia proprii calculatoarelor, problemele ridicate în fața omului. Asta presupunea găsirea unei formule-cheie, care să poată sintetiza toți posibii algoritmi elaborați de om și pe care computerul să o asimileze, ca lege de bază. All a găsit formula, căreia i-a zis Ecuație umană. Pe urmă a construit astronave automate, la bordul cărora îmbarca echipaje numeroase. Asemenea cupluri, „geamăn-om” și „geamăn electronic”, alcătuind laolaltă așa-numitele „astronave raționale” au fost trimise să se confrunte în Cosmos. All căuta drumul spre un fel de supercalculator, cred eu că irealizabil, care față de celelalte mașini ar fi ca și oamenii față de restul lumii animale – în orice caz ceva mai bun decât tot ce s-a creat până acum, mai bun decât îndrăznește să spere un cibernetician dezaxat într-o clipă de rătăcire...

Glyd se înflăcărase, strângea reverele hainei, cu un aer necăjit, parcă încercând zadarnic să-și descleșteze pumnii de ele, și brusc își reveni, mâinile îi alunecară în jos fără vlagă.

— Și pe urmă? întrebă Yaralde, așteptând răbdătoare să termine.

— Niciun pe urmă, răspunse el domol. Am trăit întâmplarea aceea ciudată, se pare că vizita unei ființe stranie, din altă lume; All zicea că venise aici sub forma unei astronave și toți l-am crezut, se putea crede încă o asemenea poveste acum aproape treizeci de ani. Astăzi zic că a fost un reflex al obsesiilor lui.

Nu știi, erai prea mică sau nici nu te născuseși. Nimeni n-a stat de vorbă cu ființa aceea, dar de-atunci All înnebunise și nimic mai mult, că va realiza ceea ce numea el „astronava rațională”, că oaspetele cosmic e o

confirmare.

— Da, și mie mi-a spus.

— Bun. Și din asta ce-a ieșit? S-a aruncat în experiențe, ca un bezmetic, și toate îi eșuau pe rând; a fost un om al eșecului. Și revenea, parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar de fapt se petreceau mai multe chiar decât ar fi trebuit. Departe de-a se atenua, contradicțiile dintre mașini și oameni se ascuțiră; cosmonauții nu numai că nu s-au înțeles cu „frații” lor electronici și nu au evoluat într-un armonios paralelism, ci dimpotrivă, au ajuns să dorească o cât mai mare diferențiere și au sfârșit prin a nu mai suporta nici ideea că personalitatea lor este dedublată. Astfel nicio mașină n-a reușit să copieze esența omenească din care, fără îndoială, iau naștere algoritmi fiecăruia. Și pe deasupra mulți oameni au murit, nu câțiva și nu oricine. Printre ei Dav, cel mai bun astronaut, zic eu, care s-a urcat vreodată într-o navă și cel mai devotat prieten al lui All.

Se întoarce la Yaralde, și silueta lui, înțepenită rigid cu spatele cât mai drept, era o apariție bizară pentru încăperea unde se găseau și unde s-ar fi convenit să intre cu totul altfel îmbrăcați, să arboreze expresii de mulțumire și să poarte o amabilă conversație mondenă.

— Atunci, în bar, l-am întrebat și eu despre moartea lui Dav, zise fata. Știi ce mi-a răspuns? „Din echipa noastră, Dav era cel mai norocos, sau cel mai viclean: noi, ceilalți, puneam la cale câte-o lovitură spectaculoasă, iar el apărea mai târziu, însă tocmai la momentul potrivit ca să ne culeagă toți laurii. Și pe «Alcor» s-a întâmplat la fel...”

Glyd ridică din umeri. Se apropie de măsută, umplu un pahar cu băutura neagră și tare din sticla care-i era la îndemână și îl goli încet. Avea degetele bătătorite, cu

unghiile rupte și îngroșate, murdare încă pe margini de ulei sau o altă substanță greu de curățat.

— Literatură! exclamă el zâmbind. Află că după catastrofa lui „Aldebaran” All însuși nu mai credea că mașina cea mult visată este de domeniul realului. La început mă văzuse pe mine, copilul de geniu, încununând eforturile lui și înhățând, în sfârșit, himera acestei perfecțiuni imposibile. Eu însă l-am părăsit după închiderea școlii de zbor; sigur, asta e un fel de-a spune, trăiam mai departe lângă el, dar condiționasem conviețuirea noastră de abandonarea tuturor proiectelor. Și el, chiar în vremea aceea, le-a și abandonat.

— Din prietenie! țin eu să subliniez.

— N-o lua altfel decât a fost! se întărește Glyd din nou. Pur și simplu ajunsese la capătul răbdării. Eram profesori, el la Universitatea Americană, eu și un doctor, Kobo, tot din grupul nostru la alte institute, mai mici, dar puțin ne păsa de situația noastră; oricum, singura care meritase s-o consideri era pierdută pentru vecie, și pe urmă vezi ce-am ajuns ca să pricepi cât în mai valora pielea pe-atunci. Numai că ostenisem din cale-afară. Spun unii că și succesele, prea ușor și des repetate, sfârșesc prin a te obosi; iar noi, sub atâtea lovituri... De altfel, după un timp ne-am și despărțit. Eu am ridicat vila asta... Îl vedeam foarte rar, ca și pe Kobo, o dată la câțiva ani.

— Numai că All, vezi bine, nu te-a uitat.

Glyd își dezveli dinții într-un râs tăcut, dar ochii îi rămăseseră, ca și până atunci, neliniștiți și gravi. I se scuturau umerii, ca ai unei păpuși trase de sfoară, și Yaralde plecă privirile, stânjenită de crisparea lui.

— E vesel...

— N-am încredere în veștile care parvin după moartea

expeditorului. E veselă siguranța bătrânului că mă poate iar azvârli într-o combinație sortită dinainte să eșueze. Șarade, jocuri de copii!

— Râzi atunci, ești cu atât. mai îndreptățit!

Își lăsă capul pe umăr, uitându-se pieziș la ochii lui Glyd. El puse cu grijă paharul pe tava lustruită și înfruntă senin privirile fetei.

— N-ai încetat să-l venerezi? simulă o uimire hazlie.

— Ești un invidios, se aprinse ea brusc, ridicolă ca o fată bătrână. Te-a lăsat în urmă și nu te poți ridica la înălțimea lui.

— Foarte adevărat, prinse el nuanța. Dar tu iubește-l și mai departe în taină, fetiço, n-am de ce să mă supăr.

Yaralde păru să nu ia în seamă argoul lui de băiat de viață. Îi simțea eforturile neîntrerupte de a se depărta de fondul discuției, întâi ocolind întrebările, pe urmă vorbindu-i grosolan, divagând, în căutarea unei justificări, poate că pentru el valabilă.

— Nu-i primești rugămintea, spuse și-si apăsă tâmplile îndelung.

Glyd își strânse haina la gât și începu să se plimbe de-a lungul camerei.

— Speram că a murit împreună cu lumea lui! mărturisi într-un târziu. Am vrut cu tot dinadinsul să uit. Mi-am schimbat meseria cu o muncă cinstită, care-mi dă satisfacții reale; am clădit o vilă după gustul meu și m-am înconjurat de prieteni noi; trăiesc liniștit și mă împac cu toată lumea. Mă temeam uneori că încă nu s-a sfârșit dar anii s-au dus, uitarea aproape îmi izbutise.

Ea își aminti laboratorul improvizat în subsol și toate obiectele de acolo. Înțelegea acum pe deplin rostul încuietorii, după valoarea de tezaur, pentru stăpân, a tuturor vechiturilor. Căci Glyd se prefăcea, față de toți și

de sine, că și-a lăsat definitiv trecutul, până când într-o zi, sau mai nimerit într-o noapte, glasul trecutului, dorința nestăpânită de întoarcere îl copleșeau; își părăsea prietenii în somn, cu senzația că și el mai doarme, alături de ei; se repezea febril în subterană, punea sub tensiune resturile unui tablou de bord, adică mai întâi îmbrăca uniforma, scotea din toc și desfășura steagul argintiu, iar dinaintea indicatoarelor straniu însuflețite, ca și mușchii unui cadavru supus experiențelor demonstrative, visa și zbura, refăcea infantil vreunul din zborurile trecute, sau nu, desăvârșea acolo un zbor proiectat și neînfăptuit niciodată, ca în final să se sărbătorească înmânându-și ghirlanda de flori... A doua zi, dimineața, prietenii îl regăseau pe blazatul lor Glyd, omul de treabă care odată, ehei, demult, era gata să devină un cosmonaut de mână întâi; ba nu se știe dacă până la urmă ar fi reușit, că uite, azi nici nu vrea să ne mai audă vorbind de asta.

— Vezi bine că nimeni nu te-așteaptă, își întrerupse el plimbarea. Și cu-atât mai puțin îmi e binevenit un ordin post-mortem al lui All. Zici că nu m-am ridicat la înălțimea maestrului. Nu știu. O dată cineva l-a asemuit cu o pasăre domestică – toamna ori primăvara vede alte păsări zburând și încearcă zadarnic să le imite; născocoște aparate năstrușnice, care să-l ajute, și le leagă de aripi și ele mai rău îl trag în jos, împiedicându-i definitiv saltul spre cer. Înălțimea aspirațiilor lui? O prostie: credința de neclintit în himera „astronavei raționale” și încăpățânarea, dincolo de limite, de a merge spre această fata morgana.

Dar, cel puțin o vreme, de boala lui am fost contaminați și noi.

Yaralde se ridică în picioare, îndreptându-și tunica

boțită, își frecă genunchii amortiți și-și trase în lături părul lung.

— Vrei să păstrezi caseta?

— Ascultă-mă până la capăt! o rugă Glyd și veni și-i luă mâinile într-ale lui. Ne-am înțeles c-o așteptăm pe Malencita, unde să pleci acum? Palmele îi erau fierbinți și uscate. Ținea degetele Yaraldei cu delicatețe, ca pe un vas foarte fragil. Ea se miră de atâta gingășie pe care, după mâinile mari și bătătorite, nu i-ar fi bănuț-o. Glyd își închipui că pentru altceva îl privește, roși și se retrase, stingherit. Nu te supăra, când veneam spre casă, văzându-te aici, un moment am crezut... De departe semănai cu... cineva și atunci... Ai studiat cibernetica?

— Numai trei ani. Hidra trebuia supravegheată, aveam mult de lucru cu ea, mai ales la început.

— N-ai mai reluat învățătura?

— All a murit între timp...

— Ce bine știa să ne sacrifice! exclamă el tulburat. Nu-i păsa de nimeni și fiecare înfrângere pe el, unul, îl întărâta; lua totul de la capăt și muncea cu și mai multă febrilitate, mereu, mereu, asta-i era odihna, sărbătoarea, totul. Cu ce s-a ales? Cu glorie, cu recunoștința cuiva, măcar cu înțelegere?

— Nici cu înțelegerea voastră...

— Ei, da! nu se poate trage la nesfârșit, cu siguranța că te așteaptă numai eșecuri și cu nădejdea nelămurită că o dată se poate întâmpla să ai o victorie. Noi, cel puțin, n-am rezistat. Unii foarte curând, alții târziu, am căzut. Sau nu mai făceam față ritmului de lucru, sau cunoștințele ne erau depășite. El ne lăsa imediat în plata domnului; poate peste un timp ne arunca într-o altă treabă, mai ușoară, de un alt fel; dar dacă nu treceam cu bine încercarea, se dispensa într-adevăr de noi, pentru

totdeauna. Uite așa a fost All. Avea dușmani, multora le stătea în cale, altora le-a spulberat ambițiile. Prieteni nu prea, nu știa sau nu-l interesa să și-i cultive.

— Studenții îl venerau.

— A avut priză la tineret, ca orice visător și se pricepea să-și exploateze pentru asta faima lui de altădată. Ei vezi, cum l-aș putea eu înlocui? Când îmi lipsește credința și n-am spiritul de organizare, n-am oamenii, n-am intuițiile și gândirea lui, n-am forța să trec printr-o sută de înfrângeri ca să dobândesc o reușită?! Și chiar încercând, prin absurd, să le-adun, la ce-mi folosește tevatura asta? Să refac un drum care știu bine că nu duce nicăieri? Îmi pare rău, Yaralde!

— Îți pare rău...

— Vrei să fim prieteni? spuse și asta însemna că discuția s-a încheiat. Am, la etaj, un apartament, liber. Adu-ți niște lucruri aici, orice, și vino o zi la câteva luni, sau mai multe săptămâni odată, între două drumuri, când dorești. Vei fi binevenită. Da?

Și iată-l din nou camaradul fără gânduri ascunse și ocrotitor, azvârlindu-și hainele străine.

— Nu știu...

— Dar se-nțelege că și cu soțul sau iubitul tău! Toți prietenii mei fac la fel, ai să-i cunoști. Ambițioși din cale-afară, dornici să se realizeze – și eu, ca un bunic în mijlocul lor. Așa m-au și poreclit: Tata-mare!

Izbucni în râs, sincer, și fata zâmbi și ea involuntar, molipsită de reala lui veselie.

7.

Ușa masivă se deschise automat. Tib păși nerăbdător dincolo de prag. Un val de căldură îl lovi în față, făcându-l să se oprească. Anticamera lui Ortiz era plină de lume:

șefi de grupă și executanți din Brigada Epsilon, în așteptarea ordinelor. Vorbeau în șoaptă, aproape neluând în seamă prezența lui.

După ce-l întrebă pe Tib cum îl cheamă, locvorobotul îi anunță venirea. Primi un răspuns lapidar: să intre. Camarazii din cealaltă brigadă îi făcură loc să treacă, însoțindu-l cu priviri nu lipsite de ironie. Nu-l cunoșteau, și în asemenea împrejurări chemarea sa aici putea fi interpretată ca o jignire adusă capacității lor profesionale. Donar le zâmbi stânjenit – ce să le spună? Că Nino îl va trimite, probabil, undeva, unde i se oferă un splendid prilej să-și rupă gâtul? Dina îl avertizase foarte clar.

Pereții, în biroul comandantului, erau acoperiți cu lambriuri din lemn prețios, fin cizelat, în armonie cu parchetul-mozaic din esențe rare. În nișe de verdeață, prezența operelor originale ale câtorva sculptori contemporani celebri vădea intervenția inspirată a unui arhitect decorator de mână întâi. Lumini bine compuse cromatic scăldau din belșug larga încăpere, revărsându-și razele din potirul unor aplici stil și din lămpile de plafon. Câteva mobile, capitonate în piele de cea mai bună calitate, creau o atmosferă intimă.

Imediat lângă ușă, o frescă inspirată din vechile picturi egiptene, cu ramă de travertin sculptat, înfățișa o pisică în urmărirea unui șoricel, pe un fundal lacustru, cu papiruși înalți și zvelți, ca un zid de săbii și cu flori sacre de lotus în planul al doilea. În clipa când Tib privi pictura, din botul întredeschis al șoricelului țâsni afară o limbă imensă, pe care se înșirau, citeț, cuvintele AJUTĂ-TE SINGUR. „Dina a pătruns și în mausoleu!” își spuse Donar și se opri în mijlocul încăperii.

La o impunătoare masă de scris, cufundat în lucru,

ședea un bărbat pe care dimensiunile obiectelor din jur îl făceau mic, insignifiant. O calviție prematură și hrăpăreață îi golise creștetul de podoaba capilară, scoțând la iveală pielea gălbuie, lucioasă, a unui craniu prelung și neted ca un ou. În fața lui Ortiz, într-o ordine pedantă se aliniau rânduri de aparate minuscule, viu colorate, ca jucăriile în vitrina unui magazin pentru copii. El își apropiase urechea de un receptor adus în marginea mesei și din care bâzâia o voce precipitată, baritonală:

— A treia oară îmi spui prostia asta! îl întrerupse Nino răgușit. Ajunge! Lasă-l în pace pe Felt! Îți dau încă treizeci de minute, să calculați totul de la început. Băgați de seamă, că trec la sancțiuni!

Cu o mișcare nervoasă închise aparatul și-l împinse în rândul celorlalte. Ridică ochii spre Donar, privind parcă prin el, îngândurat. Degetele subțiri bătură darabana pe brațul fotoliului, apoi mâna trecu fulgerător peste masă și încremeni deasupra unui dictafon.

— Ortiz. Mai aveți vreun mesaj?

— Legătura cu Smith nu s-a restabilit încă, răsună vocea sonoră a unei femei. Ultima comunicare, aceea cu pisica, este imposibil de descifrat. Am primit dispoziția s-o înaintăm Institutului de psihopatologie din...

— Pe noi ne cred niște incapabili, așa-i? Ca de obicei.

— Computerele noastre nu reușesc să interpreteze mesajul. Cer mereu date noi despre Hidră și defectarea acesteia. Le-am spus tot ce știm...

— Adică nu le-ați spus mai nimic!

— Adevărat. Ar trebui trimis un om descurcăreț pe urma lui Smith. Numai Smith ne poate lămuri șarada pisoiiului născut de Hidră.

— Propunere sau indicație? pufni Ortiz întărâtat. Vreau să am legătura cu Berry, faceți ce vă taie capul și

reluăți legătura!

Donar își trecu palma peste față, cu gestul său obișnuit. Berry Smith! El dispăruse în pânțele muntelui! „Pe unul dintre voi l-a aranjat, își aminti ce-i spusese Dina. E de ieri rătăcit într-o subterană și nu mai poate răspunde la apeluri”.

— Nino Ortiz! De când nu mai răspunde la apeluri? întrebă el cu glas poruncitor, ca pe vremea când era comandantul acestui comandant de brigadă.

Vopsitură tresări, neplăcut de surprins. Se ridică de la masă, veni lângă musafir și rămase acolo, în picioare, cu ochii în ochii lui Tib. Vremea nu-i cruțase pe niciunul, mai ales, în mod surprinzător, nu-l cruțase pe Ortiz, cel sortit unei vieți în care dificultățile par să se rezolve de la sine.

În amintirea lui Donar persista încă și acum imaginea acelui Vopsitură cu chip delicat ca al unei fete, surâzând veșnic, lipsit de griji și încrezător, nonșalant, sigur pe el însuși. Un băiat hotărât să-i smulgă vieții tot ce poate ea oferi, fără, inutile pentru dânsul, procese de conștiință. Socotindu-se în afara a ceea ce numea cu dispreț, „morală a oamenilor mărunți”. Având un loc asigurat sub soare și ocupându-l cu sentimentul că i se cuvine de drept. Ascunzându-și abil slăbiciunile sub armura câtorva calități bine înșirate la vedere. Apoi o altă amintire, urmărindu-l insistent, ca o pedeapsă: împrejurarea, nefericită pentru amândoi, când îl silise să-și arunce masca. Îl revăzu, cuprins de panică. Un semn al frământării tănuite din sufletul său? În fond, tânărul petrecăreț să fi fost încă de pe atunci un complexat și un învins?

Pentru că iată-l îmbătrânit înainte de vreme, cu ochii sfredelitori, înnobilați de o stranie încordare lăuntrică, cu

obrajii supti, plini de riduri adânci, cu cearcăne vinete – semnele abuzului de alcool și bețiilor erotice de odinioară – personalitate contradictorie, roasă de îndoieli, de ambiții, de scepticism.

— De ieri de la prânz, răspunse Nino întrebării lui Tib, cu neascunsă îngrijorare.

— L-ai trimis singur?

— Singur.

— De ce?

Nino se întoarse, făcându-și de lucru într-o despărțitură a mesei, de unde luă două cani și un termos plin cu o băutură acidulată, neagră.

— Nino, de ce? Îl cunoști pe Gâlbează, e copleșit de curiozitate, uită să se mai apere de primejdii. Poate-ai să-l pierzi acolo, dacă nu l-ai și pierdut.

— Încetează! porunci Ortiz, deodată autoritar și-l privi pe Tib dintr-o parte, cercetător. Dina ar fi trebuit să-ți smulgă din mână pelerina aia caraghioasă. N-o să mai pleci de aici cu Jarcalete, în vilegiatură.

— Mă bucur că erai pe recepție! ripostă Donar. S-a discutat și despre tine acolo!

— Copilării! Te chemasem la ordin, nu? începu să toarne băutura cu precauție, ca spuma să nu se verse din cani. Altă dată Dina îmi adresează drăgălășenii și mai mari.

— Le-ascuți cu atenție!

— E amuzant. Obişnuiește să-și cheme prietenii în apartamentul acela, sub nasul meu. Din plictiseală. Aici e-o plictiseală cumplită – pentru ea, evident. De altfel, nu mă mai interesează de mult cu cine și-o împarte.

— Trebuie să te intereseze?

— Oarecum. Câtă vreme suntem încă soț și soție.

Lui Tib i se tăie respirația. Duse instinctiv palma la

față, după un vechi obicei, dar nu mai avu putere să termine gestul.

— Așa...

— Te pomenești că nu știai! se miră și Ortiz. Boală lungă. A fost un scandal după povestea de atunci, din poligon. Familia mea a ținut să nu i se păteze onoarea! M-au silit să mă căsătoresc. Ce răzbunare pentru tine!

Râse ca pe vremuri, nespus de batjocoritor. Tib simțea nevoia să bea. Ridică iute cana.

— Noroc... crezu nimerit să-i ureze lui Vopsitură.

— Noroc? Nino se gândi puțin. Ar fi prea mult, norocul mă ocolește. Poate fiindcă sunt rău: uite, tu unul ai nevoie de mult noroc în orele următoare, dar eu nu ți-l doresc.

Tib dădu cana peste cap. Băutura era bună și foarte tare, îi arse gura. Nino se duse din nou la dictafon.

— Ortiz. Un ceas, nu sunt aici pentru nimeni. Excepție: când prindeți legătura cu Smith.

— Producția industrială a stagnat la încă trei sectoare. De la comandamentul suprem... încercă să intervină cel care raporta.

— Pentru nimeni, am spus! Îți arde de glume?

Se așeză, pe scaunul din spatele mesei și-și pofti oaspetele să șadă în fotoliul cel mai apropiat.

— Toată brigada mea e în alertă. Primim ajutoare și de la alte brigăzi, îl informă el pe Tib. Comandamentul suprem îmi mai ține la dispoziție o rezervă de oameni și materiale. Încă n-o arunc în luptă. I-ai văzut pe băieții din anticameră. Sunt oamenii mei de legătură, fac de serviciu cu schimbul. Ne e greu, Donar! Beleaua asta ne-a lovit pe neașteptate și nu prea izbutim s-o scoatem la capăt.

— Dacă nu te superi, care belea?

Nino îl scrută bănuitor pe Tib. Din pricina costumului negru, impecabil, strâns pe talie, semăna cu un amenințător semn de exclamare.

— Combinatul industrial condus de Hidra lui All își încetează treptat activitatea, zise el.

— Din ce cauză? întrebă Donar liniștit. Fii mai clar, te rog!

Vopsitură nu răspunse pe loc. Tib îl urmărea printre gene, cumpănindu-și cu grijă situația. Deocamdată comandantul mai purta încă o mască de amabilitate amicală, dar cine era Nino cel de acum, sub masca aceasta neutră, devenise foarte greu de ghicit. Iar Tib însuși trebuia să dea de înțeles că soarta lui Berry nu-l mai interesează.

— Mi se pare că faci pe naivul, Crispatule! exclamă Ortiz, lăsându-se pe spate cu scaun cu tot. Fie, am să-ți spun întreaga tevdatură, să nu te plângi vreodată că n-ai fost pe deplin ajutat. Pune-ți în funcție magnetofonul centurii și înregistrează tot ce discutăm. E un ordin.

— A fost și intenția mea, mormăi Donar și apăsă clapeta de contact.

— Acum vreo 12 ani, puțin timp după ce noi terminasem școala, ciberneticianul pe jumătate nebun care-a fost All Bright a primit comanda să construiască un calculator capabil să conducă, să modernizeze și să dezvolte, cu mijloace proprii, un mare complex industrial. În scurtă vreme All s-a prezentat cu acest calculator de formulă constructivă cu totul nouă. Era închis într-o carcasă cubică, cu latura de douăzeci de metri, unde se putea pătrunde printr-o ușiță; înăuntru, două trei coridoare și zeci de mii de tuburi transparente, legate între ele și în care pluteau, într-un mediu fluid, miliarde de sfere policrome, lucioase, ca niște bomboane. Nicio

legătură electrică a computerului cu exteriorul și nici a sferelor una cu cealaltă,

Schimbul de informații, comenzile, supravegherea se execută prin sisteme de o mai mare subtilitate, prin fluxuri magnetice, prin emisii laser, prin modificări în structura mediului energetic pulsativ. All a explicat că mașina are un vast program de autodezvoltare și pe măsură ce-i crește capacitatea de cunoaștere și sintetizare a experienței umane, a tuturor fenomenelor și obiectelor lumii cunoscute, pe măsura evoluției însuși a acestui proces, dobândește posibilitatea de a fabrica noi produse industriale și, concomitent, adaptează și dezvoltă complexul uzinal, creând utilajele și tehnologiile necesare obținerii respectivelor produse. Modelul codificat al fiecărui utilaj, al fiecărui proces tehnologic și al fiecărei game de produse finite se alcătuiește întâi în computer, transpunându-se apoi în realitate. Imaginează-ți un om ale cărui celule reprezintă, fiecare în parte, codul unui obiect sau fenomen din lumea înconjurătoare; mai închipuie-ți că aceste celule se mișcă prin corpul omului, conduse de creierul său, intră în legătură unele cu altele, schimbă informații și ajung la anumite concluzii, transmițându-le ulterior creierului; iar acesta, în fine obligă întregul ansamblu de celule să ajungă la anumite sinteze. Astfel încât, pe măsura evoluției procesului, o celulă care începe prin a codifica o informație cu un grad restrâns de generalizare, să zicem definiția fotonului, sfârșește prin cuprinderea, tot sub formă codificată, a legilor, schemei, materialelor, operațiilor ce stau la baza construirii unui anumit motor fonic de navă interplanetară, sau, mai târziu, a tuturor tipurilor acestui fel de motor. Prin sintezele repetate, neîntrerupte, vor fi unele celule care acumulează tot mai

multe cunoștințe și altele care se eliberează, se „curăță” ca să spun așa de bagajul lor de cunoștințe, devenit inutil, prin dublarea întregului sistem; ele sunt supuse unor recondiționări și pregătite să primească o nouă cantitate de informații, simple sau deja prelucrate.

— Frumoasă treabă! exclamă Tib, trecându-și palma peste față.

Ortiz păru că se întoarce de departe. Se uită la Donar și zâmbi cu maliție. Se mândrea pentru computerul lui All, el care toată viața nu concepușe un calculator de uz școlar și nici nu-și propusese vreodată asta; se mândrea, se pasionase – unde era Nino cel din tinerețe, ori unde se ascundea, cât, sub ce chip rămăsese el în acest Nino entuziast?

— Fiecare dintre „bilele” aflate în tuburile mașinii este de fapt la rândul ei o mașină de dimensiuni liliputane, dar extrem de complexă, capabilă să înregistreze, să prelucreze și să transmită informații la cerere, iar pe deasupra, și acesta-i lucrul cel mai important, să construiască, din datele păstrate în memoria ei, sisteme coerente, sinteze, să ajungă la descoperirea unor legi și adevăruri noi. Comparația mea de adineauri cu celulele unui organism nu e prea nimerită. Gândește-te mai degrabă la sânge, la cum e alcătuit și rolul lui. Și micile sfere din computer au funcții diferențiale, ca și celulele din sânge. Unele sunt pur și simplu niște unelte, care acționează asupra microcomputerelor, spre a le remedia defecțiunile și pentru a le adapta să rezolve sarcini sporite, sau a le șterge din memorie informațiile inutile. Alte sfere sunt purtătoare de ordine și de răspunsuri, un fel de curieri și posturi de emisie ce culeg datele cerute de rezolvarea unei probleme, le transmit în exterior, apoi își curăță automat cristalele de memorizare și așteaptă o

nouă misiune. Fluidul din tuburile mașinii, întocmai ca și plasma din sânge, poartă energia necesară funcționării întregului sistem, dar în același timp servește și drept canal principal de transmitere a informației în interior. Pentru treaba asta mai există însă și alte mijloace, de pildă tot un fel de curieri care transportă știrile socotite ca foarte importante sau urgente în soluționarea unui caz sau al altuia. Alteori înseși sferele-computere, care circulă în permanență, servesc drept purtătoare de știri.

— Și informațiile astea, cine le pune la dispoziția mașinii?

— Un ordinator, culegând de la alți ordinatori, de profil, tot ce s-a scris și se cunoaște în toate domeniile de activitate, inclusiv artă plastică, muzică, literatură, științe sociale. La ora actuală, Hidra lui All cunoaște, după opinia mea, tot ce s-a întreprins în cultura și civilizația pământenilor, din preistorie și până în prezent.

— Literatură? Muzică, psihologie? De ce?

— Am să-ți spun mai târziu. Reține doar că All a cerut furnizarea unor informații de acest tip, pentru a-i da posibilitate Hidrei să cunoască cât mai mult despre oameni, întrucât, spunea el, această cunoaștere favorizează crearea unor produse industriale cu nivel maxim de adaptare la cerințele omului.

— Dar cine dirijează tot sistemul? Cum este el subordonat unor anume scopuri, cum e ferit să lucreze la întâmplare, haotic, pentru idei obscure, lipsite de importanță, ori de sens?

Ortiz reveni cu scaunul lângă masă, frecându-și mâinile cu care se sprijinise de marginea acesteia, amortite de poziția incomodă.

— Dragul meu, pui o întrebare copilărească. Atunci ce sarcini crezi că mai au oamenii? Există pe lângă Hidră o

sumedenie de tehnicieni, înarmați cu o sumedenie de calculatoare mărunte. Și mai există și un oficiu de recepție care primește comenzile trimise de diverse alte centre industriale, de tot felul de firme și persoane, comenzi pe care tehnicienii le codifică. Astfel, cod după cod este introdus – prin intermediul unor fluxuri magnetice – în circuitele computerului. Să nu uităm însă că Hidra are posibilitatea să efectueze unele cercetări pe cont propriu. Foarte des ea însăși ne anunță că poate executa anumite produse noi. Atunci oficiul nostru lansează oferte către beneficiari.

— Am înțeles. Nu cumva Hidra a ajuns într-un fel să vă subordoneze? Dacă nu mă-nșel, computerul vostru e ca un cuțit grozav de bine ascuțit, dar... cu două tăișuri. Pentru ce și-a încetat, parțial activitatea și voi nu reușiți nici acum să aflați cauzele?

— Mi-e teamă că n-ai înțeles foarte exact, deși comparația ta se potrivește al dracului de bine situației.

— Spune, atunci!

— Încearcă să pricepi mai întâi că Hidra nu se poate defecta niciodată. Chiar dacă o parte a computerelor care-o alcătuiesc se strică, Hidra le pune pe picioare cu ajutorul uneltelor-robot dinăuntrul ei. Mașina asta afurisită e un sistem închis, în funcționarea căruia nu se poate interveni prin niciun mijloc, decât, probabil, lipsindu-l de sursele de energie; dar a avut grijă să-și creeze, în complexul uzinal pe care-l dirijează, asemenea surse independente, așa încât și-a asigurat o autonomie deplină față de noi.

— Asta înseamnă că Hidra, calculatorul în sine, nu și-a încetat, de fapt, activitatea.

— Întocmai, dragul meu! Însă anumite sectoare industriale s-au oprit. Va continua acest proces

dezastruos? Dacă excludem, și excludem din capul locului, eventualitatea unei defecțiuni, ce rezultă? Că oprirea s-a făcut cu știința și sub comanda Hidrei Minunat! Ar mai rămâne să răspundem doar la o întrebare: cu ce scop, Tib Donar?

— Ascultă, crezi că Hidra asta... Vreau să spun, în ce fel ne judecă pe noi, oamenii? Nu cumva ne disprețuiește? Poate că s-a plictisit să mai lucreze pentru noi? Ar fi hazliu să ni se considere superioară!

— Eroarea ta e scuzabilă. Nu l-ai cunoscut pe All.

— Ba da, învățasem și la cursuri: cibernetician de renume, a inventat omniobserverii.

Glumea. Studiase lucrările lui All cu multă atenție, în tinerețe; totuși nu știa nimic despre Hidră, asupra căreia All nu publicase niciun rând. Dar Nino nu sesiză gluma:

— Mai toți ne-am oprit, aici, la descoperirea lui cea mai puțin importantă. De-asta vorbești așa. El își dădea seama prea bine că o construcție cibernetică, oricât de complexă ar fi, nu se poate măsura, de fapt, cu niciunul din noi. Și a transmis, dacă vrei, conștiința acestei legi inexorabile tuturor creațiilor sale. A fost inspirat cel care i-a spus computerului „Hidră”: la fel cu monstrul mitologic, el strânge laolaltă o mulțime de capete, însă nici unul nu e cap de om.

— Totuși Hidra lui All s-a oprit.

— Uzinele conduse de ea. Nu-i totuna. Și oprirea asta are un tâlc afurisit, mă tem că ascunde ceva foarte parșiv.

Vopsitură ieși de după masa de scris, să umple din nou cămile. Tib medita asupra celor auzite și încerca să-și închipuie ce se-ntâmplă cu Berry.

— Misiunea mea? întrebă el ca să scurteze discuția.

Dar Nino căpătase chef de vorbă, se vedea cât de colo

că nu-și deschisese sufletul de mult, ori niciodată. Când ai în față un adversar loial e ca și cum ai avea un bun prieten: îți dezlegi limba fără suspiciuni și ezitări, fără teamă că-l jignești, că-ți interpretează spusa nu știi cum, că-ți poartă vorbele nu știi unde.

— Când All a primit indicația să-și instaleze aici ilustra sa mașinuță, nimănui nu i-a dat prin minte că va urma tărăboiul de-acuma. Nino se opri să golească iar cana; o umplu din nou, împingând-o pe masă, printre aparate, spre scaunul său; mâinile îi tremurau. Și la puțină vreme, a răposat binișor, după ce-i dusesese pe toți de nas. Am auzit că n-a prea avut lume la catafalc, deși unii s-au întrecut să-l elogieze în presă, să-i amintească epocala creație – omniobserverii, să-l eticheteze drept un îndrăzneț vizionar și geniu pe deplin realizat, să plângă pierderea ireparabilă produsă prin dispariția lui, totuși prematură, să-l asigure însă de nemurire. Cred că All, în cutia sa de veșnică odihnă, ascunzându-și chipul printre flori, râdea în barbă. Nătărăii sunt comici și în fața morții, ce vrei?!

Vopsitură se plimba pe lângă scaun, pe dinaintea peretelui din fundul încăperii. Era aproape cinci dimineța și cu toată cafeaua băută acasă, la plecare, Tib simțea cum îl toropește oboseala. Opri magnetofonul cu un gest moale. Sporovăiala lui Ortiz începuse să-l enerveze – de ce nu-i relata nimic despre Berry?

Și parcă simțindu-i iritarea, Vopsitură continua să flecărească, încăpățânat:

— Când a fost adusă Hidra, în măruntaiele lui Nanga Parbat, era o fabricuță amărâtă, mai mult un atelier de reparații pentru vehiculele turiștilor. Cam un an, un an și jumătate calculatorul ne-a cerut mereu utilaje diverse și materii prime. Înghițea informații cu nemiluita, dar

când a început livrările... Ce nu ne-a dat? Astronave, ancore, papuci, fotolii și piculine, agregate atomice, submersibile și glisoare, bretele și nasturi și proteze, gaze nobile, cratițe, sonde galactice, cuie de bocanci, locvoroboți, ceaune, mustăți pentru actori – de-a valma, pe nerăsuflăte, pentru că omul e un stăpân care trebuie să primească totul; cinste tradițiilor științifice și marelui All! Și într-o bună zi m-am trezit comandant al unei brigăzi științifice de cercetări speciale și avansat în funcția de câine de pază al Hidrei... În fond, totul e un moft; până ieri Hydra n-a ridicat nicio problemă și Valea Rupal se bucura de faima binemeritată a locului unde se trăiește cel mai ușor. O mulțime de învățatori vânează scaunul pe care eu am fost împins cu grație și îmi caută fără încetare măcar o greșală. La naiba! Până acum n-am avut prilejul să greșesc! Și chiar după afacerea asta nu știu ce-aș putea păți, să-ți spun drept! Ai mei m-au sortit încă din leagăn să devin geniul lor, au vrut să mă educe într-un asemenea spirit, mi-au mâncat sufletul cu pretenții. Aveam înclinație pentru studiu și ei m-au făcut să urăsc învățătura; vedeam ușurință în formarea unor deprinderi practice – îmi adunasem, într-un atelier improvizat, câteva scule, meșteream nimicuri amuzante, jucării – și ei m-au făcut să arunc totul în aer, la propriu, cu un cartuș explozibil, ultima invenție a mea. Tu m-ai cunoscut. Nu eram prost, așa-i? Deseori m-am comparat cu tine, dar ție viitorul îți stătea înaintea, pe când al meu fusese definitiv închis. Tu puteai să înveți nestingherit, să te afirmi, să te-acoperi de gloria cuvenită pe drept și pe care modestia ta ar fi împiedicat-o să te orbească. Eu eram o licheluță simpatică și cu trecere la femei, dar nimeni, nici femeile nu dădeau până la urmă doi bani pe mine. M-am străduit să par un incapabil, să mă eschivez

jocului impus de părinții, de bunicii, de unchii, de verii, de frații, cumnații și nepoții mei. Marile familii sunt însă ca o mașină care funcționează fără milă și înțelegere. Oricât ar încerca urmașul să se dovedească o canalie, i se aplică masca unui om de treabă și e cocoțat în posturi cât mai înalte, bătut în cuie pe fotoliul strălucitor al funcției și apărat de vânturile neprielnice ale răspunderii.

Pe Tib începu să-l frământa neliniștea. Vopsitură se schimbase mult, ba chiar fusese de la început altfel, altul decât îl socotea el, Donar, pe atunci – poate mai rău, înrăit și ambițios. Ce avea să-i ceară? Simțea că nu-l așteaptă nimic bun după atâtea destăinuiți, șocant de sincere, ale lui Nino. Și Berry? Soarta lui Berry îl îngrijora tot mai mult.

— Văd totuși că oprirea uzinelor nu te afectează prea tare. Nici nu te grăbești, pare-se, să iei măsuri. Mă așteptam... În sfârșit...

— Așa e, Crispatule! Nino se așează iar pe scaun, parcă nu s-ar fi simțit decât acolo în largul lui. Țin teribil la scaunul ăsta, n-aș vrea în ruptul capului să rămân fără el. Și nu-i nicio contradicție. Buna mea familie m-a plantat aici, având certitudinea că singurele îndatoriri profesionale ce-mi revin vor fi să păzesc Hidra să nu ruginească și să plimb pe-aici notorietățile dornice să admire munții. Am făcut mult timp pe ghidul turistic, i-am îndemnat pe snobii mei vizitatori să se extazieze în fața uzinelor unde nimeni n-a intrat vreodată, am flecărit despre geniul lui All și mi-am dat importanță, multă importanță – era un număr nelipsit din program, asta mi se cerea în primul rând.

— Și-ai făcut-o.

— Evident. După ce-au încetat să mă mai creadă genial, oamenii mei, cu aceeași lipsă de scrupule m-au

sortit ratării. Mă feresc de primejdii ca și-n trecut, pentru firma lor, dar nu pierd niciun prilej să mă umilească, să mă batjocorească. Disprețul pentru mine le e vădit, băiete. Ai auzit-o pe Dina; ea nu mă iubește și nu mă urăște, se face doar ecoul celor de acasă. Eu mă supun jocului, pentru că vreau să mă realizez și doar Hidra îmi oferă posibilitatea, vreau să fug de ratare, să mă afirm, să le dau peste bot celor care m-au chinuit, întregii lumi, dacă vrei.

— Aș vrea să-mi vorbești despre Berry și despre misiunea mea, îi ceru Tib, încordat, la capătul răbdării.

— Bine! făcu Vopsitură, fără să se supere. În fond, explicațiile astea n-au cum să te-ajute în ceea ce te-așteaptă. O să pricepi totuși la urmă de ce te bat la cap. Printre documentele lui All n-a rămas niciun rând referitor la Hidră. E ciudat, admiți? Așa. Pe de altă parte, acum câțiva ani, încercând să-mi dau seama care e amplasamentul și dispunerea uzinelor conduse de acest strașnic și bizar computer, după cercetări minuțioase și ample cu toată brigada am ajuns la concluzia că e imposibil s-o aflu. O a doua ciudățenie: Hidra n-a furnizat nicio informație privind structura combinatului industrial, iar blânzii noștri pământeni, încântați de promptitudinea ei în executarea comenzilor, nici nu i-au cerut astfel de informații. La ora asta, nimeni habar n-are ce se ascunde în pântecul de piatră al lui Nanga Parbat, ce unelte și ce aparate, cât de întinse sunt coridoarele, cum sunt construite centrele de comandă, cum comunică între ele.

— Totuși mi se pare că-i foarte simplu de alcătuit o schemă...

— Simplu? Atunci nu știi ce te așteaptă! Văgăunile astea n-au fost sfredelite de oameni și pentru oameni,

stimate prietene. Nu sunt locuri de agrement pe unde se poate trece la volanul unei mașini, sau într-o reconfortantă plimbare pe jos. N-au pardoseală de marmură, nici instalații de aer condiționat.

— Atunci de ce n-ai obligat-o pe Hidră să facă destăinuiri complete? întrebă Tib, mimând naivitatea.

— Mă crezi un prost? rânji Nino. Se ridică brusc, trecu pe lângă masă, spre peretele din fața lui Donar, întinse mâna și o parte a peretelui alunecă fără zgomot în jos. Apăru o machetă policromă, în relief: secțiune prin Nanga Parbat și așezarea uzinelor. Uite ce ne-a servit, la cerere, Hidra lui All! Atât de repede, încât mă face și azi să cred că avea pregătită din timp toată mistificarea asta. Uzinele ar ocupa, după machetă, 386 de hectare suprafață, într-o dispunere pe trei nivele. Numai că, în realitate lucrurile stau altfel. Aici, figurează, în lanț, sector după sector. Ei bine, o parte a sectoarelor au fost străbătute, cu chiu cu vai, de băieții mei, iar existența altora era presupusă de noi, pe baza unor indicii și calcule. Hidra ne-a urmărit cercetările și a compus frumușel macheta în conformitate cu ele. Numeroase elemente sunt însă greșite, în măsura în care și raționamentele noastre de atunci dăduseră greș. Băieții și-au dat seama de asta după livrarea machetei. Pornind să cerceteze din nou sectoarele cu pricina, au găsit însă trecherile blocate.

— Spuneai că mașinile lui All nu pot lucra împotriva omului.

— Exact.

— Dar minciuna nu înseamnă, după tine...?

— Decât o nouă dovadă în sprijinul bănuiei mele. Îți reamintesc: în arhiva lui All, niciun rând despre Hidră, totuși mașina lui cea mai bună; ordinatorul

informațional introduce în memoria Hidrei absolut tot ce au înfăptuit cultura și civilizația noastră, din toate timpurile; în fine, Hidra își păzește cu îndârjire taina, interzicându-ne accesul în anumite sectoare.

— Taina? Mai mult ca sigur că mașina întreprinde cercetări pentru obținerea vreunui produs nou! V-a interzis accesul dintr-o prudență rău înțeleasă, sau cine știe ce experiențe a pus la cale acolo...

— Și pentru aceste experiențe are nevoie de multiplele cunoștințe dobândite de întreaga omenire? Pentru aceste experiențe și-a construit formidabilul complex industrial din Nanga Parbat, care-i pune la îndemână aparatură și utilaje extrem de perfecționate?

Explicația trebuie să fie cu totul alta: că Hidra mai are încă un program.

— Ce vrei să spui?

— Un program paralel, un al doilea program, secret.

Tib rămase derutat câteva clipe. Afirmația i se părea de-a dreptul absurdă.

— Admiți ideea unor cercetări în ascuns? De care oamenii nu trebuie să afle niciodată? Atunci cu ce scop?... Nu, ar fi stupid și primejdios. All nu putea lansa un astfel de program. Doar n-a fost nebun!

Pentru prima oară Tib se mișcă în fotoliu, pipăindu-și amândoi obraji și constatând involuntar cât de mare îi putuse crește barba.

— Dacă stagnarea producției nu este efectul unui accident, ci a fost comandată, n-are niciun rost, Donar, să încercăm a mai căuta defecțiuni în uzine. De aceea suntem relativ liniștiți, și eu și brigada. Așteptăm evenimentele. Îți spuneam că Hidra ne-a interzis accesul într-un anumit sector, pe care noi l-am botezat convențional, cu numele unei strâmtori de pe aici, „Pho

Chu". Părerea mea e că acolo se află dezlegarea misterului.

— Unde-i Gălbează? De unde-a trimis ultimul mesaj, cel cu pisica, dacă am înțeles exact? Și care pisică?

Tib se stăpânea tot mai greu. All fusese un savant cu scaun la cap, iar acest ambițios visează cai verzi pe pereți. Mistere, program paralel.. . N-are decât să-și închipuie ce vrea, dar Hidra e o mașină, un computer ca multe altele, pe când Berry, la naiba, e un om!

— Ei, drăcie! Cam multe întrebări deodată. Ești puțin nepoliticos, nu ți se pare? Nino surâse iarăși, cu maliție.

— Mulțumesc din suflet pentru frumoasa și instructiva întrevvedere acordată, zise Tib, pierzându-și definitiv răbdarea. Totuși mă interesează enorm soarta lui Smith. Recunosc, dintr-un anume punct de vedere descoperirile tale sunt mai importante decât copiii care-l așteaptă acasă pe Berry. Dar ce să fac! Am eu slăbiciune pentru copii.

— Haide, haide! i-o tăie Nino autoritar. Ai uitat unde te afli? Să nu-ți imaginezi că o discuție amicală mă dispune să-ți înghit ironiile, dragă băiete!

Donar se încleștă de brațele fotoliului, să se stăpânească. Își aținti privirile spre machetă – un labirint încâlcit de încăperi, coridoare, pasaje. Un labirint, ca și gândurile lui Tib, ca și toate întâmplările acestei nopți. Unde să-l cauți acolo pe Berry? Ce ajutor poate să-i ofere Nino Ortiz, orbit de ambiții și de suferințele lui, meritate sau nu?

— Alaltăieri de dimineață, continuă Vopsitură, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și-au întrerupt activitatea uzinele producătoare de batiscafe-sondă pentru forajele submarine. Mânui comenzile unui aparat și macheta se luminează în punctul respectiv. Conducerea

combinatului, vreau să spun oamenii care dirijează și urmăresc producția au fost cuprinși de panică. Alarmă. Primesc ordine: înlăturarea avariei. Ce să înlătur? Parlamentăm cu Hidra. Tace. Le raportează șefilor de la Comandamentul suprem, și ei – gata să mă ia de gât. Intervenții urgente! Unde? Nu știe nimeni. Între timp, alte și alte sectoare își încetează activitatea. Ți-am mai spus că i-am trimis pe băieți într-acolo, dar căile de acces spre acele sectoare sunt blocate. Hidra nu vrea să primească vizite în uzine. Ei, și-atunci mi-a venit o idee caraghioasă: pe oamenii din Brigada Epsilon Hidra îi cunoaște, i-a putut cunoaște când cercetau amplasamentul uzinelor, a înțeles, poate, ce scop și-au propus. Ce-ar fi dacă aș aduce un necunoscut, maestru în arta descifrării codurilor cibernetice...

— Berry!

— Un smintit, un pasionat, gata să se arunce cu capul prin pereți dacă e rost să descopere ceva nou. Un executant orb, când are ordine precise. Nu l-am pus să încerce a intra cu forța în uzinele care s-au oprit, nu! I-am indicat să dea o raită prin sectorul cheie, „Pho Chu”. Unde noi n-am avut succes.

— Și el s-a dus!

— Iată adevărul gol-goluț. Iar Hidra l-a întâmpinat cu brațele deschise, aș spune că l-a atras în zonă, ca și cum pe el îl aștepta.

— Cine a plecat să-l caute și să-l salveze?

— I-am trimis ajutoare, fii sigur! N-am avut niciun interes să-și lase oasele prin cine știe ce văgăună. Dimpotrivă, îl vreau înapoi viu și nevătămat, să-i sechestrez sacul cu informații.

— Dar ajutoarele nu l-au găsit.

— S-au întors fără să-i dea de urmă. Din cauza Hidrei.

Piedici peste piedici. Fiindcă toți erau executanți din brigada mea.

— Ce crezi că s-a petrecut cu Berry?

Tib se ridică în picioare și veni să se rezeme, cu pumnii strânși, de masa lui Nino.

— Tib, fii cuminte, omule! îl potoli sarcastic Vopsitură. Ai timp berechet să-ți întinzi mușchii, să-ți spargi capul, să-ți rupi ciolanele. Hidra dispune de mijloace adecvate și va fi încântată să se măsoare cu tine.

— Plec după Gălbează. Nu-ți mai primesc instrucțiunile! silabisi Donar, pierzându-și respirația.

— Stai jos! țipă Nino pe neașteptate; celălalt îl privi în ochi o clipă și se așeză pe colțul fotoliului. Dina te cunoaște și mă cunoaște, Crispatule! Joaca ei cu indicatoarele n-a fost rea, ne-a dovedit amândorura că eu sunt cel care ordonă, iar tu te vei supune, oricând, la orice. Ești prea bine dresat ca să faci altfel. Ascultă! Berry a pătruns în subterană printr-un coridor care duce direct la sectorul „Pho Chu”. Intrarea acestui coridor se află într-o strâmtoare: Keath. Acolo îmi conduc eu oaspeții de ocazie, șefi veniți să admire Hidra. Niciunul dintre snobii ăștia n-au înaintat mai mult de 300 de metri prin tunel. În fine!... Berry raporta din sfert în sfert de oră. Centura lui a înregistrat în infraroșu imaginea întregului parcurs. Trebuie să fie un film interesant, așa-i? Am identificat pe machetă traseul, iată-l! O nouă comandă și un șir de luminițe prin gangurile întortocheate.

Tib fotografie, macheta cu aparatul din centură; avea să-i folosească mai târziu.

Unde se întrerup luminile începe zona necunoscută nouă și de care ți-am vorbit. Gălbează a ajuns acolo ieri seară, la ora 22 fix și ne-a trimis ultimul mesaj: „Atenție!

Mi se pare că Hidra... a născut un pinguin. Adică motan. Vreau să spun că... Miau!” Și imediat legătura s-a întrerupt.

— Nu era în toate mințile! tresări Tib. A suferit un șoc.

— Potolește-te! Am controlat personal exactitatea comunicării. Computerele-analizatoare semnalează că onomatopeea de la sfârșit nu-i aparține lui Berry.

Donar începu să-și frece obrazul.

— Dar cui? întrebă nervos.

— După timbru, inflexiuni și durată, este miorlăitul unei pisici. Smith ținea în brațe pisoiiul când a transmis mesajul.

— Parcă era vorba de un pinguin!

— Toată formularea e neclară. Am presupus că-i vorba de un animal rătăcit. În Valea Tarshing, din vecinătate, există un parc zoologic cu peste 15 000 de exemplare de faună. Dar cum să ajungă un motan în Nanga Parbat? Gândește-te! Oamenilor le-a fost interzis accesul și tocmai unei biete lighioane i s-a permis să pătrundă? Pe urmă nu uita precizarea: „...Hidra a născut un pinguin”.

— Dar ești absurd! I-a comandat cineva Hidrei să facă un mo... pin...? La naiba! Și era ea în stare să-l realizeze, în carne și oase, când noi ne chinuim de atâta vreme cu sinteza unor compuși organici simpli?

— E treaba ta să descoperi. O întinzi spre strâmtoarea Keath, cât mai urgent. Pătrunzi în tunel și urmezi, pe cât posibil, drumul lui Gălbează. Te cotrolăm și te îndrumăm fără întrerupere. Îți pui centura să ne transmită prin televiziune magnetică tot ce se întâmplă. Facem noi aici înregistrările. Clar?

— Plec singur, deci?

— Ca să nu-ți fie blocată trecerea. Pe ai mei Hidra îi cunoaște, ți-am mai spus. Și pe mine mă știe. Mai am

aici un om care nu s-a aventurat încă în subterană și l-aș putea folosi acum. Felt. Ai auzit, când ai intrat, că mi se propunea să-l trimit pe el după Berry. Dar nu merge. Mi-e nepot.

— Zău?!

— Nici nu ți-ar folosi, crede-mă! Umblă din fustă-n fustă, e singurul domeniu în care manifestă unele aptitudini și cel mai mult interes. Nu știi cum eram eu în tinerețe? Am primit sarcina să-l conserv și să-l introduc în meseria de șef. Schimbul meu de mâine, cum s-ar zice. Ce mă bucură e că se duce de răpă familia; noile generații, crescute în seră, își rup gâtul când ies în lume. Selecția naturală, Tib Donar! Are cineva grijă să înlăture avortonii.

— Și pe Gălbează de ce l-ai trimis singur? Regulamentul o interzice. E o misiune riscantă. Nu ne-ai chemat măcar pe amândoi, spuse Tib, parcă abia acum descoperind asta.

— Doreai să mă trezesc cu un refuz? Să cer aprobarea Comandamentului, care și-așa mi-a pus oameni la dispoziție? Fii rezonabil! Iar cât despre Berry... Am avut certitudinea că datorită lui vei accepta și tu să faci unele cercetări. Sunteți oamenii cei mai bine pregătiți pe care-i cunosc.

— Aș putea să te acuz de șantaj.

— Mi-e indiferent ce gândești. De altfel, sunt convins că lui Berry nu i s-a întâmplat nimic grav.

— Încalci disciplina, Vopsitură!

— Scuză-mă! Nino zâmbi ironic. Aici disciplina sunt eu, Tib Donar! Mă bucur nespun că nu mi-ai uitat porecla. Ridică-te! Drepti! Drepti! Așa, Tib!

Pe fruntea lui Tib lunecau broboane de sudoare, încremenise, în poziția reglementară, privindu-și

superiorul. Se stăpâni, cu un ultim efort.

— Îmi permiți să plec în misiune? puse întrebarea uzuală după primirea unui ordin.

— Te felicit! Știam eu că ești un om înțelegător. Odinioară, în școală, după absolvirea examenului, mi-ai dat o casetă, dacă-ți mai amintești. O casetă cu o bandă magnetică înăuntru. Doisprezece ani am fost, și mai sunt și acum, terorizat de gândul că deții o copie a benzii,

— Prostule! zise Tib și răsufă adânc, înecându-se.

— Mă gândesc că ai așteptat să obții o funcție înaltă, ca să mă poți doborî cu cât mai mult zgomot. Să te răzbuni că ți-am luat iubita. Și nu-mi păsa de tine, dar a fost moartea lui Lowe...

— Prostule!...

— Altfel cum să-mi explic tăcerea asta îndelungată? Ei, ți-am oferit prilejul s-o vezi pe Dina și să te convingi că nu mai ai de ce te răzbuna. Așa că e cazul, cred, să mă răsplătești într-un fel pentru toate spaimele îndurate din pricina perfidiei tale. Întâlnește-l pe Berry și culegeți amândoi informații cât mai complete. Ajutați-mă să-mi încep ascensiunea. Adevărata ascensiune...

— Poate o să refuzăm...

— Sunt, temporar, comandantul vostru și vă folosesc așa cum vreau. Dacă ai să fii ascultător, după ce termini treaba aici, îți dau drumul. Să te duci unde vezi cu ochii. De acord?

— N-am încercat să mă măsoar cu tine.. . Și-aș zice să nu mă provoc...

— Bagă de seamă! șopti Nino, cu un calm olimpic. Am voie să te dau afară la cea dintâi nesupunere. Să fii cuminte!

— Uiti că la mijloc e viața lui Gălbează. Dă-mi pe cineva să mă ducă la tunel.

— Te-așteaptă afară o sanie și o călăuză. Stai, să nu uit! Vezi că pe coridorul spre „Pho Chu”, cam la 500 de metri de la intrare, e un garaj cu vehicule. Alege-ți unul. Drumurile sunt lungi și... cred că destul de periculoase.

Tib se răsuci pe călcăie și ieși încet din birou.

8.

Stelele dimineții începuseră să pălească. Pădurea zăcea în tăcere, la ceasul când animalele nopții s-au pitulat în hățișuri cu prada, iar păsările de zi abia încep să se dezmoștească din somn. Cedrii bătrâni, peste măsură de înalți, înecându-și coroanele în bezna văzduhului, păreau coloane de lavă pietrificată. La picioarele lor, trunchiurile doborâte de furtuni și de trecerea timpului putrezeau lent, într-o mazăgă veșnic umedă, cu mirosuri dulcege și din care ici-colo răsăreau insule de ierburi verzi-întunecate, se întindeau, parazite, în lanțuri, printre arborii stinși sau uciși. Potecile, câteva, abia umblate se întortocheaseră în hățișuri, răsucindu-se capricios până se pierdeau spre nicăieri, ca în orice lume a uitării.

Glyd pășea cu băgare de seamă prin pădurea de piatră, condus de focurile verzi ale lemnului în descompunere. Străbătea, când și când, albia lunecoasă a vreunui pârâu, mai mult o urmă a apei prelinse picătură cu picătură spre Lethe, pe sub straturile de ace ale cedrilor sfărâmați, ocolea stâncile răsărite din pământul înșelător, îmbrăcate în mușchi ca la țărmul oceanului. Copacii încă mai puneau stelelor întrebări, fuseseră învățați să întrebe și nu știau, nu admiteau că stelele nu vor da răspuns, cel puțin până când ei toți se vor fi topit în mlaștina morții, acoperind cu trupurile lor trupurile și amintirile unor oameni îngropați mai demult sub ei, printre rădăcini – cosmonauții.

Aici fusese, dacă despre un asemenea loc se poate vorbi vreodată la trecut, cimitirul cosmonauților, în vremea când, de pe platoul învecinat, decolau, spre depărtările mereu prea puțin cunoscute, nave cerești. Și la întoarcerea mai fiecărei nave, uneori după zeci de ani, din goluri deopotrivă ale deznădejdiei și începutului de ingrată uitare, pădurea-cimitir se întindea. Prelungindu-și mâinile și privirile în arbori, oamenii care nu putuseră aduce niciun răspuns de la stele își repetau, răzvrățiți, foșnind și legănându-se în vânt, întrebările – le repetau în neștire, câte-o sută de ani, apoi, frânți de mijloc, cedrii doritori de odihnă întorceau, într-un atât de neputincios arc de cerc, revolta și frământarea lor spre pământ. Cum, cât avea să mai astupe pământul, în tăcerea, în bătrânețea lui istovită, atâta neputință și zbucium?

Cedrii cu trunchiurile înfrățite, sub care odihneau Old și Yvonne, fuseseră aduși în marginea unei poieni, aproape de culmea povârnișului. Glyd curățase cu grijă mormântul părinților de ierburile devorante și de pietrele rostogolite, după ploile mari, din culmea golașă. Îi plăcea să vină aici, în liniștea netulburată a codrului, unde moartea, pentru el, nu-și făcea simțită prezența, nici măcar prin dispariția celor care-l aduseseră pe lume și pe care el nu-i cunoscuse niciodată. De altfel nimeni nu mai era de mult înmormântat aici, de pe timpul desființării școlii de zbor și al mutării cosmodromului. Astronauții morți în misiune, puțini după reducerea ca număr, durată și importanță a misiunilor spațiale, erau, ca și ceilalți pământeni, depuși în adâncurile mării; și s-au găsit destui administratori care, din birourile lor cu aer condiționat, să-și bată joc, în numele unei așa-zise demistificări, de cimitirul-pădure și de altele dintre vechile obiceiuri și solemnități ale epocii de glorie în

cosmonautică.

Cu experiența și cunoașterea lui singulară asupra Cosmosului – după moartea părinților, în vreme ce nava astrală unde venise pe lume se-ndrepta, pe un drum lung și greu, spre Pământ, el fusese crescut și educat de automate – Glyd a suferit, poate mai adânc decât alții în anii aceia ai denigrărilor. Și într-un târziu, cum toți vechii prieteni astronauti îl părăsiră, și a vorbi în public despre altădată venerata Școală de cosmonavigație devenise aproape un pericol, însuși Glyd, claustrat în izolare și muțenie, a ajuns să uite și a sfârșit prin a-și renega credințele de odinioară. Să fie asta o greșeală, o slăbiciune de neiertat?

În vale, de sub malurile lui Lethe începu să se cearnă printre arborii neclintiți ninsoarea de ceață din zori. Trâmbele alb-cenușii, distincte în întuneric, suiau anevoie pieptul muntelui, agățându-se, cu brațe subțiri, de tufișuri și pietre, într-o aparentă lipsă de efort și cu disimulată nepăsare. Îl ajunseră din urmă pe singuraticul drumeț și porniră să-l înece lent. Îi ascunseră cărarea, apoi picioarele până la glezne și până la genunchi – și cu cât el se grăbea să urce, cu-atât cețurile îl împresurau, în aceeași implacabilă tăcere, izvorâte acum de pretutindeni, un vârtej domol, fără vânt.

Cedrii din margine de poiană ieșiră să-l întâmpine – el luneca, afundat până-n piept, prin norul mistuitor – și-și puseră tulpinile împotriva aburului, ca prova unei corăbii fantastice. Glyd mări pașii, până-și desprinsе bustul din spuma lividă, inconsistentă, apoi stătu în loc, dar nu-i mai era frică, ajunsese lângă ai lui. Se așeză cu fața la podișul cosmodromului, între Yvonne și Old pe care-i știa sub pământul jilav. Ceața-i veni iar până la subțiori și-l

așteptă. Picurii condensăți pe trunchiuri se rostogoleau mlădios în crăpăturile scoarței.

Lumea rămăsese într-o neverosimilă depărtare, dincolo de tărâmul tăinuit de cețuri, cu oamenii ei, o puzderie, purtătorii unor prea complicate destine, veșnic grăbiți către undeva. Ce bine să te mai poți retrage în marginea drumului, după câte un eșec sau după o victorie! Întinse mâinile la spate, pe lângă trunchiuri și întâlni, în dreapta, doi bolovani colțuroși, opriți din rostogolire pe cedrul-Yvonne. Îi cuprinse în palme, lunecându-și degetele pe scobiturile lor murdărite de humă și-i trase pe rând lângă sine, îi lipi de picior, de pulpă. O mai revedea pe Yaralde, în clipa despărțirii, plecând nici supărată, nici tristă, aproape că nici indiferentă, doar cu o prea îndelungă, puțin nedumerită oboseală. Și iar asemănarea ei cu Indra. De-acum toate femeile, ca un făcut, începeau să semene cu Indra, dar mai mult decât ele Yaralde. Amintirea Indrei îi da târcoale lui Glyd de la ieșirea din vilă, ca de câte ori sistemul său de apărare funcționa prost. Izbi pietrele una de alta, nemulțumit.

După prigoana ce a urmat desființării școlii de zbor făurise singur în jurul lui o citadelă din tăcere și din renunțări, o fortăreață pe zidurile căreia patrulau, gardieni de neînduplecat, emisarii spaimei și amintirile vechilor înfrângeri – un loc de refugiu abia înveselit de umbrele unor noi prieteni și care, foarte rar, ce e drept, i se părea lui însuși o temniță prea trainic alcătuită și de aceea exasperantă. Dar la cel mai mic semn de amenințare din lumea de-afară se grăbea să ridice podul și să scoată ostașii la crenele, și-și aduna, ca să reziste asediului, câteva argumente tocite de atâta folosință; și când, închipuiți sau reali, asediatorii plecau de sub ziduri, castelanul, cu amară ironie, constata că a mai

coborât încă o treaptă a propriei sale degradări – așa se face că din prim asistent al marelui All ajunsese un umil tehnician, constructor de șosele. Și oare căderea se va opri aici?

Numai că acum, zăvorât la el în citadelă de frica Yaraldei, îl încercau îndoielile, în vreme ce fata aștepta un răspuns, măcar o justificare a tinereții pierdute. Totuși, Glyd o știa prea bine, sacrificiile n-au dus niciodată, prin ele însele, la rezolvări.

Lovite mereu, pietrele sunau la intervale egale, transmițând pământului vibrații scurte și repezi. Glyd își rezemă capul de încrengătura arborilor. Ridică ochii – un vâl tulbure de întuneric subțire se retrăgea spre apus, ducând cu el stelele peste care trecuse. Ceața se întindea, o apă moartă, deasupra întregului podiș și ici-colo, ca ruine de porturi inundate, schelele unor platforme de lansare se desenau întunecat, prin golurile dintre cedri, peste talazurile imobile.

Nu-l auzi pe All apropiindu-se. Îi zări doar, cu coada ochiului, silueta în cealaltă parte a poienii. Venea de sus, de pe culme și se rezema, la fiecare pas, într-un baston negru. Pesemne îl dureau picioarele și se nimeri ca bastonul lui să atingă pământul de fiecare dată tocmai în clipa când Glyd își făcea de lucru cu bolovanii, așa că de-asta el nu simțise nimic, iar pașii lui All îi înăbușeau putreziciunile. Stătu nehotărât un moment, parcă neștiind încotro s-o apuce, făcându-se că nu l-a văzut pe Glyd. Se uită încoace și-ncolo, cu gesturile lui repezi obișnuite, pe urmă o luă încetișor pe sub cedri, să ocolească luminișul. Își lăsase barbă și avea o înfățișare nouă, bătrânească, dar nu nepotrivită. Poate că într-adevăr ar fi preferat să nu dea ochi cu Glyd, deși poiana

o putea ocoli și prin cealaltă latură. Fu gata să-l lovească pe fostul învățacel peste vârful pantofului – o fi făcut-o dinadins? – și acesta se trase într-o parte, mai mult să-i facă loc decât să se apere.

— Erai aici? îi aruncă All și păși pe lângă el mai departe. Iartă-mă, îmi slăbește auzul, nu ți-am răspuns la bună dimineața.

— All... zise Glyd răgușit și-și dresе imediat vocea. Unde te grăbești?

— Mi s-a spus că-i aici Yaralde. S-o întreb despre Hidră.

— Nu te mai preface! Știi bine că Hidra ta s-a oprit.

— Minți, minți! strigă All, aproape vesel, mergând înainte. Dacă se oprea, nu stăteai tu acum de pomană. Ai fi fost acolo de mult.

— All, ascultă-mă! Am refuzat să mă duc la Hidră...

Bătrânul, ca și cum n-ar fi pătruns înțelesul cuvintelor, mai umblă încă un răstimp. Nu se întoarce. Era aproape de marginea poienii și doar capul și umerii îi rămăseseră deasupra fuioarelor de ceață. Glyd aruncă într-o parte piatra ținută în mână și-și cuprinse genunchii cu brațele.

— Mai zi o dată! îi ceru All atât de încet, încât numai liniștea cimitirului îl ajută pe Glyd să distingă vorbele.

— Nu vreau să mă duc! repetă el, cu înverșunare. De ce mi-ai trimis-o pe Yaralde? Era vorba că pe mine nu mă amesteci, convenisem așa de la-nceput.

— Nu mai spune! șuieră All, deodată întărit.

— De toți îți bați joc, începând cu tine. Adu-ți aminte cum l-ai trimis la moarte pe Dav! Și cu Yaralde ce-ai făcut? Doisprezece ani, tinerețea ei, iroșiți fără noimă. Orice automat ar fi urmărit reacțiile Hidrei, și sunt convins că mai bine. Ție nu, îți trebuia un om... care s-a

ratat...

Își sprijini fruntea de genunchi și închise ochii. All începu să lovească, în vreascuri și ierburile mai înalte, cu bastonul lui negru; adică mișca bastonul prin ceață la întâmplare, nimerind în grămezile de uscături.

— Ești nebun! Ți-e frică să n-ajungi ca ei doi? întrebă și în fine se-ntoarse, privind de departe la Glyd.

— Sunt ca ei. Sau nu mai sunt nimeni.

— Atunci fii cineva! Aspiră la glorie, băiete! Nu te încântă să poți realiza, dintr-o singură lovitură îndrăzneată, asta cu Hidra, ce n-a izbutit All nu în doisprezece, nici în de cinci ori doisprezece ani?

— Eu!?

— Te sperie înfrângerea!

— Da! răspunse Glyd și-și ridică fața spre el.

— Vrei să fugi de înfrângere, va să zică! se bucură All că l-a prins. Auziți, oameni buni! își întinse, cu un gest teatral, brațele spre cedri. A spus-o aici, sub copacii cosmonauților. Și acesta e Glyd, fiul lui Old și-al Yvonnei, cel crescut de automate. A învățat să ocolească lupta. Atât înțelege el din tot ce-am încercat să-i arătăm. O, Dav, cu-adevărat te-ai prăpădit degeaba!

— Lasă tiradele, All! ripostă Glyd, cu voce deodată ostenită. Adică habar n-ai cum s-au întors toate împotriva noastră, câți admiratori de pe vremea ta azi te-njură în gura mare și câți prieteni te-au trădat pe ascuns! E un pericol să-i mai vorbești cuiva de școala de zbor – îți râde-n nas sau în cel mai bun caz nu te-ascultă. Experiența adunată de voi s-a dus pe gârlă, au pecetluit-o în arhive, de unde nimeni n-are curajul s-o scoată afară. Uite prețul strădaniilor! Bine, nu-mi pasă de necazuri, mă apuc să răscolesc, de unul singur, noroiul aruncat peste generația voastră de eroi. Și? Au să

mă-nlătura de la prima mișcare ori au să se joace cu mine, în batjocură, poate încurajându-mă la început, dându-mi speranțe și lăsându-mă să mă încurc, până la urmă, în propria mea neștiință, să eșuez în calcule fără ieșire. Niciunul n-avem capul tău și eu cu-atât mai puțin.

Cufundat în gânduri, All învârtea mai departe bastonul. Barba i se răsfirea pe piept, peste haina cenușie.

Sub sprâncenele groase, ca două streșini, ochii negri îi luceau mohorât. Glyd îl vedea acum mai bine, în lumina roz-albă a zorilor și-și dădu seama cât s-a schimbat de bătrânețe, sau era numai descurajare în priviri și-n toată atitudinea lui?

— Poate mă-nșel, murmură All. Crezusem că-i altfel, dar dacă spui că nu mai e cu puțință...

— Nu exiști cu adevărat pentru mine decât de la... de acum unsprezece ani. În măsura în care pot să mă desprind de destinul tău... Altminteri prea te-am urmat întru totul, și eu și ce mi-a mai aparținut. Până și Indra a fost să mă lase, ca altădată Io a ta. De ce? Știu, spui că n-am evitat nici eu căderea, dar cel puțin uite: mă reprezintă. Își surâse lui însuși, trist. Să-ți fi căutat un altul, adăugă.

— Tu erai singurul, replică All gânditor. Așa e, te-ai rupt de noi, ți-ai făcut viața ta...

— Nu mi-a fost dată nebunia voastră. N-a fost ea transmisibilă pentru mine, sau eu am respins-o organic, printr-o reacție de intoleranță. Zadarnic ați vrut, tu și Dav, să mi-o inoculați. Acum v-ați dus amândoi și sunt singur, pragul nebuniei voastre îndărătnice s-adevărat de mine până la cer. Nu mai cred într-o posibilă victorie, nu mai cred...

— Nu crezi în utilitatea eșecului. De-asta căderea ta nu

te reprezintă pe tine, nu-i tactica ta, cum te lauzi. E victoria adversarilor, care te pierde. Mi-amintesc că o dată ne judecau și pe noi adversarii, pe Dav și pe mine, pentru ce consideraseră ei că se putea numi o abatere. Ne-am ales cu retrogradarea.

— Eram și eu acolo, nu mai știi?

— Socoteau că ne scot din luptă, și chiar atunci Dav le-a spus că există un drept al omului la înfrângere. N-are cum să ne sperie eșecul, câtă vreme avem convingerea cauzei mari și de altminteri eșecurile, când te lupți neîncetat pentru o asemenea cauză, sunt totdeauna vremelnice. Atunci îți folosești temporara înfrângere ca pe oricare alt drept, ca să dobândești izbânda durabilă. Important e să nu renunți la luptă, să n-o eviți, s-o primești deschis, s-o provoci, dacă e nevoie, fără un minut de răgaz.

— Eu n-am s-o mai iau de la-nceput.. .

— E și-o înfrângere lașă, păcătoasă, urâtă, aceea care te scutește de război. Și adversarii se grăbesc, după biata voastră capitulare, să-și serbeze victoria, ignorând că lupta abia urmează să-nceapă, mai grozavă decât oricând. Și culmea ironiei e că n-ai încetat niciun minut să te bați. Căci mesajul meu, adus de Yaralde și Hidra asta, enigmatică pentru tine, ce este? Ești tu și o școală de zbor, experiența îngropată în arhive, totul. Nu s-a pierdut nimic, înțelegi?

— All!...

— Nu trebuia decât să dai semnalul asaltului. N-ai fi fost niciodată singur. Dar te retragi. Te-au intimidat o aroganță infatuată, batjocura, cu aparențe oficiale, pentru tot ce-a fost mai îndrăzneț și valabil în astronomică, atacul la adresa persoanei tale, la urma urmei. Haida, de! Ești chiar nebun!

— Poți zice ce vrei, nu plec în Himalaya! M-ai privit mereu ca pe o speranță, un potențial al realizării tale în viitor. Și eu m-am luat după tine, mi-am proiectat împlinirea într-un timp incert fără să mă mai pot maturiza. Un handicapat de tine și de Dav, prea mari profesori. Mă înăbușeați.

— Tu!?

Bătrânul râse, cu veselie răutăcioasă, dându-și capul pe spate, și dinții albi, mărunți, îi sclipiră între firele bărbii sure. Porni în sus pe cărarea alunecoasă: înfigea bastonul înainte, în pământ, se proptea bătrânește în el, cu amândouă mâinile. Ceața începu să se retragă, în fuioare străvezii, înapoi, de unde urcase, și Glyd îl vedea acum până la brâu, dar fiindcă picioarele târâte anevoie îi rămâneau încă ascunse, efortul lui All părea exagerat dinadins.

— Să știi că tot nu merg, te ostenești de pomană cu mine!

— Caraghiosule! rânji All. Nu-ți dai seama că ești acolo, în Hidră, de la-nceput, cu cifrul codului tău biologic? Închipuie-ți că Yalalde a primit ordin, dacă nu te duci, să divulge că numai tu poți înlătura așazisa defecțiune a computerului. Au să te ia cu forța, să le pui iar uzinele în funcție și, odată ajuns în Nanga Parbat, Hidra o să te-asculte ca un câțel. Nu mai ai încotro.

— Îi poruncesc să uite cel de-al doilea program!

— N-o să-ți meargă! Ai să te înhami la treabă din dispozițiile adversarilor, cum e mai rău! Pe ei nu ești în stare să-i refuzi, te domină. Te-ai prins în plasă, vezi?

— Mă pui la-ncercare! își dădu Glyd curaj și se ridică în genunchi.

— Nădărduiam că după atâtea mizerii ai ajuns să gândești mai altfel. Mă înșel. Ai sufletul prea mic de când

ți-ai aruncat credințele. Ai să lupți ca o biată unealtă, mânat de alții, neînțelegând nici tu pentru ce.

Trecu prin dreptul lui, pe la mijlocul luminișului și se tot ducea în sus, unde cerul, deasupra creștelor, se aprinsese, înseninat. Ceața fugea în jos, de partea cealaltă și Glyd era la un hotar, între cețuri și răsărit, în singurătate.

— Ai venit să mă umilești! strigă el mânios și ecourile alergară încolo și-ncoace prin cimitir. Știai că nu mai am nicio scăpare!

— Vream să-ți arăt o potecă. Vorbele lunecă zadarnic pe lângă tine, nu te pricepi să le-ascuți, răspunse All, cu ochii tot înainte. N-are să te-aștepte nimic bun. O să încerci să-i arunci pe alții în fața dușmanului, și cei din tabăra ta au să vadă și au să te judece. Mi se pare că n-ai să fii prea iubit. Dacă ești norocos, cum nimeni nu-i în stare să prezică viitorul, poate-ai să apuci victoria. Îți doresc să te bucuri...

Păsările năvăliră pe crengi, în aerul limpede și încă umed, laolaltă cu primele raze de soare. Dar cedrii, îndelung vrăjiți de întuneric, nu se clinteau, și larma și vânzoleala zburătoarelor se găsiră nepotrivite, pădurea nu dorea să prindă viață. Aburii de peste noapte mai fumegau pe alocuri, în desișul de către vale, ori rămăseseră, zdrențuiți, prin crângurile de pe cosmodrom, mai degrabă ca și cum n-ar fi fost.

— All, unde mă lași fără bun rămas? se sperie Glyd și se ridică în picioare. Te-am supărat atât de mult?

Profesorul, în latura opusă a poienii, ridică bastonul lui negru, poate în semn de salut și lovi, în treacăt, ramura de jos a unui arbust. Sau nu el o făcu să tresalte; coborâse o mierlă, ca un pumn de funingine; și ce se mișca mai încolo? – nici vorbă de haină cenușie! – adus

într-o sămânță rătăcită de vânt, un plop argintiu, cu frunzele tremurătoare. De lângă tulpina lui, dreaptă și crudă, țâșni în salturi alarmate un iepure, peste poiană, de-a curmezișul și o întinse pe coastă, lunecând în fugă pe putregaiuri, spre apa Lethei.

9.

Ningea sălbatic. Ceața și zăpada năvăleau în valuri succesive, dense, amestecându-se cu lumina spălăcită, ajunsă parcă printr-o minune până jos, pe firul defileului îngust.

Tib mergea înconjurat de forme albe, ivite pentru o clipă din golurile cenușii, mereu schimbătoare, înlocuindu-se cu alte imagini, mereu cu altele, siluete negre sau gălbui-strălucitoare, sub forma unor coloane de gheață fixate de-a lungul peretelui stâncos, neted, prăvălit din înalt. Întrezări la câțiva pași pârția cafenie, cu reflexe metalice. Călca rar, clătinându-se sub rafalele vântului tăios, aplecat mult înainte, împotrivindu-se furtunii. Granule înghețate răpăiau sonor, lovindu-i casca, și uneori fulgi mari, pufoși se lipeau de vizor împiedicându-l să mai zărească poteca. Ridica greoi brațul, ștergându-se cu mișcări lente, observând neliniștit cum i se acoperă mânușa cu un strat subțire de polei.

Bombănind o sudalmă la adresa lui Ortiz, ocoli nămeții strânși pe drumul ce urca în pantă. Nu trebuia să facă risipă de fantezie ca să-și închipuie că strâmtoarea fusese tăiată în piatră cu dezintegratoarele, așa cum tai o felie de cașcaval, pentru ca Nino să obțină un decor turistic inedit, *à la belle étoile*, prin care își ducea oaspeții plini de propria lor importanță, servindu-le gogomăanii.

„Stimați vizitatori, prin înfățișarea și caracteristicile

sale, acest splendid masiv muntos constituie un fenomen natural unic. În istoria alpinismului, Nanga Parbat s-a acoperit de o tristă glorie, de unde și numele său, de Munte asasin. Treizeci și una de victime au căzut pradă zăpezii și ghețurilor, până când curajosul alpinist Hermann Buhl a izbutit să împlante pe vârful muntelui steagul victoriei. Și iată că lui Nanga Parbat îi revine acum onoarea de a adăposti în trupul său de piatră un desăvârșit produs al geniului uman: Hidra lui All. Dacă mai aveți puțină răbdare, vom pătrunde curând pe galeria construită special pentru turiști. Cine nu se teme, mă poate însoți, ca să se convingă *de visu*...”

Vântul se înfurie brusc, lovindu-l din spate pe Tib și aruncându-l cu fața în jos lângă peretele strâmtorii.

Bărbatul răsuflă adânc și-și relua anevoie mersul obositor. Din loc în loc se oprea, sprijinindu-se cu spatele de zidul lucios, acoperit cu broboane înghețate, tari ca sticla, țurțuri străvezii, prinși de suprafața pietrei. Căuta să se orienteze, deși pierduse orice speranță că și-ar putea alege puncte de reper sau alte elemente ajutătoare unei recunoașteri precise. Unor neavizați, le-ar fi părut stupidă această insistență a lui de-a se orienta. Dar cine-a pătruns vreodată în incinta unde se află un calculator care „vorbește limba păsărească” știe prea bine că orientarea, în primul rând asupra drumului ce asigură o retragere rapidă, e una dintre condițiile principale ale succesului asupra mașinii.

— Ortiz, răsună în difuzor glasul cunoscut. Ce faci, Donar? Cum te simți?

— Admirabil, replică spontan Tib. După cum vedeți, zăpada mi-a ajuns până la brâu. Nu merg, înot!

— Transmisia imaginilor e excelentă. Centrul de urmărire mi-a comunicat distanța pe care o mai ai până

la obiectiv: 315 metri.

— Mulțumesc, mă reped într-acolo!

— Atenție, scara are 41 de trepte. Cum ai pus piciorul în galerie, comunică. Păstrăm permanent legătura.

— Evident.

— Succes!

Tib asaltă ultima parte a traseului necunoscut. Scara fusese fixată în interiorul unei conducte străvezii prinsă solid în peretele strâmtorii.

Tib numără treaptă după treaptă. Cu cât urca, zgomotele furtunii descreșteau. O lumină opalescentă se filtra de undeva, de sus.... 38, 39, 40, 41. Se ridică în picioare pe o platformă circulară, metalică, puternic luminată. În fața lui, o banală gură de tunel, nedepășind doi metri înălțime. Nimic atrăgător. Stânca mai păstra pe margini urmele de mușcături ale aparatelor termice cu care se înfruntase odinioară. Bucăți de piatră topită atârnavă ca niște produse vulcanice solidificate, chiar deasupra intrării. Liniște, liniște peste tot. Departe, în fundul galeriei, cădea printre ziduri o perdea opacă, densă și neagră: bezna.

Tib cercetă cu grijă platforma. Nicio urmă; Gălbează trecuse fantomatic. Parcă îl vedea, călcând apăsat pe pardoseala tunelului, ușor adus din spate, bălăbănindu-și brațele lungi și privind înainte, fără să-i pese ce lasă în urmă. Obișnuia, la fiecare început de misiune, după propria lui expresie, „să se spele de tot ce are pământean”, cufundându-se, după îndelungi căutări și strădanii, într-un fel de dialog tainic cu computerul defectat, substituind, cu logica și maniera de acțiune a acestuia, logica și propria sa manieră de acțiune, imboldurile omenești, și astfel prefăcându-se într-o cât mai complexă mașină vie, capabilă să descifreze fără greș

zecile de probleme dificile ridicate de cealaltă mașină, cibernetică, răzvrătită. Din păcate, în asemenea împrejurări nu-l mai interesa deloc securitatea lui și pentru asta comandanții aveau grijă să nu-l trimită niciodată singur, indiferent de gradul de risc al misiunii. Comandanții, cu o excepție.

Aruncă mânușile pe platformă, controlându-și meticulos echipamentul. Nu uitase nimic, de la minuscula pilă de iluminat în infraroșu până la anihilator și tuburile cu alimente concentrate. Pipăi întreaga suprafață a costumului, pentru a se convinge că toate miniaturalele obiecte se află la locul lor, gata să-i asigure viața și libertatea de acțiune. Înghiți câteva întăritoare, bău fără să se grăbească două-trei guri de apă și se aplecă să-și ridice mânușile. Observă băltoaca strânsă la picioare și abia atunci simți că din tunel adie o boare caldută, topindu-i zăpada de pe bocanci, de pe costum. Tot atunci Iubitoarea Kali dădu ușoare semne de neliniște, ceva care după cod ar fi putut să însemne intrarea în funcțiune a unor aparate din apropiere. Tib își puse iar mânușile, înzestrate cu traductoare sensibile, și le racordă la circuitul electric al costumului. Îi semnalau și ele prezența unor câmpuri de unde de biodetecție, izvorând din coridorul înecat în beznă.

— Donar Tiberiu. Raportez.

— Ce se-ntâmplă acolo! Vocea lui Ortiz trăda emoție. Mi se pare că ești cercetat. Încotro sunt detectoarele?

— Undeva, în față. Exact nu știu. Berry a fost și el...

— Nu. Ai grijă! Două grupe din brigada mea înaintează printr-un tunel apropiat, spre același sector. Vrem să pătrundem, pe urmele tale, în zona unde-a dispărut Gălbează. Să vedem dacă trucul ne reușește, îi întâlnești pe băieți cam la 500 de metri mai departe, lângă

adăpostul vehiculelor.

— Bine. Îmi spui dacă mai apare ceva nou.

— Evident.

Tib porni, cu simțurile încordate. Lumina din spatele lui îi proiecta o umbră uriașă, tot mai lungă și mai difuză pe măsura înaintării. Fiecare pas era un zgomot înăbușit, zbatându-se între pereții de piatră. Conectă farul în infraroșii și-și coborî, în dreptul ochilor, filtrul montat la cască. Zări nu prea departe curba galeriei spre stânga, figurând și în macheta fotografiată la Nino. Operatorii de pe mașinile dezintegratoare lucraseră cu multă dibăcie: roca andezitică era tăiată aici în suprafețe perfect plane, fără asperități.

Emisia undelor încetă, dar Iubitoarea Kali continua să semnaleze mișcările unor piese metalice la oarecare distanță. Aparatele cu gamă largă de recepție nu înregistrau însă niciun zgomot, în afara pașilor lui Tib. Era imposibil de ghicit ce urmărește Hidra; în orice caz, nu îndepărtarea intrusului. Își ia niște măsuri de apărare? Atunci cum de se mai lasă cercetată, și ce socotește că trebuie apărât?

Donar depăși curba. Coridorul se continua în linie dreaptă, la fel de pustiu și tăcut, părticică neînsemnată a spațiului controlat de calculatorul lui All, abia un început de primejdie față de lanțul primejdiilor viitoare. Nino greșise. Cu doi oameni n-o să poată afla ce se ascunde la „Pho Chu”, oricât de buni specialiști ar fi ei. Și în fond de ce i-a ales pentru asta tocmai pe Tib și pe Berry? Și oare, într-adevăr, Hidra le-a interzis accesul în zonă celor din brigada lui Nino? Fiindcă îi cunoaște și le știe intențiile? Care intenții? Nu cumva ei doi, Tib și Berry, au de fapt menirea să verifice cât de periculos este pentru echipele de cercetare drumul spre „Pho Chu”?

Începu să alerge, cu speranța că va ajunge teafăr până la adăpostul vehiculelor. Detectoarele din centură descoperiseră și îi proiectau pe vizorul căștii silueta unei trape, mare cât toată lățimea coridorului, deasupra căreia Tib tocmai pășise și sub care se agita o încrengătură de tije metalice articulate.

Înainte chiar să-și dea seama ce va urma și să se întoarcă din fugă, trapa se deschise sub el. O lungă, vertiginoasă cădere. Își desfăcu brațele instinctiv, să-și oprească rostogolirea. Două, trei secunde, apoi, în sfârșit, depăși starea de surpriză. La comanda cerebrală, Iubitoarea Kali descărcă puternice fluxuri magnetice și prăbușirea se întrerupse, cu un șoc violent. Spânzurat de mijloc, ca un acrobat la trapez, Tib scrută puțul larg, pe care se scurgeau dăre subțiri de apă. De pe fundul acestuia se ridicau încet șase brațe telescopice, purtând la capăt, ca pe niște flori delicate, mănunchiuri de lame, clești și ace prelungi.

— Donar! se alarmă Ortiz. Donar, răspunde!

— Răspund...

— Ce-aștepți, omule? Repede, vino înapoi!

— E și părerea mea.

Șuierat scurt, deasupra, în spatele lui. Un lichid gros curge abundent, îi acoperă capul, toracele, bazinul, îi înfășoară picioarele și brațele, se întărește instantaneu. Comanda de retragere a întârziat o fracțiune de secundă – fluxul magnetic crește, la puterea maximă de emisie a centurii, saltul în sus se produce ascultător, dar e inutil. Pânza elastică l-a înfășurat pe Tib ca o haină îngrozitoare, și e ancorată în mai multe puncte din pereți, în gurile dispozitivelor care au pompat lichidul; e ancorată cu un fel de funii ce nu pot fi rupte, și acum nici nu se mai întind, nu mai sunt funii, ci bare rigide, și

haina nu mai e nici ea elastică, ci dură ca o platoșă de oțel, în care trebuie să respiri cu economie: plămânii sunt apăsați din toate părțile (ce noroc că rezervoarele de oxigen ale costumului au rămas încă întregi!).

— Asta a fost! exclamă Donar, ca după cine știe ce ispravă.

— Nu te pierde cu firea! îi strigă Nino proteste. Venim să te salvăm!

— Spor la lucru!

Ultimele cuvinte schimbate de el cu Ortiz.

Nu mai vedea nimic, farul și filtrul de infraroșii fuseseră bine astupate de cuirasa rigidă. Brațele telescopice ajunseră la el și începură să-i taie carcasa ad-hoc, în dreptul mijlocului, de jur împrejur. Tib încercă să-și închipuie ce poziție nostimă trebuie să aibă acum, cu mâinile și picioarele atârând în jos, cu spatele cocoșat, cu capul răsucit într-o parte, cum încercase să vadă cine șuieră deasupra lui. Dar de ce îl operează tocmai la stomac, ficat, rinichi și pancreas? Oare Hidra să n-aibă habar că organele cele mai importante pentru întreținerea fluxului vital sunt inima și creierul?

O bucată din crusta dăruită de Hidră se prefăcu în țândări sub acțiunea plină de pricepere a cuțitelor și vâtraielor de metal și o bucată de aceeași mărime din costumul adus de-acasă de Tib se prefăcu în fâșii, iar uneltele se apucară să scotocească prin măruntaiele Iubitoarei Kali, cu aceleași, demne de toată lauda, îndemănare și cunoaștere. Striviră, tăiară, și extraseră mai multe subansamble, fără a lucra totuși prea delicat, smulseră pilele energetice, aparatele miniaturizate pentru măsură și control, cu un fel de furie a distrugerii, sau, la fel de bine, o curiozitate de copil care-și strică jucăriile. Se apucară apoi, mai pe îndelete, să o taie pe biata Kali

de-a curmezișul. Strecurându-se între suprafața ei interioară și pielea lui Tib, două lame o traseră puternic în sus și în spațiul astfel format, pe deasupra coloanei vertebrale a cercetătorului fu introdus un instrument ca o foarfecă. Senzații foarte puțin plăcute pentru cel care-l jignise pe Ortiz odinioară, și dacă Nino urmărise prin trimiterea lui aici o răzbunare, putea fi pe deplin satisfăcut.

Însă foarfeca refuză să-și ducă la bun sfârșit însărcinarea, și celelalte instrumente, departe de-a o pedepsi pentru nesupunere, se contaminară, pare-se, de spiritul ei de răzvrătire. Rămaseră încremenite un timp nedefinit, fură cuprinse de o agitație rău prevestitoare pentru Hidra care le comanda și se retraseră, într-o grabă și dezordine ce trădau panică și derută. Ciudățeniile urmară după ciudățeniile. Însăși Hidra, căci cine altcineva putea fi autorul acestui barbar tratament la adresa unui oaspete, fie el și mai puțin dorit, Hidra se lăsă convinsă de atitudinea supușilor ei și hotărî să-l elibereze pe captiv. Ca urmare, fenomenul prinderii lui Tib ca o muscă în plasa păianjenului se derulă în sens invers: incomodul costum de tablă oțelită începu să se înmoaie, laolaltă cu barele ce-l țintuiau de pereți. Se prefăcu pe rând în cămașă de zale, de cânepă, de mătase, și barele, după el, în lanțuri, frânghii, în elastice, până când Tib ajunse, mulțumită acestor metamorfoze succesive, viu și nevătămat, pe fundul puțului-capcană.

Adică scăpase teafăr, cel puțin el, și-i rămăsese și anihilatorul, ca să nu mai vorbim de învățătura de minte, beneficiu net de pe urma întâmplării. Pe de altă parte, adio legătură cu Ortiz, posibilități de investigare și mijloace de protecție. Și adio îndeplinire a misiunii. Care-i tâlcul șaradei propuse pentru dezlegare de Hidră?

Tib sta culcat pe spate, în întuneric, în vreme ce materia care-l ținuse prizonier, reajunsă în stare lichidă, se scurgea de pe el într-o băltoacă, amestecându-se cu apa prelinsă din pereți. Tijele telescopice și articulate zăceau alături, în inerție. Când își îndreptase picioarele, Tib lovise una dintre ele și a simțit-o cum se mișcă la întâmplare. Aerul era umed și urât mirositor, dar abundent. Un sistem de pompe îl împingeau până aici și asta însemna că Hidra, începând să sfâșie hainele intrusului și împiedicându-l astfel să respire oxigenul din rezervoare, dorea totuși să-l mențină în viață. Pentru ce atunci comedia de adineauri? Doar ca s-o scoată din uz pe Iubitoarea Kali?

Donar își pipăi cu grijă centura. Arăta ca un câmp de bătălie, și izbânda Hidrei era, pe deasupra, total lipsită de glorie. Ca și retragerea ei precipitată, fără fructificarea izbânzii, parcă se speriasse de cineva, de ceva...

— Puțul e săpat de curând.

Luase obiceiul să vorbească de unul singur și izbutea astfel să-și păstreze calmul, mai bine chiar decât cu un tovarăș de cercetări; pe sine însuși nu se contrazicea niciodată, nici când, ca rezultat al acestei maniere de discuție, rata câte o misiune și ajungea la concluzia că-i un prost.

— Sper că e săpat după trecerea pe coridor a lui Berry, e o improvizație care mă onorează numai pe mine. Pentru ca Hidra să mă înhațe cu metode la nivelul copiilor de acum cinci secole; să mori de rușine, nu alta! Dragă Nino Vopsitură Ortiz, ești al doilea mare găgăuță al vremurilor noastre, cinstea de a fi cel dintâi revenind subsemnatului!

Se ridică încetișor, încă amortit de îmbrățișarea de neuitat a Hidrei. Mâna dreaptă îi alunecă pe șold până

întâlni tocul anihilatorului. Trase inelul de siguranță, deschise cele două clapete de plastic și scoase arma, care semăna, ca fason, la fel de bine cu un Colt străvechi, cu butoi, cu un bumerang și cu o secure gen tomahawk a indienilor piele-roșie. Fu ispitit să tragă mai întâi în sus, să sfărtece trapa buclucașă, să-i avertizeze pe băieții lui Ortiz de locul capcanei, apoi își dădu seama că deja aceștia, dacă Nino i-a trimis într-adevăr pe urmele lui, trebuie să se învâртеască pe deasupra chepengului de piatră – și renunță, nu fără părere de rău. Picioarele i se infundau în noroi până la glezne și când porni să caute conducta prin care i se pompa aerul, să încerce să-și croiască drum mai departe prin interiorul ei, fiecare pas îi ceru eforturi obositoare. Întunericul era total, și Tib se crezu abandonat, acum, după ce fusese scos din luptă. Poate Hidra intenționase o clipă să-l treacă în rândul regretaților dispăruți și se răzgândise – la timp, ce-i drept! – lăsându-l să orbecăie cum o ști și să piară numai de sete și foame, adică nu de moarte violentă. Ei, tot se necăjea el că nu se poate orienta asupra drumului de întoarcere! O să cadă în spatele altora sarcina de a-l scoate din subteran. Și nici n-are cum îi lăsa lui Eileen un sfâșietor bilețel de rămas-bun...

De undeva răzbătu, abia auzit, un scrâșnet de fierărie în mișcare. Tib se opri, la pândă, dar era pândă șoarecelui care speră că pisica nu-l va mai găsi, ori va fi mai puțin atentă, îngăduindu-i să scape în ultimul moment. Se întrebă cum ar reacționa All în locul lui, ce-ar gândi și ce-ar face el în fața Hidrei pornite la o stranie vânătoare de oameni, cărora le dă drumul fără a-i ucide, ca să poată relua jocul de la capăt. Jocul? O idee plauzibilă. Când un computer vorbește limba păsărească, nu înseamnă că într-adevăr s-a defectat. Dimpotrivă, cel

mai adesea are un scop precis, pornește o cercetare anume, intenționează ceva, numai că totul scapă de sub controlul omului, evoluează, ca urmare a autodezvoltării, în afara programului formulat inițial de om, sau uneori ca o consecință îndepărtată în timp a sumei programelor îndeplinite de mașină. Jocul de-a moartea al Hidrei poate însemna o sondare a sufletului omenesc, încercarea de a arunca o punte peste prăpastia dintre om și computer, tendința calculatorului de perfecționare până la treapta umană, dincolo de limitele fatale ale alcătuirii și posibilităților lui. O sarcină încredințată de All în secret? Poate chiar aceasta.

În dreapta lui Tib, peretele capcanei fu străpuns pe o lățime de câțiva metri și prin gaura cu margini neregulate apăru, în lumina șovăielnică a unor faruri coborâte din loc în loc, un lung coridor abia săpat în piatra muntelui, înalt de un stat de om și armat cu grinzi transversale din plastic dur, sclipitor. Cupele rotitoare ale mașinii de excavat care operase străpungerea se dădură în lături, ca niște mâini obosite. Donar avea cale liberă.

— Își cere iertare, ca să vezi! mormăi el, nehotărât. Îmi pune la dispoziție acest frumos tunel pentru uz strict personal, dar la naiba, n-aud uralele mulțimii și nu văd lozincile de bun venit! Pesemne le lasă pentru la urmă, după servirea dineului de gală. Ce delicate atenții!

Pardoseala culoarului era plină de bolovani mari și mici, încă fierbinți după acțiunea dezintegratoarelor, și Tib avu satisfacția exploratorului care străbate cel dintâi un teren până la el neumblat. Făcu un scurt popas sub cel mai aproape reflector, cercetându-și ținuta, foarte puțin propice, ca alură și stare de curățenie, pentru recepția festivă ce se anunța. Se debarasă de cască, de mănuși și de trusa cu scule, la fel de folositoare acum ca

și-un buchet de liliac alb, și încercă să procedeze la fel și cu rămășițele pământești ale Iubitoarei Kali – gest de flagrantă ingraturitudine – dar nu reuși; centura se ținea încă bine împrejurul său.

— Înainte, spre noi înfrângerii! își dădu curaj și porni, cu anihilatorul în mână.

Aparatele de urmărire, fixate la vedere de-a lungul coridorului, se învârtteau după el cu multă amabilitate.

În față, la numai 30 de pași se retrăgeau, hurducându-se peste pietre, agregatele care croiseră culoarul și vehiculele de transport, ca o veritabilă gardă de onoare. Parcurseră cu toții o distanță apreciabilă, cam vreo 200 de metri după socoteala lui Donar, apoi garda motorizată se înșiră în ordine de-a lungul peretelui și se opri. La capătul coridorului se deschidea primitiv o trapă glisantă abia montată, dincolo de care strălucea o pânză de lumină. Tib trecu pe lângă mașinile încremenite, pași pragul, și trapa se închidea în urma lui. Noul culoar, incomparabil mai bine finisat, fusese construit de multă vreme. Două șiruri de lămpi îl luminau din belșug, jos se întindea un covor din burete compact și moale, pereții erau acoperiți cu lambriuri albe, sticloase. S-ar fi zis că echipele de constructori acum au terminat lucrul și au părăsit încăperea, dar praful fin strâns pe stucaturi dovedea contrariul, și era un altfel de praf decât cel de pe coridorul proaspăt croit.

Tib își scutură involuntar picioarele pline de noroi.

— Aici miroase a spital! constată el, inspirând puternic. Pe legea mea, până să plec în misiune eram sigur că nu sufăr de nicio boală!

Înaintă prudent și nu păți nimic până când ajunse la mijlocul încăperii. Atunci se deschise lateral un lambriu, de după care îi tăie calea un robot sferic, plutind la trei

palme deasupra solului. Tib trase imediat, pulverizându-l. Anihilatorul își reglase lungimea traiectoriei până la țintă, așa încât pereții coridorului nu avură de suferit; păcat! de după lambriul din fund, rămas întreg, ieși un alt robot și până Tib să-l lichideze și pe acesta, încă alți patru țâșniră din dreapta și din stânga, și din ei numai unul mai avu de suferit. Ceilalți se strânseseră lângă Donar și prin micile orificii practicate în carcasă îl împrășcară cu jeturi puternice dintr-o bine cunoscută materie fluidă, împletindu-le în jurul oaspetelui și lipindu-i de corp mâna cu anihilatorul. Tib începu să se zbată, să se tăvălească pe covorul spongios, fără să-i pese că mai rău se încurcă în plasă, că le ușurează misiunea roboților. De altfel nici ei nu-l lăsară să se stranguleze de-a binelea, cum s-ar fi întâmplat până la urmă. Trăgând de firele elastice care-i legau de plasă, îl ridicară pe Donar cu destulă delicatețe și prin trapa deschisă în plafon trecură cu el într-o încăpere la fel de bine luminată, de proporțiile unui amfiteatru, mărginită de doisprezece pereți și în centrul căreia, susținută de suportți telescopici, se afla o uriașă lentilă convexă. Tib fu întins pe lentilă, cu fața în sus și capul în punctul cel mai ridicat, după care roboții plecară. Fileul prinse să se destrame, dar în același timp o substanță adezivă ieșită din masa lentilei îl fixă pe Tib de suprafața acesteia ca pe o insectă sub microscop. Apoi, prins cu un clește, anihilatorul îi fu literalmente smuls din mână, în vreme ce brațele, dirijate de alte mecanisme i se întindeau pe lângă corp și picioarele se lungeau cuminți, unul lângă altul. Liniște, liniște deplină. Cercetă din priviri aula poliedrică. Pereții fumurii, strânși roată în jurul său, îl dominau cu severitate, douăsprezece suprafețe unindu-se în plafon într-o cheie de boltă, ca la străvechile

construcții gotice, iar în mijlocul fiecăreia, ochii, deocamdată stinși, ai unor proiectoare și multe, multe obiective de aparate, și antene de emisie, și alte proiectoare, cu geam colorat.

Mirosul de medicamente se înteti. Prin ușile deschise simultan, intrară cu o leneșă plutire mese lungi, purtând vase pline cu soluții opalescente și legate prin tuburi de un mare bol de cristal, în care se agita un lichid roșu, ca sângele. În punctul unde pereții se intersectau, în tavan se desfăcu un chepeng și din întuneric coborâră câteva sute de brațe subțiri, cu instrumente chirurgicale dintre cele mai diverse; printre ele Tib distinse instrumentele de mare precizie și finețe care serveau pentru trepanațiile craniene.

O spaimă cumplită îl invadea, cu atât mai tare cu cât fusese reprimată până acum de rutina, de ironia, de întrebările și deducțiile lui. Groaza de moarte, alături de frica de necunoscut și de teama inexplicabilului și de angoasa care-l stăpânea neîncetat în misiunile riscante, și toate misiunile lui erau riscante...

— Nu! strigă din răsputeri. Nu vreau! Nu se poate!

Masa lenticulară începu să se rotească lent și reflectoarele din pereți să se-aprindă și să se stingă, asaltându-i retina, în dosul pleoapelor strânse, cu lumini pătrunzătoare, persuasive, doar aparent dezordonate. Țipetele și gemetele lui slăbiră, dar nu și panica. O zăpăceală, o moleșeală hipnotică îl paralizau progresiv, în vreme ce totuși creierul, parcă biciuit de o otravă iritantă, îi rămânea limpede, păstrându-și și sporindu-și puterea de judecată.

— Nu!!

Și atunci rotirea încetă, proiectoarele redeveniră oarbe și la fel celelalte lumini. Un întuneric dens, agitat de

obiectele ce se vânzoleau în el ca într-o apă noroioasă, curse în marele amfiteatru. Cu desăvârșire amețit, Tib simți cum substanța adezivă ce-l țintuia de lentilă se pierde. Alunecă în jos și căzu, de la înălțime, lovindu-și dureros genunchii și coatele. Blestemă cu năduf, încă timorat și-și caută, alergând de-a bușilea anihilatorul. Îl descoperi mai târziu și în alt loc decât socotise. Lungit pe pânțele, trase oblic în sus, spre plafon, și brațele metalice retezate se prăbușiră cu un zornăit infernal peste mesele plutitoare și sparseră vasele de sticlă, împrăștiindu-le conținutul.

Câteva lumini clipiră timid și se aprinseră, efectiv ca să-l ajute pe Donar în opera de distrugere. Imediat lentila și suportii ei se mistuiră în fulgerele orbitoare ale contactului cu antiprotonii scuipați de anihilator, și la fel, unul după altul, și pereții, lăsând între ei goluri negre, cu marginile zdrențuite și carbonizate. Niciun robot nu mai apăru să-l oprească pe Tib, înfășurându-l într-o plasă. Hidra părea că se expune, supusă, represaliilor, ca unei pedepse bine meritate.

Și când Donar pulverizase totul, când din pereți nu mai rămăseseră decât pilonii de susținere, podeaua de sub el se înclină brusc, lăsându-l să se rostogolească și să alunece de-a lungul unui jgheab, la capătul căruia îl aștepta un aeroglisor. Capota acestuia se închise după instalarea precipitată a pasagerului care ezită să-și mai folosească arma, deoarece mașina și plecase într-o viteză nebună, prin coridoare întortocheate, cufundate în beznă deplină. Abia acum își dădu seama Tib cât e de ostent și-i plăcu să rămână întins, respirând lung și egal, incapabil să schițeze vreun gest.

După nu multă vreme, aparatul își încetă goana, așezându-se lin pe sol. Capota se desfăcu și mașina se

răsturnă lent, își depuse călătorul jos ca pe un colet și dispăru îndată. Donar își reveni greu din amorțeală, cu senzația că are mușchii striviți, iar când se ridică fu cuprins de amețeli puternice. Căzuse la baza unei piramide albe, pe care-o ocoli anevoie, simțind dureri acute în încheieturi. Se gândi să ia două-trei pastile calmante – buzunarele de la piept ale costumului scăpaseră întregi, cu toată rezerva de medicamente și concentrate alimentare – dar renunță. Prin arcada largă din fața lui se cernea o pulbere de lumină albastră, liniștitoare și blândă. Târându-și picioarele, Tib se cufundă în acest nor de efluvii ultramarine.

Sala, cam de mărimea celei din care fugise, era și ea tot rotundă, pardosită cu plăci bazaltice dure, de culoare închisă. Din plafonul boltit cobora un pilon cilindric foarte gros, opac, afundându-se în pardoseală, străpuns de câteva ferestruici acoperite cu un material transparent și dincolo de care, în interiorul cilindrului, se vedea, agitându-se năvalnic, un fluid cu aspectul și consistența magmei. Cabluri multicolore ieșeau din masa pilonului în dreptul fiecărui vizor, șerpuiau spre o mașină ori un aparat adăpostit sub o carcasă emisferică și instalat alături, apoi dispăreau undeva, în jos. Câteva proiectoare albastre, cu sursă de alimentare independentă fuseseră montate pe suporti, lângă intrare, iar lângă ele mai multe aparate de urmărire, parcă într-un sistem improvizat. La nivelul podelei, din conducta cu materie topită se desprindea o derivație cu diametru mai mic, dispărând spre stânga într-o nișă adâncă și nu mai înaltă de un metru. Din fîridă ieșeau, unele lângă altele, două perechi de picioare; unele ale unui om, încălțate cu cizme roșii din durotext, ca și-ale lui Tib, iar celelalte, scurte și la fel de roșii, ale unei păsări palmipede, cu pene albe și moi.

Cu inima strânsă de emoție, Tib lăsă jos anihilatorul și-și vârî nasul în firidă.

Berry Smith, întins cât era de lung, cu casca aruncată alături și mâinile sub cap dormea profund și nepăsător. Pieptul i se ridica liniștit în ritmul respirației. Ochelarii îi alunecaseră de pe nas, atârănând caraghios într-o parte. Costumul de protecție îi era întreg, inclusiv mănușile.

Alături de Berry, răsturnat și el pe spate, cu etichete în sus, zăcea nemișcat un monstru: un pinguin imperial, al cărui cap era o copie, fidelă până în cele mai mici amănunte, a lui Gălbează, exceptând ochelarii.

10.

Îndată după răsăritul soarelui cerul se acoperise cu nori grei, împinși de vântul din nord și se porni o lungă, mărunță și rece ploaie de toamnă. Pământul o primi cu lăcomie după arșița secetoasă a verii, iar picurii deși, târându-se leneș și nestatornic peste vegetația fostului cosmodrom, păreau, întoarse din cer, vălurile de ceață de peste noapte. Și această singură aparență, sub care ziua urma să se scurgă aidoma nopții, ar fi însemnat că nimic nu se mai poate schimba aici. Pentru totdeauna vor crește la întâmplare copaci și ierburi sălbatice, în această negură cenușie, și vor măcina și vor înghiți ruinele-urme de oameni. Ca într-o planetă părăsită, după o civilizație stinsă, ai cărei ultimi, prea rari supraviețuitori, cotropiți de neamuri barbare, își ascund cu grijă și frică trecutul în fața noii stăpâniri.

Glyd se întoarse la vilă târziu, ud și plin de noroi. O găsi acolo pe Malencita, indispusă pentru că jucase prost la premieră și nu dormise de loc toată noaptea. Ședea mahmură pe terasă, sub copertină, purtând costumul de scenă și încă machiată. Băuse zdravăn, fumase și

înghițise o duzină de batoane de cafea concentrată.

— Unde umbli pe vremea asta? se strâmbă ea la Glyd, în loc de bună ziua.

El trase un scaun și se așeză, trecându-și mâna prin păr și pe față, să le șteargă de ploaie. Privi posomorât la actriță, fără să-i răspundă. Malencita îi întoarse, cercetătoare, privirea.

Era frumoasă, în ciuda celor 50 de ani ai săi, una dintre acele frumuseți pe care fardul și extravagantele modei le dezavantajează. Dar apela din plin la asemenea artificii, dând vina pe o deformare profesională, în fond cu gândul secret că astfel înlătură urmările vârstei, pe care le exagera cu spaima firească de bătrânețe a femeilor.

— Uită-te la tine, în ce hal ești! zise, aprinzându-și o nouă țigară.

O măgulea să fie curtată, indiferent de calitatea și condiția partenerului, ales însă din afara cercului de prieteni și cunoștințe, pentru a evita să se expună bârfelor. Acest ultim motiv, spunea ea, o determinase să și refuze cererile în căsătorie, evident multe la număr.

— Cum a fost? întrebă Glyd, în cele din urmă.

— Cum vrei să fie? se strâmbă iar actrița.

După fiecare cădere o cuprindea un acces de deznădejde. Pe scenă, farmecul, strălucirea și agerimea ei se pierdeau dintr-o dată. Între prieteni, se plângea, în glumă, că dramaturgia nu-i oferă rolurile în care-ar fi excelat, acelea de mahalagioaică, așa des întâlnite în operele Erei Clasice. Se bucurase de mari succese în carieră, dar ea singură știa cu prețul câtor eforturi, refăcând anevoie drumul către spontaneitatea, firescul și istețimea cerute de teatru, încercând, dar în chip fatal nu totdeauna izbutind să-și reconstituie felul de-a fi din

viață, mai cu seamă timorată, obsedată cum era mereu de amenințarea eșecului.

— Și tu, ce, te-ai amoretat? își întoarse spre Glyd fața obosită de nesomn și încercănată.

— Așa repede ți-ai dat seama? replică el, iarăși copleșit, pentru un moment, de amintirea Indrei.

— Mi-au povestit roboții tăi despre nu știu ce fetișcană...

— Yaralde.

— Nostimă?

— De ce?

— Ești tulburat. Ca niciodată.

— Azi ți-ai ieșit din formă, draga mea!

— Nu te osteni să mă provoci, crizele de nervi mă obosesc. Am mai ratat una după premieră, aseară.

— Bine, făcu Glyd. Mănânci ceva? Cred că ți-ar prinde bine o baie. Și haine mai ca lumea, ce zici?

— Cobori și te încui în pivniță. Până la noapte. Să nu-ți vezi nici tu disperarea...

— Glumești.

— Atunci râzi!

Glyd veni lângă ea, îi luă țigara dintre degete și-o aruncă departe, în ploaie. Malencita nu se împotrivi, își strânse mâinile la piept, semn că o să fie ascultătoare și el se lăsă în genunchi lângă scaun.

— Cu ce te-am supărat?

Actrița se plecă să-i vadă ochii și era toată numai neliniște.

— Spune drept, începi altfel de viață... Crezi c-o să mai putem fi prieteni? zise, abia auzit. Ai să vrei să ne mai vedem, ai să ne mai primești, aici, la tine?

— M-am schimbat atât de tare? o întrebă, sau se întrebă pe sine Glyd.

— În toți anii ăștia am vrut să te schimb... Și-acuma, uite, sunt o proastă, mi-e frică. Te priveam venind adineauri. De când ne cunoaștem! Cine-ai fost? Un prieten, egal cu el însuși, o gazdă. Te mai duceai în subsol, să fii singur. Credeai că dormim, nu te observăm, suntem ocupați cu ale noastre. Așteptam, eu și băieții, să te întorci odată, așa, cu expresia, cu mersul ăsta... speriat chiar de hotărârile tale...

— Ce tot spui tu acolo?

— Ți-e frică și ție. Așa trebuie, numai decide-te!

Glyd întoarse capul spre drumeagul de pe colină, de sub copacii înecați de ploaie. Se ridică și-și șterse genunchii de praf, cu o grijă inutilă, apoi trase cu piciorul o frunză adusă de vânt și-o strivi încet de pardoseala terasei. Se uită la acoperiș și la crengile cedrilor tineri din marginea cimitirului, dar păsările plecaseră, probabil o dată cu primele zori. Se miră că nu le-a văzut.

— Nu vreau să mă duc după Yaralde, îi spuse Malencitei, cât putea el mai liniștit, privind spre pădure.

— Doar nu m-ai luat în serios cu amoretzatul!

— Mi-a transmis un mesaj, mi-a cerut s-o însoțesc în Himalaya. Posibilitatea unei grandioase realizări. Aș deveni celebru peste noapte. Nu mă duc.

— Te-a căutat prin omniobserver. Puțin înainte să vii. A vorbit cu mine, îmi știa numele, m-a întrebat cum a fost premiera... Drăguță fată!

— Ne poți bârfi în liniște, ridică din umeri Glyd.

— Te-a rugat s-o chemi, ceva foarte important și urgent. E în hol indicativul ei. O găsești în Valea Rupal, parcă așa mi-a spus.

— O baie! Și schimbă-ți hainele, dacă mă iubești!

Glyd înconjurând clădirea, intră în subsol pe scara

exterioară. Lăsă ușa deschisă larg, cum nu mai fusese niciodată. Știa, cu ochii închiși, fiecare cotlon, toate sticlele, tablele, sforile, șuruburile de aici, ca un copil în podul bunicilor. Se jucase frumos, se jucase de-a copilăria, în ceea ce putea fi socotit, cu un efort de imaginație, universul copilăriei lui: astronava și calculatoarele. Resturi de computere mutilate, câțiva roboți de mult scoși din uz, nici măcar vorbitori, un registru de bord, un scafandru astral jerpelit, iată cosmonava natală și toți prietenii lui de atunci.

Se apucă să strângă într-un colț fiarele, cioburile și pietrele, aruncându-le, câte una, în canalul de evacuare al vilei. „Azi ce ne mai facem?” se auzea întrebând, cu vocea în schimbare a adolescentului. „Azi vom fi o echipă de salvare, îi răspundea Pim, robotul de serviciu din ziua aceea. Fii atent! Aparatele de recepție au primit un S.O.S. de la nava de pasageri Titania, avariata grav”... A cui să fi fost mânușa asta pătată cu vopsea neagră? Dar pistolul-laser pentru sudură? „N-am înțeles cum sunt oamenii altfel decât roboții. Eu nu semăn cu voi? Vorbesc, merg, fac înmulțiri și scăderi”... „Când ai s-ajungi pe Pământ, ai să-ți dai seama singur”. „Și-atunci n-o să mai fim prieteni?”

„O să vrei să ne mai vedem? Ne mai primești la tine?” se neliniștea Malencita.

Mai toate hârburile erau grele, abia putea să le care în brațe. Cădeau în canal cu câte un zdrăngănit sonor și imediat jeturi de aer le măturau la vale, pe sub trapele închise.

Liniștiți-vă, ne vedem, am să vă primesc! Sunt un prieten, o gazdă, nu mai cobor în subsol, să vă închipuiți că pot să mă schimb, în ce să mă schimb? N-ați bănuț, mă jucam de-a copiii, nu de-a oamenii mari! Și uit, iată

uit, pe măsură ce uiți, te-apropii de moarte.

— Glyd!

— Ce mai vreți?

— Yaralde, prin omniobserver. Vino repede!

Urcă treptele, gâfâind. Trebuie să-și termine treaba, acum, dacă o lasă nu mai are puterea s-o ducă la capăt.

— Ți-am spus o dată, Yaralde! Nu mă răzgândesc.

— Iartă-mă! Sunt doi oameni în subterană, pierduți, de ieri.

— Și?

— Nu le mai dăm de urmă, s-au întrerupt legăturile... Ajută-ne! N-o să știe nimeni de tine, vii și pleci. Te rog! Te rog, Glyd! Hidra o să te-asculte, o să-i lase să iasă...

— Fetițo...

— Te-aștept în Valea Rupal, în stația rachetobuzului. Am o sanie pregătită. Cât are să dureze? Cu următoarea cursă te întorci.

Chipul Yaraldei s-a șters.

— Afurisită, afurisită!...

11.

Avertizat de centură asupra apariției lui Tib, Smith sări ca ars și se ridică în capul oaselor, pocnindu-se cu creștetul de tavan, iar monstrul de lângă el îi imită cu multă exactitate mișcările, minus lovitura în creștet, dată fiind statura sa mai mărunță.

— Ce? Unde arde? puse Gălbează clasică întrebare în asemenea împrejurări.

— Ce? Unde arde? exclamă și animalul, cu același timbru vocal și aproape în același timp.

Berry pipăia cu mâinile prin aer după cască, de parcă s-ar fi străduit s-o culeagă de pe plafonul nișei. Donar îl apucă de picioare și-l trase impacientat afară, iar

pinguinul se strădui să iasă și el târâș, bălăbănindu-și capul prea mare pentru trupul lui și clipind nedumerit, întocmai ca Berry.

— Ia ziceți, care din voi e Gălbează și care fantoma lui? făcu Tib, uluit.

— Nu știu ce-am făcut cu ochelarii! îngână duetul celor doi gemeni, unul încă buimac și altul simulând buimăceala.

— Căutați-i în nișă! îi sfătui Donar.

Smith, avantajat de posibilitatea de mișcare mai rapidă, apucă să intre primul, de-a bușilea; reveni cu ochelarii pe nas și casca la centură, ca în vremurile bune din școală când el și Tib se odihneau între două exerciții grele.

— Bine-ai venit printre noi, dragă prietene! zâmbi stânjenit, fixându-l pe Tib cu ochi mari. Ai cam întârziat!

Donar îl scutură de umeri cum scuturi un prun în livadă și-l strânse la piept mai să-i rupă oasele, în vreme ce monstrul cu chip de om se încurca printre picioarele lor.

— Binișor, brută, că mă sfărâmi! gemură Berry și dublura sa.

— Cine-i această splendidă creatură? Băiatul tău? se interesă Tib. M-ar mira.

— Pardon! El e Rick. Numele unei jucării cu care m-am distrat în copilărie. Faceți cunoștință!

— Fratele celui care-a mieunat la discuția ta cu Nino?

— Ba tot el. Atunci abia îl descoperisem. Mai bine zis, Rick m-a găsit pe mine și avea un splendid cap de cotoi siamez. Între timp a suferit unele mici modificări.

— Tu l-ai mutilat în halul ăsta? Nu te știam atât de sadic.

— Da' de unde! Singur, singurel s-a făcut cum îl vezi;

din pisică, cercetător în Brigada Delta. Nu bea, nu mănâncă, nu respiră, n-are puls... dar e viu! Pe cuvântul meu, trăiește! Ca mine și ca tine. Tib se uită la Berry cu îndoială. Convinge-te!

Apucă ființa de ceafă și i-o puse în brațe lui Donar, care-o primi cu repulsie și-o ținu departe de el, ca pe orice jivină.

— Frumos cadou ți-a mai făcut Hidra! Se profilează pe confecționarea jucăriilor? Un monstruleț nostim de tot, să-l mănânci, nu alta!

Pipăi fulgii moi și albi, întinse de o aripioară neagră, îi mișcă labelle. Rick se lăsă cercetat fără a opune rezistență. Corpul îi era cald.

— Vezi? Piele, oase, carne! exclamă el o dată cu Berry, privindu-l triumfător pe Crispat, care acum se crispase de-a binelea.

— Hm! Fără procese fiziologice, hazardată presupunerea că-i un organism viu!

— Nu te-am socotit niciodată un gogoman! zise cu malicie ființa.

— Ptiu! Ia-l de-aici, că mi se face rău! se strâmbă Donar.

— Sinteză de materii organice, ilustrissime! strigă Berry. Și o unică posibilitate pentru mine să constat ce mutră idioată mi-a hărăzit natura. Numai că funcțiile acestei materii vii sunt altele, total diferite. Tare sunt curios ce se ascunde în burtică și-n căpățâna lui Rick, pentru că-n niciun caz ăsta n-are intestine și creier.

Luă vietatea din brațele lui Donar și-o puse jos cu grijă, mângâindu-i părul zburlit și blond.

— Îl spintecăm când vom ajunge-acasă, îi promise Tib. Dacă mai avem pe unde ieși de-aici. Crezi că-și va schimba din nou mutra, ca să semene și cu mine?

— Nu. Modificarea feței lui Rick, după legile mimetismului, se produce selectiv, conform anumitor criterii. Consider că nu e comandată de Hidră, pentru că ea, de pildă, i-ar fi ales o figură mai cunoscută decât a mea să i-o instaleze pe umeri: un cap de Einstein, să zicem. Și pe de altă parte Rick nu și-a luat înfățișare de iarbă sau copac și nici de pietroi, de reflector sau aparat de măsură. Deci imită, cu de la sine putere, numai animalele întâlnite, mai exact numai seriile de animale, primul exemplar întâlnit din fiecare serie. Dacă te găsea pe tine primul...

— Ai văzut tu pe-aici o pisică siameză?

— În periplul meu prin coridoare, am dat peste un loc unde zăceau resturi de animale, domestice și sălbatice, măcelărite. Oase, piei, picioare, măruntaie – altminteri impecabil congelate și puse-n rafturi, pe dimensiuni.

— Nu cumva erau și...

— Nu, nici urmă de oameni. Va să zică – și asta ne interesează – Hidra și-a procurat, prin nu știu ce mijloace, niște ființe vii.

— E prin împrejurimi un parc zoologic.

— Deci apariția și-a unei pisici să nu ne mire! Pe semne Rick s-a ținut pe urmele ei, imitându-i mieunatul, dar fie pisica a fost ulterior disecată, fie Rick a părăsit-o de dragul meu.

— Și trupul lui de penguin, care rămâne neschimbat? Și repetarea asta idioată a vorbelor tale?

— Nu mi le explic, dragă Tib!

— Păsăreasca Hidrei, singura explicație.

— Nu ți-a spus Ortiz de programul secret al lui All?

— Și-a bătut joc de noi Vopsitură. Chiar cu trimiterea aici.

— Apropo, ce misiune ți-a dat?

— Doar să te caut pe tine.

Berry și Rick izbucniră într-un râs cu hohote, lovindu-se peste burți cu palmele și aripioarele.

— A căzut în plasă! strigară ei, în culmea veseliei. Îi cerusem lui Nino să plec cu tine în misiune. N-a primit, parcă se temea de venirea ta în Himalaya. Atunci am convenit ca, dacă mi se întâmplă ceva, să te cheme pe tine în ajutor.

— Și?

— N-am pățit nimic până acuma. M-am dus încotro m-au purtat pașii, fără nicio opreliște. Doar când și când Hidra mă urmărea cu aparate și cu niște roboți plutitori și de vreo două ori m-a cercetat, superficial. În rest, s-a purtat impecabil. Până și luminile albastre de-aici, de ce crezi că le-a pus? Ca să pot dormi bine. I-am cerut, prin intermediul aparatelor de urmărire, să te aducă aici îndată ce sosești. Și m-a înțeles perfect, nu-i așa?

— Îți spun eu imediat ce perfect te-a înțeles! Dar întreruperea legăturii cu Nino?

— Opera mea. Două contacte desfăcute la emițător. Un fleac. Aveam mare nevoie de tine. Eu unul cred în programul paralel dat de All și vreau să ne convingem asupra... Ei, dar ia stai! Țuguindu-și buzele, se încruntă și trase cu coada ochiului spre Tib, oftă, își scoase ochelarii și-i vârî în buzunarul de la piept. Îmbătrânim, Crispatule, iartă-mă! Abia acum te văd. Cine te-a hărtănit așa, băiete?

— Ghici, ghicitoarea mea! făcu Donar o strâmbătură.

— Hidra?!

— Perfect, e timpul să trecem la mărturisiri.

Un trosnet asurzitor îl întrerupse. Bolta încăperii se despică în zeci de direcții și bolovani enormi se rostogoliră, bubuind cumplit, însoțiți de o ploaie de pietre

mai mici și praf mărunț, ca nisipul. Coloana centrală se îndoi și ferestrele ei plesniră cu zgomote seci, ca de explozie. Materia topită țâșni în șuvoaie, sfârâind pe lespezi și pietre.

— Afară! Hai! strigă Tib și se repezi să-și ia anihilatorul.

— Rick, unde ești, dihanie? Vino-n brațe la mine!

— Rick, unde ești, dihanie? Vino-n brațe la mine!

— Fuga!

— Iată prima dovadă că bietul All n-are niciun amestec în barbariile Hidrei!...

— Lasă palavrele, Gălbează! Pe-aici!

În urma lor, prăbușirea continua, cu și mai mare violență. Blocuri enorme astupară ieșirea, imediat în spatele celor trei. O secundă de întârziere și...

— Adevărat seism! bombăni Tib, înfiorat fără voie.

— Cu ce scop? Cu ce scop? se lamentară Berry și Rick.

— Numai eu ți-am adus ghinion. Aprinde farul! Încotro mergem?

— Tot înainte, pe galerie. Unde-i robotul ăla, ca un disc. Uite-l! Ne supraveghează.

— Cred și eu că-nainte! Înapoi galeria se prăbușește. Numai de-am ajunge afară!

— Pardon, eu n-am de gând să ies! protestă Gălbează, fugind de-i sfârâiau călcâiele. Cercetările mele abia încep.

— Nu, zău? Misiunea mea e să te duc, viu sau mort, lui Ortiz. Așa că dumneata mergi cu mine, altfel risc să fiu concediat.

— Du-l pe Rick, n-ai decât! Și zi-i lui Vopsitură că sunt eu. Ce, vezi vreo diferență?

— După felul cum judeci, s-ar părea că nu mai e. Ai obosit?

— Îmi iese sufletul!

— Apelează la centură. Și ai grijă să nu-l pierzi pe podoaba de Rick!

— Bine spui! Dar tu?

— Fac ce pot.

Berry lansa comanda cerebrală de rigoare și prin fluxurile magnetice Iubitoarea Kali a lui îl ridică de la pământ și începu să-l poarte, grijulie, ca pe o piesă de muzeu. Donar, asurzit de zgomote și înecat de praf, alerga după el, la capătul puterilor. În urmă, tunelul se dărâma în ritmul fugii lor, cu viteză constantă. Înainte, robotul discoidal de supraveghere se retrăgea cu aceeași viteză, fixându-i cu lentilele obiectivelor. Scutit de osteneala deplasării, Gâlbează prinsese chef de vorbă.

— Ortiz m-a dădăcit o jumătate de zi cum să ajung la blestemăția de „Pho Chu.” Misiune: să văd despre ce-i vorba acolo, să raportez și să mă întorc. Mi-a arătat macheta coridoarelor. Credeam că le știu cum îmi cunosc buzunarele. Am intrat pe galeria de acces, prin strâmtoarea Keath, am luat un vehicul din garaj și când să plec mai departe, ce să vezi? Galeria închisă cu un zid de metal. Un culoar nou, la dreapta. Pornesc pe jos, căci vehiculul mi s-a oprit pe nepusă masă și ușa garajului era acum blocată, îți închipui de cine.

— Nu ți s-a deschis... o trapă... sub picioare?...

— Nici vorbă, dragă! Am coborât o scară – 53 de trepte. Și am nimerit într-o cușcă cu zăbrele. Zadarnic strig, ameninț, protestez. Cușca mă duce mai jos, într-un salon elegant, cu un fotoliu în mijloc. Pricep invitația, mă așez și sunt luat la cercetări. Zeci de ace îmi pătrund prin costumul impenetrabil. Îmi iau sânge, îmi măsoară pulsul, temperatura, respirația.

— Dorea... probabil... să te disece...

— Ce spui? A încercat cu tine?

— Îhî!...

— Păi pentru asta ar fi trebuit să mă dezbrace, să mă radă, să-mi facă o baie și să mă-ntindă, gol-goluț, pe o masă!

— Mușcă-ți limba!... Aa! Berry!... Acolo!

— O ieșire! Lumina soarelui. Dar eu nu vreau să ies!

Robotul se retrase lângă perete și stătu nemișcat.

Prăbușirea coridorului încetă, la fel de brusc cum se declanșase. Un ultim ecou vui, amplificat până departe-departe, în văile largi, apoi geamătul și vaietul musonului năvăliră pe gura galeriei, aducând valuri de zăpadă, amestecându-le cu norul de praf ce încă mai plutea, nehotărât, în jurul bolovanilor. Tib se rezemă de o piatră. Abia mai sufla.

— Bine... Întoarce-te!...

Îi arătă, cu un surâs stins, stâncile îngrămădite aproape până sub plafon și începu să tușească, mult, chinuit, apăsându-și palmele pe piept.

— Trebuie să ne-ntoarcem, Tib! Berry îl apucă de braț, cu grijă să nu-l scape pe Rick și-l trase, încet, încet spre ieșire. Auzi! Cât mai curând. Acum!

Donar ridică spre el ochii înlăcrimați de accesul de tuse, zâmbi iar și-i făcu semn, cu mâna liberă, că e nebun.

*

Elicopterele apăruseră din nou de după creasta muntoasă. Zburau foarte jos, aproape atingând cu elicele stratul de nea și stârnind, în nori deși, fulgii abia căzuți. Antenele de emisie-recepție ale biodetectorilor ieșeau din marginile norilor de zăpadă, ca niște mâini care pipăie un obstacol invizibil. Berry îi trase pe Tib și pe Rick înapoi, la adăpostul stâncilor prăvălite peste gura tunelului și printre care se strecuraseră afară cu greu,

târâș.

— Nu-mi închipuiam că Nino o să ne ducă dorul, spuse întorcându-se spre Donar. Al treilea raid aerian în căutarea noastră, numai într-o jumătate de oră! Bine că pașnicul robot trimis de Hidră să ne urmărească ecranează undele de biodetecție, după cum m-a informat Iubitoarea Kali. Asta înseamnă că la computer a ajuns știrea despre dorința noastră de a ne întoarce și că el ne așteaptă din nou, cu brațele deschise.

— Nu văd de loc necesitatea unei asemenea întoarceri. Eu aș zice că mai degrabă e cazul să avem o discuție cu Ortiz.

— Atunci hai să ne clarificăm! Ai forțe măcar pentru asta: ai înghițit întăritoare, te-ai delectat cu alimente deshidratate, mi-ai băut toată rezerva de apă...

— Ți-am spus cumplita poveste a peripețiilor mele în subteran. Și tot nu te-am convins să renunți. Când vezi bine că Hidra singură ne-a dat afară, dărâmând tunelul după noi!

Berry îl luă în brațe pe Rick, se așeză pe un bolovan și se sprijini de perete. Monstrul privea la Tib cu aceeași expresie de șiretenie ca și Gălbează, și Donar se înfurie, pentru a douăzecea oară de când își găsisse prietenul:

— Dă-l jos, nu mă mai scoate din sărite!

— De ce? Personal, el n-are nicio vină că arată așa. Vreau să lămuresc cine este acest simpatic Rick. Dacă ne lăsăm salvați acum, Ortiz o să ne pună să-i povestim repede cum a fost și pe urmă ne trimite frumușel acasă, mulțumindu-ne călduros pentru ajutor.

Te satisface?

— Oricum, mai mult decât să fiu disecat și dus în frigider, lângă animale. Sunt sătul să-mi tot pun pielea în joc de dragul istețului nostru Vopsitură, care stă în

magnificul lui birou și așteaptă rezultatele pe tavă.

— Deci ți-ai dat și tu seama că ne-a tras pe sfoară.

— Ba bine că nu!

— Mă întrebam și eu: din ce cauză ne-a aruncat Nino pe noi singuri în coridoarele care duc spre „Pho Chu”? Fiindcă pe el și pe oamenii lui nu i-a lăsat Hidra să treacă?

— Aiurea!

— Ortiz a mirosit că-i aici ceva dubios, vulpoiul bătrân! Și-a dat seama că-n zona asta Hidra meșterește un lucru anume, cu totul și cu totul altul decât se fabrică în uzinele ei. Uite-așa i-a venit ideea cu programul suplimentar. Putea el mult și bine să-și bată capul cu deducțiile, studiind arhiva lui All, cum ne-a spus nouă! N-ar fi aflat de existența programului, cum n-au făcut-o nici alții, mai grozavi ca el.

— E și convingerea mea.

— Pesemne că atunci când vroia să carteze amplasamentul fabricilor subterane a dat o raită și prin locurile astea. N-a găsit nici urmă de utilaj industrial, numai niște laboratoare, sau ce-o fi văzut el.

— Exact. Dar era prea șmecher ca să treacă ușor peste asemenea descoperire. Poate-a vrut să-și vâre nasul pe ici, pe colo, să afle amănunte. Și Hidra i-a dat peste nas, cum mi-a dat și mie, deși eu nu eram deloc curios. Și-atunci, ce s-a gândit? Ia să nu mă vâr eu și nici brigada mea în afacerea asta! Mai bine trimit pe altcineva, pe bunii mei prieteni de la „Raiul pe pământ”.

— Oprirea producției îi oferă cea mai bună acoperire. Dacă ne lăsăm oasele pe-aici, are justificarea: „Eu am împrăștiat oameni peste tot. Crispatul și Gălbează au nimerit la «Pho Chu». Din întâmplare ei.

Puteau fi alții. N-am nicio vină că au pățit așa și pe

dincolo.”

— Dar ne caută!

— Să ne tragă de limbă. Și, aparent, îngrijorat numai de soarta noastră. Ți propun să cerem instituirea unei comisii de anchetă și să nu prezentăm decât comisiei rezultatele cercetărilor. Să răspundă și marele Ortiz pentru trimiterea noastră aici în mod premeditat. Eu am înregistrat ordinul lui de a mă duce singur în subteran.

— Și eu o făcusem. Măi, Gălbează, tu nu ești prost! La toate s-a gândit Nino, afară de eventualitatea unei anchete. Prea ne-a crezut supuși.

Berry se opri să răsufle, el nefiind Rick, să poată sporovăi și-o zi întreagă fără să obosească. Elicopterele zbârnâiau undeva, aproape și cei doi priviră atent prin golurile dintre pietroaie.

— Ninge mereu.

— Să fim departe de strâmtoarea Keath?

— O întreb pe Iubitoarea Kali, că are planul, fotografiat când mă aflu la Nino.

— Tot nu pricep eu cum ți-a dat Hydra pace și pe mine-a vrut să mă spintece de viu! Ție și centura ți-a lăsat-o. Te simpatizează, sau ce?

— Bănuiesc că mulțumită lui Rick, ziseră Smith și monstrul. M-a condus, fără brutalități, dar hotărâtă, spre salonul unde Rick a venit peste mine și mi-a copiat cu atâta îndemânare mutra. A, ce spectacol măreț, să fi văzut capul lui de motan cum se umanizează, la propriu, și sub ochii mei! Am înregistrat metamorfoza pe bandă, s-o vezi! În 18 minute era gata amicul meu, și vorbea de mama focului. O plăcere!

— Grozavă plăcere! Ia zi, pornim înapoi să lămurim misterele?

— Asta vreau. Să aflăm unde s-a născut Rick și la ce

bun, de ce-a tăiat Hidra atâtea vietăți și de ce până la urmă nu te-a tăiat și pe tine...

— Mulțumesc!

— Ce e pornită să cerceteze și ce fel de păsărească vorbește. Și lui Ortiz îi rădem în față când ne va întreba de rezultat. Să se-nvețe minte!

— Bun. Numai că Hidra a închis coridoarele.

— E drept. Dar tu ai anihilatorul.

— Și n-am costum, de protecție, nici rezervoare de oxigen, nici pe Iubitoarea Kali a mea. Suntem și tu și eu la discreția calculatorului: sau nu ne mai pompează aer și mă curăță pe mine, sau ne trânteste o stâncă în cap și se mântuie de amândoi. Ori, și mai bine, ne aranjează o operație în comun, ne ciopârțește zdravăn și pe urmă repede, la congelat!

Gâlbează râse cu poftă, pe două voci:

— Ești în stare, cu pesimismul tău, să descurajezi și un copilăș pe cale să se nască. Va să zică, de-asta te-am așteptat eu cu atâta răbdare, defectându-mi de bună voie centura și renunțând, cu ce sacrificii, să mai aud dulcele glas al lui Ortiz!? Și uite, robotul de colo încă ne veghează. Se va ține după noi și tare m-aș mira să nu ne și ocrotească la nevoie!

— Treaba ta! Hai, dacă mă obligi să-ți arăt recunoștință. Blestemat Ortiz!

*

— Dar și tu ai fost inspirat, să-ți iei anihilatorul!

— Poți să-mi spui unde ne oprim? Am numărat străpungerile – unsprezece și coridoarele străbătute – opt. Plus întoarcerea pe galeria prăbușită. Cât e ceasul?

— Trecut bine de-amiază.

— Deci suntem de peste două ore aici. Am mers vreo șase kilometri, nu?

— Și pretutindeni numai aer proaspăt. Vezi că Hidra nu ne mai vrea răul?

— Unde ne oprim nu mi-ai spus.

— Foarte aproape. E o zonă prin care n-am trecut încă, dincolo chiar de peretele ăsta. Mergem pe culoar până unde se poate și spargem din nou spre est. Privește!

Berry proiectă pe zid, cu ajutorul centurii, planul locului în care se aflau și-i arată desenul lui Tib. Zona necunoscută se întindea pe o suprafață mare, înconjurată de o rețea de tuneluri și încăperi vizitate de Berry și de Tib de la începutul aventurii lor.

— Sala de operații de unde abia ai reușit să scapi trebuie să fie încoace, mai spre sud, comentă Gălbează. Cel puțin așa am dedus, după istorisirile tale. Uite, aici e strâmtoarea Keath, aici era capcana unde-ai căzut și dincoace tunelul săpat special pentru tine de agregatele Hidrei.

— Dacă tot vrea să-mi taie capul, de ce nu m-o fi scos din capcană cu un vehicul, să mă ducă direct la operație? S-o fi temut de băieții lui Ortiz?

— Sau n-a vrut să te sperie pe tine, mai știi?

Porniră mai departe unul lângă altul, luminându-și calea cu farul lui Berry. La fiecare câțiva pași se întorceau să privească înapoi și în sus, de teamă să nu li se pregătească vreo surpriză, iar acolo întâlneau sclipirile mate ale robotului de supraveghere.

— Se ține, se ține după noi!

— Mai bine fii atent la Rick, că nu-i deloc în apele lui.

— De când am ajuns aici pe culoar e-așa. Poate să fim pe drumul cel bun.

Într-adevăr, monstrul ținut în brațe de Smith se agita mereu, scuturându-și capul prea mare pentru trupul lui și vorbind greoi, parcă neatent la replicile maestrului pe

care-și propusese să-l imite cu credință. Ba unele replici le și sărea, iar gesturile lui Berry încetase de mult să le mai repete.

— Poate, zise Crispatul. Oricum, trebuie să ascundă Hidra ceva pe-aici.

— Instalația care l-a fabricat pe Rick. Să zicem!

— Și tu crezi că ne va lăsa pe noi să intrăm, fie și cu forța?

Se aflau la o bifurcare a galeriei; un braț cobora în pantă, uimind direcția de înaintare, la nivelul inferior, iar celălalt ocolea spre stânga, depărtându-se de sector. De pe ambele coridoare ieșea câte o conductă, la fel cu aceea din încăperea unde dormise Smith, la fel presărate cu vizoare și conținând aceeași materie topită, probabil magmă. Conductele se uneau la bifurcația tunelului și traversau peretele spre zona necunoscută.

— Spargem aici? întrebă Donar.

— E cel mai bine. Ne ținem după canalul ăsta cu magmă sau ce-o fi.

Vocea lui Gălbează răsună parcă prea încet, răgușită. Cei doi se priviră uimiți: Rick nu mai repetase niciun cuvânt. Berry îi întoarse capul spre el, să-l vadă mai bine, și atunci monstrul se zbătu, cu o forță neașteptată, se smulse din brațele omului și se rostogoli la pământ. Se ridică îndată și porni țopăind de-a lungul peretelui – își rupsesse un picior, dar nu dădea semne că-l doare; lipea urechea de pietrele reci, ca și cum ar fi ascultat niște vorbe tainice, țipă ascuțit de mai multe ori și se izbi cu fruntea de zid, încercând să-l străbată orbește.

— Hei, Rick! Cine te-a supărat, iubitul?

Berry alergă să-l ia din nou în brațe. Pinguinul-om rânji la el, peste umăr, cu răutate și mieună sălbatic, apoi își înfipse dinții în mâna lui Gălbează, zdrelindu-i

pielea de pe podul palmei, și miorlăi iar, prelung, parcă ar fi urlat.

— Lasă-l! Lasă-l în pace! strigă Tib. Îl cheamă cineva de dincolo.

— Lighioană nenorocită! sudui Smith și de durere își vârî mâna în gură. Nu credeam să am dinții așa de ascuțiți. Găurește și tu zidul ăla o dată!

Donar fu nevoit să tragă de mai multe ori; încărcătorul anihilatorului era pe terminate. Peretele se dovedi subțire, nici trei metri. Prin spărtura abia străpunsă, Rick țâșni dincolo, cu miorlăieli și țipete jalnice, care treziră repetate ecouri, într-o nesfârșită reverberație.

— Asta nu mai e grotă, e un stadion acoperit!

— Și în pană de curent electric. Intrăm?

— Trec eu primul, că sunt cu lumânarea. Berry pătrunse în spărtură, ținând farul deasupra capului. Atenție, podeaua e foarte jos!... Vreo 30 de metri... Rick s-a zdrobit de stânci... A căzut grămadă. L-a chemat moartea, i-a poruncit cineva să moară. ..

Vino încet, te iau în brațe și ne coboară Kali.

— De n-aș păți ca iubitul tău monstruleț! Ai o îmbrățișare fatală, precum văd. Aoleu, ce beznă! Să nu-mi vâri degetele-n ochi, că de-ale mele am eu grijă!

Aterizară lângă cadavrul pinguinului, dar nu se mai opriră să-l cerceteze. Berry descoperise ceva ca o alee asfaltată, între două șiruri de grilaje groase, înalte cât cinci staturi de om. Conducta cu materie topită străbătea aleea în lung, pierzându-se în întuneric.

— Ce-i asta. Grădină zoologică?

— Nu văd animalele. Și nici paznicii, mormăi Donar. De vizitatori, nu mai spun, noi suntem cei dintâi.

Ecourile, atât de ample, dădeau impresia că o armată de măscărici s-au strâns pe lângă ei doi și le îngână

vorbele în batjocură.

— Sau un muzeu. Cu animale împăiate. Ca ăsta!

Gălbează ridică lumina farului spre o cușcă mai depărtată, unde zăcea înțepenit un colos de mărimea unei balene ridicate pe coadă, îngropat cu partea de jos în sol și aplecându-și mult deasupra grilajului capul enorm, acoperit cu țepi curbați, de forma unor antene, printre o puzderie de ochi, cu pleoapele închise și în jurul cărora fuseseră împlântate salbe de proiectoare; botul lung, ascuțit al dihaniei se termina cu un fel de trompă de fluture, iar de sub trompă ieșeau două picioare lungi, cu multe articulații și pe care jivina se sprijinea, desfăcute ca un compas și având la capete câte o ventuză uriașă.

— Nu visăm, băiete? Donar se strânse înfrigurat lângă Berry. Mi-e teamă că am mâncat prea mult aseară și am un coșmar.

— Frumoasă treabă! murmură Smith. Și doar o statuie?

— N-o să zici că...

— Robotul de urmărire se ține iar după noi. Fii cu ochii-n patru!

Silindu-l pe Tib să-l urmeze, Berry porni către gigant. Trase de barele cuștii, fără măcar să le clinească. De aproape namila părea și mai îngrozitoare.

— E rândul tău! îi porunci el Crispatului și, la ezitățile acestuia: Dă-mi mie arma!

Donar pulveriză câteva gratii, printre care se strecurară înăuntru și începură să dea târcoale creaturii.

— Plastic, sau materie organică? se întrebă exaltat Gălbează, pipăind ventuzele, înalte aproape cât un om și acoperite cu un tegument flasc, poros. La prima răceală, am să-l rog să-mi pună pe spate ventuza asta. Remediu

salutar... Ține farul!

Se duse spre pântecul dihaniei și-l cercetă atent cu privirea lui mioapă, apoi începu să se cațere pe el în sus, ca o furnică pe un arbore.

— Astâmpără-te! se sperie de-a binelea Tib.

— Sunt niște scoabe de metal înfipite aici. Le folosesc, răspunse Berry. Luminează încoace! Aha, un tablou de comandă! Apăs toate butoanele.

— Gâlbează, n-auzi?

Burta matahalei se deschise, ca o ușă cu două canaturi, dând la iveală un conglomerat de organe - plămâni, inimă, rețele vasculare și mușchi prelungi, sângerii, toate îngrămădite laolaltă și toate intrând, progresiv, în acțiune, pulsând, umflându-se ritmic, încordate, cu vuiete și bufnituri. Pleoapele! monstrului se ridicară lent, proiectoarele din jurul lor se aprinseră, cu raze intens strălucitoare, luminând împrejurimile, capul începu să se legene, o dată cu trupul întreg, trompa să se strângă și să se-ntindă, antenele să vibreze și să se rotească, picioarele să bată-n pământ, dezlipindu-și ventuzele cu pocnete seci.

Berry coborî treptele în goană, alunecă de-a lungul lor, evitând cu îndemânare capătul trompei care-i trecu pe lângă față, biciuind aerul. Se încleștă de Tib și-i comandă centurii să-i scoată pe amândoi dincolo de grilaj.

— Ce-ai făcut? îl apostrofă Donar și de ciudă azvârli farul, făcându-l bucăți. Ne-arunci acum pe cap toată menajeria!

— Taci! îl repezi Smith. Să fugim, vreau să văd mai departe. Dacă-i pericol, trage!

O zburătoare stranie, fără cap, apăru din întuneric în preajma monstrului agitat. Plana cu aripile membranoase întinse, iar curentul de aer stârnit îi agita,

ca pe niște frânghii albe, cele șase perechi de picioare moi. Se lăsă pe marginea de sus a grilajului și picioarele i se răsuciră pe după bare, își strânse aripile pe lângă corp și atârână în jos, inertă. Monstrul începu să o cerceteze cu trompa, holbându-se inexpresiv, concentrând luminile asupra ei.

— Infernul! bâigui Tib. Nu mai ieșim noi de-aici!...

Drumul le fu barat de o a treia făptură, cu aspectul unui melc dezgustător, mare cât lățimea aleii și care se târa convulsiv, lăsând în urmă o dâră largă de substanță gelatinoasă. Corpul îi era acoperit cu o membrană transparentă, dedesubtul căreia pulsa o materie albă, străbătută de o rețea de vinișoare albastre, modelată în forma unor complicate circumvoluții. În loc de cochilie, ceva ca o inimă subțire și lungă i se zbătea pe spinare, alunecând dintr-un loc în altul, trasă de rețeaua de vine în care era ancorată.

— Un creier! Pur și simplu un creier umblător! țipă Gâlbează. Îngrozitor!

Apucară pe o arteră laterală a drumului asfaltat, purtând și el o derivație a conductei cu magmă, și întâlniră gratiile altei cuști, mult mai mari și mai rezistente, dar îndoite și rupte ca niște fire de iarbă, în mijlocul împrejmuirii zăcea un alt monstru, sfâșiat în bucăți. Din grămada de membre frânte și învălmășite se distingeau un fel de combinații de aparate din plastic încorporate în hălci de carne, oase de metal din care ieșeau, ca niște umflături, rezervoare energetice, și cu resturi de mușchi, prinși încă în tendoane, la extremitățile lor, un rând de zece ochi fixați în orbite sudate una de alta și mai încolo un alt rând, pe un os răsucit circular, ca un colan. Și bucățile, așa ciuntite și sfâșiate, trăiau, fiecare independent, ochii scrutau,

clipind, chipurile celor doi oameni, mușchii trăgeau de capetele oaselor, aparatele din plastic zvâcneau haotic, împinse de cărnurile însuflețite. Trebuie să fi fost o creatură gigantică, înzestrată cu o putere pe măsura ei și care încercase să evadeze din cușcă, când un alt colos, încă și mai mare și mai puternic, trimis probabil de Hidră, o rupsese, o sfârtecuse, o redusese la neputință, dar n-o omorâse.

— Ei nu mor! descoperi Donar, istovit de-atâta încordare.

— Prea puțin perfecționați ca să moară, prea puțin vii, de loc vii, răspunse Berry. Nici Rick, de fapt, nu e mort, adu-ți aminte cum și-a rupt piciorul fără să simtă...

— Nu poate crea moartea pentru că nu poate crea viața. Dar a vrut, a încercat, la ordinul lui All?...

— Atenție! urlă Gălbează. Centura mă previne... Înapoi!

Urmă o scuturătură abia simțită a solului și încă una, mai tare, apoi un cutremur brusc, de o violență extremă. Tib și Berry se prinseră instinctiv în brațe, și centura lui Smith își făcu încă o dată datoria, ridicându-i în aer. Sub picioarele lor solul fu spart aidoma unui cristal sub o lovitură. În canalul prin care circula materia topită se deschiseră șiruri de supape, lăsând conținutul să se reverse peste resturile monstrului sfâșiat. Flăcări înalte, alburii pâlpâiră la contactul lavei cu carnea, și oasele sau aparatele explodară, improșcând stropi incandescenti, ca pe o jerbă de artificii.

— Hidra dărâmă tot!

Din plafon se desprindeau pietre uriașe, sfărâmând și zdrobind în cădere orice obstacol.

— Un sistem de autodistrugere... conductele cu magmă... Și cutremurul e provocat!

— Venirea noastră aici e de vină.

— Atunci cum ne-a permis să intrăm?

— Poate i-a trebuit confruntarea... Între noi și monștrii ei idioți...

Dedesubt domnea o agitație infernală, bântuită de scrâșnetele pământului devastat de seism, prăbușirile înfundate ale stâncilor din tavan, răcnetele dihăniilor incinerate, exploziile unor mașini și instalații. O mare de foc tălăzuia printre cuștile demonicei menajerii, scuipând în sus nori de gaze și fum, într-un haos apocaliptic. Departe, la celălalt capăt al grotei se întrezăreau un grup de clădiri, ziduri înalte, fără ferestre. Laboratoare? Uzinele producătoare de lighioane? Spre centrul halei fusese un bazin, un lac întins și adânc, din care mai rămăseseră doar ochiuri de apă, vânzolite acum de zbaterile furioase ale ființelor acvatice și amfibii. Zburătoare hidoase, prinse în vârtejurile gazelor sufocante se prăvăleau agonizând în torentele arzătoare.

— Mai poți respira? Am ajuns la spărtură, zise Berry, încurajator.

Tib tresări și-i arătă cu un gest roboții sferici masați lângă ieșire. Smith îi privi nedumerit. Și încă nu se lămurise când jeturile aruncate de mașini se întăriră în jurul lui, ca un năvod implacabil.

*

Stăteau întinși pe masa lenticulară, dezbrăcați la piele, și contemplau sala de operații. Sumedenie de instrumente, purtate de brațe metalice prinse în plafon se mișcau cu îndemănare pe lângă ei.

— Ai spus-o într-un ceas rău că vei fi dezbrăcat, întins pe masă, ras și îmbăiat! Două previziuni ți s-au și îndeplinit și a treia urmează: rasul. Mie, unuia, îmi prinde bine, barba mi-a crescut peste măsură.

— Aceeași încăpere de unde-ai scăpat tu data trecută!

nu mai înceta să se minuneze Berry. Sunt încă, pe-alocuri, urmele anihilărilor. Formidabil, Hidra a pus totul la loc în câteva ceasuri!

— Ce te miră? N-ai văzut și camera de jos, cu lambriurile, cât de demult e construită? Ca și sala asta. Așa că firește, trebuia să aibă și utilaje de schimb, pentru cazuri de forță majoră.

Nu se gândeau, nu îndrăzneau să se gândească la ce-i aștepta peste câteva minute. Unde găsiseră puterea să mai schimbe vorbe vesele și încă liniștite? Berry însă ceda cu încetul spaimei:

— Dacă mai scăpăm, vom fugi prin coridorul săpat de tine, până ajungem la capcană. Acolo ne găsește cineva. Ortiz știe unde e trapa capcanei și o să-și trimită oamenii după noi.

— Dacă mai scăpăm! dădu și Tib glas frământărilor, dar tot mai încercă să glumească: Și-așa, despuiati! Prima dată, Hidra mi-a lăsat și costumul, și părul de pe cap; nici ea n-avea intenția serioasă să-mi sfredelească tărtăcuța.

Mașinile de tuns și briciurile își făceau din plin datoria pe creștetele și fețele celor doi, în vreme ce un suflător de aer îndepărta firele de păr proaspăt retezate.

— Am găsit! făcu Berry. Are de gând să ne extragă creierul.

— Ce noutate! răspunse Donar; acum nu mai glumea. Păi de-asta ne-a și lăsat să-i vedem menajeria. Tot n-o să putem povesti nimănui.

Berry căuta mereu un subiect de discuție; și era limpede, după vocea lui aproape scâncită, că numai de discuții nu-i arde:

— De la capcană ți-a săpat un coridor și nu te-a adus cu forța până aici, într-un vehicul special, ca să nu-ți

provoacă șocuri nervoase. Înțelegi? Vrea să studieze structura și funcțiile creierului și are nevoie de un material sănătos, care să nu fi suferit traume și leziuni.

— Taci, că vine și baia!

Gâlbează surâse, haz de necaz:

— Drept să-ți spun, eu îi duceam lipsa. Am transpirat grozav în ultima vreme...

— Este cazul să te previn că nu vom fi anesteziați, zise Tib, de sub periile ce-i frecau capul. Ne păstrăm intactă puterea de judecată.

— Și totuși programul secret al lui All e o absurditate! se revoltă, din senin, celălalt. Crearea unor ființe sintetice? La ce bun? Va fi totdeauna o lume de monștri.

— Și pe deasupra a stagnat și activitatea uzinelor, îl sprijini Crispatul. Seamănă cu un rateu, până la urmă, această Hidră mult lăudată.

— Ia-o mai încet, c-ai jignit-o! Uite că bureții s-au oprit să-mi mai mângâie chelia!

— Se opresc cu adevărat! Și putem coborî de pe masă!

— Îți pare rău? Și mie! Ha, ha, parc-ai fi o bilă de popice.

Se uitau unul la altul, neștiind dacă-i cazul să creadă că au scăpat.

— Uf, îmi plesnește capul! Tib se sprijini de marginea mesei. Credeam că de data asta, gata!

— Ei, ei, jocul de-a operația nu se poate să figureze în programul lui All! spuse moale Smith. A fost distracția computerului.

— Instrumentele se retrag! Și mesele cu borcane... Te pomenești că Hidra s-a rușinat de noi!

— Și ne lasă în pielea goală!

Tib se învioră dintr-o dată:

— Cine ți-a spus? Ia privește ce vine pe ușa de colo. Un

suport cu...

— Costume de protecție! Nou-nouțe! Și centuri la fel! Căști! Mănuși! Rezervoare cu oxigen solid! Cizme! Anihilatorul tău! Farul pe care mi l-ai spart în grotă!

Berry își vântura brațele ca aripile unui ventilator.

— Nu te mai mira atâta! Echiparea! ordonă Donar. Până nu se răzgândește!

Începură să se îmbrace, cu febrilitate, încurcându-se în mâneci. Își fixară pe capetele rase electrozii pentru comanda cerebrală a centurilor. Încercară câteva manevre.

— Kali a mea merge de minune!

— Și-a mea. Luăm legătura cu Ortiz?

Dar Gălbează redevenise pe loc pretențios:

— Stai! Încă nu. Vreau centura veche, cu toate înregistrările. Mi-a luat-o, afurisit computer. Să mi-o dai înapoi, auzi? amenință el spre plafon.

Drept răspuns își făcu apariția un aeroglisor decapotabil, cu două locuri, care se opri lângă ei și rămase în așteptare.

12.

Tot drumul, Glyd nu scoase un cuvânt, ca și cum ar fi călătorit singur. „Uzinele au început iar să lucreze. Nu se cunoaște cauza opririi, nimeni nu bănuie nimic”, încercase Yaralde să deschidă discuția. El nici n-o privi, deși trebuia să-i mulțumească, și pentru veste, și fiindcă nu-l denunțase șefilor ei că poate repara defecțiunea, așa cum s-a temut, stând de vorbă cu sine însuși noaptea trecută, în pădure. „Se pare însă că Hidra nu mai conduce activitatea Centrului industrial. Ai noștri presupun că a creat o serie de centre de comandă

independente și că ea s-a retras din afaceri.” Gluma trecu pe lângă Glyd, fără măcar să-l irite. „Poate că te așteaptă pe tine!” Nici provocarea nu avu succes. „Am pregătit două costume de protecție, cu rezerve de oxigen. Vreau să te însoțesc”, îl mai anunță fata și tăcu, adică: n-ai decât să faci pe ofensatul, nu mă omor cu firea.

Lângă strâmtoarea Keath găsiră o îmbulzeală de vehicule – sâni, elicoptere, gravimobile – și coloane de mașini dezintegratoare aeropurtate și un tren de autotransportoare grele. Se punea la cale forarea unei noi galerii; sute de oameni se învârteau de colo-colo, dirijați de comandantul suprem al brigăzilor științifice de cercetări speciale, căruia Nino Ortiz, cu o mină amărâtă și speriată, îi explica ceva, fără să se facă înțeles; câteva ambulanțe trase de-o parte dovedeau că situația celor din subteran e dramatică; o stație de magnetorecepție își întinsese antenele peste tot, și servanții ei se străduiau să prindă un semnal, cât de slab, din pântecul muntelui; alte stații, de biodetectoare instalate pe elicoptere survolau strâmtoarea, pipăind aerul cu dispozitivele lor complicate.

— Mi se pare că tunelul a fost blocat.

— Rămâi aici, porunci Glyd. O să mă descurc singur.

— Nici să nu te gândești! Merg cu tine.

Își îmbrăcară costumele peste haine, întorcându-și spatele, dar spațiul era prea mic și se stânjeneau unul pe altul.

— Eu nu te iau! se lăsă Glyd în voia furiei strânse pe drum.

— Și ce dacă? îl înfruntă ea. Nu cumva vrei să intri în legătură cu Hidra?

El înghiți ironia fără să mai răspundă. Coborâră din sanie, cu căștile pe cap. Yaralde avusese grijă să ia

costume asemănătoare cu ale celor din echipele de intervenție, astfel că nu se făcură de loc remarcați, în difuzoare, pe lungimea de undă a comandantului răsuna un vacarm de glasuri dând și primind ordine, cerând informații, comunicând rezultate. După un minut, cei doi se lămuriră că pe lângă Berry și Tib mai fuseseră închiși în munte încă treizeci de oameni, grupa trimisă de Ortiz în ajutor. Comunicațiile prin magnetotransmisie erau întrerupte și nu se știa nimic nici de soarta acestei grupe. Mai aflară că în strâmtoare galeria de acces este într-adevăr blocată, de mai multe panouri blindate, după cum dăduseră de veste investigatoarele. Distrugerea panourilor era imposibil de încercat, pentru că oamenii s-ar fi putut găsi în spatele oricăruia dintre ele. În schimb un biodetector fusese instalat de Hidră deasupra primului panou și cerceta cu atenție pe toți cei care treceau pe acolo.

— Te caută pe tine! îi șopti Yaralde lui Glyd. Să ne grăbim!

Ocoliră mașinile strânse una în alta, dar abia apucară să le depășească și ele se puseră în marș, dezintegratoarele înainte, pe sus și apoi transportoarele, scrâșnind din șenile, afundându-se în zăpada pufoasă. Musonul sufla mereu cu aceeași tărie, în rafale.

Merseră mult, pe marginea șoselei, pe urmă în spatele mașinilor, prin mijloc. Un grup de tehnicieni li se alăturară la intrarea în strâmtoare și discutară cu ei, fără să-i suspecteze. Se duceau să schimbe echipa de gardă de la panourile din coridorul de acces. Yaralde le zise că ei doi au misiunea de a supraveghea respectarea traficului orar de către transportoare, dar că ar vrea, până începe forarea noii galerii, să vadă drumul pe unde trecuseră dispăruții. Fură invitați de tehnicieni să-i

urmeze.

Îndată după ce intrară în tunel, biodetectorul Hidrei îl recunoscă pe Glyd. O sireună prinse să fluiera ascuțit și panourile glisară succesiv în lături, ca niște cortine de teatru: unul, două, cinci. Încemeniți de surpriză, oamenii priveau coridorul luminat dinaintea lor, neîndrăznind nici să intre, nici să anunțe neașteptata schimbare, de teamă că sunt victimele unei halucinații colective, că li se întinde o cursă.

Yaralde păși prima în culoar și-l trase de mână pe Glyd, apoi îl împinse în fața ei:

— Mergi! Mergi, pe tine te vrea!

Pe lângă pereți se înșirau, într-o parte și-n alta, roboți mari și mici, cu luminile scânteind, și se adunau cuminiți după trecerea celor doi, ca o gardă; iar alții, mergând înainte, le deschideau drumul și le anunțau sosirea. Zgomote înfundate, de explozii și prăbușiri, cum avea să se afle mai târziu, răsunau vag în masa muntelui, la o imprecisă depărtare. Hidra își continua opera de distrugere a monstruoaselor ei creații, îngropa sub lavă și pietre „menajeria” și căile ce duceau într-acolo, laboratoarele și instalațiile de existență cărora, cu toate cercetările lui, Nino Ortiz n-avusese habar.

Glyd nu dădu atenție acestor vuiete neliniștitoare. Cu răsufierea tăiată de emoție, își continua marșul triumfal printre automate. O bucurie surdă, adâncă urcă în el, nu pentru că reușise, doar apărând aici, să deschidă drumul blocat, nu pentru că auzea în cască știrile transmise cu înfrigurare și comentarea cu stupefacție a victoriei lui, aproape nici pentru că aducea salvarea unor oameni ce se putuseră socoti pe bună dreptate pierduți – ci pentru că deodată, când se așteptase mai puțin, își retrăia intens copilăria, cu exact aceleași senzații ca în jocurile

lui prin astronava pustie, cu grămada de roboți-prieteni și roboți-învățători, în lumea din care era mândru pe-atunci că face și el parte, a automatelor. Știa atunci, i se spusese că în spatele fiecărei mașini e un om, creatorul, și printre ele se simțea uneori, cu o acută luciditate, învăluit și protejat de acest creator al mașinilor, ascuns undeva, în afara navei. La fel, acum. Îl simțea, nelămurit, pe All. All supraviețuise acolo, în creierul complicat al Hidrei și regiza parada pe placul lui Glyd. All, care era Hidra, îi deschisese porțile galeriei, All îi încurca printre picioare robotul ăsta pricăjit și hazliu, ca un pitic, care se dă tumba, All îi clipea șiret cu ochiul-far de după colțul tunelului: vezi, ce-ți spuneam eu, băiatule, băiatule? Încotro fugi de tine, Glyd, pe cine umbli tu să mai înșeli?

Și nu caricatura cu barbă și baston a lui All, cum și-l imagina Glyd în pădure, nu aspru, nu mohorât, nu rău, aici era All adevăratul, ironicul, hotărâtul, aprigul; glumețul, entuziastul, neînduplecatul All. A zâmbit din colțul buzelor către puzderia lui de adversari și acolo, în rândul din față, stătea și moartea: „E dreptul meu la victorie, stimați colegi! Astfel nu putem lua lupta de la capăt.”

Merg de multă vreme, încet, fiind așa mulți și unii așa de greoi. A trecut aproape o oră. Iată însă o cotitură, la dreapta; o trapă s-a deschis și aici e o scară, 53 de trepte. Automatele au rămas afară, în rânduri strânse, înapoia cărora se îmbulzesc oameni veniți în goană, unii cu căști, alții fără, asudați și plini de zăpadă, cu părul vâlvoi. Și tac, și-i privesc pe Glyd și pe Yaralde ca pe două arătări din altă lume. Doar ropotul greu al picioarelor nerăbdătoare și al roților, al șenilelor, al suportilor atâtor roboți și-al motoarelor și centralelor lor în funcțiune.

Încăperea largă, frumos luminată, adăpostește șiruri de fotolii și acolo alți oameni. Dispăruții care apar. Doi au capetele rase, ca niște bile de popice. Mulțimea trece de roboți și se repede înăuntru, începe haosul întrebărilor, se dezlănțuie țipetele, discuțiile.

Glyd își rotește ochii peste fețele aprinse de bucurie, îi face un semn discret Yaraldei și, pe lângă perete, neobservați amândoi părăsesc încăperea.

13.

Nino îi cuprinse afectuos cu câte un braț pe fiecare și le făcu semn să intre în biroul lui. Pregătise, în cea mai mare grabă, un adevărat festin, aducând pentru asta o masă rotundă și trei scaune cu spătar înalt. Mâncarea și băutura, doar cu un minut înainte aranjate, îi așteptau îmbietoare.

— Eroilor! îi bătu Nino pe umeri. V-am pregătit o surpriză plăcută, o meritați, nu? Alături... Eileen și Astrid... După ce stăm puțin de vorbă... și să mai prindeți puteri, așa-i?

Cei doi se priviră reciproc, nesiguri de ei, cu jenă. „Asta ne mai lipsea, își spuse Tib, înduioșat fără veste. Eileen a venit, desigur, ca să se convingă dacă am rămas întreg. Biata fată!”

— Astrid îmi joacă întotdeauna farse, șopti Gălbează, rostogolind în orbite niște ochi amenințători. Numai să nu fi adus și copiii. Ce, de neveste ne arde acum?

Tib ridică ușor din umeri, cu totală resemnare.

Vopsitură era dulce și serviabil, parcă visul vieții lui fusese să stea la dispoziția celor doi, și, în fine, își vedea speranțele împlinite. Mii de gesturi ocrotitoare și admirative stăteau mărturie dorinței sale vii de a celebra

succesul întoarcerii cu bine a prietenilor din subterane. Îl părăsise pe comandantul suprem al brigăzilor la mijlocul unei fraze, fără să-i mai acorde nici atenția unei scuze de circumstanță și alergase să-i culeagă pe vechii și de fapt atât de dragii lui camarazi de școală, să-i aducă aici și să-i sărbătorească într-un cadru intim, numai între ei, bărbații. Femeile nu fac decât să încurce totul, asta-i părerea lui, de om pățit.. . Donar, pe care Hidra, cu grozăviile ei, abia izbutise de vreo două ori să-l facă să-și piardă cumpătul, era acum de-a dreptul zăpăcit – o spaimă amestecată cu încântare – la avalanșa de laude, semne prietenești și dovezi ale bunelor intenții. Totuși prea multe, prea ostentative, îl cunoștea prea bine pe Nino ca să nu se neliniștească. Pe când Berry, – care în mod obișnuit, după încheierea misiunilor redevenea același veșnic neajutorat, învărtindu-se pe lângă Donar ca un pudel în jurul stăpânului, – de data asta îl trăgea de mânecă, îi dădea coate, îl lovea ca din întâmplare peste picior și născocea încă o mie de alte trucuri ca să-i atragă atenția să se țină tare pe poziție. Atitudinea sa era atât de nouă pentru Tib, încât acesta începu să-l suspecteze, nu de alta, dar abia scăpaseră din capcana mașinii...

— Să vă spun drept-drept, zâmbi Ortiz pe când umplea paharele, aproape că nu mai nădăjduiam să vă revăd. După întreruperea legăturii... dar cred că sunteți frânți de oboseală, vi se citește pe chip.

— Da... peri albi... îngăimă Crispatul și se foi pe scaun, încurcat.

— Ha, ha, ha, ha, reușită, reușită glumă! se amuză Nino, cu cea mai senină încântare. Peri albi – și voi, ha, ha, sunteți rași pe cap!

— Îl... hm! Îl cunoști pe cel care ne-a salvat? încercă

Tib să amâne clipa grea a înfruntării. „E băut?”, se întrebă în același timp, dorind să-i găsească lui Nino o scuză.

Gazda ezită vizibil, scrutându-i pe amândoi cu o atenție prea puțin potrivită mutrei sale fericite și bonome.

— Hai, treacă, făcu el cu ochiul, doar mergem pe încredere, nu, băieți? Mi s-a raportat că e un anume Glyd și mai nu știu cum. L-au dibăcit ai mei după codul biologic, cu un detector. A șters-o imediat după găsirea voastră și e în drum spre... Dar ce tot zici „salvat?” își luă seama, parcă furios că a spus prea multe. N-a avut niciun rol, să țineți minte! S-a nimerit să treacă prin sector tocmai când Hidra a decis să vă elibereze și-a intrat și el în galerie, să caște gura. Apropo de gură, ia, mai serviți și de-aici! Un vânat excelent. Dați farfuriile încoace!

Berry își mișca picioarele pe sub masă ca un ciclist în momentul sprintului final. Tib se hotărî să-și ia inima-n dinți.

— Nino, până la urmă... escapada noastră...

Aerul lui plouat sau un al șaselea simț îl făcură pe comandantul de brigadă să rămână cu furculița și cuțitul în văzduh, ca și cum s-ar fi pregătit să-l taie pe însusi Donar.

— Ce?

— Noi n-am adus nicio imprimare din subteran, zise acesta, așa de încet, că până și Gălbează nu desluși. Adică, stai să vezi.. .

— Nu! Nu, e o glumă, își făcu Ortiz curaj. Nu cumva sunteți supărați că am discutat un pic... un pic mai altfel, când v-am trimis să cercetați sectorul? Da, chiar? Ei, doamne, nu le lăasă răgaz să răspundă, Tib, Berry! Prieteni, se poate? Doar nu m-ați luat în serios?!

— Uite, interveni Smith din colțul lui, toate bune și frumoase, numai că centurile noastre...

— Centurile? Vi s-au defectat?

— Nu tocmai. Ne-au fost luate... de Hidră... care ne-a dat altele în schimb! își recăpătă graiul Tib.

Ortiz lăsă să-i cadă tacâmurile din mâini, se rezemă încet de spătar și privi lung la amândoi, printre gene. Degetele-i tremurau, fu nevoit să-și strângă palmele una în alta și le lăsă, împreunate, pe genunchi.

— Dacă nu mă-nșel, se miră el cu bună știință, pentru asta cred că trebuie să fiți dezbrăcați. Și pe urmă centurile nu sunt simple curele, să desfaci catarama și gata...

Donar nu învățase nimic din amarnica aventură în pântecul lui Nanga Parbat, altminteri de ce amenințările strecurate de Vopsitură printre cuvinte l-au derutat din nou, de ce l-au făcut prevenitor? Nu-i promisese lui Berry să ceară o comisie de anchetă, să-l demaște pe Nino?

— Stai să-ți explicăm! se grăbi să-l liniștească pe Ortiz. N-am vrea să-ți închipui că...

— Scurt! îi tăie acesta cuvântarea. Aveți centuri asupra voastră, da sau nu?

— Avem.

— Atunci ce... abia își stăpâni comandantul o sudalmă.

Berry sări în picioare, roșu de mânie și începu să-și scoată, cu mișcări precipitate, costumul de protecție. Tib se uită la el consternat, aproape neînțelegând ce vrea timidul, mult prea rezervatul de-altă dată Gălbează, acum de nerecunoscut.

— Ce-i cu tine?

— Treaba mea ce-i cu mine! îl repezi Berry, cu o furie ce-l surprinse și pe comandant. Lasă-l să-și bată joc, dacă-ți place! Eu n-am de gând!

Își scoase, cu smucituri întăritate, combinezonul și hainele ușoare de dedesubt, rămânând gol, încins doar cu noua Kali dăruită de Hidră.

— Ia ascultă, își aminti Nino că trebuie să devină autoritar, lasă scenele de prost gust. Ce te-a găsit?

— M-a găsit ce m-a găsit! îl îngână Gălbează. Misiunea s-a terminat. Nu mai ești comandantul meu.

Formă cifrul de siguranță și deschise anevoie clapetele închizătorului de pe șold, apoi desprinsе chingile subțiri, totul cu aceleași gesturi repezite, nervoase.

— Berry! Nu trebuie... vru să-l rețină Donar.

— Dacă ai fi în stare să te ții de cuvânt, ai face ca mine. Poftim, – aruncă centura jos, la picioarele lui Vopsitură. Ia-o! Unde e Astrid? Vreau să mergem acasă.

Tib nu-și mai revenea din uimire. Se chinui să-și aducă aminte când îl mai văzuse pe Gălbează pierzându-și controlul. Nu, nu exista nicio amintire, și din nou aruncă toată vina asupra Hidrei, pentru că altfel...

— Ajunge, te cred! își regăsi zâmbetul Nino. Iartă-mă! Ați trecut, îmi dau seama, prin pericole serioase, ai dreptate să te simți jignit... Totuși e și interesul vostru... Bănuiesc că sunteți dornici să reluați cercetările. În alte condiții, cu promisiunea unei securități depline...

— Sub comanda ta, adică? îl ironiză Smith.

— Nici nu-i mare nenorocire că Hidra v-a luat centurile cu înregistrări! urmă celălalt repede, dornic să-i acopere cu un nou val de bunăvoință. Ne-a rămas cogitoscopul...

— Perfect! strigă Berry surescitat. Am ajuns și-aici.

— Alta acum! Ce tot vreți? începu comandantul să arate că și-a ieșit din fire. Trebuie să recurgem la cogitoscop, să vă amintiți cât mai exact toate întâmplările și să le imprimați pe bandă. Ce naiba! V-ați pierdut memoria?

— Nu ne-am pierdut-o, continuă Berry, vădit grosolan. Se îmbrăcase la loc, dar nu se mai așeză pe scaun, ci stătu în picioare lângă Donar, cu gândul să plece cât mai curând. Plimbându-ne însă prin „Pho Chu”, acolo unde am fost trimiși neregulamentar, am tras unele concluzii.

— Ajutați-mă să pricep, insinuă comandantul, la fel de maleabil, deși întrevedea răspunsul.

— Nino, dădu din colț în colț, Tib, împărțindu-se între teama de răzvrătire, uluirea provocată de reacția spontană a lui Berry – alt Berry, străin și pe care nu-l cunoscuse niciodată – și îndemnul de a-l urma. Nino, e peste putință... să mai...

Comandantul pricepuse, dar era prea viclean și prea îngrijorat ca să lase frâu slobod furiei și excesului de autoritate. Privi în altă parte, să nu se trădeze și-și apăsă mâinile pe genunchi, luptând să stăvilească năvala gândurilor. Broboane de sudoare prinseră să-i alunece de-a lungul cheliei ridicole, pe frunte și în jos, pe obraji. Tib parcă-și înghițise limba. Se întoarse șovăielnic spre Gălbează, implorându-i ajutorul.

— Nu dorim să mergem cu tine la cogitoscop! se îndură Smith să termine explicația. Socotim că n-ai dreptul să dispui de banda cu amintirile noastre.

— Neexecutare de ordin, replică Ortiz cu promptitudine.

— Cerem o comisie de anchetă! zise răspicat Berry, în timp ce Tib se cocoșa deasupra mesei și-și strângea umerii ca-n așteptarea unei lovituri.

— O ce?!

Nino crezu că n-a auzit bine.

— Vom preda comisiei banda, la vremea potrivită. Inclusiv cu înregistrarea dispoziției pe care ne-ai dat-o, de a intra singuri în subteran. E cazul, comandante!

— Până una-alta, fără ordinul meu nu părăsiți Valea Rupal...

*

O comisie îi chemă, într-adevăr, a doua zi, dar nu întrunită la cererea lor – care străbătea greu cancelariile cu birocrați ale brigăzii – ci într-o anchetă cerută de comandantul suprem asupra cauzelor stagnării producției în centrul industrial și ale ieșirii din funcție a Hidrei. Componentii comisiei, patru experți în vârstă și respectabili și un tânăr șef de brigadă, apăruseră în biroul lui Ortiz pe nepusă masă, începând cercetările chiar cu Nino. Bătrânii se asigurau reciproc că totul se reduce la o formalitate, dar tânărul, plin de zel, dorea să descopere cu orice preț ce se ascunde în măruntaiele computerului. Colegii săi îl priveau îngăduitor – „ce vreți, slăbiciunile vârstei, demnitatea funcției, lăsați-!” – și-i atrăgeau atenția, cu destulă delicatețe de altfel, asupra volumului uriaș de muncă și a inutilității eforturilor. Important este, spuneau ei, că producția s-a reluat, aproape fără pierderi și cu același program de autodezvoltare a complexului uzinal ca și mai-nainte. E de presupus că stagnarea temporară marchează momentul trecerii centrului de sub conducerea directă a Hidrei sub aceea a computerelor construite de ea și cu existență autonomă, specializate pe ramuri și cicluri de fabricație. Experții se pregăteau să pună cap la cap datele strânse de oamenii lui Nino în timpul opririi uzinelor și să argumenteze cu ele propriile lor supoziții, lăsând la o parte, deocamdată, cauzele care-o determinaseră pe Hidră să renunțe la conducerea centrului industrial, când comandantul de brigadă ceru audierea lui Tiberiu Donar și a lui Berry Smith. Ceea ce dovedea că e bine documentat și că n-are de gând să

subscrie punctului de vedere al celorlalți. Interesat să aibă o copie a benzii cu amintirile celor doi, Nino trimise îndată să-i caute și avu grijă să relateze comisiei, în culorile cele mai vii, actele lor de indisciplină, anunțând că a înaintat un memoriu la comandamentul suprem pentru sancționarea drastică a vinovaților. Se bucură, adăugă el că distinsul coleg dorește să-i aducă aici pentru cercetări, poate așa îi va convinge să se supună probelor la cogitoscop.

Respectabilii experți, obișnuiți cu efectuarea unor controale de rutină, aproape se bucurară că au descoperit și niște culpabili, cum cereau uzanțele, pentru întocmirea unui raport cât mai bine pus la punct. Of, birocrații cu ochelari de cal! Ei aveau să propună ca Hidra să-i fie lăsată lui Ortiz, conform cererii acestuia, în vederea unui control minuțios și eventual a unor reparații, mai cu seamă că undeva apăruse ideea că mașina poate fi utilizată, în bune condiții, la echiparea unui alt mare combinat ce se construia în Antarctida.

Vopsitură avea toate motivele să fie mulțumit de cum mergeau lucrurile: scăpase deocamdată fără niciun necaz din partea oficialităților și, în același timp, îi silea pe cei doi să-i pună la dispoziție materialul privind cercetările de la „Pho Chu”. Singură insistența tânărului comandant de brigadă de a se căuta imediat cauzele ieșirii din uz a mașinii i se păreau deplasate, totuși numai vag neliniștitoare, deoarece la agitația lui ceilalți se arătaseră prea puțin receptivi.

Tib și Gălbează fură trecuți prin cogitoscop îndată după sosire și, declanșată de transa hipnotică, memoria lor reproduse fidel întâmplările din subteran, neomițându-se niciun gând și nici cuvintele schimbate pe parcursul acelor dramatice ore de încercări. Mașina

complexă a înregistrat pe numeroase benzi amintire cu amintire. Aluziile referitoare la atitudinea lui Vopsitură – și care ieșeau clar în evidență din discuțiile purtate de Smith și Donar în subterane – rămaseră simple aluzii, pe câtă vreme actele vădite de indisciplină – defectarea intenționată a centurii lui Berry, refuzul de-a lua legătura cu Nino după prima părăsire a Hidrei, când îl aveau alături și pe Rick, refuzul mai apoi de a-i livra comandantului rezultatele cercetărilor lor – apăreau acum clare și de necontestat. Bătrânii experți ai comisiei nu întârziară să-și manifeste nemulțumirea și chiar Senuofo, comandantul de brigadă, dezaprobă în gura mare aceste atitudini, fapt ce justifica o dată mai mult sancțiunile propuse de Nino Ortiz.

După terminarea înregistrărilor, când Berry și Tib se pregăteau de plecare, Senuofo îi chemă de-o parte să-i întrebe ce părere au despre ciudata dereglare a Hidrei și presupusul program paralel dat de All. Le dădu o copie a benzii cu amintiri – era dreptul lor s-o primească și n-o refuzară – îi descusu pe îndelete și le ascultă cu atenție plângerile la adresa lui Nino, dar le repetă iarăși părerea sa, că au comis un act de nesupunere. „Dacă ai fi în măsură să ne judeci fapta, îl întrebă Tib, acum, după ce ți-am povestit totul, ne-ai da dreptate ori ne-ai sancționa?” „V-aș pedepsi, răspunse fără nicio ezitare Senuofo. Ați dăunat peste măsură cercetărilor cu încăpățânarea voastră de-a rezolva singuri enigmele. Justificată sau nu și ambiția asta. N-ați făcut decât să bravați și cu ce ne-am ales? Hidra a nimicit în întregime sectorul «Pho Chu». Doar amintirile voastre mai există, palidă mărturie a ceea ce-a fost.”

Donar îl privi cu neascunsă dezamăgire pe tânărul comandant, clătină din cap și ieși, urmat de Gălbează.

Adevărul era că începuse să-l cuprindă frica, din nou, o teamă de alt fel, față de sine. Simțea iar cum gândurile i se rătăcesc, ca și-atunci, în lunga conversație cu Nino, cum se înfundă ca într-un labirint, în căutarea unei certitudini.

PARTEA A DOUA

14.

Moa alerga desculță, sprintenă, abia atingând cu vârful picioarelor mozaicul terasei circulare. Simțea mângâierea inefabilă a vântului domol; briza răcoroasă a dimineții i se scurgea de-a lungul brațelor, i se înfășură ca o eșarfă pe după gât, îi îmbrățișa umerii, îi atingea timid obrajii, se încurca în buclele lungi, mătăsoase, de păr auriu. Un chiot lăuntric pulsa o dată cu sângele fetei, se urca, se rostogolea, i se îngrămădea în piept, sufocând-o.

Natura fusese generoasă cu Moa, dăruindu-i un chip prelung și fin, cu nas cârn, lipsit de vulgaritate, frunte largă și ochi verzi, migdalați și strălucitori, și un corp suplu, înalt, ale cărui linii perfecte trădau cu prisosință devenirea femeii de mai târziu. Trăind foarte mult în aer liber, îndrăgostită de soare și vânt, fata părea sculptată cu finețe din abanos, atât de închisă la culoare îi era pielea.

Bătrâni sau tineri, fără excepție, bărbații o înconjurau cu admirație nestăpânită, îi căutau privirile, îi pândeau fiecare gest. Dar Moa nu dădea doi bani pe zâmbetele și exageratele lor atenții, se apăra de insistențe purtându-se dezinvolt, camaraderește cu toți. Prima și ultima ei pasiune rămăsese încă natura.

Crescuse pe țărmurile vestice ale Africii. Munții și nesfârșitele întinderi de apă ale oceanului i-au trezit gustul călătoriilor, imprimând în structura ei intimă o trăsătură nedefinită, ca o perpetuă chemare spre necunoscut. I-ar fi plăcut să rătăcească oriunde, fără să

rămână prea mult timp într-un loc, fără să se întoarcă pe aceleași meleaguri, mereu uimită că nu știe nimic și trebuie să afle, străină și apropiată de oameni, necunoscând pe nimeni clar, pe toți socotindu-i prieteni. De aceea alaltăieri, când bunicul Pliss, decanul de vârstă al familiei a chemat-o pe insula sa din Pacific, a fost fericită.

Inspiră adânc. Continuă să meargă în vârful picioarelor, din ce în ce mai încet. Bunicul Pliss se va trezi abia după o jumătate de oră. Moa ridică brațele, se aplecă, respiră lin. „Ciudat mai trăiește bunicul, retras aici, pe insula asta vulcanică. Oare cât timp mi-ar trebui să înconjur insula mergând pe jos?”

Săritură... Bustul aplecat înainte. Brațele întinse... Inspirație, expirație...

Un zid înalt, din blocuri necioplite de calcar și mărgean formează un gigantic inel, aproape paralel cu faleza, construit chiar în baza fostului vulcan. În punctele cardinale, patru porți străjuite de turnulețe anacronice păzesc căile de acces pe insulă. La nord, câteva platforme plutitoare, conturând debarcadrul. Diguri arcuite apără minusculele radă portuară. Un iaht impozant și numeroase alte ambarcațiuni îi stau lui Pliss permanent la dispoziție...

Fata a transpirat. Încă opt exerciții, apoi va sări de pe trambulina terasei în bazin. Delfinii abia așteaptă să se joace cu ea.

Insula are cinci terase circulare, cinci grădini cu floră de pe cinci continente. Moa locuiește lângă cea de-a patra, cu palmieri și tufe înmiresmate de ylang-ylang. Parfumul lor îi învăluie dimineața balconul, iar jos maimuțele fac o hărmălaie groaznică, scot țipete ascuțite, zbenguindu-se nebune printre liane și arbori tropicali.

„Vezi, să nu arăți că te miră cum trăiește bunicul Pliss. E tare bogat. Duce o viață ciudată. Are manii cu care va trebui să te obișnuiești. E un extravagant”... Mama i-a spus asta, luându-și rămas bun, și zâmbea, întristată. De ce era tristă? Se despărțiseră pentru puțin timp. O să-l roage pe bunicul s-o cheme aici și pe ea... .

Păsările țipă deasupra oceanului cu ape verzi, albastre, roșii. Soarele s-a ridicat pe orizont. Oglinzi sinuoase apar și dispar pe suprafața lichidă. O navă se pierde în depărtare. Fata nu se mai satură privind. A încremenit pe trambulina elastică, arcuită sub greutatea ei. Jos, în bazinul oval, cei doi delfini sar mereu din apă, scoțând strigăte nazale. Dar ea nu se îndură să se arunce.

— Moa, unde ești? răsună o voce gravă și limpede.

— Aici, bunicule, strigă, întorcând capul.

Pe terasă își făcu apariția un fotoliu autopropulsat, în care, sprijinindu-se pe pernute multicolore, sta Pliss. Fata alergă repede spre el.

— Bună dimineața, bunicule!

— Bună, bună, dar e cam răcoare.

Bătrânul își strânse la gât reverele halatului lung, vișiniu, cu mâneci largi, care semăna cu un ulster de odinioară.

— Briza abia se simte, rosti Moa îngrijorată, scrutându-i chipul palid.

— Am dormit prost, mormăi Pliss și scoase din buzunar o batistă albă, mătăsoasă, cu care începu să-și șteargă ochii.

Moa nu știu ce să răspundă. Privi lung la decanul de vârstă al familiei – și ea era o pârțică din clanul Ortiz, oameni robuști, sănătoși, longevivi. Pliss îi depășise pe toți. Viguros, lucid, cu umeri largi, deși împlinise 136 de ani, conducea încă destinele familiei, în dimineața aceea

însă, capul său puternic, cu maxilare pătrate, cădea mereu înainte, nesigur. Sub fruntea înaltă, ochii mici, rotunzi și strălucitori erau înconjurați de pungi albastre. Pielea obrazilor zbârciți căpătase o paloare vizibilă. Nasul lung, cu nări late părea mai unsuros ca de obicei. Numai buzele subțiri, căzute la colțuri, trădau aceeași hotărâre de a se ține tare cu orice preț.

— Să-ți aduc boneta? îndrăzni Moa.

— Cât păr am, îmi ajunge, hârâi Pliss, dându-și capul pe spate și lăsând mâinile să-i cadă în poală.

Închise ochii, ca și cum și lumina soarelui l-ar fi indispus.

— Te-ai sculat mai devreme...

— Văd galben, șopti Pliss. Xantopsia mea iar își face de cap.

— N-ar trebui să-ți iei doctoriile? întrebă fata, știind câți nervi își consumă moșneagul din cauza bolii.

— Nu, lasă... Nu te mai alarma atâta, bombăni sever, deschizând brusc ochii. Pastilele nu-mi plac. Sunt amare. La urma-urmei, bine că văd. Ochelarii îmi dau amețeli.

O fixă insistent pe Moa, gândindu-se parcă la altceva.

— Pot să lipsesc un sfert de oră? Aș face o baie, zise ea repede, socotind că prezența-i e inutilă. Sau vrei să mănânci puțin? Să comand o cafea cu lapte?

— Nu mi-e foame, zâmbi amar Pliss. Am zile când mănânc numai spre seară. Făcu o scurtă pauză. L-ai cunoscut pe Felt?

— Felt? repetă Moa, derutată.

— Lucrează cu Nino în Valea Rupal. Mi-e nepot după cuscra Odette și ție văr de-al 14-lea, un gogoman cu pretenții de intelectual. Dacă nu l-aș avea pe Tonny, computerul, m-aș încurca. El calculează nașterile,

decesele și gradele de rudenie ale membrilor familiei.

— Nu... nu mi-aduc aminte de Felt.

Moa se repezi să sprijine capul bătrânului, care alunecase pe spetează într-o parte.

— Pune-mi o pernă, porunci Pliss, cu un fel de încântare la atingerea degetelor ei.

Moa trase din spate o pernă verde și i-o așeză sub cap.

— Acum te simți mai bine?

— Da. Mulțumesc... L-am chemat aici pe Felt. Trebuie să sosească.

— Atunci să-mi fac repede baia și mă îmbrac.

Pliss zâmbi cu greu:

— Nici vorbă! E mai bine să te cunoască așa. Costumul ăsta te prinde de minune.

Moa făcu ochii mari.

— Bunicule...

— Ia spune-mi, ție nu-ți plac băieții?

— Nu știu... Nu... nu m-am gândit, se bâlbâi fata, întrebându-se alarmată de ce bunicul a început să bată câmpii.

— Mai bine, fetițo, mai bine! Felt ăsta, de exemplu, e un porc. Cum vede o femeie frumoasă își pierde capul. O să facem în așa fel, încât înainte de-a ajunge la mine să te cunoască.

— Dar nu înțeleg...

— Nici nu-i nevoie. Îmi dai o mână de ajutor. Nimic imoral. La vârstă ta, îți faci probleme din toate fleacurile. O să comunic celor de la debarcader să-l trimită aici, la trambulină. Tu te scalzi liniștită. Când îl vezi să ieși din bazin. Asta e tot.

— Cum vrei, bunicule, îi ocoli Moa privirile, nesigură.

— Fetițo, e greu să-ți cunoști interesele. Am îmbătrânit. Pliss oftă. Și cu oamenii trebuie să fii atent.

Altfel se duc de râpă interesele familiei Ortiz. „Parcă aiurează”, gândi Moa. O să-ți explic altă dată!

Bătrânul întinse mâna, o luă de mijloc și o întoarse ușor către el.

— Și cum să mă port? Ce să-i spun? întrebă ea, simțind cum îi năvălește sângele în obraz.

— O să aibă Felt grijă de asta! Hai, du-te!

Mâna bătrânului alunecă în jos de pe mijlocul fetei, se opri o clipă pe curba fierbinte și tare a șoldului, apoi căzu inertă lângă fotoliu. Moa alergă la trambulină și cu un salt acrobatic sări în bazin.

După câteva secunde numai, Pliss se ridică sprinten, căscă îndelung, se întinse și făcu chiar o mică plimbare în jurul fotoliului său ambulant. Liniile căzute ale obrajilor își schimbaseră poziția și cine l-ar fi văzut l-ar fi invidiat pentru vioiciunea pe care o dovedea. Privirile îi rămăseseră însă reci. „S-a umplut familia de găsculițe neroade, gândi el nervos și dădu cu piciorul în fotoliu. Asta crede că am adus-o degeaba din Africa, închipuindu-și că mi se umezesc ochii de câte ori o văd. Plesnește de frumusețe și curățenie, afurisita... Mor de curiozitate să văd cum o să jubileze Felt când s-o afla lângă o asemenea bucătică.

Apucă fotoliul de spetează și dispăru, pe ușa pliantă, în dormitor.

*

„Nu stă rău babalâcul”, își zise Felt. Privirile îi alunecară cercetătoare peste tot. Înaintă alene, cu pași mici, surprins că nu zărește pe nimeni. „După câte mi s-au povestit despre el, ar fi fost normal să mă aștepte, ce naiba!”, rumegă un început de nedumerire. Se uită în urma lui și scrută repede ușile închise. Chipul său rotund, care purta semnele evidente ale exceselor

culinare, se lungi cât putu, marcând acel efort interior de a înțelege, care descompune chiar și fizionomiile mult mai inteligente. „Rabla aia de automat mi-a spus că-l voi întâlni pe terasă, lângă trambulină. Probabil că undeva a apărut o eroare.” Cu această meditație, Felt își reluă ținuta demnă, cu pieptul scos în afară și capul lăsat ușor pe spate. Era cam bondoc. Un început vag de obezitate îi rotunjise formele. Gâtul îi părea disproporționat de scurt, în comparație cu umerii largi, masivi și cu un bust mătăhălos, străjuit de două brațe groase, acoperite cu tufe negre de păr des și creț. De sub îmbrăcămintea albă, elegantă, protuberanța abdominală se reliefa fără zgârcenie, bine înțepenită pe picioare – doi butuci zdraveni, croiți parcă să sprijine cine știe ce monument turnat în plumb. Cămașa imaculată, fără mâneci, desfăcută la piept, i se făcuse learcă de transpirație în buzunarul cămășii se lăfăia o batistă uriașă, albastră, cu colțurile atârănânde. Felt apelă la ea cu încredere, tamponându-și fața, insistând îndeosebi pe ceafa acoperită de o podoabă capilară cam lungă, lucioasă și neagră ca smoala. Cu aceleași mișcări energice reveni la tâmplă, sub nas, iar în cele din urmă la fruntea nejustificat de înaltă, în lungul căreia apăruseră deja riduri adânci. Umezindu-și cu limba buzele cărnoase, roșii, vârî cu grijă exagerată batista la locul ei.

Ajunsesse lângă trambulină. Zări sub el, la cinci-șase metri, bazinul, în apa căruia Moa tocmai se scufundase, jucându-se cu delfinii. Înota cu o grație diabolică și care-l făcu pe Felt să caște gura uimit. Fluieră apoi încetisor, înecat de emoție, aplecându-se primejdios de mult peste balustrada strălucitoare. Iar când fata ieși la suprafață îi strigă fericit:

— Hello!... Ce mai faci?

Moa pufni în răs, oprindu-se în fața lui și călcând apa.

— Hello! răspunse ea. Ce mai faci?

Felt coborî pe marginea pietruită a piscinei.

— Cum te cheamă? întrebă, întinzând mâna curtenitor spre fată.

— Moa, surâse aceasta, privindu-l cu evidentă ironie. Cred că tu ești Felt.

— De unde mă cunoști? tresări junele plăcut surprins, admirându-i nerușinat formele perfecte, grația și farmecul uluitor, ce-l descumpănneau deopotrivă.

— Te așteaptă bunicul. Mi-a vorbit foarte elogios despre tine.

Și Moa porni să urce treptele de piatră, în vreme ce Felt se repezea s-o strângă în brațe. Spre ghinionul său, fața ajunsese sus, iar când el îi înlănțui mijlocul cu brațul drept, se smuci cu putere se întoarce și-l lovi. O lovitură scurtă, cu piciorul, direct în bărbie. Felt își pierdu echilibrul, căzu pe spate și rămase așa, zăpăcit. La cea mai apropiată fereastră apăru capul bătrânului Pliss. Era satisfăcut. Urmărise din cameră, cu ajutorul aparatelor toată întâmplarea.

— Admirabil, scumpa mea, șopti el. Mulțumesc!

Moa alergă spre camera ei.

Când Felt își făcu apariția, bătrânul, în fotoliul lui, părea că doarme liniștit, mângâiat de soarele luminos al dimineții. Tânărul se apropie timid. Își tot aranja frizura; păru-i atârna caraghios, în șuvițe groase, lipite anapoda pe frunte. Tuși discret, de câteva ori, pentru a atrage atenția. În același timp arunca priviri furișe pe terasă. Fata nicăieri. O nervozitate surdă îl împiedică să se concentreze. Pe pomeții obrazilor îi apăruseră pete vineții, iar pe vârful nasului o plasă de vinișoare roșietice.

Pliss simula că se trezește. Privi spre cer, oftă ușor, se răsuci, își aranjă pernuțele.

— Bună dimineața, unchiule! rosti Felt, îngrijorat, trecându-și palma peste obraji cu gest instinctiv.

— Ai o părere cam relativă despre punctualitate, tinere, glăsui cu asprime Pliss.

— Îți... Îți cer scuze, se pierdu Felt, simțind cum picături de sudoare îi alunecă pe nas.

— Și în halul ăsta te prezinți în fața mea? continuă să atace bătrânul, privindu-l cu suveran dispreț.

— Am... am vrut să cunosc delfinii, încercă Felt o scuză, prea puțin salvatoare.

— Vrei să zici pe Moa! îi tăie perorația moșneagul.

— Nu... adică mi s-a părut.. . Da, am confundat-o cu...

— Bine, bine. Comandă, te rog, cafele fierbinți. Nu pot suferi să ronțai batoanele industriale cu gust de cafea. Nu mai am măsele. Felt se înclină ca un chelner stilat.

— Cum dorești!

„Rău îți mai succesc mintea femeile, băiete!” își zise; bătrânul malițios. Făcu un gest incomplet cu mâna și-și văzu degetele care tremurau.

Roboții casnici aduseseră pe o măsuță scundă ceștile mari cu cafea aromată, băuturi răcoritoare și un fotoliu masiv pentru Felt. Unchiul și nepotul stăteau, acum față în față, fiecare cu gândurile lui. Felt își aranjase ținuta înaintea unei oglinzi impozante, revenind pe terasă mult mai stăpân pe sine, încântat că muștruluiala bătrânului nu avusese și alte urmări, mai neplăcute. Spera s-o mai revadă și pe Moa, măcar pentru câteva minute. Pe de altă parte, aștepta nerăbdător explicația acestui bătrân zbanghiu, care nu-l chemase de florile mărilor în somptuoasa sa reședință particulară.

Felt se aplecă mult, sorbi încet din cafeaua fierbinte și

privi pe furiș la gazdă. Moșneagul, cu mâinile uitate în poală, se manifesta printr-o totală absență, privind aiurea, clipind rar, somnoros. Aroma cafelei nu-l interesa, pentru că gândurile sale țeseau cu migală plasa în care trebuia să se prindă țângăul de alături. Când, în sfârșit, îl fixă din priviri pe Felt, acesta tresări ca și cum i-ar fi apărut în față o reptilă. Pliss continua să-l privească insistent, glacial.

— Cum se simte Nino?

Bătrânul apucă ceașca, o duse la gură și începu să soarbă încetisor, cu precauție.

— Unchiul Nino? Excelent! Felt se adânci și mai mult în fotoliu, lăsându-se pe spate. E drept că a avut în ultima vreme niște necazuri.

— Sper că n-a aflat de venirea ta aici.

— Se poate? Nici vorbă! De altfel Hidra lui All îl preocupă în asemenea hal, încât noi nu mai existăm pentru el.

— Mi-ai adus o veste plăcută, aruncă într-o doară Pliss, deși era la curent cu toate întâmplările, ultimul raport îl studiasse chiar în dimineața aceea.

— Cerculă fel de fel de zvonuri fanteziste.

Lui Felt i se uscaseră gura. I se păru că zărește la o fereastră umbra fetei. Înghiți jumătate din băutura răcoritoare aflată în pahar.

— Ce fel de zvonuri? întrebă indiferent Pliss, ca și cum ar fi fost vorba despre durerea de măsele a unui elefant.

— Complexul uzinal din Nanga Parbat, cred că știi, se află sub directa coordonare a Hidrei. Pe neașteptate au apărut unele dereglări în producție. Unchiul Nino a trimis numeroși specialiști să afle cauzele. Ultimii doi erau să-și piardă viața. Au avut noroc. Se spune că au fost salvați de un necunoscut, un oarecare Glyd. S-a

zvonit că acest necunoscut e singurul om care cunoaște atât de bine universul intim al mașinii, încât...

— Prostii! îl întrerupse celălalt. Știam că specialiștii lui Nino și chiar el însuși au controlat și controlează în permanență activitatea acestui computer central. Trebuie să fie vreo defecțiune banală pe care băieții o vor rezolva, desigur.

— Unchiule, insistă Felt, se vorbește totuși că Hidra ascunde o taină.

— Bah! făcu Pliss o strâmbătură. Astea-s povești de adormit copiii. Pentru știință, tinere, nu pot exista secrete în materie de mașini cibernetice... A! Ia stai! Probabil că de-aia și-a manifestat Moa dorința să viziteze Valea Rupal.

— Moa? Valea Rupal?

Felt se aplecă înainte, atent.

— Ce zici, dacă ți-aș trimite-o acolo, o să ai grijă să vadă și să afle cât mai multe?

— Eu... unchiule, nu mă cunoști! sări ca ars Felt, ridicându-se în picioare.

— Cibernetica industrială o interesează în cel mai înalt grad, continuă impasibil bătrânul. Consider că este de datoria noastră să-i oferim acest, prilej, pentru a se documenta cât mai amplu asupra ultimelor realizări. E talentată și-i întrevăd un frumos viitor, spre cinstea și lauda familiei. E rudă cu tine. Asta îți impune o serie de obligații severe. Cred c-ai reușit să afli câte ceva despre legile nescrise care ne unesc și ne dau forță.

Felt făcu un pas înainte.

— Unchiule, o să te convingi! Am s-o învăț pe Moa cât mai multe.

— Bine, bine, am încredere. Numai vezi, fără prostii! Sunt vulpe bătrână și am mirosit, unele lucruri din viața

mătăluță. (Fișa lui Felt, închisă în seiful său, cuprindea 15 000 de cuvinte.) Așa că fără brutalități și gălăgie. Adu-ți aminte cum s-a însurat Nino cu podoaba lui de nevastă! Evident, dacă se vor naște sentimente nobile, n-am nimic împotriva să vă împrieteniți. Ai însă de făcut față numeroaselor tale defecte. Deci... atenție! Să nu te porți ca un porc!

— Am înțeles! răsuflă din greu băiatul, cu senzația că-l așteaptă fericiri nebănuite.

— Ia loc. Nu-mi place să te văd în picioare.

Felt se așază respectuos în fotoliu, dar pe margine, gata să sară din nou dacă i se va ivi prilejul.

— Punct. Să trecem la ale noastre. E vorba de Nino.

— Unchiul?!

Felt deveni precaut. „Ce dracu s-a mai întâmplat?”, se întrebă în sine, pentru prima oară cu adevărat neliniștit. Pliss își schimbase atitudinea, devenind pe neașteptate colțuros, rece, distant.

— După unele zvonuri care mi-au ajuns la ureche, Nino manifestă o independență recalcitrantă, anarhică. Anumite interese familiale ne obligă să luăm măsuri preventive. Am nevoie pentru asta de un om inteligent, discret și hotărât. M-am gândit la tine.

Felt duse instinctiv mâna la piept, acolo unde ar fi trebuit să se afle batista lui albastră. N-o găsi, continuă mișcarea și se trezi că se scarpină la subțioară, înghiți în sec, privi cu un aer tâmp la șeful familiei și se ridică încet de pe fotoliu.

— Ce trebuie să fac?

— Urmărești, în primul rând, toate acțiunile lui legate de studierea Hidrei. Întocmești rapoarte zilnice. Mi le transmiți personal. Bagă de seamă, nu admit greșeli. Sunt în curs de organizare câteva brigăzi experimentale

pentru paza nucleelor biologice de pe Pluton. Sper că nu vrei să faci parte dintre eroii care vor pleca într-acolo. Și mai e și Moa. N-ar fi imposibil să mă răzgândesc și să anulez vizita fetei în Valea Rupal.

Pliss goli paharul cu lichid răcoritor, se întoarse puțin într-o parte și privi ursuz depărtările oceanului.

— Accept, rosti în șoaptă Felt, simțind cum îl inundă transpirația.

— Îmi vine să cred că e singura împrejurare când dai dovadă de înțelepciune.

— Pot să-mi iau rămas bun de la Moa? îndrăzni grăsanul, rugător și servil.

— Nu. Mâine dimineată o vei revedea în Valea Rupal.

— Am înțeles!

Se înclină stângaci. Își strânseseră mâinile în tăcere. Felt se îndepărtă țeapăn. Pliss închise ochii, răsturnându-se în fotoliu pe spate și rezemându-și capul de speteaza înaltă. După trei minute, convingându-se că nepotul a dispărut, apăsă nervos butonul aflat pe una dintre rezemătorile fotoliului.

— Moa, sunt pe terasă. Te-aștept.

Fata apăru îmbrăcată într-o rochie scurtă, albastră. Purta sandale ușoare, iar părul lung și-l strânsese la spate cu o panglică asortată la culoarea rochiei.

— Mâine dimineată pleci în Valea Rupal, la unchiul Nino. Acolo te va aștepta Felt.

— Nu-mi place mutra lui, bunicule, rosti hotărâtă fata.

— Nici mie. Dar interese majore ne obligă să nu ținem cont de părerile subiective. Ai prilejul să-ți sporești volumul de cunoștințe. Le-am promis părinților tăi că te voi ajuta să-ți desăvârșești personalitatea. Ai grijă! Apără-te de Felt cum știi și cum poți. Și transmite-le lui Nino și fermecătoarei sale neveste că-i aștept mâine seară

la „Domino Parc”, în Atlantic.

— Eu trebuie să-i însoțesc?

— Evident. Bine că mi-ai adus aminte, voi da dispoziții să fii inclusă pe lista invitaților. Asta e tot! Uf! Că multe probleme mai ridică o familie unită!

Pliss închise ochii, zâmbind nevinovat.

— Te las să te odihnești, bunicule.

Mâna bătrânului se ridică scurt, apoi căzu în poală. Fata se îndepărtă tiptil, călcând ușor. Dincolo de bazin se opri, sprijinindu-și coatele de balustrada scundă. La orizont se ivise un nor fumuriu ce se lățea cu repeziciune. „Vine furtuna”, se gândi ea, întristându-se fără veste. Și tristețea apăsătoare avea ceva nedefinit, ca și cum fata pierduse, un lucru drag, despre care nu va putea spune niciodată, nimănui, nimic. Un delfin țâșni din apa străvezie, strălucind în lumina dureros de fierbinte.

*

„Gigolo”, o aeronavă de tonaj mijlociu, decolase din Valea Rupal la ora șase dimineța. În cabina de comandă era răcoare. Cufundat în fotoliu, Nino privea ursuz drept înainte. Încredințase pilotului automat conducerea navei și se lăsa acum în voia gândurilor neplăcute, sâcâitoare, tocmai bune să-ți dea peste cap orice urmă de dispoziție. Hidra se dovedise inexpugnabilă, iar invitația primită de la Pliss semăna, ca totdeauna, cu un ordin expres căruia trebuie să i te supui, neadmițându-se scuze sau amânări. Avea convingerea că nu poate fi singurul chemat. Adunările familiale se organizau cu scopuri precise și în situații ieșite din comun. Slabe speranțe deci ca revederea să se datoreze unor dorințe fulminante ale unchilor și verilor de a se întâlni din plăcere, pentru vreo petrecere colectivă.

Nino auzi în spate un foșnet mătăsos. Un parfum bine cunoscut îl învălui, accentuându-i indispoziția.

— Parcă te duci la o înmormântare, dragul meu, glăsui cu inflexiuni melodioase Dina.

— N-am chef să raportez nimănui în ce ape mă scald, se rățoi el simțind cum mâna soției i se așază pe ceafă, iar sânul tare și cald îl împunge în umăr.

Schiță o ușoară tentativă de a se retrage.

— Scumpul meu cioclu, te credeam mai politicos. Dina chicoti scurt. Suntem atât de puțin împreună, încât azi aș fi vrut să-mi admirî rochia și să-mi spui măcar două cuvinte drăguțe.

Începu să se joace cu urechea lui.

— Sper că Felt a fost mai atent. Se pricepe.

Smuci capul într-o parte, pentru a se elibera. Degetele fierbinți continuau să-i mângâie lobul urechii.

— Dar ești cu desăvârșire absent, stimată soț. Felt asaltează viforos inima unei tinere sălbăticiuni, a cărei alură și fizionomie mi-au amintit, de jungla Amazoanelor.

— Încetează cu ineptiile... Și părăsește, te rog, acest ton. Nu te prinde.

— Vai, vai, vai! exageră ea. Ar trebui să primești lecții de la bravul cavaler care e Felt. Un maestru desăvârșit în materie de femei. Pentru prima oară l-am admirat în exercițiul funcțiunii și crede-mă că am fost tentată, ascultându-l, să-mi schimb părerea despre sexul urât. Mă întreb cât timp va rezista Moa în fața acestui satrap rafinat.

— Cu altceva nu poți să mă plictisești? mârâi Nino, trăgând cu două degete de gulerul cămășii albe care-l cam strângea.

— Zeița asta neagră nu-ți spune nimic? insinuă Dina, pupându-l drăgăstoasă pe chelie.

— Ce să-mi spună? se resemnă Nino sub avalanșa atâtor atenții.

Se întoarce puțin și-și privi soția în ochi, așteptând o explicație.

— Mă dezamăgești cu perseverență, comandante! Crezi că Marele Pontif a trimis-o aici întâmplător?

— Pontif? Ce pontif? și Nino se strâmbă de parcă i s-ar fi dat un bobârnac peste nas.

— Pliss, cine altul.

— Asta-i bună! exclamă el, după o scurtă ezitare. Se descheie la haina neagră și trase de papionul mic ce-i apăsa beregata. Și ce să afle?

— De ce vă scoate peri albi Hidra lui All.

— Bătrânul a primit de la mine 26 de rapoarte, ce mai vrea?

— Deci admiți că...

— Nu admit, i-o tăie iritat Nino. N-avem ce discuta despre asta.

— Nerozi mai sunteți, dragă, și tu și Felt! Puiculița vă duce de nas pe amândoi. Crezi că Marele Pontif a trimis-o aici ca s-o jumulească de pene cavalerul fără teamă și reproș?

— Nu pricepi că dacă ne-a fost trimisă de el n-am încotro? E rudă cu noi, nu pot s-o dau afară din familie, din casă, din Valea Rupal. Mai degrabă e altceva. Felt...

— Un arierat mintal, îl domină instinctele.

— Aparent, aparent, ilustre doamnă! nuanță sarcastic soțul. Viclenia e calitatea proștilor. Legea compensației. Nu sunt sigur încă, dar acest monstru ramolit care conduce cu abilitate onorata noastră familie și-a cam pierdut încrederea în mine. N-ar fi exclus să-l transforme pe Felt într-un instrument de observație bine pus la punct, obligându-l să-mi urmărească cercetările.

— La Hidră?

— Evident. Habar n-ai ce interese sunt la mijloc. Computerul ăsta ar putea să răstoarne într-o bună zi... dar asta nu te privește!

— Și Moa? replică dezamăgită Dina.

— Momeală pentru prostănac. Felt n-o să afle niciodată nimic. Pentru că nimeni nu știe ceva precis despre Hidră. Iar atunci când se va descoperi taina, Felt nu va mai fi lângă mine. Ți-o promit!

— Eram convinsă că măcar doi oameni tot au intrat în posesia unor informații.

— Crispatul și Gălbează? tresări Nino. Cine te-a pus la curent?

— Deducții. N-o să încerci să mă convingi că Berry și Tib sunt niște nătărăi. Iar cât despre celălalt, Glyd, nu?, care i-a scos din încurcătură... Tare aș fi vrut să-l cunosc. Trebuie să fie un bărbat nostim.

— Cine te-mpiedică să-l cauți? rosti calin Nino. Ar fi o idee. Numai că nu prea cred să-i semene lui Felt. Iar tu nu mai ești ca Moa.

— Mulțumesc, se îndepărtă Dina, vexată. Ți-aș da însă un sfat. Aștia doi, Tib și Berry, sunt singurii oameni pe care-ar trebui să pui mâna, ca să-ți duci la bun sfârșit afacerile, scumpe domn!

— Nu mă învăța tu pe mine... Uite c-am și ajuns!

Coborau în mare viteză deasupra Atlanticului. Se însera. Întinderile de apă căpătaseră culori cenușii. Dina privi pe ecran cele cinci insule, care apăreau în imagine ca tot atâtea cartonașe albe, zmângălite de un copil cu creioane colorate.

— Brrr! se cutremură ea. De câte ori am venit aici mi-a fost teamă să nu mă înec.

— Prostii. Nu te paște niciun pericol. Pliss nu l-a silit

de pomană să lucreze pentru el pe măgarul ăla genial, pe Werner, constructorul de insule artificiale. Habar n-ai ce performanță diabolică a reușit să tragă aici acest șnapan. Platformele insulelor au un pescaj de peste 80 de metri și sunt fixate cu piloni direct pe fundul oceanului. Îți dai seama ce echilibru? A! Uite-o pe tanti Leopoldina. Ca de obicei, cu același submersibil în formă de castravete. L-a vopsit în galben-citron ca să-i facă bătrânului o plăcere, amintindu-i de xantopsia lui, vindecată de altfel demult, fie vorba între noi! Ce atrofie spirituală!... Ei poftim! Trebuie să aterizăm lângă lada limbricului ăla metafizic!

— De cine vorbești?

— De slăbănogul de Alicante. Ptiu! Scârbos individ. La ora asta sunt convins că umblă în patru labe pe lângă bunicuțul.

— În patru labe? Îi linge craniul scheletului ăla ambulant!

— Uite ce e, Dina, se ridică Nino în picioare, fixând-o sever. Te sfătuiesc să-ți înghiți toate aceste expresii triviale. Fauna care mișună pe-aici nu digeră produsele spiritului. Nu doresc să fiu trimis după un an sau doi să curăț cartofi pe Marte. Ai înțeles?

— Dragul meu, mă voi strădui să fiu o găinușă de treabă. O să atac frontal problema cinetismului contemporan sub aspect ecologic și pe baze strict existențialiste!

Făcu o piruetă, țuguindu-și buzele carminate, în timp ce Nino rămânea încremenit, descoperind abia acum că Dina poartă doar urmele vagi ale unei rochii, care-i scoteau în evidență superba conformație fizică.

— Sper că au avut timp berechet să ne dezbrace, să ne pipăie și să ne inventarieze, șopti Dina, păstrând pe chip

masca unui zâmbet serafic. Nino îi aruncă o privire uci­gătoare, dar ea nu-și pierdu cumpătul și continuă malițioasă: Știi la ce mă gândesc? Dacă automatele astea nevăzute mi-au descoperit pe... partea dreaptă alunița aceea în formă de gândac negru, intru în gura lumii. Să-l rogi pe Marele Potif să fie discret. Nino o strânse cu putere de braț. Dar rău v-a mai întors pe dos Hidra lui All! scânci ea, înroșindu-se de necaz.

Pătrunseră în holul clădirii unde urma să aibă loc întrunirea familiei. Moa și Felt se aflau la câțiva pași în spatele lor, pășind puțin solemni, puțin emoționați, gata să intervină cu mii de atenții în stânga și-n dreapta, exagerat de politicoși, așa cum stă bine generațiilor tinere care știu să respecte uzanțele de circumstanță ale momentului. Deși rezervată în purtări, ca de obicei, Moa impresiona prin grație și frumusețe. Rochia albă, fără mâneci, vaporosă, lungă până la călcâie, îi scotea în evidență culoarea de abanos a pielii și armonia impecabilă a trupului. Un guler școlăresc, închis la gât. Un colan lung, din bobite de mărgean roșu îi atârna pe piept, subliniind simplitatea fermecătoare a fetei. Felt era atât de fericit, de radios și de mândru, încât sărea când într-o parte, când în alta, gata parcă să-și apere comoara de niște dulăi ascunși nu se știe pe unde. Hainele negre plesneau pe el, dar lupta din răspu­teri împotriva efectelor deshidratării, întrebuintând cu artă o batislă mare.

— La plecare o să-ți culeg un buchet uriaș de flori, îi șopti el fetei, chinuindu-se să-și tamponeze fruntea.

— Ești drăguț, rosti simplu Moa, privind surprinsă în jurul ei.

Vizita prima oară „Arhipelagul Tăcerii”, iar acest „Domino Parc”, operă desăvârșită a fanteziei și

inteligenței umane, o impresionase profund. Insula artificială reconstitua pînă la detaliu natura. Nimic nu fusese uitat, de la colinele cu pante domoale la flora savant aleasă și de la fântânile arteziene la păsările viu colorate ce zburau țipînd din frunziș în frunziș. Flori multicolore înmiresmau aerul cu parfumuri subtile, iar ici și colo se înălțau cabane micuțe, albe, străjuite de pilcuri de palmieri.

În holul cu plafon boltit al unicei construcții de pe insulă care făcea opinie separată prin stil și mărime – Palatul de Recepții – predomina, somptuoasă și discretă în același timp, culoarea verde, a plantelor cățărătoare, arcuindu-se elastice pe colonade, pe plafon, a draperiilor străvezii, acoperind ferestrele largi, deschise. Policandre zvelte, imitând nuferii atârnav din tavan, având sursele de lumină mascate înăuntrul unor boboci, de un verde crud, primăvăratec. Pardoseala lucioasă era un uriaș mozaic, împânzit cu arabescuri policrome realizate cu ireproșabilă artă.

— Splendid! îngână Moa.

— Opulență, gust și rafinament, rezumă sec Felt, observând privirile insistente ale câtorva grupuri de invitați sosiți înaintea lor și care discutau discret. Dina și Nino făcuseră deja joncțiunea cu primul grup și-acum își strâneau mâinile, cu risipă de zâmbete și plecăciuni.

— Nu putem sta la măsura aceea din colț? întrebă Moa, ușor obosită sub avalanșa de întâmplări din ultimele ore. Dacă unchiul și tanti au nevoie de noi, ne vor chema.

— Imposibil! murmură Felt deși s-ar fi cățarat și pe pereți la o simplă dorință a fetei. Ești nou venită și va trebui să faci prezentările. Sunt încântat că am eu această sarcină, completă el, supărător de banal.

Se înclină galant și pe mozaic se sparseră câteva picături de sudoare, prelinse de pe chipul său numai zâmbet.

— Cum vrei, rosti ea indiferentă, forțându-se să pară cât mai veselă, cu toate că n-o interesa câtuși de puțin să-și cunoască familia.

— Avem totuși noroc, îi șopti grăsanul, în timp ce se îndreptau spre primul grup. În această seară au fost invitați patricienii familiei, „șefii de trib”, cum ar spune mătușa Dina.

— Sunt mulți, tresări fata, observând cum din partea cealaltă a holului o bătrână lungă și slabă ridică la ochi un binoclu sidefat, scrutând-o cu atenție.

— Aș! Reprezentanții grupurilor familiale sunt opt la număr.

Ajunseseră.

— Dați-mi voie să vă prezint pe cea mai tânără și fermecătoare gazelă a familiei, cântă Felt radios, depărtându-și brațele într-un gest teatral. Mătușa Suzi, verișoara Luiza, bunica Mary, verișorul Paul, cumnatul Alicante, cuscra Hilda, soția verișorului, sora mătușii, fratele bunicului, văr de-al doilea cu Olaf, a patra văduvă, soția mult prea credincioasă a..., „Vai! cât farmec degajă fetița”, „A fost pianist celebru și-a cântat cu Humberto Colim”, „Extraordinar! E fiica biete Ursula, care s-a măritat cu marinarul ăla ciufut?”, „Eduard, cosmonaut și finul mamei lui Virteka, văr primar cu...”, „Sunt strănepotul admirabilei actrițe Cinto Saly de la Ulibatama și naș lui Umbo, cel care te-a crescut”... „Unde-i săracul Zumir să te vadă”... și alții și altele, bărbați și femei, descoperind toți un grad de rudenie, încântați, manierați, extaziați, filoortizați, marcanți, parfumați, galanți, pieptănați, pudrați, pomădați, și când

scăpă, Moa crezu că are în cap o morișcă ce scârțâie bezmetic, iar memoria vizuală îi arunca pe retină câte-un nas lung și galben, ascuțit, buze subțiri, palide, câte-un ochi urduros dezbrăcând-o cu nerușinare, o pereche de sâni planturoși, revărsați la 70 de ani de sub corsetul făcut parcă din tablă de aluminiu, o mână fierbinte și udă, tremurătoare, chipul unei femei scânteind de inteligență, un piept bombat de sportiv, gura aceea strâmbă, cu pete cafenii, un gât subțire cu piele fleșcăită, o fetiță cu nasul în vânt, numai frăgezime și candoare; apăreau și dispăreau însoțite de valuri parfumate de aer și simți cum se leagănă, cuprinsă de amețeli, cu șoapta lui Felt în ureche și brațul său puternic ce încerca s-o sprijine, atingându-i ca din nebăgare de seamă sâni pietroși, lipindu-se persuasiv de dânsa; și se trezi buimăcită tot în hol, cu un android, „ultimul răcnet”, servind-o cu niște băuturi răcoritoare, și mâna neobositului Felt, strecurată pe sub măsuță pe piciorul ei, mai sus de genunchi.

Era o liniște nefirească. Prin colțuri numai tineri și tinere, suspect de tăcuți, servind, sub atenta supraveghere a roboților tot felul de băuturi răcoritoare sau mici gustări.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Moa, frecându-și de zor fruntea. Am o migrenă groaznică... Nu crezi că stai într-o poziție incomodă? Presupun că mâna ți-a amorțit pe piciorul meu.

— Am trecut prin clipe infernale, fetițo! mormăi Felt, retrăgându-și mâna și uitându-se la ea ca la un șarpe anaconda. Nu știu ce-ai avut, dar parcă te aflai în transă.

— Viața salonardă mă oripilează, șopti fata. Lasă-mă un an pe un munte pustiu și voi fi fericită.

— Bine, dar ești total deplasată! N-aș fi crezut să

cunosc o asemenea sălbăticiune.

— Hai, hai, nu te supăra, îl rugă Moa. Sper să nu ai vreo neplăcere pentru mine.

— Ai produs senzație. Cineva a remarcat, pe bună dreptate, că omenirea s-ar regenera în scurt timp dacă ar exista mult mai multe femei ca tine.

— Ia spune-mi, dar bunicul Pliss unde este? Parcă nu l-am văzut.

— Dincolo există o anticameră ce duce în sala de recepție. „Șefii de trib” și toți însoțitorii de onoare trec pe la bătrân, după cum sunt chemați. Convorbiri strict secrete.

— Mă rog!... Totuși, aici nu se dansează, nu-i muzică, nu se râde, nu se glumește? Moa părea sincer nedumerită.

— Nu. Aici se așteaptă hotărârile unchiului Pliss.

Felt se aplecă și sărută discret gingașa mână a fetei.

Salonul sobru și elegant unde fuseseră invitați membrii de onoare ai familiei era un loc prea puțin agreat de cei prezenți. Aici măștile cădeau, suspiciunea părea la ea acasă, în vreme ce o neliniște surdă, apărută ca din senin, îi singulariza pe unii față de ceilalți, înstrăinându-i. Sarabanda demagogică a intereselor generale fusese în mod tacit azvârlită peste bord și fiecare își apăra acum, lucid și interesat, numai propriile ambiții. E de necrezut cu câtă ușurință reușise Pliss să creeze această atmosferă de neîncredere reciprocă, de vrajbă nemărturisită. Metoda, în sine, nu avea nimic original. După ce s-a convins că principiul recompensei morale sau materiale nu dă întotdeauna rezultatele scontate, Pliss s-a gândit să apeleze la „pressing”, metodă infailibilă ce se baza în principal pe șantaj. Ca să ajungă

la o asemenea performanță, tehnica modernă i-a fost de un real ajutor. Bătrânul crease în primul rând o echipă de informatori specializați, punându-le la dispoziție un uimitor arsenal de mijloace tehnice. După nici doi ani, dosarele membrilor din familie fuseseră întocmite. Studiindu-le, Pliss a tras în chip firesc concluzia că indivizii cei mai vulnerabili sunt cei roși de nebunești ambiții. Știa din experiență că tocmai acolo pot apărea breșe, totul e să ai puțin spirit speculativ. Și Pliss avea suficient.

Este îngrozitor să te trezești într-o bună zi că ți s-a întocmit, un dosar, după toate canoanele științelor moderne și câțiva oameni au pătruns în existența ta, cunoscând pe dinafară de ce posibilități profesionale dispui și care-ți este portretul moral, lanțul calităților și, în special, al defectelor. Pliss s-a bazat totdeauna pe defecte, pentru că, orice s-ar spune, când ai calități nu te superi că semenii le află. Dar ceva mai rău este că există în viața noastră intimități, slăbiciuni omenești poate scuzabile, dar cu care, evident, nu prea încercăm să ne mândrim.

Pliss și-a împărțit familia pe echipe de specialiști, afiliați prin profesii adiacente: constructori în domeniul aparaturii automate pentru orientările cosmice, constructori de insule artificiale, de aparataj electronic pentru navele de transport, de calculatoare pentru chimia industrială... A numit pentru fiecare echipă câte un conducător, ales fără greș pe baza dosarului din arhiva secretă. Aceștia erau „șefii de trib”, cum îi numise Dina. Evident, ei aveau cele mai mari defecte: lași, lipsiți de scrupule, depravați, egoiști, avizi de o viață ușoară...

Pe baza unei organizări perfecte, Pliss a început să vâneze posturile-cheie, asigurându-și încet, încet zone de

influență. Așa ajunsese familia Ortiz la un trai mai mult decât îndestulat, cu funcții și venituri materiale ieșite din comun. Pentru a se feri însă de surprize – știm cu toții că oamenii sunt biete ființe șovăielnice – Pliss a mai introdus un sistem de control: fiecare șef de echipă era obligat să întocmească dosare despre ceilalți conducători! Ce infern a produs această hotărâre, cu lupte intestinale, ce fanatice războaie, și ce ordinare și meschine interese personale nu s-au rezolvat cât ai bate din palme! Acesta era celebrul „pressing”, creator de perpetuă neîncredere, teama că orice mișcare, orice gând, orice cuvânt spus este controlat, pus la dosar, având nu se știe ce urmări imprevizibile.

Să nu ne mire deci că în anticamera unde așteptau membrii din elita familiei se lăsase o liniște suspectă, cu priviri aruncate pe furis, cu gânduri obsedante, tulburând conștiințele și-așa destul de găunoase: ce gafă am mai făcut?, cum se va interpreta cutare spusă?, cu ce mă are la mână moșul? Și teama, teama demoralizantă a celui care se știe cu musca pe căciulă.

— Acest macrobian este un genial împlânzitor, șopti Dina în ceafa lui Nino, privind respectuoasă fotoliile cuminiți înșirate pe lângă pereții cenușii.

Bărbatul păli gândindu-se că pereții au urechi – și ce urechi!

— Am auzit că sârmanul nostru unchi e puțin bolnav, zâmbi el, călcând-o brutal pe un vârf de pantof și ridicându-și privirile spre plafon, ca pentru a studia aplicele de lemn trandafiriu.

— Probabil de aceea a întârziat 14 minute, continuă insensibilă Dina, scrutând-o cu interes pe verișoara Hilda, întrebându-se dacă nu s-a despărțit încă de ultimul ei soț.

Majoritatea celor prezenți îl studiau însă pe Nino, fie ostentativ, urmărindu-i reacțiile, fie indiferenți, deși problema Hidrei lui All tindea să le aducă tuturor suficiente migrene nedorite.

Apariția bătrânului curmă orice discuție. Ca întotdeauna, cei prezenți se ridicară respectuoși în picioare. Pliss, înalt și ciolănos, îmbrăcat în haine albe, purtând ochelari fumurii, cu rame late, înaintă lent spre pupitru, bălăbănindu-și puțin capul masiv, când pe un umăr, când pe celălalt. Se opri lângă fotoliu, se înclină taciturn și rosti cavernos:

— Bună seara, dragii mei! Musafirii se înclinară discret, așteptând ca gazda să se așeze. Prezența voastră e un prilej de deplină satisfacție pentru mine, continuă el, împingând binișor vaza cu trandafiri roșii aflată pe birou. Vă cer scuze pentru întârziere. Mi-a crescut tensiunea. (Fusese obligat să citească ultimul raport primit de la oamenii lui și care nu era de loc favorabil unui oaspete: Nino Ortiz.) Circumstanțe de ultim moment mă obligă să anulez ordinea de zi anunțată. Rămân pentru discuții Mogley, Nino și Torman. Restul sunteți liberi. Până terminăm, distrați-vă pe unde puteți și pe unde vreți.

Se ridică. Din câțiva pași ajunse la ușa batantă care se deschise automat. Dispăru. Toți cei prezenți rămaseră nemișcați, cu privirile fixate pe panourile strălucitoare, din lemn masiv, negru. Câteva șoapte, ocheade nedumerite, un cortegiu tăcut, părăsind sala.

— „Voi cei ce intrați, lăsați orice speranță”, scandă în șoaptă Dina, malițioasă.

Îi întoarse spatele soțului și plecă unduind. Multă vreme lui Nino îi jucară înaintea ochilor un umăr alb și o pereche de șolduri plinuțe, obraznice, mișcându-se ca

atare.

— Mogley Ortiz, anunță locvorobotul cu voce nazală.

*

— Hai, hai, nu te mai holba la mine, rosti plictisit bătrânul, lăfăindu-se într-un fotoliu uriaș și aruncându-și picioarele înainte, sub biroul îngust, în formă de potcoavă, alb, nepotrivit de alb pentru acel cadru intim unde se purtau discuții primejdioase și unde fiecare membru al familiei intra cuprins de o nemărturisită teamă. Șezi și tu pe unde poți, pentru că dacă nu iei măsuri o să te prăbușești într-o bună zi, dărâmat de osânză.

Mogley gâfâi, făcu patru pași și căzu satisfăcut în fotoliul din fața biroului. Se scărpină cu un deget pe nasul minuscul pierdut între două emisfere stacojii, deasupra cărora își căutau echilibrul niște ochi mici, rotunzi, verzi, afurisit de mobili.

— Fac gimnastică medicală, rod rădăcini, mi-am completat testamentul, ce naiba mai vreți? turui el pe nerăsuflăte, nervos. Nu mă puteți condamna să crăp de foame pentru că vă e frică să nu se piardă postul de președinte al Comisiei pentru repartizarea computerelor pe navele aerospațiale.

— Câte kilograme ai? întrebă sec, Pliss.

— 162, gemu celălalt. Am ajuns la concluzia că tratamentul cu injecții, pilule, ionizări, băi fierbinți, marșuri epuizante, abstenență, somn redus, ca și tortura culinară nu mă mai ajută cu nimic. Dacă nu mă-nlocuiți cât mai repede, îmi dau singur demisia și cer să fiu întrebuințat ca materie primă în industria hidrocarburilor. Mi-e silă!

— Termină cu isteria și cu limbajul de măscărici! interveni tăios bătrânul. Spune-mi mai bine ce inspirație

genială te-a îndemnat să semnezi ca un gogoman decizia C.O.-42-FIM-PARAL?

— Eram descoperit. Comisia votase în ședință cu opt abțineri. Curată porcărie! Auzi, cinci voturi pentru, 11 împotriva și opt abțineri. Cum să nu semnez?

— Introduceam recurs și comisia de expertiză te scotea basma curată. Știi prea bine că trei membri din patru fac parte din familie. Am pierdut 50 000 de aparate. Pricepi? 50 000! Cifra nu-ți spune nimic?

— Uite ce e, mai găsiți și alt imbecil care să-și pună pielea-n saramură. Sunt sătul până-n gât! Nu vreau s-ajung în fața unei comisii de control. În afaceri se mai și pierde.

Mogley se ridică ostentativ, privind la moșneag cu ochi de viezure călcat pe coadă.

— Stai jos! ordonă Pliss, șuierător. Se aplecă mult înainte, cu coatele sprijinite de birou. Mogley căzu la loc, iar brațele îi atârnavu caraghioase, de o parte și de alta ale fotoliului. Aici, în acest perete metalic sunt 141 de căsuțe. Fiecare din voi cu căsuța lui.

Ce-ai spune dacă mâine jucăriile aflate în pușculița 93 ajung undeva?

— Poți să le trimiți și la dracu! Voi recunoaște deschis tot ce-am făcut. Și să nu crezi că nu mi-am luat și eu măsuri de siguranță. Toate deciziile din ultimii trei ani sunt dubioase. E suficient să indic un anume seif, și niște documente adunate cu grijă mă vor scoate din încurcătură.

— Ești convins?

Pliss știa că pierduse. Nu se trădă, deși habar n-avea despre ce poate fi vorba.

— Mai mult decât convins. Și am și strania convingere că mă veți înlocui. E tot ce aveți mai bun de făcut. În

cinci ani mă curăț. Nu mai rezist. Așa că pentru atașament și munca depusă o să-mi lași insulița de lângă Labrador. Clima rece mă reconfortează. Ce mai posed vă aparține. O donație familială cu care o să puteți cumpăra alt suflet nevinovat.

— Pe cine propui să te înlocuiască?

— Pe Volak. Nu-l pot suferi. E însă o capacitate. Mă mir cum a ieșit atât de inteligent. E văr cu Daisy, ultima mea nevastă.

— Ai terminat cu bârfa?

— Vezi că Volak trișează. Cheltuiește enorm cu femeile. Are nevoie de venituri suplimentare.

— Nu-mi da lecții! Pliss își pierduse răbdarea. În 40 de zile dispari. Insulița, două aeroglisoare, iahtul și veniturile bănești pe baza indicațiilor medicale. Ești satisfăcut?

— N-am bănuیت că mai ai și slăbiciuni omenești!

— Ieși! Anunță-l pe Nino Ortiz! Nu mai suport vocea robotului. S-a defectat, naiba să-l ia.

Mogley se ridică anevoie, oftă zgomotos, vru să mai spună ceva, dar se răzgândi. Plecă repede, mișcându-se surprinzător de agil.

Fără să salute, fără să-l privească pe Pliss, Nino intră ostentativ în birou, se îndreptă glonț spre fotoliu și se așează comod, picior peste picior. Bătrânul se concentrase subit asupra microfilmului introdus în minusculul aparat de pe birou. Trecură câteva minute de liniște aparentă. Nino fixă cu privirile belciugul uriaș, din fier ordinar, prins pe unul dintre pereți, întrebându-se până la obsesie ce fior artistic poate naște obiectul.

— Ai ceva să-mi spui? întrebă bătrânul, lăsându-se pe spate.

— Nimic nou sub soare, replică Nino, încă absent.

— Mda!... Tocmai duceam lipsă de o dispută filosofică. Observ că Dina n-a avut nicio influență asupra ta.

— Bun! Și ce aștepti de la mine?

— Când îți desăvârșești opera de bază, „Revoluția conjugală?” Te rog să-mi prezinți planul tratatului. Sunt gata să te sprijin. În familia noastră e cam secetă de eroi.

Moșul strivi un zâmbet între buze.

— Te înșeli, pară Nino, Felt are stofă, nu glumă!

Își încrucișă brațele pe piept, privindu-l pe bătrân cu ochii strălucitori. „Cum naiba a aflat?” se gândi Pliss, rezistând privirilor.

— Ai ceva împotrivă? întrebă el mios. Fiecare cu steaua lui.

— Superbă teză! Pe post de oracol nu te-am cunoscut.

— Impertinența ta zgomotoasă anunță o certitudine.

— Care?

— Ratarea, genialul meu răzvrătit.

Pliss își frecă ochii, clipi, se foi în fotoliu, întinse mâna după paharul cu răcoritoare și bău cu sorbituri mici.

— Mai am o șansă, replică Nino încet, ca pentru sine.

— Hidra?

— Ai ghicit, nobile vraci!

— Cine caută, găsește, oftă bătrânul. Mă întreb însă dacă mai cauți.

— Caut eu, dar cam degeaba. Am scos-o pe Hidră din incinta combinatului și-am adăpostit-o în altă parte, tot în Valea Rupal. Specialiștii însă...

— Zadarnic te mai încurci cu specialiștii tăi. Nu fac doi bani. Aruncă mânușa celor trei mușchetari.

— Glyd, Berry și Tib? făcu ochii mari Nino.

— A mai apărut și doctorul Kobo. Fost prieten cu All. Se pare că e un soi de catalizator spiritual.

— Mi-e imposibil să-i oblig să ne-ajute. Vor refuza, îi

cunosc bine.

— Atunci cercetează tu singur. Și ai grijă de Hidră. Nimeni altcineva să nu ajungă la ea. E clar?

— Mă rog.

— Altfel îți tai singur craca de sub picioare. Încearcă și de o mie de ori, dacă este nevoie, să afli codul de reacție al mașinii. În caz de nereușită însă, treci pe linie moartă și-n locul tău am să-i aduc pe mușchetari.

— N-ar fi mai inteligent să le propunem deschis colaborarea?

— Excelentă idee! Uite, vezi, cu teoria te descurci.

— Și Felt? Îl las să mă spioneze în continuare?

— Oferă-i iluzia că e necesar societății. Cu Moa cum se descurcă?

— Prevăd o sinucidere spectaculară! Fata are alte idealuri masculine. Ce mă îngrijorează e că Dina pare s-o agreeze.

— Nu-i rău să-i facă inițierea în tainele căsniciei. Dacă lăsăm asta pe seama lui Felt, mi-e teamă că va apărea în familie încă un soț dezamăgit.

— Complexe de inferioritate? rânji Nino.

— Gura și vezi-ți de treabă,

— Scuză-mă, sunt cam nervos.

— Unica ta șansă e că-mi ești un rău necesar.

— Altceva?

— Hidra, Hidra și iar Hidra. Reușita ne va asigura monopolul în domeniul construcțiilor de computere. Așa că... la asalt, tinere! Gloria e un fleac pe lângă ce te așteaptă! Trimite-mi-l pe Torman. Lasă, o să ne strângem mâinile altă dată.

La intrare, Torman se înclină scurt, sobru, rezervat, înalt și zvelt, trădând o structură cerebrală pură, era omul de acțiune al clanului.

Pliss se afla în picioare, cu o casetă metalică în mână.

— Un microfilm cu instrucțiuni, băiete. Descifrezi, distrugi filmul și treci la acțiune.

— Am înțeles!

Torman luă caseta.

— Continuă să-l urmărești pe Kobo. Felicitări pentru succesele de până acum. Ai avut greutate?

— Nu. Băieții mei lucrează admirabil. Și nicio mișcare suspectă din partea autorităților. Încă.

— Nu-ți face griji. Câtă vreme acest Glyd nu e dispus să accepte propunerile de colaborare ale nimănui, deci nici ale oficialilor, înseamnă că rămâne în mâinile noastre. De altfel Nino va sta de vorbă cu el.

— De ce? Torman era nedumerit.

— E nevoie să ne mascăm orice lovitură. O să-i vină greu să bănuiască de la cine i se trag necazurile, dacă noi ne vom grăbi, în același timp, să-l asigurăm de prietenia noastră. Să știi că Nino nu-i la curent cu planul, și nu e nici cazul, deocamdată, să afle ceva. Ține să rezolve singur taina mașinii – ambiții prostești – și-ar vrea să-și facă din Glyd un paravan față de noi. Habar n-are că numai la acesta se află cheia legăturilor cu Hidra. Să-i întreținem ignoranța.

— Fără supraveghere?

— Cum îți închipui? I l-am pus în coastă pe Felt, în calitate de spion oficial, ca să se ferească mai mult de el și mai puțin de băieții tăi. Vreo nelămurire, vreo dorință?

— Doar un spor la capitolul „încurajări materiale”. Atâtea misiuni...

— S-a făcut. Fără risipă, totuși.

Torman se înclină și ieși.

Pliss se sprijini de birou, se clătină și ajunsese cu greu la fotoliul în care căzu sfârșit. Efortul convorbirilor îl

istovise.

15.

Călătoreau în același aeroglisor: Berry și Tib, cu Yaralde și Kobo; iar bătrânul se rezumase doar să facă prezentările, apoi se cufundă în gândurile lui. Discuția nu se prea lega, cu toate insistențele bărbaților, dornici să afle cât mai mult despre Hidră și despre Glyd. Fata le răspunse monosilabic, neîncrezătoare – îi suspecta, din pricini pentru ei ascunse.

Trecerea peste cosmodromul pustiu îi impresionează pe toți, mai ales pe Kobo, care evitase să mai vină pe aici. Emoțiile erau însă diferite. Donar și Smith se gândeau la acest tărâm de legendă ca și cum s-ar fi rătăcit printr-o preastrăveche cetate asiriană, dar totodată îl aveau alături pe doctor, om viu, din vremurile când cosmodromul adăpostise nave astrale, unul dintre conducătorii chiar ai acestei cetăți. Și timpul își schimbă dimensiunile în chip abuziv, de neînțeles, pentru că ceea ce începuse a fi istorie se întorcea, printr-un salt, în trecutul cel mai apropiat, un abia-trecut; și simțiră lămurit – o simplă privire îi convinse că simt amândoi – cum credința, comună tuturor generațiilor, că lumea a început de la ei, li se zdruncină.

Într-un loc, pe un drum, aici, pe platoul cosmodromului, trecutul s-a poticnit. Un hiatus, o ruptură în șirul indian al trecuturilor-viitoruri, un gol. Se cere umplut, ori malurile lui unite printr-un pod al continuității: pe un țărm s-au îngrămădit All și Kobo și-ai lor, cu brațele încărcate de informație, de îndemnuri, de certitudini; pe celălalt țărm se adună Yaralde și ei amândoi, Berry și Tib, așteptând legăturile, încărcătura. Adică două generații, trăind una prin cealaltă. Iar între

ele Hidra – viitor apărut în trecut – realitate care nu se mai acordă cu ceea ce-a fost și nici cu ce va fi.

O echipă zboară peste platou, să înnoade firele, să le sudeze, printre primejdii de tot felul. Va fi o echipă omogenă? Au încredere în adevărul, în necesitatea misiunii lor? Vor mai ști să primească ei, tinerii, și să le pună cap la cap, ca în jocul de puzzle, frânturile de experiență aruncate peste golul eșecului?

Glyd nu se bucură de venirea lor. Își dădură seama după reacția sa de neplăcută surpriză, în spatele măștii politicoase cu care ieși să-i întâmpine în prag. Yaralde aducea iarăși caseta cu datele despre comportamentul Hidrei, tinerețe închisă între pereții unei cutii și căreia nimeni, în afară de Kobo, nu părea hotărât să-i accepte realitatea și s-o primească. Bătrânul nu se grăbi să-și anunțe scopul vizitei – oare nu era totul foarte clar?

— Ziua surprizelor! exclamă gazda. Și azi dimineață m-a mai căutat cineva: Nino Ortiz. Cred că în aceeași problemă.

Yaralde rămăsese lângă ușă, în picioare, cum avea obiceiul. Găsi vila altfel decât data trecută, încă și mai curată, dacă așa ceva mai era cu puțință, și sobră cu ostentație, o ordine riguroasă a tuturor obiectelor, și mari și mici, ridicându-se ca un zid rece și disprețuitor în fața atacului pe care Glyd se vede că-l așteptase. Prietenii lui fuseseră trimiși la plimbare și Yaralde era sigură că apartamentele acestora, până atunci firesc și la unii studiat răvășite, au fost aduse la numitorul comun al ordinii generale. Stăpânul casei arborase o înfățișare în perfectă concordanță cu a încăperilor, de la îmbrăcămintea canonic croită până la expresia lui rigid-politicoasă. O invită pe Yaralde să șadă lângă musafiri și-

și alese și el un fotoliu, cât mai departe de Kobo.

— Dacă nu mă înșel, v-am mai întâlnit undeva. Nu în subterana aceea?...

— Acolo! răspunse doctorul în locul lui Tib, căruia Glyd i se adresase. Și tu, în toți anii ăștia, ce-ai făcut?

Nu-l privi pe Glyd. Parcă se despărțiseră ieri, siguri că se vor întâlni a doua zi, la aceeași oră, continuând prietenoși o banală discuție despre creșterea iepurilor de casă.

Fata îl pândea pe amfitrion cu o tristă bucurie, propunându-și să-i numere gafele. Berry Smith privea la gazdă cu surprindere și îndoială, întrebându-se, parcă, ce poate ști esențial acest om, care-i primise cu atâta ostilitate, despre Hidra lui All. Donar, cu toată neliniștea la auzul numelui Ortiz, își rotea ochii de jur împrejur, receptiv la risipa de subtilități ale vilei, încercând astfel să-și imagineze felul de-a fi al lui Glyd. Kobo, aparent nepăsător și la reacțiile însoțitorilor și la decorul ales pentru discuția decisivă, se întoarse către ucenicul de odinioară, chinuindu-se să pătrundă dincolo de masca politeții acestuia, punându-i din priviri o mie de întrebări nerostite.

— Ce vezi... Am trăit, făcu Glyd, aproape obraznic și pe urmă, repede, prietenos: N-ai mai fost de mult pe la mine...

— De mult...

Kobo și-l aminti pe Glyd, și-l aminti în clipa aceea fugară, dar Glyd purta o mie de chipuri și toate alergau pe lângă el, fizionomii de fum, degeaba întindea palmele să le oprească; un chip i s-a strecurat printre degete, altul a pierit fără contur, și un obraz alb, de ceață i s-a prins lângă piept, pe cămașă; sau nu, celelalte erau închipuiri, Glyd e aici, îl cuprinde în brațe. „Băiete, nu

m-ai uitat?...” Tace. L-a revăzut lângă catafalcul lui All. 12 ani de atunci. Trist. Tristețile oamenilor se aseamănă. Robotul cunoscut Yaraldei intră împingând o masă cu băuturi și țigări, deplie din brațele fotoliilor măsuțe fin cizelate și puse pe ele, la îndemână, răcoritoarele și alcoolul, scrumiere frumoase, de bronz și batoane și cești de cafea – la alegere.

— L-ai ascultat pe Nino?

Neliniștea din vocea lui Tiberiu îi displăcu fetei. Chiar și vorbele, intenția lor. Îi cer socoteală lui Glyd! Niște străini, aiurea amestecați de bătrân în toată povestea și care-o mai iau și-n serios, își fac probleme. Cine sunt ei?

Revăzu în minte întâlnirea dintre ea și Kobo, la ferma părăginită a acestuia. Bătrânul, uitat de toți, trăia acolo în singurătate, fără rude, fără prieteni, poate nu mai ieșise în lume de cine știe câți ani. O privise pe fată indiferent. Nu încerca să ghicească pentru ce a venit și nici nu făcu efortul de a se purta politicos. Dar a fost de ajuns să audă despre All și despre Hidra lui, pentru ca atitudinea să i se schimbe dintr-o dată. O forță lăuntrică, imposibil de bănuț până atunci, îl smulse din inerția în care părea a se fi scufundat pentru totdeauna. Cu gesturi febrile începu să se pregătească de drum. „Ce faci?” îl întrebase Yaralde uluită. El își întorsese spre ea ochii strălucitori: „Mergi cu mine. Îi căutăm pe Tiberiu și pe Berry și plecăm împreună la Glyd. Știu eu cum poate fi convins băiatul ăsta!”

— Ții să participi la cercetări? îl întreabă Glyd pe Donar, uitându-se furiș la doctor.

Kobo n-avea nimic să-i spună... Chiar nimic? Rămase cu ochii ținți la barba lui. Nu putea să-i înfrunte privirea. Rușine? Pentru ce?

— Țin, accentuă Tib.

— Și... Nu-i reținuse numele lui Berry. Și amicul tău?
„Cât praf au așternut amintirile în barba lui Kobo!...”

— Desigur, dacă ne e permis, dădu Gălbează semne de nerăbdare.

— Ar fi prea simplu. Prea ușor. Am refuzat propunerea lui Nino. Întoarse ochii la Tib. Mi-a spus că Hidra i-a fost încredințată.

Se înțelegea că tocmai pentru asta a refuzat oferta lui Ortiz și poate așa și voise să lase a se înțelege, ca o aluzie, o cursă, pentru încercarea nesăbuitului Kobo. Doctorul nu reacționează.

— E nevoie să ne unim forțele într-o echipă, începuse gospodărește Donar. Deocamdată numai noi cinci, singurii care știm câte ceva despre programul paralel dat mașinii. Peste câteva zile. ..

— Și Nino Ortiz știe, îl întrerupsese Glyd.

— Nu te-ncrede în el, zise cuminte Berry, căruia iritarea de o clipă îi trecuse. Am să-ți spun eu de ce.

Iarăși o nemulțumiri pe Yaralde aerul de siguranță și autoritate al celor doi. Și faptul că de ea nimeni nu pomeniște un cuvânt. Căută privirea lui Glyd, ca pe un sprijin, dar citi pe chipul său un amarnic, amenințător reproș: de ce-ai umblat după Kobo? Ce-ați venit toți pe capul meu?

— Și ce cunoașteți voi despre Hidră? întrebă el, fixându-o mai departe pe fată. Eu n-am idee de conținutul programului și cred că nici doctorul...

Se uită pe furiș la bătrân, parcă spionându-l. „Se teme de el”, intuit Yaralde, și-și dădu seama că în locul gafelor mărunte cu care defilase data trecută în fața ei, Glyd e pe cale să comită acum o singură mare gafă: să refuze iar, de față cu bătrânul, să se expună umilinței unui scandal.

— N-o mai tot încurca! zise moale bătrânul deschizând

și el gura, în sfârșit. Îți dai seama prea bine că trebuie să fie ceva legat de criza ciberneticii.

Amfitrionul se mișcă în scaun, stingherit și nervos.

— Ciudat se manifestă mașina asta! exclamă Berry prevenitor.

— Da, aprobă Kobo sec, încruntându-se, deoarece îl urmărea pe Glyd și acesta nu se încumeta să vorbească.

— Mi se pare că nu ne e clar nici nouă ce vrem, începu Glyd, cu băgare de seamă. Să alcătuim o echipă, și ce-i cu asta? Ne-am adunat întâmplător. Aluzia la Berry și Tib era evidentă, căci Kobo, Yaralde și el, Glyd, se întâlniseră din dorința lui All. Și încă ceva: cât de bine ne descurcăm în cibernetică?

— Ei lucrează într-o brigadă științifică de cercetări speciale, îi comunică bătrânul, pe același ton, încă liniștit și plin de bunăvoință.

— Să fim realiști, doctore! spuse Glyd, deodată brutal. Adică simpli reparatori de calculatoare, nimic mai mult. Și Yaralde are numai trei ani de facultate, făcuți cu chiu și vai în tinerețe, eu am uitat și bruma de teorie pe care-o știam, iar despre tine ce să mai vorbim!

Insulta îi descumpăni pe toți. Berry și Tib se priviră, consultându-se parcă ce le mai rămâne de făcut; Yaralde își plecă ochii și roși puternic, ca după o palmă.

Lui Kobo îi tremurau mâinile când duse la buze paharul înalt cu alcool.

— Așa... murmură el. „Cine te-a doborât în halul ăsta, băiete”? gândi.

— Ne strângem într-o echipă, cum ați propus cu atâta seninătate și asaltăm toate universitățile și academiile cu improvizațiile, deducțiile și bănuielile voastre, pe marginea unei ambiții, de mult compromise, a bietului All. Asta ar vrea să însemne rezolvarea crizei mașiniste

care ne macină! Zău?

Se lasă o tăcere lungă, ostilă, foarte potrivită holului acela luxos și impersonal, cu ale cărui mobile și podoabe, prețioase dar lipsite de căldură, Glyd, nemișcat, se contopea de minune. Berry se ridică încet, îndemnându-l cu un gest precipitat și pe Tib să-l urmeze. Atmosfera încordată îi făcea pur și simplu rău și ar fi dat orice să se afle acum afară la aer. Tib se uită scurt la doctor, mai degrabă nedumerit decât supărat.

— Noi am vrea... Cred că e cazul... Încercă el să treacă peste penibilul situației și se ridică la rându-i, în așteptarea unui cuvânt care să le îngăduie plecarea.

Ca lipsit de puteri, Kobo închise ochii și-și lăsă capul în piept. Barba lungă și rară i se așternu peste reverele hainei. Întuneric și-un du-te-vino de gânduri inutile. Fulgere argintii, ca și astronavele lui All, odinioară, despicând cerul iluziilor. „Nu l-ați văzut pe Glyd? Era acum, aici. Semăna iluzii în țărâna cosmodromului...” Bătrân nebun, bătrân nebun... Fata privea mai departe în jos, copleșită de realitatea în fața căreia fusese aruncată cu câteva vorbe: trei ani de facultate, cu chiu și vai... Doctorul semăna frapant cu imaginea în care Glyd îl întrupase pe All: barba peste haina cenușie, meditația obositoare, o fugă exasperantă prin hățișurile bătrâneții, pentru vigoarea unei replici și conștiința că ieși, ai ieșit dintre oameni.

Glyd își aminti cum s-au văzut prima oară, când el abia întors pe Pământ din zborul cosmic al copilăriei și adolescenței printre roboți, Kobo i-a apărut în drum. Erau pe o pajiște, nu departe de pădurea-cimitir, poate chiar aici, unde e acum vila; Kobo, cel mai bun psihiatru al școlii de zbor îl căuta, să-l vindece de singurătate; i-a

tăiat calea și i-a spus: „Știi să te lupți? Hai să ne luăm la trântă!”. Glyd s-a speriat de moarte, a vrut să fugă, medicul l-a prins; sugrumat de panică s-a bătut ca un diavol, ca niciodată în viața lui, totuși Kobo l-a doborât, fără șiretlicuri; „Data viitoare-i rândul tău! Prostule, nimeni nu-ți vrea răul, pricepi?”; și înfruntându-l deschis, la nivelul rudimentar al înțelegerii lui de atunci, i-a devenit primul și cel mai apropiat prieten. Dar când a fost rândul său, Glyd a atacat cum nu se îngăduie, viclean, lăturalnic, numai fiindcă-l domină groaza să nu piardă.

Kobo renunță să mai găsească replica, să-l mai aducă, omenеște, până la el pe Glyd. Nu e timp pentru explicații. Cu atât mai rău dacă cineva s-a trezit să le ceară.

— Donar și Smith îți vor ajuta să pătrunzi la Hidră. Yaralde îți lasă caseta cu înregistrările. Mai departe știi singur ce-ai de făcut.

Așa i-ar fi zis, dacă trăia, și All. Tib și Berry așteaptă mereu ceva care să-i alunge ori să-i rețină. Oameni din lumea largă, intrați în horă și atât. Cercul e mare, e primitor. Nu visați, săracilor, că nu se poate ieși la uitați-vă la Yaralde, hai, hai, uitați-vă! Și joacă numai de doisprezece ani... Frumos, nu?

— Mai ales nu te-ncrede în Nino! îi recomandă, încă nehotărât, Gălbează.

— Astă-seară stabilim un plan, decise Kobo și ridică ochii spre Glyd.

Nici reproș, nici dojană, nici dragoste, nu răspundea atacului grosolan al lui Glyd – îi anunța rezultatul unei partide cu mult înainte jucată.

— Îți dăm și noi o înregistrare: reconstituirea cercetărilor noastre din Nanga Parbat. Hidra ne-a supus unor experiențe! prinse și Tib curaj. E interesant, ai să

vezi.

— Poate ai să știi să ne explici unele ciudățenii! se însufleți Berry. Închipuie-ți, computerul a creat niște monștri, o combinație stranie de metal și materie organică...

— Nu numai monștri, interveni Tib, cu nerăbdare, în tot timpul incursiunii noastre prin Nanga Parbat Hidra ne-a oferit un spectacol dubios.

— Atât construcția cât și activitatea Hidrei nu se bazează pe principiile cunoscute, sări Berry la atac, sensibil întotdeauna la astfel de discuții.

— Mă îndoiesc, replică Tib la fel de calm, deși, așa cum sta, în picioare, avea senzația că e caraghios și pedant. Hidra rămâne totuși o mașină, un instrument, o unealtă, făurită conform unor legi precise, nu după niște idei fanteziste. De aceea am îndoieli că în programul ei figura fabricarea monștrilor și atacarea umilelor noastre persoane și toate celelalte. Aici e paradoxul. Pe de altă parte, ce nebunească idee l-a împins pe All să-și înzestreze Hidra cu o prodigioasă memorie și să-i vâre pe gât toate cunoștințele strânse de omenire până acum, inclusiv realizările de ordin artistic?

— Poate-i sunt necesare pentru realizarea celui alt program, cel secret.

— Cum adică, alt program, secret? se strâmbă Glyd. Ce mai e și aiureala asta?

La naiba, au izbutit să nici nu se supere! Îl ispitesc la fel ca pe un copil, arătându-i de departe o jucărie atrăgătoare: ce frumoasă e, ți-o dăm ție, te-nvățăm și să umbli cu ea, dar înghite o dată untura de pește. O linguriță, ce așa mare lucru!

— Acest al doilea program l-a descoperit Ortiz, replică Tib. Dar nu-i totul.

— Hidra și-a creat posibilitatea reproducerii funcțiilor intelectuale umane, interveni Berry.

— Ba eu te contrazic, făcu Tib, și ca dovadă amintește-ți de monștri, din nou de monștri și de intenția ei de a ne sparge capul. Nici urmă de rațiune umană, e clar?

Se făcu tăcere. Kobo urmărea disputa cu o plăcere adâncă, nemărturisită, redescoperind întâmplări uitate, pierdute pe cărările din urmă ale vieții. Știa că Glyd va veni acum cu dânsii, știa și rămase liniștit, fără să scoată un cuvânt. Iar Glyd, dominat de îndoieli, se mai zbătea încă, prins ca într-o plasă pe fundul unei ape tulburi.

— All a reușit o performanță, urmă precaut Berry. Transpirase și ochelarii îi alunecau mereu pe nas, obligându-l să-și repete gesturile. Mașina lui duce o muncă de cercetare și experiment, urmărind un plan care nu ne este cunoscut. Bănuiesc că...

— Bănuiala nu e un răspuns! se supără Tib. Pentru ce a încercat Hidra să ne ia prizonieri? Pentru ce pe noi și nu pe alții? Specialiștii lui Nino și chiar el însuși au cutreierat zona cu mult înainte. Altceva: dacă Hidra a făcut cercetări asupra unor animale, de ce a mai avut nevoie și de creierii noștri? Și cum se explică prezența acelor oribile creații din grotă, mostre tipice ale demenței și iraționalului? Îți imaginezi, Glyd? se întoarse Donar spre amfitrion. Un colos de mărimea unei balene, îngropat cu partea de jos în sol și aplecându-și capul enorm, acoperit cu țepi curbați, de forma unor antene, printre o puzderie de ochi, în jurul cărora fuseseră împlântate salbe de proiectoare; un bot lung, ascuțit se termina cu un fel de trompă de fluture, iar de sub ea ieșeau două picioare lungi cu multe articulații și având la capete câte o ventuză...

— Stai, stai, gură spartă! Așa nu ajungem nicăieri.

Glyd este în necunoștință de cauză.

— Am priceput câte ceva, replică Glyd. E o prostie să crezi că Hidra urmărește realizarea unui organism uman. Experiențe, nimic mai mult. Poate să greșesc... Îmi închipui că a vrut să vă atragă undeva, într-o capcană unde altfel n-ați fi intrat.

Vorbise impersonal, ca despre o problemă străină.

— Cred că nu. Am căzut în capcană din propria noastră dorință de a afla adevărul.

— În schimb, spui că Hidra a întreprins cercetări cu voi.

— Noroc de venirea ta, altfel îmi închipui că nu mai scăpăm cu viață. Ești singurul om în fața căruia Hidra devine docilă.

— Trebuie întâi să afle toți că fără Glyd Hidra este inabordabilă, interveni și Kobo în discuție, învăluind-o pe gazdă cu priviri grijulii. Pe urmă totul devine mai ușor.

— Ei, totuși marea greutate va fi să obținem aprobarea mijloacelor pentru cercetare, îl întrerupse Tib, politician. Aici avem nevoie de sprijin și înțelegere din afară. Ne ducem la comandantul nostru de brigadă, un om care ne cunoaște și ne apreciază. Îi cerem să ne ajute, să câpătăm o audiență la comandantul suprem. Acolo o să mergem cu toții. ...

— Pe Nino l-ați trecut cu vederea, remarcă Gălbează, uitându-se posomorât când la Tib, când la doctor. Prezența lui aici e cu cântec. Ori a aflat că fără noi nu poate pătrunde taina Hidrei, ori visează să ne pună să muncim pe gratis pentru el. E abil. Ne putem aștepta la orice.

— Băieți, să vedem ce e de făcut, zise Kobo mobilizator. Să ne alcătuim un plan.

Glyd se dezmeticise abia cât să-și dea seama că

părerile lui nu mai contează și că încercând să se facă iar auzit nimeni nu-l va mai lua în seamă. Cei doi străini se instalaseră la loc în fotolii și discutau cu doctorul amănuntele acțiunii. Singură Yaralde, acest oaspete nedorit și bruscat de toți, se retrăsese în izolare, cu mâhnirile și antipatiile ei. Glyd își privi holul cu senzația că se află într-o altă casă, ai cărei stăpâni l-au uitat undeva, printre mobile. „Ce se-ntâmplă cu mine?” se scutură el, ridicându-și ochii spre tavanul frumos ornat, spre sculpturi și tablouri, cu dorința de recunoaștere, de regăsire. Unica imagine familiară îi rămânea silueta Yaraldei, cu fruntea plecată și mâinile adunate în poală, și se concentră asupra ei, încercă disperat să-și refacă universul, să integreze spațiul din jur imaginii acesteia cunoscute. Zadarnic, dincolo de contururile, ușor difuze în inserare ale unui chip de fată, Yaralde, vederea îi aluneca în gol, se lovea de cuvintele îngrămădite fără noimă între Kobo și intruși.

Asta e tot. O oră de conversație, mângâieri pe obraz la jignirile aruncate de el, apoi deciziile bătrânului și gata, am pălăvrăgit destul, să stabilim detaliile cercetărilor.

— Kobo, izbucni Glyd autoritar.

— Ce e? tresări bătrânul, întrerupându-și discuția.

— Praful din barba ta mă irită. Te rog să faci o baie...

16.

Comandantul de brigadă în subordinea căruia se aflau Crispatul și Gălbează, un omuleț pistruiat și grăsuliu, în veșnică agitație se ocupa, în orele de serviciu și-n timpul liber, în fiecare minut de răgaz, cu ansamblarea, din piese dispartate, a unor roboți fanteziști, meniți celor mai surprinzătoare îndeletniciri. Îi puneă în funcție, urmărindu-i cu un ochi critic și cu celălalt satisfăcut,

apoi, ca și un copil după construirea unui castel de nisip, dărâma totul și o lua de la capăt. De aceea biroul lui era mai mult un atelier, în dezordinea căruia, printre sârme, bucăți de fier și de plastic, unelte, el ȋopăia cu agilitatea unui dansator pe frânghie. Pentru primirea oaspeȋilor, a șefilor și a solicitanȋilor, amenajase o încăpere aparte, dar nu rareori se mai întâmpla ca la întrevederi să apară ȋinând în mână câte o șurubelniȋă sau un ciocan de lipit cu sursă proprie de alimentare și cu care se juca preocupat, arzându-și degetele. Exerciȋiile acestea electronice, pretindea comandantul, îl ȋin în formă pentru confruntările cu acele computere care vorbesc păsărește, și adevărul e că sub înfăȋșarea lui hazlie se ascundea un specialist de prim ordin, fapt care putea fi o scuză suficientă a pasiunii sale copilărești.

În biroul-atelier străinii n-aveau acces, nici chiar băieȋandrii omuleȋului, atât de firesc jinduind să pătrundă în mirificul univers al acestui părinte sever. Dar Berry și Tib fură poftiȋi, îndată după ce-și anunȋaseră vizita, chiar în altarul unde Karuba aducea ofrande zeilor electronicii, ceea ce niciodată nu se mai întâmplase cu nimeni. Îl găsiră pe marele prelat oficiind cu migală pe lângă căpăȋana înfoiată ca o varză a unui robot în gestaȋie, printre sute și mii de firicele multicolore pe care le lipea, aparent la nimereală.

— Staȋi jos! porunci el, ocolindu-le privirile; numai că în cameră nu exista niciun scaun, doar o ladă prelungă, din plastic străveziu, unde se învălmășeau piese și scule.

— Cărei împrejurări îi datorăm cinstea...? își permise Tib, în numele prieteniei lor vechi, să se minuneze cu glas tare. Te grăbești să termini noua operă?

— Poate-a găsit formula calculatorului ideal, glumi și Berry. Și-i dă zor să-l pună pe picioare până nu i-o ia

altcineva înainte.

Privea la comandant și deodată i se păru că se află în sala unui muzeu cu jucării mecanice. O zburătoare stranie, fără cap, plana cu aripile întinse, iar curentul de aer stârnit îi agita, ca pe niște frânghii albe, cele șase perechi de picioare moi. Se scutură să-și alunge vedenia...

Luară loc pe capacul lăzii, ascultători. Karuba nici nu zâmbi, nici nu se supără. Le întoarse spatele, preocupat nevoie mare să-și ducă lipiturile la bun sfârșit. Gălbează ridică din sprâncene spre Tib: „Ce l-a apucat?”, iar acesta îi răspunse cu un gest elocvent: „Nu-l știi cum e?”. Veniseră să afle rezultatul cererii lor de a merge în audiență, pentru Hidră, la Comandamentul suprem. Și de bună seamă, aveau emoții: refuzul acestui for însemna pierderea aproape a oricărei șanse de a ajunge la computer, și ei mai avuseseră grijă să ceară înlăturarea lui Ortiz din funcția de organizator al cercetării și transferarea Hidrei la Brigada Delta, deci sub directă supraveghere a lui Karuba. O astfel de cerere putea sau nu să poarte și girul unor șefi ierarhici ai celor doi executanți. Așa încât Karuba, neavând motive să-i caute ceartă lui Nino, n-a subscris oficial punctului de vedere al subordonaților săi, dar nici nu s-a opus acestor intenții.

— Va să zică... Încercă să deschidă vorba Gălbează.

— Mda! mormăi comandantul și-și văzu mai departe de-ale lui.

— Înseamnă că n-ai primit încă răspunsul? vru să-l ajute Tib să deschidă gura.

Omulețul întoarse capul spre ei și le aruncă o privire suferindă, plină de reproșuri al căror sens băieții nu-l înțeleseseră. Îngrijorarea lui li se transmise însă pe de-a

întregul.

— Nu cumva... făcu Berry, adresându-se direct lui Tib.

— Vorbește odată! se ridică acesta nerăbdător, apoi își dădu seama că începe să-și piardă din control și se așază la loc, pe ladă. Iartă-mă, comandante!

— Ce-ați făcut voi acolo?! se tângui Karuba, cu voce plângărească și trase, obidit, o lovitură de picior în perete.

— Doar... doar ți-am spus! Ți-am citit cererea, nu? se neliniștiră și mai tare cei doi. Ne-a fost respinsă?

— La toți dracii cu cererea asta a voastră!

Comandantul azvârli cât colo uneltele miniaturale și delicate, rămase o clipă ca descumpănit și pe urmă apucă târtăcuța robotului, lovind-o brusc de zid. O ploaie de cioburi sări în toate părțile și un ghemotoc din fire și tranzistori căzu fără zgomot pe podea.

— Cum!...

— Nu de ea vă-ntreb! Ce-a fost acolo, în munte? Ce i-ați făcut lui Ortiz? V-ați bătut joc de el, l-ați luat la bătaie? Răspundeți!

Stătea mereu cu spatele și tropăia din picior, parcă s-ar fi pregătit s-o rupă la fugă prin perete.

— Ai primit raportul. Ai o copie a benzii cu amintirile...

Karuba hotărî, în fine, să se întoarcă, schimonosit de mânie.

— Nici nu știu ce să vă spun mai întâi. Cum să vă spun, începu el o spovedanie greu de urmărit. Cererea... Cererea cred c-a declanșat totull Vă chemasem aici... primii oameni pe care-i primesc... Mi-am zis că-mi fac de lucru și-o să meargă mai ușor...

— Adică ne-au respins! se lăsă moale pe ladă Berry. Poate avea dreptate, îi spuse lui Tib, nu era cazul să-l amestecăm pe Nino. Și nici pe șeful...

— Sigur că v-a respins! prinse comandantul putere să

lege vorbele mai coerent. Asta... asta nu-i nimic. Comandantul suprem... cu mâna lui a semnat ordinul... destituiți... pe timp nedeterminat...

— Noi...?

Obrazul Crispatului se goli de sânge. Avu impresia că aude un hureit îndepărtat, ca atunci, la „Pho Chu”, când se dărau stâncile. Închise ochii și-l revăzu pe Rick, purtând masca plângăreață a lui Gălbează și-ar fi vrut să-l gonească, să nu-l mai vadă cum hohotește batjocoritor. Se rezemă de zid, vârându-și capul între umeri. Ametise, deși inima îi galopa ca o nebună și simțea nevoia încă unui sprijin, căuta inconștient ceva de care să se apuce, temător că sub apăsarea lui zidul o să se clatine, o să se dărâme. Îl auzi pe Berry, întărâtat, cerând amănunte.

— Crezi că Nino a fost?

— El! răspunse Karuba repede și conștiincios. Chinook mi-a spus că a primit un raport din partea lui asupra actelor voastre de indisciplină. Cerea o sancțiune exemplară...

— Nu-i mai ajunge lumea! exclamă Gălbează și lovi cu pumnii în ladă, îndârjit. Și doar obținuse banda, avea tot! Din răutate, să se răzbune...

— Mai rău e că și comisia de anchetă a propus sancționarea voastră. În unanimitate.

— Cum, și Senuofo?

— Și el. V-au găsit vinovați. El și Nino, comandanți de brigadă... Și toți experții... Că ați trecut problemele personale pe primul plan. În dauna cercetărilor. Dacă n-ați fi refuzat să treceți pe la cogitoscop atunci când v-a cerut Nino, el zice că mai putea cerceta sectorul „Pho Chu”, înainte ca Hidra să iasă din funcțiune. O fi așa, n-o fi, nu știu!

— Bun! Păi așa și e, de vreme ce ne-am pus capul în joc! Viața fiecăruia nu-i o problemă personală? Vopsitură, acest om cu scaun la cap a fost ocupat numai de probleme majore, științifice, nu de interese meschine, ca noi!

Donar lupta să stăvilească năvala gândurilor. Zgomotele îl iritau, îi zgâriau timpanele; îi veni să-l plesnească pe Gălbează, să-i înece vocea ascuțită, să-l facă să înceteze cu ironiile lui inutile. Chipul credincioasei Eileen îi juca înaintea ochilor, și apoi fața, strâmbată într-o grimasă, și de teamă, și de dispreț a lui Glyd, și ochii lui Kobo, osteniți, bătrâni. Totuși încă n-avea conștiința realității întâmplărilor. Gândurile învălmășite se uniseră să nu primească, să nu priceapă înțelesul ciudatei povești spuse de Karuba, dar undeva, în marginea rotirii lor vertiginoase Donar simțea cuvintele comandantului adulmecând fără grabă, ca niște fiare, pândind momentul când să se arunce în mijlocul horei, unde omul era descoperit și total vulnerabil.

— Și cererea voastră a pus capac! istorisea mai departe omulețul. Când a văzut Chinook ce propuneți în legătură cu Nino... Eh, asta-i! Atunci și-a amintit și de pățaniile voastre de prin școală. Tocmai voi să-mi faceți figura, Gălbează? Cei mai buni oameni ai mei! V-a luat cineva mințile! Când știați... știați și cine-i Ortiz, și ce răfuieli are cu voi!... Dar eu ce-am păzit, cum de nu mi-am dat seama că cererea aia... Arată-mi, pe cine-l țin puterile să se măsoare în ziua de azi cu clanul lui Pliss? Uite-așa mați îmbrobodit! Că dacă vă opream să dați fițuica...

Nu-l mai ascultau. Unul lângă altul, Tib și Berry, stăteau ca atunci, în Hidră, goi, cuprinși de teamă — și cine-i mai putea ajuta?

Eileen pregătea cina, mixând cu atenție de farmacist alimentele în vasele largi, străvezii, ale robotului casnic și ceva, în mișcările ei, îi aminti lui Donar de Karuba lipind sârmulițe.

— Și cum? Pur și simplu v-a dat afară? întrebă ea și bărbatului i se păru că fără prea mare interes.

— Nu... mormăi el greoi. Ne-a trimis...

Fata continuă să se agite, cu ochii la mâncare, pierdută în combinația, pentru el obscură, a unor ingrediente pe care le adăuga succesiv. Tib era încă zăpăcit. La auzul veștii Eileen explodase într-o veselie fără rost. Îl cuprinsese în brațe, îl sărutase în neștire, se învârtise cu el prin toată casa: „În sfârșit, numai al meu! cânta ea. Adio, veșnice plecări, adio, misiuni riscante!” Bucuria o împingea să născocească mereu alte giumbușlucuri, cum el n-o văzuse niciodată, și-l penibiliza antrenându-l în joaca atât de fără rost, nepotrivită stării lui de spirit și adevăratului sens al întâmplărilor.

— Unde?... La ce te gândești?

— Nimic. Ne-a trimis, disciplinar, la o uzină de asamblat computere inferioare. Nici nu știu unde, prin Europa. ..

Așteptase să-i treacă accesul penibilului entuziasm, dar acesta se prelungea, parcă și peste limitele buneicuvințe, dacă mai fusese în stare Tib să judece asemenea fleacuri. Se uita la Eileen prostit, întrebându-se cum nu-și dă seama, măcar după mutra lui, cât chef are acum de zburdălnicii. „Și-ai să vii acasă la mine, și-o să te-ncui acolo! strigă ea. Ia-ți rămas bun de la Gălbează și de la toată lumea! Cea mai proastă afacere, rușinea ta, brigada... Ce bine c-ai scăpat!” „Asta nu-i Eileen, am

nimerit în altă parte!” își mușcase el buzele, gândind să se dezmeticească. La un moment dat a bănuț că doar se pteface așa bucuroasă, dar dacă ar fi vrut să-i alunge astfel deznădejdea, avusese timpul să constate efectele încercărilor ei. Sau era numai un pretext, ca să-i spună deschis părerile despre munca lui de doisprezece ani în brigadă?

— Și dacă o să fiți cuminți vă reprimește?

— Tu ce zici?

Simțea mai apăsătoare ca oricând diferența de vârstă dintre ei. Eileen încă rămăsese un copil, sau nu copil se corectă Crispatul, ci altcumva. Se obișnuise să ducă două feluri de viață – o dată alături de el, reținută, neliniștită și melancolică, într-un soi de falsă maturitate, care aducea a bătrânețe și vădit îi era nefirească; iar alta, viața de-a doua, în absența lui Tib, plină de libertăți și cu adevărat personală. Bărbatul o descoperea cu neașteptată gelozie, ca pe o minciună, fiindcă el n-avea loc în viața asta, și nici nu-i convenea, el nu trăise așa niciodată. Și-o aminti pe Eileen în primele luni ale cunoștinței lor. Se apropia de dânsul cu un efort abia acum explicabil, simțind nevoia, pentru lungi intervale, să fie singură, sau în tovărășia altora, și totuși îl iubea, pasionat și tandru, ca și azi, după mai bine de șase ani. În câteva rânduri vorbiseră despre căsătorie, dar nu direct. Amândoi aveau ezitări. El de teama îmbătrânirii și izolării la care ar fi condamnat-o, vrând-nevrând, prin felul său de-a fi. Și pentru că fata îl prezentase odată părinților, cu multă stânjeneală, ca pe un prieten oarecare, iar mai târziu încropise față de Tib o scuză de circumstanță și nu mai pomeniseră nimic despre asta, ca printr-o înțelegere tacită. Ocazional, tot aluziv, ea condiționase căsătoria lor de ieșirea lui Tib din brigadă,

ceea ce pentru dânsul echivala cu o amânare fără termen.

— Berry ce-a zis?

— Ce să zică?...

— Așa... era deprimat? Îi era frică ce-o să-i spună Astrid?

— Nu. Nu-mi amintesc...

Eileen îi aruncă o scurtă privire mirată. Nu-l întrebase de ce-au fost destituiți. N-o interesa de loc munca lui, nu-i știa decât plecările – nici succesele, nici amărăciunile, nici oboseala și blazarea. O rapidă, mistuitoare ardere era toată întâlnirea lor; se grăbeau, timorați de timpul prea scurt, să se iubească până la istovire și vorbind cât mai puțin despre lumea de afară; între două așteptări cuminți, ca după un ritual cu legile bine stabilite și-ntr-o perpetuă tristețe, dominându-le până și clipele de tandră intimitate. Se despărteau, de fapt, din momentul regăsirii. Apoi imediat, Eileen plecă. N-a stat cu el mai mult de câteva zile, deși ar fi vrut, încercase; dar ceva, aproape însăși prezența lui prea îndelungată – ajungea s-o alunge.

— Acum va fi gata!

— Hm!?

— Masa... Și ai să te culci imediat. Te căuta un bătrân, care-a fost aici într-o seară.

— Cine?

— Nu țin minte cum îl cheamă. Cu K... Koppo, așa cred. Zice să vă întâlniți.

— Ai să stai cu mine?

Se gândea la căsătorie.

— Da, și mâine, cum ți-am promis. Poimâine trebuie să fiu la...

„Dacă Hidra nu urmărește să creeze organisme umane,

înseamnă că va căuta să desăvârșească un sistem cerebral? Pe ce principii însă? Independență? Adică fără intervenția omului? Kobo stie mai multe. Și Glyd...”

— Ce faci Tib? Rozi furculița?

17.

Furtuna se dezlănțuise brusc, așa cum se întâmplă de obicei în munți. Glyd, deși avertizat prin sateliții meteo, fu surprins nepregătit. Combina atacase unul dintre cele mai dificile sectoare ale șoselei, la aproape 3 000 de metri altitudine, săpând cu greu în roca dură, care parcă se încăpățâna să nu cedeze. Pulverizatoarele împrăștiu un nor imens de pietriș și nisip către vale, în dreapta, și, vânzolite de vijelia furioasă, reziduurile dezintegrării pluteau, ca o ceață densă, până departe, sau ca un jet de lapili și cenușă izbucnit prin conul unui vulcan în erupție. Din cabina lui, cocoțată în punctul cel mai înalt din spatele combinei, Glyd supraveghea mersul tuturor agregatelor, primind și îndrumările radio ale unui roi de automate cu diverse specializări: de supraveghere, de cercetare, de securitate, de alarmă, de intervenție rapidă; totul era în fond o adevărată uzină mobilă, după a cărei trecere printre stâncile aride rămânea o frumoasă autostradă, cu tunele, viaducte și parapete și cu întreg sistemul complex de instalații, marcaje și semnalizatoare, așteptând numai venirea vehiculelor. Munca în sine nu era de loc complicată – mașina dispunea de o centrală cu numeroase computere ce-i dirijau activitatea în funcție de elementele concrete ale traseului — dar solicita, pentru pilot, specializări complexe, experiență, putere de discernământ, hotărâri rapide. Evident, computerele nu acționau decât după ce omul le confirma deciziile. În plus era și multă răspundere, fapt pentru care nici nu se

lucra în ture, iar pilotul care începea lucrarea era obligat să o termine el singur.

Vijelia izbucni cu o violență rar întâlnită. În ciuda altitudinii ridicate, un val compact de ploaie și grindină se abătu chiar asupra sectorului unde se lucra, reducând total vizibilitatea. O parte din angrenajul combinei continua să înainteze pe terasamentul proaspăt săpat în munte, în timp ce alte zeci de aparate — dezintegratoare și freze uriașe care polizau până la lustru pereții excavațiilor – fuseseră surprinse în poziții periculoase pe pantele abrupte. Datorită ploii torențiale, devenea posibilă apariția unor torenți distrugători, punând în pericol mașinile.

Glyd nu ezită să ordone încetarea lucrului, mai ales că automatele de supraveghere făceau un târăboi indescritibil, raportând din secundă în secundă situația, gradul de periclitate, venind și cu propuneri pentru evitarea unui eventual dezastru. Reuși să aducă pe terasament o parte dintre mașini, le ancoră, prin telecomandă, pe celelalte și rămase în așteptare. Spera ca furtuna să se domolească după cinci ore, conform previziunilor; ar fi putut interveni, printr-un satelit meteo, să spargă norii, dar soluția ar fi fost inefficientă din cauza vântului, care sufla cu peste 160 de kilometri pe oră. Revăzu în minte sectoarele șoselei deja intrate în folosință și încercă să-și dea seama ce întindere din traseu e bântuită de uragan. Autostrada lui pornise din La Paz spre sud, către Conception; străbătea Cordilierii de Vest și ai Coastelor, urmând linia țărmului oceanic pe o distanță de peste 2 000 de kilometri și strecurându-se, la înălțimi între 2 000 și 5 000 de metri, pe un teren extrem de accidentat, ocolind culmi semețe, cu nume sonore, date din vechime: Sajano, Aucanquilcha,

Llullaillaco, Ojos del Salada, Aconcagua... Drumul fusese construit aproape jumătate și străbătea acum fostul deșert Atacama, expus din plin vânturilor dinspre Pacific; probabil că toți cei 500 de kilometri ai sectorului, între noile orașe Astarteea și Eridan, în zona unui șirag de rezervații climaterice, erau acum bântuiți de tempestă. La venire și la întoarcere, Glyd străbătea, cu un automobil ultrarapid, porțiunea dată în exploatare, între La Paz și locul, mereu mai depărtat unde îl aștepta combina. Era o obligație – verificarea stării drumului cu traductoarele radioactive de profunzime instalate în automobil – dar și-o plăcere, goana bezmetică, în forfota vijelioasă a mașinilor de vilegiaturiști, în bubuitul surd al transportoarelor grele care treceau în coloane nesfârșite de-a lungul unor piste special rezervate, purtând spre stațiuni alimente și mărfuri de tot felul. La ieșirea din Eridan, unsprezece viaducte, însumând aproape 50 de kilometri străbăteau văi prăpăstioase, pe un teren slab, care impusese consolidări masive și unde, cu toate strădaniile sale, Glyd abia izbutise să asigure toată rezistența necesară, în limitele toleranțelor admise. Zona era periculoasă și din pricină că, în căutarea celui mai bun teren, șoseaua avea nenumărate curbe, ce impuneau reducerea vitezei și creau o permanentă aglomerație de mașini, căreia cu greu îi făceau față chiar pistele suplimentare pentru degajări. Acest sector de drum îi crea lui Glyd o neliniște agasantă. Evident, alesese cele mai nimerite soluții pentru rezolvarea dificultăților, consultându-se și cu institutele specializate și care-i confirmaseră exactitatea complexelor calcule; totuși la fiecare trecere i se părea că alte variante ar fi fost mai potrivite, ar fi oferit un grad mai mare de siguranță.

Iar acum în chip firesc, sub rafalele unui uragan nemilos, își aminti din nou de viaducte. Închis în cabina lui etanșă, revedea construcția autostrăzii, parcurgându-i, cu aceeași veche neliniște, metru cu metru, reclădind sub pleoape arcurile suple ale podurilor, apreciindu-le rezistența.

Apoi fără voie gândul îi zbură la Tib și Berry. Aflase, înainte să plece în Cordilieri, că au fost suspendați din brigadă; îl chemase să i-o spună Kobo, care părea foarte afectat și-i anunță totodată decizia colectivă de-a cere audiență, pentru Hidră, la Comandamentul suprem al brigăzilor.

Glyd socoti cererea o prostie – numai în cazuri excepționale se obțineau primiri la acest for de conducere, cu atât mai mult cu cât Nino Ortiz avea acum sarcina să cerceteze calculatorul. Dar se stăpâni să-și dea în vileag părerile, de teamă să nu-l înfurie pe doctor, și pe deasupra convenindu-i acest curs al unor evenimente neplăcute, dar care-l îndepărtau pe el însuși de mașină. Era totuși de neînțeles atitudinea lui Kobo, încăpățânarea lui de a se alia cu Tib și cu Berry pentru a smulge computerul din mâinile lui Nino, când firesc ar fi fost dimpotrivă, să-l câștige pe Nino de partea lui, chiar dacă prin asta îi pierdea pe Smith și Donar – alegând calea opoziției față de familia Ortiz, Kobo se expunea pericolului de a nu mai ajunge la Hidră niciodată.

Ieșirea din funcțiune a calculatorului declanșase o luptă ascunsă și dură, căreia Glyd nu-i înțelegea mobilurile. Pentru el, mult mai importantă era o rezolvare în sine a enigmei încifrate în Hidră decât faptul că Ortizii urmăresc să se folosească de rezultatele cercetărilor: o dată ce criza mașinistă n-ar mai fi fost o problemă, avantajele sperate de clanul Ortiz se duceau

pe apa sâmbetei. Dar se vede că doctorul Kobo judecă altfel treaba și cine știe ce socoteli îi determină o asemenea precauție excesivă.

Țârâitul prelung, obsedant îl făcu să tresară. Automatul de comunicații, ascuns undeva, în adâncurile pădurilor înconjurătoare, unde vântul sufla cu mai puțină tărie, lansase un apel de alarmă generală. Glyd inspectă cu repeziciune aparatele de control. Combina nu pățise nimic, totul aici era în ordine. Apelul provenea din altă parte și automatul conectat la rețeaua omniobserverilor din zonă, nu făcuse decât să-l preia și să-l retransmită. Glyd primi pe ecranul central imagini ale sectorului unde se dăduse alarma; crezuse, nădăjduia să fie o avalanșă în munți, o inundație provocată de ploi, ruperea unui baraj, izbucnirea unui incendiu – dar nu, speranța secretă îi fu zadarnică și presimțirea cumplit de adevărată: autostrada, șoseaua lui, se prăbușea în porțiunea celor unsprezece viaducte.

În urma alarmei, prin numeroase dispozitive automate de siguranță, la cele două extremități ale autostrăzii sute de mașini fuseseră oprite, blocând definitiv pista principală și căile secundare de acces. Alte vehicule, surprinse în zona dezastrului erau părăsite de pasageri. Elicoptere și aeroglisoare ajunse la fața locului îi evacua pe oameni în cea mai mare grabă. Șoseaua se sfărâma, literalmente, ca sub acțiunea unui agent dezintegrator ascuns în grosimea ei. Unele mașini alunecaseră în prăpastie; cădeau rostogolindu-se printre stânci, sfărâmându-se în bucăți tot mai mici, uneori cuprinse de flăcări. Echipele de intervenție făceau minuni pentru salvarea victimelor. Din uriașe elicoptere se aruncau parașute dirijabile cu cabine. Din cauza vântului aprig, multe nu ajungeau printre sinistrați. Cu toate acestea,

numeroși bărbați, femei și copii reușiră să le întrebuințeze, aruncându-se în salturi prelungi către văile salvatoare, manevrând dibaci printre rafalele ciclonului, biciuiți de ploaia deasă, dispărând, legănându-se în vălătucii norilor de ceață.

Distrugerea șoselei părea de neînțeles. Evident, nu era opera furtunii, fiindcă piloții uriași ai viaductelor, deși expuși vântului în mai mare măsură, rămăseseră întregi. Afară doar dacă... Glyd își duse mâinile la față înspăimântat. Dacă nu cumva pisteles autostrăzii fuseseră turnate dintr-o compoziție dozată greșit. Care la suprasolicitările de trafic și combinându-se cu acțiunea uraganului devenise friabilă... Bine, dar mai existau și alte straturi, din materiale sintetice rezistente, sub pelicula de rulaj... Să poarte el vina?! Imposibil! Verificase periodic toate calculele computerelor, centrala combinei aprobând dozările... Pe urmă un calcul eronat se descoperă lesne când...

De pe cinci dintre poduri autostrada dispăruse cu totul. Ici-colo, capetele răsucite ale grinzilor de armare mai aminteau locul pe unde fusese ancorată în piloni. Pe coastele abrupte ale munților, pădurea ardea. Elicopterele scoteau în afara perimetrului pe ultimii dintre sinistrați, dar cine știe dacă unii, și câți la număr, nu se prăbușiseră cu vehicule cu tot, în vale, sau prin spărturile viaductelor... Un vacarm nebunesc de sirene, strigăte și ordine cu voce răstită vuia în difuzoare. Cineva, departe, rostea insistent numele lui Glyd, cerându-i indicativul biologic, iar un interlocutor, pesemne de la fișierul central al stațiilor de omniobserveri, interesându-se cine solicită relația, află că stă de vorbă cu un inspector de pe lângă Comandamentul suprem al brigăzilor științifice de

cercetări speciale.

*

— Au venit cu recomandări bune, se scuză șeful uzinei, cu o mutră încurcată. De unde era să știu? Și pe urmă oamenii sunt rari pe la noi, specialiștii ne cam disprețuiesc, toți se visează mari ciberneticieni... Ne mai mulțumim și cu ce pică...

— Uite de ce ajungem aici! strigă iritat adjunctul tehnic al combinatului. Cu mentalitatea asta a voastră, mâine-poimâne o să-mi aduceți tot soiul de pierde-vară, culeși direct de pe stradă. De când vă știu, vă plângeți de lipsă de oameni. Păi decât cu așa pricopsiți, mai bine-mi iau lumea-n cap! O fi combinatul ăsta și mic, și mai puțin important, cum vreți să-i spuneți, dar aici lumea muncește, nu se joacă! Asta e valabil și pentru tine! se oțărî el, la directorul uzinei de asamblare. M-am săturat de scuzele și de mofturile tale!

Delegatul serviciului organizatoric se uită în treacă la Berry și la Tib, cântărindu-i parcă din priviri, apoi îl întrerupse pe adjunct, vorbind încet, dar autoritar:

— Lasă-l pe director! E vorba despre ei doi. Cine le-a stabilit vinovăția? S-a instituit o anchetă?

— Ce anchetă? Mai are cineva timp de formalități? izbucni tehnicul și mai vehement. E vina lor, am reclamații de la beneficiari. Toate computerele livrate până acum și la care au lucrat ei sunt cu defecțiuni. Să spună și el! întinse adjunctul mâna acuzator spre șeful uzinei.

— Hm... Da... recunosc directorul. Mă mir și eu cum de s-a întâmplat. Știți, sunt niște calculatoare simple, de serie. Cele mai multe s-au repartizat unor restaurante, pentru operații contabile. Montajul e un joc de copil, câteva casete...

— Da, un joc! se ambală adjunctul de unul singur. Dacă așa le-ai explicat și lor, pesemne că tocmai asta au înțeles că trebuie să facă!

— Totuși, zise delegatul de la organizatoric, dacă atâția ani au lucrat într-o brigadă științifică de cercetări speciale, e foarte greu de presupus...

— Stai, se sperie directorul, doar nu bănuiești c-au urmărit să ne saboteze!

— Termină cu prostiile, se enervă deodată celălalt, ca și cum liniștea lui n-ar fi fost decât stăpânire de sine. Aveți măcar bunul simț să-i ascultați și pe ei! Altfel de ce i-ați mai chemat aici, în consiliu? Haideți, cum vă cheamă, Tiberiu Donar și Berry Smith, apărați-vă și voi într-un fel! Ați fost instruiți înainte de începerea lucrului?

— Da... făcu Crispatul, reținut. Sub calmul și politețea lui începuse să se-adune o mânie surdă, departe de a izbucni imediat.

— Operațiile de asamblare vi s-au părut complicate? Le-ați înregistrat în dispozitivul de memorizare at tabloului de comandă?

— Nu... Nu le-am înregistrat. Trebuia doar să supraveghem mașinile de pe bancurile de montaj. Mașini simple, aproape rudimentare.

— Poftim! luă foc adjunctul, dar cel de la organizatoric îi făcu un semn imperios, care-l reduse la tăcere.

— Și? Smith, cum crezi că a apărut defecțiunea? A fost ceva în neregulă la montaj? Ai găsit ceva... mă rog, suspect? Anormal?

— Nimic. Parcă se vorbiseră ca în toate împrejurările grele Gălbează să-și asume rolul de purtător de cuvânt al amândurora; sau el se grăbea s-o facă pentru a-i dovedi celuilalt că nici pentru așa ceva nu e bun? Mașinile au

mers bine. E drept, nu le-am verificat programarea.

— Asta-i acum! se indignă directorul, alarmist. Adică ce vrei să spui, că noi le-am greșit programele?

— Am înțeles că aceste calculatoare abia atunci au intrat în producție, se lucra prima serie. Știm cu toții că prototipul e una, iar produsul de fabrică altceva, când intervin mijloacele de asamblare mecanice și benzile de montaj. O greșeală cât de mică, sau codificările automatelor...

— Să ne înțelegem, ne ții un curs pe tema organizării fluxului tehnologic? întrebă mieros adjunctul. Nu uita că în halele 7 și 9, unde se lucrează cu aceleași mașini, asamblarea a decurs normal.

— Dar eu n-am acuzat pe nimeni, se apără Berry cu obișnuita lui blândețe. Să încercăm să descoperim cauzele defectiunilor și...

— Incompetență! i-o reteză fără drept de apel adjunctul. Nu ne-am interesat pentru ce-ați fost suspendați din brigadă, deși firesc era să cer niște relații, însă gafele voastre de acum îmi explică multe. Propun să ne dispensăm de serviciile pe care le aduceți combinatului, și cu asta am terminat. Bineînțeles, cu întocmirea caracterizărilor de rigoare. Supunem la vot?

— Eu sunt de acord, declară directorul, mulțumit că scăpase numai cu atâta. Și cred că nimeni n-are nimic împotrivă, nu-i așa? se prefăcu el că-i mai consultă și pe cei din consiliu,

— Unde vor lucra de acum încolo? încercă delegatul serviciului organizatoric să-i ajute măcar de circumstanță. E cazul să le propunem un schimb în altă parte.

— Nu mă pun chezaș pentru ei! se împotrivi adjunctul. Dacă ții neapărat să-ți bați cuie în talpă, poftim, asumă-

ți tu răspunderea. Și la boroboața lor următoare să te văd pe unde scoți cămașa.

Delegatul își plecă fruntea resemnat. Nici el n-avea încredere să gireze.

18.

Peste Ferma oamenilor de piatră noaptea coborâse de mult, ascunzând privirii zidurile roase de bătrânețe și copacii, trei sferturi uscați, ai plantației de lângă casă. Kobo își primise invitații afară, pe terasa printre ale cărei dale crăpate iarba aspră, foșnitoare a deșertului creștea în voie. Ședeau toți pe fotolii vechi și șubrede, în fața unei gustări încropite ca vai de lume. Și abia se distingeau la față în lumina difuză a unui bec așezat departe, într-un luminiș către care se deschidea terasa. De jur împrejurul luminișului străjuia un cerc de statui măcinate de ploi, de vânt și de canicula din deșert, până fuseseră reduse la un șir de mogâldețe uniforme, cenușii și inexpressive, purtând semnificații imposibil de descifrat. Probabil că de la ele se trăgea numele ranch-ului, numai că doctorul nu se osteni să le explice oaspeților despre ce statui este vorba. În amintire îi revenea treptat o scenă petrecută de mult aici, pe vremea când el, Dav și All abia începeau să îmbătrânească iar Glyd nu era decât un copilandru, de nici 20 de ani. Se adunaseră toți la un sfat, All fiind cu iubita sa regăsită, Io; Dav venise cu soția, Glyd tocmai se cunoscuse cu Indra – și astfel toți trei erau și nu erau singuri în ora aceea gravă și de taină. Vorbeau însă despre lucruri nelămurite lui Kobo, care, din cauza asta, deodată se simțise cumplit de străin printre ei, izolat în neînțelegere și-n neputința de participare. Discuția se alcătuia cu greu pentru el, din frânturi de cuvinte codificate parcă –

problema în sine era nespus de importantă, fusese o răscruce de drum în viața tuturor – și, în timp ce prietenii cu femeile lor păreau că evocă înfățișarea unui tărâm fabulos, spre care călătoriseră de curând, el, Kobo, părăsit la plecare pe țărmul mării, zadarnic încerca să recompună imaginar, din aluzii, conturul țării de vis.

Acum, Tiberiu Donar a apărut cu o fată, Eileen; Smith a venit și el cu Astrid, soția sa; iar așezată lângă Glyd, Yaralde seamănă a fi Indra; dar nici prietenia nu i-a strâns pe toți în același grup, nici năzuințele spre un țel comun, nici dragostea unor femei. Și Kobo, în izolarea și neputința lui, nu se mai frământă că n-a priceput ce vor ceilalți, ci dimpotrivă, pentru că aceștia nu-l pot înțelege; pe lângă dâșii, dorința lui de-a mai realiza ceva e doar cât mocnirea unui tăciune – alături însă cu îndoielile, cu nereceptivitatea, cu inerția lor, tăciunile acela singur pare o vâlvătaie. Ori poate darul de a arde mistuitor pentru un fapt, pentru o idee nu-i e hărăzit fiecui, cum bine spunea însuși All în atâtea prilejuri. Dovadă Glyd, care-și uită vechile crezuri ca și cum n-au fost; și, ca un fier mort, degeaba îl răsucești în jeratic, niciodată n-o să se oțelească. O, dacă barem Dav ar mai fi trăit, să le arate de unde se încep bătăliile, el, cu gustul și-al victoriei, și-al înfrângerii!

Eileen, de-o parte, îi vorbea în șoaptă lui Tib, cu o grimasă de nemulțumire ce n-o mai părăsea de când plecase de acasă. El, enervat, încerca s-o convingă că n-are dreptate. În colțul opus al terasei, cu un aer de răbdare ușor plictisită, Berry se întreținea cu Astrid. Prietenos, încrezători unul în celălalt, ajunși la echilibrul ce apare de obicei în căsniciile reușite. Yaralde și Glyd, înțepeniți în scaune, dădeau impresia că se gândesc la convorbirea întreruptă, fie și numai după expresia de

rezervă ostilă care le încremenise pe chipuri.

— S-ar părea că n-ați avut nicio vină! dădu glas Kobo unui alt gând; oaspeții însă nu-l auziră și atunci repetă mai tare: ziceți că n-ați fost vinovați de accidente, nici tu cu șoseaua, nici ei cu montarea greșită a mașinilor.

— Cred că eu nu, răspunse Glyd. Oricum, prăbușirea șoselei n-a făcut victime și...

— Destul că ați ratat audiența la Comandamentul suprem, făcu bătrânul obosit. Nimeni n-o să mai stea de vorbă cu noi. După aiurelile voastre de la slujbă v-ați compromis iremediabil. Mai ales tu, anchetat chiar de inspectorii Comandamentului.

— Îți închipui că altminteri ne acorda cineva audiența? zise Glyd, încă stăpânindu-se.

— Nu-ți pasă ce-mi închipui eu! îl repezi bătrânul, mereu fără să ridice tonul. Ai vizionat banda cu amintirile de la „Pho Chu”?

— La ce-mi folosește?

— Nici n-ai prelucrat cu Yaralde însemnările...

—... despre Hidră? Îți dai seama că nu mai e cazul.

— De mâine să-ți începi treaba, auzi?

Eileen profită de tăcere să-l roage iar pe Tib să plece acasă. Noul eșec al lui și-al lui Berry o afectase surprinzător de mult, și după o logică a ei, cu temeieri și premise neexplicate, vedea în alianța omului iubit cu bătrânul și Glyd cauza tuturor nenorocirilor. Se împotrivise să vină în seara asta la fermă, până a convins-o tentația să-i cunoască pe prietenii lui Tib, poate să-și verifice intuițiile. Iar apoi, văzându-i, a avut certitudini – ce fapte concrete au obligat-o să creadă că-i așa? – și de-atunci încerca mereu, cu insistență, să-l convingă pe Tib că de la ei i se trag toate relele; l-a rugat să-i lase, să-i ia pe Gâlbează, pe Astrid și să plece cât mai

curând.

— Au să-ți mai propună cine știe ce nebunie! zise ea încet și Crispatul o găsi îngrijorată într-un fel parcă dușmănos, lipsită de resemnarea din ajunul plecărilor lui în misiuni.

— Trebuie... trebuie să rămânem până la capăt... se îndârji el din nou; apoi tăcu, nu asta voise să spună.

După ce-au fost dați afară din combinat, pe când Berry rămânea aproape indiferent, supusul Tib începuse, în sfârșit, să se revolte; mânia și înrâncenarea îl cucureau treptat, ca o boală ce nu se grăbește și nu iartă, progresând cu fiecare ceas și inoculându-i o răzvrătire lucidă. Nu era conștient pentru ce și împotriva cui se revoltă. El însuși se întreba cu uimire de unde apăruse această boală și de ce nu luptă împotriva ei, fiindcă nu-i aducea nicio satisfacție. Auzise spunându-se că răzbunarea e o plăcere a zeilor; dar se gândea, și nu fără teamă, ce-l va împinge să facă revolta ajunsă la apogeu. Să se răzbune? Nu, altceva. Blazarea nemărturisită, oboseala lui de viață sufereau acum o curioasă metamorfoză, dominate de furia mereu mai autoritară, întorcându-se în opusul lor, în dorință de acțiune și o energie neașteptată. Ca și cum după vindecarea unei infirmități – în timpul căreia, neputincios, fusese obligat să suporte umilințe nenumărate, compătimirea formală a oamenilor sănătoși din jur – astăzi se vedea și el întreg, cel puțin egal în drepturi cu ceilalți și trebuia, cu orice preț trebuia să răscumpere vremea pierdută. Asta ar fi vrut să-i răspundă lui Eileen, care, mai depărtată de el ca oricând, îi simțea transformarea fără să și-o lămurească, fiindcă nu-i știa cauzele, fiindcă socotise infirmitatea lui Tib drept condiție esențială și-și clădise pe ea tot castelul complicat și fragil al iubirii. În același

timp, Donar își zicea că iată, a descoperit din ce cauză lumea e în așa măsură altfel decât o crezuse. De ce Gâlbează, sub aparență, pentru Tib, de neajutorat ascunde o atât de surprinzătoare personalitate și tăria să se ia de piept cu oricine. De ce cumintea Dina a ajuns cine este, de ce Nino, licheaua fără căpătâi din tinerețe e ros acum de ambițiile realizării. Și, evident, cum Eileen se arată cu totul alta decât iubita din serile de dragoste și din momentele de bunrămas. A fost nevoie de mai multe lovituri sub centură – doza de neîncredere manifestată de Senuofo, destituirea din brigadă, excluderea din uzina de computere inferioare, ca să se trezească și Tib, să admită că lupta înseamnă și viclenie, și asprime, și nedreptăți. Pentru că celelalte lovituri, cele etichetate de el corecte – suferințele din școală, chiar manevrele lui Ortiz, conforme vechiului său caracter – le încasase fără să crâcnească, le merita, rezultau dintr-o serie de acțiuni personale, greșeli, și-a plătit cu vârf și îndesat. Va face tot ce-i posibil să le evite pe viitor, dar asta nu înseamnă schimbarea manierei de luptă, nu l-a făcut să se gândească mai degrabă la atac decât la apărare. Acum simțea nevoia să lovească, rece și calculat, în primul adversar întâlnit și-și dădea seama că nu va avea altă satisfacție decât că a învățat regulile jocului; în numele cărui crez se va bate îl preocupa în această clipă cel mai puțin și la fel cine-o să-i fie potrivnicul.

Kobo, într-un colț întunecos, năpădit de ierburi, părea că doarme, cu fața spre cercul de statui. Băuse încă de la amiază, în așteptarea invitațiilor, împrăștiind sticlele goale pe lângă scaunul putrezit de ploi și ars de soare. Începuse să bea mai mult după moartea soției, de când, părăsit de toți, trăia la fermă, – în casa de nimeni îngrijită, ce se dărârna bucată cu bucată, – el știa cum și

din ce și suportând cu un fel de inconștiență vicisitudinile penibile ale bătrâneții și izolării.

— Am să vă fac o propunere, mormăi. Nu lui Glyd. El nu mai e în stare s-aleagă. Vouă amândurora.

— Ce propunere? se întoarse Berry.

— Asta înseamnă, cel puțin, că pe mine nu mă mai amesteci? ripostă Glyd, însă tot nesigur, cumva el însuși agasat de o asemenea împotrivire peste limite.

— Deoarece toți ați fost compromiși și-ați spus singuri că nimeni, chiar să vrea, nu vă mai poate aproba accesul la Hidră... ar fi încă un mijloc să ajungem totuși.

— Nu colaborarea cu Nino! se amestecă hotărât Donar.

— Știu, lasă-mă! exclamă nerăbdător doctorul. Mi-ați vorbit de el, am priceput... Ce vrei? Să strigăm în cor să se facă dreptate? Cine?... Noi, păguboșii, care-n loc de putere și bani n-avem decât visurile? Era pornit rău bătrânul, părăsindu-și scaunul, măsurându-i pe toți cu ochi strălucitori, încărcăți de obidă, dragoste, teamă, adunate la un loc, și dureroasa lui neputință de a-i ajuta într-un fel... Ortizii au crescut hiene, crocodili și mistreți, le-au dat drumul în lume să ne muște, să ne infesteze grădinile... ce mă priviți așa? Știu, credeți că bâiguie acum alcoolul... Nu-mi cer iertare, nu mi-e rușine. Toate vorbele astea le port ca pe-o otravă, de o viață sau poate cu mult dinainte, de când omul e om și nu e. Uite! Arată cu mâna în direcția mogâldețelor de piatră, odinioară statui, ori poate nici atât, o zvârcolire a spiritului ce s-a cerut imperios concretizată în ceva și nu rămăsese nimic, pietroaie linse de vreme, cu tării măcinate sub mușchi verde și mucegai. Le-am închis acolo, în piatră, laolaltă cu gândurile... cu speranța într-o lume mai dreaptă... Acum nu e decât nisip, târât de ape. Răul stă încă ascuns, renaște în noi sau aiurea...

Tăcu, încercând să-și revină. Făcu timid câțiva pași, ferindu-și privirile, apoi, neliniștit, se așază din nou pe scaun.

— Cum crezi... ce cale... ar fi vrut Tib să-și ducă la bun sfârșit un gând și nu reuși, pentru că vorbele bătrânului despre lumea cea dreaptă îl mișcaseră, i-au adus aminte de pământul pe care se născuse și pe care-l dorea năprasnic de-o vreme încoace – se vrea acasă, printre ai săi.

— Ce să vă zic? All a ținut cu tot dinadinsul să fie redeschisă școala de zbor. Poate că ăsta-i mesajul lui, transmis nouă prin Hidră. Și eu țin să ducem afacerea la bun sfârșit. Socotiți-o doar o ambiție, deși nu e. Luptă mulți împotriva ei, dușmani mai vechi și mai noi, interesați într-un fel sau altul să mențină starea de lucruri actuală.

— Atunci, la ce bun?... ridică din umeri Eileen.

— Așa-i! confirmă doctorul, întorcându-se către fată. Reluarea cercetărilor cosmice n-o să îndrepte mai nimic din alcătuirea lumii de-aici. Ar fi numai un semn al trecerii noastre prin viața, bună sau rea, care ne-a fost hărăzită. Și mulțumirea că pe măsura puterilor am adăugat și noi o treaptă cunoașterii... Vi se pare prea mult spus?

— Prea frumos, răspunse Donar.

— Va trebui, continuă bătrânul cu ochii închiși, va trebui să luăm cu asalt adăpostul Hidrei...

— Cum? strigă Eileen, uitând de rezerva ce și-o impusese.

— E bună! se puse pe râs Glyd. Bravo, nu-mi pare rău c-am venit s-o aud și pe-asta!

— O idee bună! Tib sări în picioare, surescitat, își desprinse cu o smucitură brațul din strânsoarea lui

Eileen, făcu un pas către balustrada dinspre grădină și răsuflă adânc. Își găsisese adversarul pe măsură – Ortiz. O idee admirabilă, Kobo!

Doctorul tresări și-și deschise ochii la Donar, nedumerit de sprijinul tocmai al lui și atât de manifest exprimat. Un grăunte de încredere încolți în el și un început de bucurie, venită ca din senin.

— E periculos! zise el cu îndoială încă. Poate aduce deportarea pe Pluton, pentru mulți ani.

— Mă crezi copil? răspunse Tib la persoana întâia, marcând voit diferențierea de ceilalți.

— Ortiz își păzește bine comoara! continuă Kobo să-l pună la încercare.

— Îl cunosc bine pe Vopsitură, ripostă Donar, însuflețindu-se. Și noi suntem cinci, el e singur. Familia din umbră nu contează.

— Care cinci? interveni iarăși Eileen, dar socoteala era corectă, cuvintele nu se aruncau la întâmplare.

— Mă lași, Astrid? atinse Smith umărul soției.

— Am încredere în tine! șopti femeia, cu mândria că ei doi se împacă, nu ca Eileen și Tib.

— Berry, mergi? întrebă Kobo. Tu ai copii.

— Să-mi trăiască! Și merg.

— Dacă nu reușim...

— Fleacuri! Ne-ntoarcem cândva de pe Pluton și-o luăm de la capăt.

Fu rândul surprizei pentru Glyd. Recunoștea și tonul și vorbele lui All, nepăsarea sa reală față de greutate și primejdii: „Fleacuri!” – o, cât de bine îl imitase!

— Nu înțeleg! se strădui Eileen să-i oprească. Până la urmă tot au să vă prindă!

— De bună seamă! o asigură Berry. Numai că noi vom apuca să intrăm în contact cu Hidra. Ceea ce lui Nino

nu-i poate reuși niciodată, fiindcă mașina nu i se supune decât lui Glyd. Și vor fi obligați să ne dea experiența pe mână, fără amestecul secăturii de Ortiz.

— Bine, dar Glyd poate și singur demonstra autorităților că fără el Hidra nu face doi bani. Și pe voi vă poate cere oficial drept colaboratori, insistă Eileen cu hotărâre.

— Nu, i-o întoarce Gălbează imperturbabil. Nu pricepi că nici acum și nici altă dată noi nu mai avem acces la autorități, deci nici la Hidră? În clipa de față suntem, pentru ei, niște descalificați!

— Glyd, de mâine să-ți începi treaba! repetă doctorul, cu intenția să pună punct acestei dispute fără ieșire. Banda cu amintirile băieților și, evident, însemnările Yaraldei.

— Ascultă, îl interpelă Eileen pe Glyd, nu te cunosc, dar te-am văzut un om cu judecată, poate singurul de aici. Dacă totul depinde de tine, ai și puterea să-i oprești. Ești conștient că altfel se sfârșește rău?

Yaralde și-l aminti pe Glyd venind acasă, în seara primei lor întâlniri și cum ea dorise s-o alunge înainte de a o asculta, să nu cadă, și el, în cursa întinsă de All. Dar capcana s-a dovedit mai puternică, degeaba ea, Yaralde, a fost alungată. El nu s-a mai putut împotrivi, sau degeaba s-a împotrivit. Acum e prins în laț și orice rezistență-i inutilă.

— Altfel nu se poate! se trezi vorbind tare.

— De ce spui asta? sări arțăgoasă Eileen. Tu bănuiești ce-i așteaptă? Cu ce drept le dai sfaturi...?

— Și eu sunt printre ei, o întrerupse Yaralde, ridicând din umeri. Chiar Tib al tău m-a numit. Patru bărbați și cu mine, tocmai cinci.

— Vezi, draga mea? făcu Donar, cu un triumf care nu

ascundea nici urmă de orgoliu.

— Cum, Astrid, și tu?... Îl lași să meargă?

— Ei, ce vrei! răspunse cu modestie consoarta lui Berry. Eu îl înțeleg pe Berry altfel decât voi. Nici nu știți de ce e în stare...

Doctorul se întinse în scaun oftând, își rezemă capul de spătar și barba sură i se ridică dinainte ca un ghemotoc de hârtie. Senzația de izolare îl părăsise; ar fi vrut să se bucure, dar nu mai reușea, că băieții îl înțeleg și-l urmează, până și nesocotitul de Glyd. Era peste măsură de obosit. Ca de departe auzi un „lasă-mă!” și plânsul încet al lui Eileen. Răcoarea nopții îl învăluia ca un abur lipicios, înviorându-l. „Vine toamna!” se gândi, închipuindu-și ce urâtă și tristă va fi lunga iarnă în savana desfundată de ploi și în casa pustie și friguroasă, căreia nimeni, nici un oaspete n-avea să-i calce pragul.

În marginea opusă a terasei, Glyd privea încă surprins către Berry, și în urechi îi răsună mereu vorba acestuia, spusă cu glasul lui All: „Fleacuri!” Prevăzuse totul – opoziția la planul propus de Kobo, apoi supunerea necondiționată – ca pe orice lecție spusă prea des ca să n-o înveți până la urmă pe dinafară, totul cu excepția replicii lui Gălbează, lunganul ăsta slab și urât. Își chemă în minte figura uscățivă a aceluia ce fusese All. Totuși nu semănau, magistrul avea un aer distins. Linia fină a nasului, fruntea boltită, colțul buzelor ridicat într-un veșnic surâs ironic trădau intelectualul de rasă, pe când Smith... Dar poate că ochii... Mai știi, privirea asta întrebătoare și concentrată...

19.

Toată după-amiaza bătrânul Pliss nu se mișcase din fotoliu. Capul, lăsat pe spate, îi cădea mereu pe umărul

drept. Se încăpățâna de fiecare dată să-l ridice, pentru a se convinge parcă dacă fereastra e larg deschisă – un petic de cer decupat triunghiular, ultramarin și care la început fusese albastru pastel. În birou plutea un aer moale, blând, prin care înotau leneșe zgomotele vieții de afară. El nu mai încerca să le gonească, piereau singure, temătoare parcă să nu-l atingă. Departe, în cuprinsul aceluși inefabil albastru-marin, pluti ca o părere un pescăruș alb. „Alarma, undeva sună alarma!” Nu-și duse gândul până la capăt. Se însera. Alchimia cosmică gonea lumina de pe întinderile unui incendiu stins. Jilavi, aburii nopții se târau pe noul cer. Un nor pufos apăruse cenușiu dintre umbre, chinuindu-se să stingă tăciunii ce-i ducea cu el...

Bătrânul sări în picioare. Se grăbi să ajungă lângă fereastră. Ezită să declanșeze mecanismul de închidere. „Crepuscul, un crepuscul de care mă agăț... Ei și? Au mai fost...” Se chinui să priceapă. Noaptea zăvora în beznă imagini și culori. Descoperi că stelele nu strălucesc pe cer decât pentru a ne alunga teama de întunericul altei nopți care vine.

Trecu la birou și aprinse lampa. Comandă un pahar cu apă. Avea buzele uscate ca după o febră mistuitoare.

Când Torman intră în cameră așa-l găsi, cu paharul la gură. Se înclină tăcut, puțin nedumerit. Dorise să-și anunțe venirea, însă gazda nu-i răspunsese la apeluri...

— Ia loc, ce mai aștepti? îi porunci bătrânul, așezând paharul pe un colț, în stânga lui. Ceva noutăți?

Se aplecă înainte, deasupra biroului, fixându-l cu priviri obosite pe bărbatul din fotoliu. Mâna albă, cu degete lungi, altădată viguroase zăcea acum pe suprafața lucie. Din când în când câte-un deget subțire tremura, ridicându-se încetișor în aer, apoi recădea lângă celelalte.

— Toate acțiunile au decurs normal, vorbi sigur pe el Torman. Nicio greșeală, nicio urmă. Se mișcă puțin într-o parte. Lumina lămpii de pe birou îi cădea drept pe față. Am reușit să aflu de la Craig... Știi, unul dintre secretarii Comandamentului suprem al brigăzilor...

— Eu să nu-l știu? făcu bătrânul nerăbdător. Ce ți-a spus?

— Pentru azi, la nouă, ora locală, comandantul Chinook și-a întrunit consilierii în ședință secretă. Un singur punct în program: analiza cercetărilor asupra Hidrei lui All. Se pare că Senuofo va susține un raport detaliat...

Pliss se învioră o clipă, sau așa i se păru lui Torman, care-i urmărea cu atenție reacțiile.

— N-ai făcut rost de o copie a raportului? întrebă el.

— Nu! răspunse hotărât Torman. Senuofo nu l-a predat pentru studiu prealabil.

— Mda... Lucrurile se încurcă... Se încurcă rău...

— Ți-e teamă?

— Puțin... Am obosit, Torman. Ție pot să ți-o spun. Lucrăm de o viață împreună. Mi-ai fost întotdeauna un prieten fidel. Singurul.

— Nu-i nevoie, încercă Torman să-l oprească pe Pliss. Ne știm, ne cunoaștem, bătrâne. Ce te neliniștește?

Pliss se lăsă pe spate, în fotoliu. Clipea rar. Pungile de sub ochi i se măriseră.

— Am îndoieli. Am greșit undeva. Unde?

— Nicăieri. Torman fixă îndelung mâna tremurătoare de pe birou. În privința sabotajelor la șoseaua lui Glyd și la computerele asamblate de Tib și de Berry, nu-ți face griji! Sunt convins că oficialitățile nu au nicio dovadă împotriva noastră, chiar dacă ar bănuî ceva, deși nici asta nu cred. Dacă am greșit totuși...

— La naiba! Fără reticențe! îl îndemnă celălalt.

— S-ar putea să fi greșit în alt sens, că nu i-am discreditat îndeajuns. Am impresia că oamenii noștri, Glyd și ai lui se bucură încă din partea autorităților de multă încredere. Asta e! Aproape paradoxal, nu-i așa?

— Și de unde impresia asta?

— Craig mi-a spus că la ora 13, deci după ședință, Senuofo l-a chemat pe Glyd la sediul Comandamentului. Să juri că ar avea intenția de a-i comunica rezultatul discuțiilor. Dacă-i așa, abilă manevră!

— Mi-e imposibil să te urmăresc.

— Dar e simplu! Comandamentul suprem știe că Hidra ascunde o taină. Deci foarte bine poate fi avizat și în ce constă această taină, adică să fie în cunoștință de cauză asupra programului suplimentar al Hidrei și asupra rosturilor ei viitoare. Încrederea de care par a se bucura Glyd, Yaralde și Kobo, și pe lângă dâșii Berry și Tib, împotriva unor aparențe nefavorabile, mă obligă să cred că cei din Comandament știu, de asemenea, că acești oameni sunt singurii care pot rezolva taina mașinii.

— Glyd, Yaralde și Kobo!... De unde să fi aflat membrii Comandamentului?

— Greu de presupus. Jocul oficialităților ne vizează însă pe noi.

— Crezi?

— Un semnal de alarmă.

— Continuă!

— Deschis, bătrâne?

— Să lăsăm fandoseala.

— Bine. Uite care este raționamentul meu, pornind de la ultimele evenimente: că Senuofo a propus destituirea din Brigada Delta a celor doi prieteni și specialiști, iar comandantul Chinook a acceptat s-o semneze, în

speranța, că noi vom găsi o formulă prin care să-i obligăm, pe ei și toată echipa, să înceapă cercetările la Hidră. Nu e un plan ingenios? Noi luăm inițiativa, și... ne trădăm! Cel puțin ne trădăm în privința sabotajelor, adică demascăm, prin recrutarea echipei lui Glyd, existența unor relații prealabile între ea și noi. Rămâne de văzut în ce măsură oficialitățile ar putea găsi probe materiale împotriva noastră.

— Raționamentul e bine construit, însă pornește de la o premisă falsă. Dacă echipa lui Glyd se bucură de încredere, așa cum spui, ba mai mult, dacă Chinook știe că ei sunt singurii specialiști care pot dezlega taina computerului, atunci lucrul cel mai firesc ar fi să-i recruteze chiar el, oficial și înaintea noastră. Să-l destituie, de pildă, pe Nino pentru incapacitate și să-l numească, în locul lui, pe Donar, să zicem, căruia să-i dea ca sarcină expresă rezolvarea problemei.

Torman zâmbi cu amărăciune:

— Bătrâne! Încerci, într-adevăr, să te mistifici?

— Cum? îl întrerupse Pliss, alarmat, năpădit brusc de vechea neliniște.

— Orice om cu scaun la cap ar proceda cum spui tu, dacă n-ar dori decât să dezlege secretul mașinii. Dar imaginează-ți că Chinook, îndemnat poate de chiar superiorii lui din Consiliul guvernamental, urmărește două lovituri dintr-o dată: una – cea cu Hidra, a doua – desființarea organizației Ortiz. Ar fi un joc subtil, pe măsura adversarilor noștri, care de mult urmăresc să ne scoată din luptă. Ce zici?

Pliss inspiră adânc. Închise ochii.

— Abandon? șopti, epuizat de această dezvăluire brutală a unui gând pe care îl tănuise și față de el însuși.

— Nu, continuă impasibil Torman. Bătrânul se uită la el neîncrezător. Trebuie să acceptăm situația, să rămânem lucizi până la capăt. Luciditatea extremă ți-a fost un principiu.

— Ai vreun plan? întrebă aspru bătrânul.

— Să ne continuăm acțiunea, cu orice risc. Dacă reușim să aflăm...

— Absolut de acord! Când Glyd și ceilalți vor descifra porcăria pentru care ne chinuim atâta, vom face cu autoritățile un târg. Le predăm computerul în schimbul unor anumite avantaje.

— Întocmai! replică Torman calm.

— Am sperat că ei nu știu nimic despre adevărata misiune a mașinii. Dacă nu-i așa, și discuția lui Senuofo cu Glyd ne-o dovedește, ei bine, să ne străduim să le-o luăm înainte și pe urmă să cădem cu dâșii la învoială. Sunt mai puternici decât noi? Nu-i nimic. Totul e să știm cum le propunem schimbul.

Torman se ridică în picioare.

— Bătrâne...

— Să nu mă crezi un laș. Acum văd limpede. Știam că pot pierde. De aceea vei distruge toate dosarele compromițătoare. În special pe cele ale familiei. Pe băieții din grupa ta îi scoți la pensie.

— Am înțeles.

— Iei măsuri ca Dina să fie la adăpost. Îmi vei ierta această slăbiciune?

— Din toată inima.

— Pentru tine...

— Nu te mai gândi la viața mea. N-am pe nimeni. Mi-e mai ușor.

— Eu mă voi ocupa personal de Nino. E capabil să se răzbune... Tu urmărește-o pe Dina. Adică nu!... Fă-te că

nu observi nimic... nimic. Ne va trăda lui Tib, singurul bărbat pe care nu l-a uitat niciodată... las-o să-și închipuie că așa îl distruge pe Nino.

O lacrimă se chinui să treacă peste pleoapa roșie, alunecă în punga de sub ochi și continuă să se rostogolească din rid în rid până în colțul gurii cu buze subțiri. Torman își întoarse privirile.

*

— Ia loc, îl invită inspectorul cu un gest prevenitor și Glyd se așează pe marginea fotoliului. Cred că bănuiești de ce te-am chemat. Eu sunt Senuofo.

— Cel care... Chm!

Se aflau într-un birou imens, cu storurile ferestrelor coborâte, cufundat în liniște și răcoare, la al o sută zecelea etaj al unui bloc, în orașul de reședință al Comandamentului suprem al brigăzilor științifice de cercetări speciale. Afară, soarele torid al ecuatorului arunca valuri de căldură sufocantă, împotriva căreia instalațiile de microclimă luptau din greu.

— Funcția mea e de comandant într-o brigadă de cercetări, Brigada Ro. M-au ales să cercetez cauzele prăbușirii șoselei. Mai precis să verific toate computerele combinei la care lucrai. Dacă se va putea, și exactitatea deciziilor pe care le-ai luat.

— Da... Mi se pare că...

— Te interesează rezultatul anchetei. Încă n-am ajuns la concluzii. Te-am deranjat să stăm puțin de vorbă. Mă interesează părerea ta ca specialist, pe fapt, ce-a fost acolo?

— Tocmai asta... M-ai luat pe nepregătite.

Senuofo zâmbi. Era mult mai tânăr decât Glyd, înalt, cu ochi albaștri. Barba scurtă, blondă, umerii largi, fața puternic bronzată, respirând sănătate – o înfățișare ca în

reclamele turistice, ar fi fost firesc să stârnească neîncredere, să aibă în atitudine note false, dar privirea deschisă și blândă, gesturile domoale, nu lipsite însă de temperament și râsul sincer, semn al unei subtile și nuanțate vieți interioare, îl cuceriră pe Glyd. Își dădu seama pentru ce Tib, când fusese alungat din brigadă, era mai degrabă nedumerit decât revoltat că Senuofo a cerut această sancțiune, alături de Nino și de ceilalți membri ai comisiei.

— De mulți ani lucrezi pe combină?

— De patru. Aproape patru...

— Și cum, nu s-a găsit altceva pentru tine? întrebă inspectorul fără stânjeneală, cu aerul unui puști care se interesează de mersul unei mașini complicate. Doar tu ai funcționat la școala de zbor. Asistentul marelui All!... Sau mă-nșel?

— Ba nu, răspunse Glyd și coborî ochii. Vrei cu tot dinadinsul să mă pui în încurcătură?

— Ți-am fost student, la Institutul din Rio Grande.

— Ce spui? tresări Glyd. Nu-mi amintesc.

— E mult de atunci. Băieții se băteau să vină la cursurile tale, deși îți mersese vestea că ești grozav de exigent. Un examen trecut la tine valora cât o lucrare de sfârșit de an. Și pe mine m-ai trântit de două ori. Știam sigur că ți-am răspuns corect, dar pe urmă, când am refăcut singur discuția noastră, după chiar rugămintea ta... Avuseseseși dreptate, nu era de ajuns exactitatea. Ar mai fi trebuit și altceva și tu asta cereai – un simț anume, extrasenzorial dacă vrei, un al șaselea simț al ciberneticianului. Ți-am studiat din nou cursul, am citit și alte cărți de-ale tale. O excelentă ediție comentată a cărții lui All, „Bazele gândirii cibernetice”. Mi-am imaginat că am găsit cheia, dar nu, mă pripisem. Abia la

a treia noastră discuție... Ia spune, într-adevăr, tu ai fost crescut de automate, cum se zvonise la institut?

— Ce importanță are?

Glyd se uita în altă parte. Binecuvânta întunericul din odaie, sperând că astfel Senuofo nu va observa cum a roșit. Pentru ce, de fapt, să-i fi fost rușine? Doar pentru că un student al lui, de care cu niciun chip nu-și mai amintește, a ajuns acum să-i analizeze calitatea muncii?

— Când mi s-a spus pe cine sunt chemat să verific, parcă îi citi gândurile Senuofo, credeam că de altcineva e Vorba. Crezi că-mi depășesc atribuțiile, Glyd? Te respect prea mult ca să-mi permit...

— Încerc să-mi închipui cum te-ai simțit tu, atunci, la examene.

— E nepotrivit să-ți spun, distanța dintre noi e prea mare, însă aș vrea să mă socoti un bun, un foarte sincer prieten. Întotdeauna maestrul și ucenicii lor au fost legați de o prietenie adevărată.

— Și mă tem, continuă Glyd aproape în șoaptă, mă tem că-i rândul meu să pierd examenul...

— Te-am supărat. Nu știu să mă port. Iartă-mă!

Senuofo se ridică, pași agale către peretele transparent din spatele lui Glyd și rămase acolo, privind afară prin crăpăturile dintre stori. Tăblia măsuței culisă într-o parte și în golul astfel deschis apărură un mare platou cu băuturi și gustări, iar într-o casetă mai multe sorturi de țigări lungi și fine. De undeva, în ciuda izolației fonice răzbătura acordurile grave ale unui semnal de videofon, accentuând parcă murmurul surd al miilor de vehicule ce brăzdau aerul și se încrucișau pe străzi fără încetare.

— N-aș putea să lucrez aici! exclamă Senuofo, cu voce înăbușită. Prea multă bătaie de cap față de rezultate. E greu fără calculatoare sigure și competente, și în privința

asta lucrurile merg parcă tot mai rău.

— Nici eu nu știu cum de am ajuns așa, spuse pe neașteptate Glyd iar celălalt întoarse capul, neînțelegând dacă vorbește despre criza din cibernetică ori numai despre el însuși.

— O soluție trebuie să fie! răspunse în doi peri.

— O explicație, îl corectă Glyd. De la institut am plecat îndată după moartea lui All. Senuofo se așază pe soclul de marmură al ferestrei largi, rezemându-și spatele de sticla groasă, polarizantă. Nu vedea, dincolo de spătarul fotoliului, decât creștetul fostului profesor, ca o pată alburie, neclară, în semiobscuritate. Se întrebă cât va reuși să afle de la el despre Hidră. De ce am plecat? Eram nevoit să țin piept atacurilor întreprinse de adversari mai puternici. Să apăr principiile noastre, lipsit de ajutorul maestrului. N-ar fi nimic eșecul, dar într-o vreme am avut chiar îndoieli. Îl căută pe celălalt cu privirea, dându-și capul pe spate și ridicându-se nițel în scaun. Îi surprinse chipul îngândurat, i se păru că e plin de neliniște. Să nu te miri, continuă în poziția aceea incomodă. N-am mai crezut în All. Iar în mine cu-atât mai puțin. Adversarii mi-au prins slăbiciunea și au continuat să mă atace cu și mai multă eficiență. Am vrut atunci să fug. Și asta mi-a reușit pe o singură cale accesibilă încă: anonimatul. Restul vine de la sine și foarte ușor. Inclusiv prăbușirea unei șosele.

Cu puține ore în urmă, Senuofo participase la o lungă discuție organizată de însuși comandantul suprem. Prezentase un raport asupra încercărilor disperate, dar infructuoase ale brigăzii lui Nino Ortiz de a intra în contact cu Hidra. Pe neașteptate, în încheierea raportului comandantul Chinook i-a cerut să relateze adunării tot ce știa în legătură cu Tiberiu Donar, Berry Smith și Glyd

Thursby, cu amestecul acestora în acțiune și capacitatea lor de cercetători. Senuofo a povestit în detaliu aventurile la „Pho Chu”, despre intervenția salutară a lui Glyd, apoi despre destituirea din brigadă, defectarea computerelor inferioare și prăbușirea șoselei, fără să ascundă că Glyd i-a fost profesor la institut. „Trebuie să întărim brigada lui Nino! hotărâse la sfârșit comandantul. Mi se pare că acest Donar și prietenul lui ne-au înaintat un raport, solicitând să li se permită accesul la Hidră. Foarte bine, îi putem da curs, Era vorba și despre Glyd acolo, nu-i așa?”

Senuofo și-a amintit că exact, după citirea acestui raport Chinook a semnat destituirea din Brigada Delta a lui Berry și Tib, dar se abținu de la comentarii. Înțelegea că, probabil, comandantul suprem s-a convins de nevinovăția băieților, sau poate intervenise o indicație a forurilor superioare.

Hotărârea stârni o vie dezbatere în rândul celor prezenți. Cei mai mulți se îndoiau de eficacitatea cooptării în acțiune a lui Glyd, Tib și Berry, argumentând cu accidente survenite nu de mult în munca acestora și care dădeau într-un fel măsura capacității lor profesionale. Chinook și apoi și Senuofo încercară să motiveze defectarea computerelor și prăbușirea șoselei printr-un moment de neatenție sau de oboseală a celor trei, printr-o lipsă de interes față de activitatea depusă, ușor de explicat având în vedere starea de spirit atât a lui Berry și Tib – proaspăt alungați din brigadă – cât și a lui Glyd – silit de împrejurări să efectueze o muncă cu mult sub aptitudinile și capacitatea lui. Se aduse în discuție prietenia lui Glyd cu All, constructorul Hidrei, se emise ipoteza că Glyd cunoaște, într-o măsură sau alta, în ce constă secretul mașinii, că el poate intra în contact cu

computerul.

Abia acest ultim argument găsi adepți printre participanții la întrunire. Ei admiseră să le acorde celor trei o audiență în zilele următoare, bineînțeles dacă Chinook și Senuofo vor putea dovedi că Glyd are vreo legătură cu Hidra.

După terminarea ședinței, comandantul l-a mai reținut pe Senuofo. „Ia spune-mi, îl întrebase, tu personal ce crezi despre povestea cu șoseaua și calculatoarele?” „Mi se pare ciudat, mărturisi șeful Brigăzii Ro, ca niște specialiști de talia acestor băieți să facă, indiferent de condiții, asemenea greșeli elementare.” „Tocmai! confirmă Chinook. Există bănuiala că ar fi vorba de niște înscenări!” „Ale cui?” se miră Senuofo. „Ale unora care au interesul să-i discrediteze. Am alcătuit un grup de supraveghere, al cărui conducător vei fi tu. Urmăriți cu multă discreție tot ce se petrece în jurul Hidrei. Îmi raportezi personal rezultatele.” „Am înțeles.” „Acum caută-l de urgență pe Glyd. Trimite un rachetoplan după el și adu-l aici. Vreau să aflu, fără a-i dezvălui nimic din planurile noastre, tot ce știe el despre Hidră. Într-o discuție amicală, ca de la elev la maestru. Trebuie să-l reabilităm și să-l atragem pe Glyd de partea noastră. Împreună cu Donar și cu Smith. E limpede?”

— Și cel puțin te-au lăsat în pace adversarii? A fost eficientă retragerea în anonimat?

Glyd se lăsă înapoi, în fotoliu, frecându-și ceafa amorțită. Era stânjenit din pricina mărturisirii ce-i scăpase fără voie și pe care, își dădu seama, n-o mai formulase în fața nimănui atât de limpede și sincer, nici măcar în prima lui discuție cu Yaralde.

— Pentru mine, poate! Nu însă pentru cauza lui All. Criza ciberneticii s-a ascuțit tot mai mult. Crezi că

nimeni nu mai încearcă s-o rezolve?

Senuofo veni să se așeze din nou în fața lui. Îl privi cu neascunsă atenție; el deținea cheia rezolvării celor mai mari dificultăți tehnice ce încercau în acel moment cibernetica și o dată cu ea astronautica; oare era pe deplin conștient de asta? Și-avea să-și poată îndeplini sarcina? Ce farse mai joacă uneori și viața, gândi Senuofo. Acum 30 de ani, Glyd era un nume de primă mărime în cibernetică, iar azi uite-l, simplu tehnician pe o mașină oarecare, timorat de ideea că a greșit niște calcule simple în construcția unei șosele. Și iscodește, cu întrebări copilărești, dacă cineva din comandament a aflat de taina Hidrei lui All. Are o echipă adunată la nimereală; întâmplarea a făcut ca Tib și Berry să fie doi practicieni foarte buni, dar cam prea multe elemente în această acțiune capitală au fost lăsate în seama întâmplării.

— A încercat, pe vremuri, All, fără să izbutească. Dar nu ne-a mai dat o a doua soluție revoluționară care să poată înlocui cu succes Ecuația umană.

— Păcatul lui All a fost că alegea drumul cel mai lung și mai întortocheat către adevăr. Deși adevărul i-a apărut limpede de la început.

Senuofo tăcu, pierdut în gânduri. Poate că All l-a ales, dintre toți colaboratorii lui, tocmai pe Glyd pentru dialogul cu Hidra. Și-atunci poate că acest dialog este singurul important, restul – oamenii ceilalți, împrejurările – au rămas amănunte, la voia întâmplării. Oricum, All probabil asta a gândit și el nu-și greșea socotelile. Dar dacă Glyd ar fi murit prematur? Senuofo se înfioră. Parcă vedea Hidra, în adăpostul ei de piatră, urmărind, prin sisteme ultrasensibile, existența lui Glyd, în oricare parte a lumii ar fi voiajat – un asemenea lucru,

în epoca lor, era pe deplin realizabil – poate ferindu-l de primejdii, în cine știe ce chip și cu mijloace pe măsura creatorului ei. Iar dacă totuși moartea ar fi intervenit, desigur că Hidra, cu superba indiferență a mașinii, ar fi schimbat indicativul biologic al lui Glyd cu indicativul unui succesor, prezent și acesta în memoria ei atotcuprinzătoare. Un succesor ales de All? Depistat chiar de Hidră, prin investigații proprii? O taină și asta, o supoziție deocamdată.

— Condiția e ca cineva să încerce să caute soluția asta, reluă discuția Glyd, după lungile clipe de meditație.

— Am și vrut să te întreb! se făcu Senuofo că-și amintește. Tu ai auzit de Hidra lui All?

— Ca toată lumea... izbuti Glyd să nu-și trădeze emoția. Un calculator pus să conducă o uzină?

Juca un teatru prost și ieftin. Era exclus ca celălalt să nu știe de ultima sa escapadă, când îi salvase pe Tib și pe Berry. Ce rost avea să se mintă amândoi?

— Acum două săptămâni am cercetat, tot așa, într-o comisie, descoperirile unor ciberneticieni. Fuseseră în uzinele conduse de Hidră. Au găsit acolo urme de monștri, jumătate mașini, jumătate ființe sintetice... O poveste încurcată. Mă gândeam că, dacă acest calculator n-a avut doar un program de coordonare a producției...

— Fleacuri! dădu neglijent din mână Glyd. Seamănă a poveste romanțioasă, nu încurcată.

Era hotărât, mai mult decât oricând, să atace adăpostul Hidrei. Singura cale. Pentru Tib și Berry, pentru Yaralde, pentru credința bătrânului Kobo. Autoritățile și așa nu mai dau doi bani pe dâșii. Ce să-i ceară acum lui Senuofo? Sprijin? Puștiul i-ar râde în nas. „O, Glyd! îl plânse în sinea lui Senuofo. O singură vorbă să fi spus, și cât te-am rugat să fii sincer! Ți-ai pierdut

încrederea în toți, în tine și-n noi – cum te-aș fi putut ajuta!”

— Știu eu? Păcat, așteptam de la All o rezolvare...

„Ce să fac pentru tine, Glyd? Să-ți destăinui intențiile noastre? N-am voie. Mai presus de regrete și de prețuirea ce ți-o port e Hidra, cu importanța ei covârșitoare. Speranța reluării cercetărilor cosmice. Lumea care așteaptă. Oare ați fost, într-adevăr, victimele unor sabotaje? Nici asta nu pot să-ți spun. Și cine să vă fi vrut discreditarea? Nino Ortiz? Ca să nu-i fiți concurenți?”

— Ce m-ai întrebat despre combină? încercă Glyd să schimbe subiectul.

— Ar fi fost splendid, urmă Senuofo. Odată criza ciberneticii depășită, școala de zbor s-ar fi redeschis, poate chiar sub conducerea ta. Cosmodromul părăsit și-ar fi reluat activitatea, expedițiile cosmice spre lumi nebănuite... Ți-ar plăcea să pornești cu o navă supergrea, comandantul unui echipaj destoinic...?

— Mă ispitești? îl iscodi Glyd zâmbitor.

Își alege cu grijă o țigară, o aprinde și trase fumul adânc, până ameți. Privea la chipul de reclamă turistică a lui Senuofo și-și căuta, în ochii săi îngândurați, justificarea începutului de sinceritate de mai înainte. După ce-i va reuși asaltul la Hidră are să-l caute pe acest băiat. Nu din orgoliu. Ca să-i mulțumească pentru discuția de azi, pentru că-i dovedise că mai există oameni care-l prețuiesc și-i dăduse puțină încredere.

*

Jarcalete zbura cu viteză redusă, la foarte mare înălțime, avându-i la bord pe Yaralde, Berry, Glyd și Tib, toți echipați cu capsule de ecranare a biocâmpului, menite să-i împiedice pe curioși să le asculte discuția prin omniobserveri. Luaseră aceste măsuri de precauție

gândindu-se la Nino Ortiz și la ce-i el în stare. Vizionaseră banda cu amintirile întâmplărilor din Nanga Parbat, pe unde trecuseră Tib și Berry; au studiat apoi, până la una, numeroasele însemnări ale Yaraldei despre Hidră; după o muncă intensă, de aproape 20 de ore, își îngăduiau un moment de repaus. Erau tulburați, ca și când abia acum s-ar fi văzut pentru prima dată, și într-un fel așa și fusese – la cea dintâi discuție despre Hidră fiecare își oferise măsura capacității, începând cu Yaralde – o revelație pentru ceilalți și pentru ea însăși. Informațiile adunate le sintetizase în buletine săptămânale, după un formular-tip conceput chiar de All, cu o rubricăție adecvată. Erau peste 600 de buletine, care lui Glyd, Berry și Tib, oameni de specialitate, le dovedeau limpede autodezvoltarea vertiginoasă a mașinii; anumite modificări în funcționarea ei, surprinse de aparatura de control a fetei, marcau, la rândul-le, impetuoasa dezvoltare a complexului industrial, iar pe măsura trecerii anilor devenea tot mai evidentă complicarea proceselor din interiorul computerului, tradusă prin apariția unor reacții noi, a căror semnificație, în multe cazuri, și în ciuda ciclului de prognoze alcătuit de All, se dovedea imposibil de interpretat. Aceste reacții se înmulțeau către sfârșitul ultimei perioade. Părea că Hidra nu mai ascultă de nici un fel de program, ori și-a modificat în întregime programarea inițială, că a scăpat de sub orice control și acționează haotic, conform unor legi necunoscute, intraductibile. O avalanșă de impulsuri contradictorii se înșirau pe paginile formularelor, în curbe ciudat suprapuse, de parcă mașina ar fi căzut pradă unor forțe stihinice, în fața căroră rămânea și ea neputincioasă. Glyd îi cerea tot mai des precizări Yaraldei, la început cu

o mină sceptică, prevăzând răspunsuri incompetente dar dimpotrivă, ca și cum ar fi derulat cu îndemănare un film intact al memoriei, fata începu să dea amănunte de o acuitate și o diferențiere ce uluiau. Fiecare buletin îl lega de câte un eveniment al săptămâni respective – și cât fusese totuși de cenușie și monotună viața ei! – povestea întâmplări dezarmant de banale, iar din mijlocul lor tâșneau ca fascicule luminoase înregistrările reacțiilor mașinii: un soi de stranie simbioză părea că a legat-o de calculator și poate că așa și fusese, poate că, potrivit programului închis de All în mașină, emisia destinată special aparatelor de înregistrare se acorda cu biocâmpul Yaraldei, trebuia să se filtreze și prin trăirile ei și să-i rămână adânc săpată în memorie. Și astfel, neobișnuitele stări afective, porniri și dorințe nedesluite, dar căroră ea, cu timpul, le găsisse un sistem de raportare, o înștiințau că Hidra pregătește ceva nou; și conform codului rudimentar pe care și-l cristalizase singură, prin observații repetate, putea deseori să prevadă, după propriile sale manifestări, una sau alta din intențiile mașinii. Desigur, nu știa exact ce anume se petrece în computer; nici All, constructorul acestuia n-ar fi putut urmări miliardele de prefaceri într-o secundă ale sistemului de gândire cu care-și înzestrase mașina, și nici semnificațiile lor imediate; importantă era înregistrarea evoluției mașinii și însăși obligația acestei înregistrări demonstra că Hidra nu-i concepută numai pentru conducerea centrului industrial, ci mai are și-o altă menire.

Și iată că nu Tib și nu Berry (care trecuseră la un pas de moarte prin subteranele de la „Pho Chu” și căroră le fusese dat să descopere fauna monstruoasă făurită și sub ochii lor distrusă de Hidră) erau eroii întâlnirii, ci

fata asta, în aparență ștearsă și neînsemnată, chinuită de complexe ratării, dar care scotea ca din cutie cele mai prețioase informații despre calculator. Banda cu amintiri sta mărturie a unor întâmplări dramatice, cu sensuri greu de înțeles, saturată cu acțiuni impresionante, explozii, erupții, seisme subterane, imagini ale unui apocalips cu monștri sintetici, ca și a sadicei pregătiri pentru o presupusă trepanație, totul purtând aparența unui film de aventuri, de prost gust – nicidecum a unei tulburătoare expediții științifice. Știință, evident, făcuse Yaralde, în monotonia anilor de veghe; toți se întrebaseră, auzind care i-a fost misiunea, la ce bun All a sacrificat un om punându-l de pază la Hidra când mult mai simplu ar fi rezolvat treaba lăsând mașina sub paza unor automate. Acum aveau o certitudine, mai ales, pentru perioada când aparatele deveniseră incapabile să mai urmărească reacțiile mașinii: singurul instrument de măsură, extrem de sensibil și docil, în stare să se adapteze noilor condiții și cerințe rămăsese Yaralde. Era o epocă de intense frământări ale computerului, resimțite de fată. Părea că unor acțiuni energice, hotărâte, cu scopuri precise, le urmează îndelungi ezitări, intervale confuze, apoi deciziile reveneau. Mașina căuta un lucru anume, oscilând permanent, parcă în contradicție cu ea însăși. Glyd bănuia că în acest timp a făurit monștrii de la „Pho Chu”.

— Trebuie să fii alături de mine când vom avea dialogul cu Hidra, îi spuse el fetei. E nevoie să ne convingem de două lucruri: mai întâi ce e cu acest al doilea program dat de All și, în continuare, dacă Hidra mai este capabilă să-l realizeze. Vom descifra, urmărind evoluția ei și în funcție de răspunsurile pe care le vom primi, dacă nu cumva a luat-o razna, cum zice Tib...

— Dacă nu vorbește limba păsărească.

— De azi înainte, îi preveni Glyd, vom purta până la sfârșitul atacului, în permanență, ecranatoarele de biocâmp. Anunțați-vă familiile și cunoscuții că dispăreți pentru câteva zile. Evident, nicio vorbă despre proiectul nostru. Și eu îmi voi trimite la plimbare amicii. Veniți să stați la mine, vila e izolată și sper să nu avem vizite inoportune. Dacă află ce punem la cale, și Nino, și autoritățile vor încerca să ne împiedice, din motive lesne de înțeles. Așa că prudență și discreție.

— Senuofo n-a bănuț nimic? întrebă și Berry. Parcă spuneai că ați discutat despre Hidră.

— Am impresia că pentru ea m-a chemat, prăbușirea șoselei a fost un pretext. Evident, m-am ferit să destăinui ceva. De n-am fi, și eu și voi, atât de stupid discreditați, poate că... Dar nu, dacă ar fi avut nevoie de noi ne-ar fi cerut ei singuri ajutorul. Cum a făcut Nino.

— El unul avea nevoie, fără îndoială! Mă gândesc iar și iar cum se face că tocmai acum s-au abătut atâtea necazuri pe capul nostru – și suspendarea din brigadă, și povestea cu șoseaua ta, și așa-zisul defect de fabricație la computerele inferioare...

— Da, zâmbi Tib, Gălbează vede aici o mână din umbră.

— Fără glumă! se aprinse Berry. E cineva care are interes să ne interzică accesul la Hidră. Deci se teme de concurența noastră, neștiind că, de fapt, singur n-o s-o scoată niciodată la capăt.

— Sau știe! interveni Yalalde. Știe și ne va propune din nou colaborarea, acum când nu mai avem încotro și ar fi unica șansă să ajungem, în mod pașnic, la computer.

Se lăsă un moment de tăcere – toți ochii erau ațintiți la Yalalde.

— Ei drăcie! făcu încet Gălbează. La asta chiar că nu mă gândisem.

— Se leagă! bombăni Tib. Te pomenești că...

— Ia te uită! se minună și Glyd. Yaralde, astăzi ești la înălțime!

O privea insistent, cu vădit interes, ca pe o găză descoperită întâmplător și care ar fi arătat deodată niște însușiri neașteptate. Dar ei îi plăcu, nespun de mult îi plăcu și așa. Se închipui alături de el, dialogând cu Hidra; din timp în timp tăcerea lui întrebătoare – nevoia unei noi informații despre calculator, și imediat răspunsul ei, prompt și precis; în jur, o mulțime de gură-cască, ascultându-i cu răsuflarea tăiată, și: „de unde-a ieșit fetișcana asta? cum ziceai că o cheamă? n-am auzit de ea! merge bine, deșteaptă!” Orgoliu satisfăcut? Parcă nu numai orgoliu. Acolo, în umbra lui Glyd... Laudele și mândria din ochii săi...

— Să fie Nino? se întrebă Gălbează cu voce tare.

Nu-i răspunse nimeni.

Yaralde se uită roată prin cabină. Locul era strâmt, dar bine împărțit. Jarcalete. Ce nume! Și totuși, un aer familiar aici, deconectant. Glyd pune la cale atacul asupra adăpostului. Valea Rupal, îl informau Tib și cu Berry. O galerie nouă, săpată în stânca Lobsang. Păzită de o poartă blindată și semnale de alarmă, puse în funcție de un șir de biodetectori menite să semnaleze, după codul biologic, prezența străinilor,

E nevoie de un zbor de recunoaștere, în prealabil. Pentru depistarea punctelor unde au fost plasate biodetectorii și stabilirea intervalului de timp când circulația în zonă se rarește și studiul Hidrei încetează pentru odihnă.

Yaralde e fericită, visează cu ochii deschiși.

— De ce întârzie? întrebă pe neașteptate Yaralde, fără să se întoarcă. Rostise cuvintele cu glas neutru, impersonal, atentă să nu-și trădeze îngrijorarea. Convinsă că nimeni n-o va lua în seamă, dorea totuși să afle dacă cei trei bărbați se mai găseau acolo, în spatele ei, pe terasă; și ar fi fost suficient să audă un singur cuvânt al lor, care să gonească liniștea apăsătoare, să-i alunge teama obsedantă că lui Glyd i s-a întâmplat ceva. Se întunecă, adăugă într-o doară, și avu convingerea că a rămas singură; nu primise răspuns deși banala ei observație putea să nu atragă atenția celorlalți.

Își strânse și mai mult brațele pe piept, simțind cum o învăluie vântul răcoros al serii. Rochia subțire, neagră, cu mâneci lungi n-o avantaja. Era caraghioasă, sigur că era caraghioasă cu pretențiile ei de fată bătrână încercând să se impună prin sobrietate unor bărbați care-o priviseră cel mult ca pe-un obiect oarecare. De ce Glyd nu mai dă niciun semn de viață? L-au trimis în urmă cu 23 de ore în Valea Rupal cu o misiune plină de riscuri. Un zbor de recunoaștere în zona unde Nino Ortiz transferase Hidra lui All. Gălbează și Tib puseseră la punct un aparat în stare să depisteze întreaga rețea de automate de pază din sector. Ce plan stupid! După plecarea lui Glyd, Berry cotrobăise vreme îndelungată prin subsolul a cărui ușă nu mai avea încuietore. S-a întors cu un scaun vechi, din lemn, cu spătarul sculptat și drept. Îl trântise ostentativ pe terasă, încălecându-l ca un puști impertinent. Tib îl fixa cu priviri lungi, meditative. Tib! Mereu taciturn, închis în el. Cât despre doctorul Kobo... Face pe bădăranul, ca să-și dea importanță în fața bărbaților. Yaralde își aminti cu

groază cum, conducându-l pe Glyd la vehicul, s-a oprit deodată înaintea ei, cu picioarele desfăcute, cu barba neîngrijită atârându-i pe piept, ars de soare, plin de praf, abia clipind, obosit. A privit-o îndelung, cercetând-o din cap până în călcâie, făcând abstracție că Tib și Berry se aflau și ei de față. „Frumoasa mea, bărbații se protestesc la bătrânețe,” ținuse Kobo s-o prevină. O bătu zeflemitor pe umăr și dânsa a fugit, gata-gata să plângă.

Tresări... S-a întunecat de tot. Stelele răsar pe cerul limpede. Ce hotărâre absurdă a mai impus și bătrânul! Avea dreptate Eileen, nu vor izbuti să ajungă la Hidră, aventura lor o să se termine rău. Nino își păzește comoara ca pe ochii din cap. Cine-a spus asta? Unul dintre bărbați. Duri, așa sunt bărbații, duri și mereu puși pe hartă, nu se mai îmblânzesc de când lumea! Hidra i se părea străină acum, după ce ani la rând Yarlde își închipuise că mașina îi aparține: un dar oferit de All. Ce nebunie să creadă că are vreun drept, fiindcă viața ei rămăsese acolo! A pornit, iată, împotriva sa însăși, îl ajută pe Glyd să îngenunche computerul sălbatic, nesupus, răzvrătit, sau să o îngenunche pe ea, mândria tinereții ei, încrezătoare în sje, dornică să se afirme, orgolioasă. (Dacă între ea și Hidră s-a realizat o simbioză, așa cum probabil a și dorit-o All, toate dorințele și ambițiile Yarldei au pătruns în circuitele mașinii, au supraviețuit, s-au modelat, în această Hidră-Yarlde, pe care femeia Yarlde, nemairecunoscându-se, o urăște, se pregătește s-o piardă...)

— Nu ți-e somn?

Tib, de alături, o privea pieziș, fără să întoarcă fața.

— De ce nu te-ai dus tu?

I se adresa prima oară direct. Avu o ezitare – poate că el n-o remarcase. Era vechea ostilitate față de primirea

lui Tib și a amicului său în echipă, dar și recunoștința că el n-o lasă singură în așteptarea fără capăt.

— Glyd se pricepe, încă se mai pricepe la mașini. Mai bine ca noi toți. Și mai e și o viclenie, numai ție ți-o spun: am vrut să afle Hydra că-i el în preajmă. Să se pregătească să-l asculte.

Fata zâmbi înseninată. Nu se gândise la asta. Îl zări cu coada ochiului pe Kobo, dormind greu, cu capul pe masă. Și Tib zâmbea, liniștit, deschis, cum pesemne făcuse și altă dată, când ea n-a vrut să-l vadă. L-ar fi sărutat pe amândoi obraji, pentru stângăcia cu care venise s-o încurajeze.

— Nu i se poate întâmpla nimic, așa-i? întrebă, pierzându-și respirația la gândul că vehiculul lui, în ciuda măsurilor luate cu atâta prevedere, ar putea fi detectat.

All nu i l-a descris pe Glyd – când a obligat-o să-l caute, nu i-a spus nimic despre slăbiciunile și însingurarea lui, atât de asemănătoare cu ale Yaraldei, n-a prevenit-o că se va regăsi în el – o dureroasă identitate. Glyd era Glyd, pe când ceilalți, toți... Singurul om din aceeași lume, a solitudinilor și împotrivirii. Dar tinerețea lui unde se încifrase? Astronava copilăriei sale a fost ca Hydra pentru Yaralde?

— O să revină! răspunse Tib, mereu cu zâmbelul acela frumos. Să nu-ți fie teamă, ești cu noi!

— Cum ți se pare? Ca om.

— Ai vrea să-l laud?

— Spuneai să nu-mi fie teamă... Tu și Berry sunteți mai buni... mai potriviți... Nu mint!

— Și? El a fost alesul lui All, asta-i tot. Ca și tine. Voi doi și Hydra sunteți datele ecuației. Noi poate factorii ajutători, cifre din tabela logaritmi. Desigur, cifre exacte!

Yaralde îl privi pe Tib în ochi, descoperind emoționată în ei două luminițe blânde și pricepu că se aprinseseră ca să-i împrăstie nedumerirea, să-i liniștească orgoliul, ambiția de afirmare. Simți că-i e rușine, și din nou vru să-l sărute pe obraji, să-i mulțumească.

— Cât despre Berry, continuă Tib, în semn că-i ghicise gândurile, trebuie să-ți fi dat seama singură, nu? Și el judecă tot așa.

— Ai dreptate... consimți ea că nu-i momentul să se mai ascundă.

Omniobserverul, și o dată cu el toate videofoanele din vilă lansară apeluri de chemare, fără însă a stabili legătura cu solicitatorul, așa cum trebuia să se întâmple dacă toți cei prezenți n-ar fi purtat capsulele de ecranare a biocâmpului.

— Cine o fi? se îngrijoră Yaralde.

— În niciun caz ai noștri. Le-am lăsat vorbă să nu ne caute, și dacă întreabă cineva de noi să nu dea nicio relație. De altfel nu le-am spus încotro plecăm, după cum ne-am și înțeles cu Glyd.

— Atunci... ceilalți? Ortiz?

— El sau... din partea autorităților... Senuofo...

— Mereu am senzația că suntem urmăriți. Tu nu?

— Nu tocmai. Dar asta nu spune nimic. Probabil că ne urmăresc, au pus oameni pe urmele noastre... Protejați tot de capsule de ecranare, să nu-i putem nici noi descoperi.

— Ortiz?

— Și Senuofo. Sper. Aș vrea să ne întâlnim cu el acolo, la Hidră. Am fi scutiți de multe neazuri. Uite! A venit Glyd.

Fata alergă în cealaltă parte a terasei, către pădure, unde cobora aeroglisorul pe pajiștea de lângă vilă. Un

proiector cu infraroșii se aprinse la prora aparatului, abia licărind, rubiniu-întunecat.

Berry sări de pe scaun și-l scutură pe Kobo.

— Doctore! Doctore, s-a întors Glyd.

Bătrânul se trezi imediat, își șterse ochii și mârâi ursuz:

— De ce n-aprindeți lumina?

— Camuflajul! îi aruncă Gălbează ironic și intră în casă.

— Da! Camuflajul! pufni Kobo, parcă ar fi râs. Cum e, amice?

Glyd se apropie, urmat de Yaralde. Bătrânul nu le distinse fețele, în noaptea încă fără lună; vedea numai silueta lui Glyd, cu umerii căzuți, decupată pe întunericul bolții.

— Misiunea îndeplinită cu succes!

O casetă albă, ovală, căzu pe masă, în fața lui Kobo.

— Lasă pozele! îl repezi acesta. Nu ești la teatru!

*

Cu senzația că se sufocă, Felt dădu buzna în sala dispeceratului central. O paloare neobișnuită acoperea chipul destoinicului tânăr, care transpirase abundent – sub haina elegantă, verde închis, cămașa i se lipise de piele. Felt respiră adânc, ca un alergător care abia a terminat cursa, după un sprint epuizant. Desfigurat de mânie și oboseală, nu arăta pesemne prea atrăgător, căci Robert, dispecerul de serviciu, își permise să-l privească cu nedisimulată curiozitate. Sărise în picioare și acum sta neclintit, într-un început de plecăciune servilă, gata s-o continue dacă ar fi fost cazul.

— Ce dracu e cu scara rulantă? izbucni Felt, ștergându-și gâtul de transpirație.

— Am primit ordin... chiar de la tine... s-o blochez.

— Asta nu-nseamnă că și eu!... Mă faci să urc pe jos opt etaje... deșteptule! Dacă m-ai văzut că sosesc, de ce n-ai pornit automatul?

— Păi...

— Ceva noutăți?

— Liniște peste tot.

— Rău! Dă-mi Site 9-3-9, pe canalul direct.

Robert se năpusti la pupitru. Manevră, cu mâini tremurătoare, comenzile.

— Ai legătura.

Felt scrută pe ecran chipul bărbatului cu fălci pătrate, riduri adânci și ochi pătrunzători – o mutră de om trecut prin multe,

— Salut, Albee,

— Mi-e frică, puștiule! Oficialii!

— Cine? Minți!

— Pare-mi-se toți cintezoii sunt în pădurea cosmonauților. Am trimis băieții într-acolo să mă conving. S-au întors speriați: pădurea e plină de biodetectoare. Spun că ar fi un model nou, față de care capsulele noastre ecranatoare de biocâmp devin neputincioase.

— La naiba!

— Poate-i o manevră de-a cintezoilor menită să ne sperie. Îmi fac nădejdi.

— Slabe nădejdi! comentă Felt abătut. Dacă ăștia...

— Vezi că și ei poartă mereu capsule de ecranare, să nu-i detecteze nimeni. Verificăm cu apeluri prin omniobserverul vilei lui Glyd.

— Crezi că s-au înțeles cu oficialii?...

— Da. Și s-au adunat acolo ca momeală. Capcană pentru noi.

— Ce tot spui?

— Asta-i! Și altceva. Glisorul lui Glyd face curse. Zboruri la foarte mare înălțime. L-am urmărit, discret, cu glisoarele noastre. S-a plimbat peste Valea Rupal, cred că-l interesează automatele de securitate puse pe lângă adăpostul Hidrei.

— Poate că plănuiesc un asalt. Dacă au indicații de la oficiali... Ne ardem, Albee!

— Eu sunt un umil executant. Tu păzește-te.

Oficialii! Adică autoritățile. Avea de ce se teme Albee. Dar ei, ceilalți?... Dacă se descoperă din ce pricină s-a prăbușit șoseaua lui Glyd și cine a defectat computerele fabricate de Tib și Berry... Felt simți cum i se strânge gura, parcă ar fi mestecat aguridă. N-ar fi trebuit să accepte ordinele lui Pliss. Pentru Moa? La naiba, și cu ce s-a ales? Și așa mironosița i-a răs în nas. Dar stai că se întoarce și Nino de pe Marte, unde l-a trimis unchiul cu treburi exprese! Să vezi atunci ce plăcere, când Felt va trebui să dea socoteală cum a condus brigada cât a fost locțiitor!

Proiecția filmului adus de Glyd se terminase demult. O ultimă imagine stereoscopică încremenise pe ecran – vederea de ansamblu a nord-vestului Văii Rupal; în stânga, în prim-plan se distingeau versanții prăpăstioși ai lui Mazeno Peak, masivul din sud-vestul lui Nanga Parbat. În fund, către centrul imaginii se înălța o stâncă ascuțită, cu baza îngustă, acoperită de zăpezi în curs de topire. Prin ea, sub o copertină ogivală din beton fusese forată în munte o galerie, a cărei intrare era acum închisă cu o poartă metalică, între două coloane albe, zvelte, ca un marcaj. În aer, deasupra intrării fuseseră surprinse patru vehicule în zbor, dintre care trei aveau la bord puncte luminoase, aidoma unor faruri verzi și galbene. Alte lumini, de aceleași culori, se distingeau de-

a lungul drumului până la stâncă și la fel de jur împrejurul acesteia. În apropiere, un omniobserver strălucea înconjurat de faruri identice. Câțiva oameni se vedeau intrând și ieșind din adăpostul subteran, cu valize ușoare în mâini, iar în urma lor un transportor de mărime mijlocie, încărcat cu o stivă de casete metalice, argintii.

Biblioteca zăcea în semiobscuritate. Yaralde aduse pe măsuta de serviciu cești cu cafea aburindă și se apucă să strângă resturile gustării servite puțin mai devreme. Berry, care se lungise pe covor cât era de lung, se ridică într-un cot și înhăță cu îndemânare ceașca cea mai apropiată, suflând zgomotos în cafeaua fierbinte. Donar, pe marginea unui fotoliu, luă și el, cu fereală, o ceașcă, o așeză pe genunchi și o cuprinse între palme. Privea încordat imaginea de pe ecran, gata parcă să se repeadă printre stâncile peisajului. Glyd stătea în picioare, lângă scaunul lui Kobo.

— Rămâi, Yaralde! îi porunci el. Poate ne dai o soluție.

— Treabă încurcată, mormăi Gălbează și încercă din vârful buzelor cafeaua.

— Elicopterele și glisorul, urmă Glyd, au proiectoare cu infraroșii. Vezi, sunt luminile acelea, verzui, pentru că și cu le-am filmat cu filtru infraroșu. Asigură cercetarea pe timp de noapte, cred că e o patrulă de supraveghere și intervenție. Luminile galbene sunt ale biodetectorilor.

— După mărimea și intensitatea radiației par să fie de tip obișnuit, BDU-049, eventual 049 A, adică dotate cu instalații de autocontrol, întrerupse Tib. Pentru o mai mare precizie a identificării celor detectați. Mofturi! Capsulele noastre de ecranare a biocâmpului ne asigură protecție suficientă.

— Treabă încurcată, repetă Berry. Nu cred eu că Nino

se bizuie numai pe aparate.

— După uzanțe, paza cade în sarcina administrației teritoriale, îl contrazise Tib. Și cei de acolo lucrează ca la regulament, doar cu detectoare.

— Hidra e mai mult decât prețioasă pentru Ortiz. Bănuiesc că a pus la pândă și oameni de-ai lui.

— Și luminile de pe drum și de deasupra stâncii? interveni Yaralde. Tot faruri cu infraroșii și biodetectoare?

— Tot, confirmă Glyd. Stânca se numește Lobsang. Brigada lui Nino lucrează la Hidră în ritmul cel mai intens: patru schimburi de câte cinci ore. E un semn că treaba merge rău și sunt grăbiți. Am urmărit, timp de zece ceasuri, circulația din sector. Seara, de pe la ora 22, începe să se reducă, așa ca acum – arată imaginea. Între 23 și două dimineața n-a mai trecut nimeni, doar din jumătate în jumătate de ceas patrula, în zboruri de rutină. Aveai dreptate, Berry, fixăm ora atacului la 1,30, cum ai propus.

— Poarta pare blindată.

— Adevărat, interveni din nou Tib. O să-i dăm lui Glyd un accelerator de biounde. Ne-au rămas asemenea jucării de pe vremea când lucram în brigadă. Cum am ajuns lângă poartă, va trebui să stopeze acțiunea de ecranare a capsulei lui și să pornească acceleratorul. Hidra, dinăuntru, îl va recunoaște. El o să-i ceară să distrugă poarta, iar computerul cu rezerva lui de energie... Înțelegi? În momentul acela, noi trebuie să fim neapărat lângă intrare, să ne putem năpusti în adăpostul mașinii.

— Tocmai bine, detectoarele vor da atunci alarma, zise Glyd. Are să se strângă lume multă, mai ales paznici, care nu sunt în brigadă la Ortiz. Și ce vor vedea? Pe noi,

stând de vorbă cu Hidra. Demonstrație necesară și suficientă pentru Senuofo și cei din Comandamentul suprem.

— Lăsăm vehiculul sus, cât mai aproape de vârful stâncii, vorbi și Kobo, în sfârșit. El e protejat de aparatul propriu de neutralizare împotriva undelor emise de omniobserveri. Noi ne împărțim în două grupe și coborâm pe trasee diferite, echipați cu accesoriile alpiniștilor începători, bocanci și mănuși adezive și cu salopete de mascare. Toate procurate de Berry, din garderoba lui de fost cercetător în brigada specială. Evităm să fim reperați de investigatoarele cu infraroșii.

— Vremea e de partea noastră, spuse Glyd. Musonul suflă cu aceeași intensitate și lapovița e în toi. Nu lipsește nici ceața.

— Yaralde rămâne la aeroglisor. În caz de alarmă, coboară și ne culege de pe unde suntem. De două lucruri să ne ferim cu orice preț: să fim opriți înainte de a ajunge la Hidră și să cădem în mâinile lui Ortiz, care ne-ar reduce la tăcere.

— Numai să nu-și fi pus oameni la pândă! îi preveni din nou Berry și goli ceașca de cafea dintr-o singură sorbitură.

— Ce cobești? îl luă Tib peste picior, nu fără o urmă de enervare.

— Uiți ce-a descoperit Glyd în pădure, la doi pași de vilă.

— Ce? se sperie Yaralde.

— Alte bio și magnetodetectoare. De tip nou, am impresia. După fluxurile emisiei, sunt sigur că mi-au simțit prezența, deci capsula mea de ecranare și neutralizatorul vehiculului n-au făcut doi bani.

— Ei? Simțiți mâna lui Ortiz? făcu Berry.

— Exclus, îl contrazise Tib din nou. Ar fi instalat detectoarele în primul rând lângă Hidră. Era în interesul lui, e logic!

— Atunci, cine...?

— Poți ști mai întâi dacă sunt pentru noi? răspunse Glyd. Eu mă gândesc la Senuofo...

*

— Felt! repetă dispecerul.

Felt se ridică încet. Amorțise stând în scaun și tot așteptând vești de la echipele de urmărire. Intră în sala de comunicații și rămase lângă ușă, privind puțin plictisit la bărbatul cu figură de prim amorez, a cărui imagine se profila pe ecran.

— Ce-i Pepe?

— Suntem în careul 24, coordonate GT-15-M. Noutăți. Vii?

— Bagă de seamă, Pepe! Ai mai dat tu o alarmă, săptămâna trecută și până la urmă...

— Fii liniștit! Corina a înregistrat... Ai să vezi... Cirișeala cintezoilor. Bombă!

— Dacă mă tragi pe sfoară...

— Hai, hai! Te așteptăm!

Emisiunea se întrerupse.

— Robert, calculează! Unde-i GT-15-M în careul 24?

— La noi în sector. Un moment! Țăcănitul claviaturii la computerul locator. Da... Adăpost pentru urmărirea animalelor, în parcul zoologic din Valea Tarshing. Pe latura de nord-est, al cincilea punct de observație. Actualmente părăsit.

— Sigur?

— Am fost șef de promoție în școală, comandante Felt! replică dispecerul ofensat. Măcar atât mai știu, să efectuez un calcul.

— Fuga, un vehicul. Cel mai rapid. Cât e ceasul?

— Ora 23 și douăzeci și opt de minute.

Felt dispăru pe ușă ca un bolid. Își aminti că escalatorul nu funcționează și se rostogoli pe cele 300 de trepte până jos.

*

Întunericul, condensat, strivise parcă, sub greutatea lui inefabilă, pământul bântuit de muson. Kobo își ridică privirile. Pe cer și împrejurul stâncii, în razele unor lumini depărtate, din vale alergau bezmetice vâluri de ceață. Ploaia răpăia surd pe carcasa aeroglisorului. Glyd își ridică gluga, întorcându-se cu spatele spre vânt.

— Ne vom lipsi de vizoarele cu infraroșii, murmură el. Yaralde, dacă se întâmplă ceva te chemăm prin radio. Ai deschis receptorul? Bine. Să ne ții pumnii!

— Glyd, tu cobori cu Gălbează pe-aici. E traseul cel mai ușor, știu. Trebuie să ajungeți jos teferi. Eu cu doctorul venim pe celălalt versant. Ne vedem lângă portal. Ai să rezisti, doctore?

— Nu sunt copil! Atenție la radioemitoare. Nu conectați decât în caz de pericol. Niciun schimb de impresii între echipe. Ar fi stupid să ne prindă cu un simplu goniometru...

— Mușcă-ți limba! se scutură Glyd.

Kobo se apropie și-i atinse umărul lui Tib.

— Mergem? Ne trebuie vreo oră până jos.

— Da... Am s-o iau înainte. Succes, băieți! Ne găsiți lângă intrare.

*

Sala turnului de observație era scăldată într-o lumină palidă. Ambrazurile se decupau lugubre de-a lungul pereților murdari; țurțuri de gheață atârnav din loc în loc, semn sigur că turnul fusese de mult părăsit. O

măsuță metalică ruginită zăcea răsturnată într-un colț. Curenții stârniți de muson șuierau subțire, lovind muchiile sparte ale ambrazurilor.

Oamenii lui Felt, cu chipuri livide păreau niște spectre. Bărbatul cu figură de prim-amorez înaintă un pas, înclinându-se:

— Comandante, să ne ierți că am apelat la această banală...

— Bine, bine! i-o reteză grăsanul. Mesajul!

Se rezemă de perete, lângă ușă. I se făcuse deodată frică. Se gândi că, probabil, și pe chipul lui se citește acum aceeași teamă, abia ascunsă pe care el o surprinsese la Albee. În drum spre Valea Tarshing recepționase un comunicat de la Albee, parvenit cu întârziere de aproape două ceasuri din pricina ocupării canalului direct cu alte transmisii pentru brigadă. Comunicatul era lapidar: glisorul lui Glyd plecase din nou, zburând cu viteză maximă spre Valea Rupal; s-a presupus, după anumite indicii, că în vilă n-a mai rămas nimeni. Oare au de gând să pătrundă pe ascuns în adăpostul Hidrei? Sunt îndrumați de cei din Comandamentul suprem? În ce scop? Să-l discrediteze pe Nino, desigur, și totodată pe Pliss. Iar el, Felt, s-a găsit tocmai acum să preia comanda Brigăzii Epsilon. Dacă se ncurcă treburile, bătrânul, cel dintâi, se va lepăda de dânsul, cerând să fie exilat pe Pluton.

— Corina, vrei tu să relatezi împrejurările? făcu Pepe cu voce politicoasă.

— Noi, după cum știi, comandante, începui dezinvoltă Corina, o blondă înaltă, bine făcută, am fost trimiși să facem plajă în preajma locuinței lui Donar, în rezervația Brigăzii Delta. Pepe în dreapta vilei și eu în stânga, unde e și debarcaderul.

— Presupuneam că va veni să-și vadă iubita. Ori să-l ia pe Jarcalete, confirmă Felt, dornic să-și alunge anumite presimțiri funeste. Am făcut o gafă! Nu le trebuia Jarcalete. Glyd dispune de-o navă cu mult mai bună.

„Afurisiții, se gândi, amintindu-și de raportul lui Albee. Au să ne-arunce în lațul întins chiar de noi.”

— Am primit ordin să-l prindem pe Tib și să-l reținem prin orice mijloace, urmă Corina.

— Să-l prindeți? zise Felt descumpănit. Eu... v-am dat ordinul?

— Nu, șeful... Moșul. Cu recomandările de rigoare. Adică să-ți oferim ajutorul nostru.

— Da, da, așa e, simulă grăsanul că e la curent.

Conducerea acțiunii, după cum se demonstra, îi fusese numai de formă incredințată lui. De fapt, însă, o dirija din umbră chiar Pliss. Moșneagul își luase anumite măsuri de siguranță; prevăzător, nu glumă! Dacă cine știe ce autorități interveneau, și după toate semnele vor interveni neîndoielnic, el le servea pe loc un vinovat dinainte pregătit, pe Felt. Nino, se vede, îi mai era încă necesar, de aceea ținuse să-l trimită pe Marte, să-l ferească de orice bănuieli.

— Din fericire, interveni Pepe, acest Tiberiu Donar a comis o grosolană greșeală.

— Mă îndoiesc, replică Felt, râzând fals.

— Ai să te convingi.

Pepe aduse măsuta ruginită, o așeză lângă perete și puse pe ea o cutiuță albă (un magnetofon), apăsându-i declanșatorul.

— Convorbirea dintre mine și Corina, înregistrată în urmă cu două ore și jumătate, anunță el.

*

Berry se lipi și mai mult de peretele vertical, lăsându-și

toată greutatea pe vârful piciorului stâng, vârât cu băgare de seamă într-o adâncitură. Acest echilibru precar, în ciuda bocancilor și a mănușilor adezive îi cerea un efort considerabil. Avea de ce să regrete lipsa Iubitoarei Kali, pe care fusese obligat s-o predea îndată după destituirea din brigadă. Cu ajutorul centurii, coborârea ar fi fost o joacă, pe când acum... Rezistă ispitei de a privi în jos, de teamă să nu-și piardă punctul de sprijin. Vijelia se năpustea dinspre sud-est, gata să-l smulgă în orice clipă de pe stâncă Lobsang.

— Încă nițel! auzi îndemnul lui Glyd. Aici, dedesubt, e un pinten. Ne odihnim.

*

Expus direct furiei oarbe a vântului, Donar se târa greoi în jos, peste pietrele ude, urmat îndeaproape de Kobo. După fiecare metru parcurs, doctorul suduia în șoaptă întunericul și bătrânețea, iar cuvintele erau pentru Tib un vis care-ți dă conștiința că dormi, se așezau între el și lume. Plutea pe Lobsang ca prin lumina verde a lunii, cu mișcări izvorâte din nevoia de odihnă a corpului molestat de piatră, dar dincolo, înăuntrul lui, impetuos ca, poate, în preajma morții, amintiri multă vreme ascunse își strigau chemări una alteia: un joc de copii în apa Dunării, când Vlad, fratele mai mare, s-a înecat, și o pădure întunecată din Apuseni, în asfințit, și brațele rotunde ale Ioanei, prima femeie, și zborul, în elicopter, deasupra unei herghelii, pe Bărăgan... Dincolo de ele mânia, coborând lent, învăluindu-l în subtilități complicate, mânia și gândul că nu se mai poate întoarce la ai lui, nu acum, nu așa.

Contractul de serviciu în Brigada Delta, înnoit deja de două ori, avea să expire peste trei ani, însă destituirea adusesese după sine și anularea acestui contract. O dată

formele administrative întocmite, Donar era obligat să revină în țară, unde-l așteptau câteva discuții dintre cele mai puțin agreabile.

— Mai stai, Kobo! Să ne odihnim.

— Nu... Coboară, coboară!

Și-apoi despărțirea de Eileen...

Glyd încercase să nu-l amestece în niciun fel în acțiunea lor de asaltare a Hidrei. Întâi i-a propus să rămână la vilă, pe urmă în glisor, alături de Yaralde. S-a mirat că Tib îi refuză sugestiile, a vrut să-i explice, ca unui copil, primejdia căreia i se expune. Donar n-a spus nimic despre mânia strânsă în el de-a lungul anilor petrecuți lângă Nino, despre situația lui de-acum, fără ieșire, despre nevoia de-a lămuri lucrurile, orice s-ar întâmpla. Toate astea trebuie înțelese, și dacă nu...

Avea senzația că se dedublase, că un alt Tiberiu Donar coboară stâncă asaltată de muson, în vreme ce el, adevăratul Tib colindă vrăjit locurile copilăriei, recunoscându-le, așteptând să-i apară înaintea oamenilor, neschimbați, de atunci. Sau intenția nebuloasă – pătrunderea cu forța în adăpostul unei mașini? parcă despre asta e vorba! – n-a fost decât o pagină de roman de aventuri, palpitant și absurd ca de obicei? Când va închide cartea, universul are să se schimbe, va reveni în lumea de toate zilele, unde nici pomeneală de nu știi ce computere misterioase, de eroi de operetă și escaladări tănuite, noaptea, pe povârnișuri alunecoase și abrupte.

— Mai repede, mai repede, Tib!

*

Înecat de ploaie, cu ochii închiși, Gălbează se târî încet în josul pietrei și întâlnește platforma, unde Glyd, întins pe pânză, măsoară din ochi distanța până în vale. Berry își frecă îndelung umerii amorțiți. Curelele raniței cu

aparate îi intraseră în carne. Departe, sub pintenul de granit, sclipeau vag luminile drumului dinspre galeria Hidrei.

— Oare ce fac ceilalți?

Lângă ei, chiar deasupra platformei, puțin mai în stânga, își rotea antena parabolică un biodetector. Dacă întindeau brațul, l-ar fi putut atinge. Gălbează se înfioră fără voie; o cât de mică defecțiune a capsulei ecranatoare de biocâmp și aventura lor s-ar fi isprăvit, încercă să ghicească unde se află Tib și Kobo. Trebuie că erau mult mai sus; traseul lor, al doilea, studiat cu minuție pe imaginile luate de Glyd, era cam de două ori mai lung decât primul și cu mai multe obstacole.

Glyd privi din nou depărtările, cu sentimentul straniu că a rămas singur, pe o planetă necunoscută. Nici amintirea lui All, altă dată declanșatoare a unor puternice reacții, acum nu-l mai emoționa. I se păru că vede fulgere argintii despicând întunericul. Halucinații ale ochilor obosiți. Căută să recompună cu ele chipul Indrei, într-o geneză prea lung așteptată; dar nu e Indra, ci un alt chip, palid, și gura – floare roșie întredeschisă, gata nu să-l alinte, ci să-i șoptească un cuvânt de milă, jignitoarea compasiune pentru cei uitați. Întinse mâna, să gonească amintirea Yaraldei.

— Tu n-ai avut copii?

Berry se lungi alături de Glyd, oftând încetșor.

— Indra și-a dorit. N-a apucat să-i mai aibă.

Glyd tăcu, surprins de propria mărturisire, sau, parcă, de revelația morții iubirilor, care nu se întorc niciodată, pier, laolaltă cu timpul ireversibil.

— Când am plecat de acasă, urmă Berry, Veronique a venit să-și ia la revedere. Fata cea mai mică, patru ani. Maică-sa i-a băgat în cap că are cel mai bun tată din tot

sistemul solar. „Pleci, spuse Veronique și nu i-ai pus un suflet lui Cling-Clang.” Asta-i jucăria ei preferată, un ursuleț care mormăie, ca și urșii adevărați, se cațără în copaci și poartă la gât un clopoțel de cristal. Într-o zi, fetița mă întrebă de ce jucăria n-are suflet. Nu țipă când se lovește, nu râde când ea îl gădilă, nu se supără când e pedepsit. Și-mi poruncește, dacă sunt un tătic așa bun cum mă laudă mama, să-i montez un suflet lui Cling-Clang. Am tot amânat, nu-mi venea să-i spun că porunca mă depășește. Ieri, Veronique a început să plângă, și atunci, ca să scap, i-am spus că am un prieten care se pricepe la sufletul mașinilor. Că o să-l rog pe el să facă ceva pentru Cling-Clang. Te superi?

Fără să mai aștepte răspunsul, Gălbează își scoase mânușile, căută o vreme pe sub faldurile costumului și puse în mână lui Glyd jucărioara, nu mai mare decât un deget. Cling-cling-clang! sună, ca o părere, clopoțelul minuscul de cristal.

*

Melodia săltăreață, fluierată în surdină, încetează brusc, lăsând locul unor clipoceli ritmice, de picioare mișcate prin apă. Apoi glasul lui Pepe:

— Corina! Alo, Corina!

Corina: — Ce mai vrei?

Pepe: — M-am săturat să mai scuipe în apă.

Corina: — Scuipe în vânt!

Pepe: — Slabe speranțe să-l mai prindem pe Crispat în colimator. Ne pierdem timpul, tăiem frunze la câinii de mare.

Corina: — Eu nu!

Pepe: — Dar ce faci?

Corina: — Mă interesez de Jarcalete. Vreau să-l șterg nițel de praf.

Pepe: — Ce? N-ai mai renunțat la ideile tale stupide? Ce speri să găsești acolo?

Corina: — Circulă prea multe anecdote pe seama rablei. Toată popularitatea lui Tib se datorează broscuiului.

Pepe: — Piesă de muzeu.

Corina: — Nu vreau să mor incultă.

Pepe: — Crezi că-ți mai ajută la ceva? Vezi, poate lași vreo urmă!

Corina: — Tăcere! Am să mă port cu mănuși. (Pepe își reia fluierăturile, întrerupt de jalnicul scârțâit al portierei lui Jarcalete, deschisă de Corina.) Ah, ce lugubru! Mă apucă groaza!

Pepe: — Îmbogățirea cunoștințelor. (Pauză.)

Corina: — Interesant. Are și un locvorobot. E închis. Îi dau drumul.

Pepe: — Ai grijă!

Jarcalete (glas hodorogit, de mașinărie uzată): — Degeaba! Du-te și spune-i că nu mă mai împac cu el! Ce, am ajuns să-și bată joc de mine?

Corina (uimită): — Ia te uită! Cine te-a supărat așa?

Jarcalete: — Nu te mai prefac că habar n-ai! Nu te-a trimis Tib?

Corina: — Ba el... el, cine altul?

Jarcalete: — Atunci transmite-i, te rog, că eu, unul, nu vreau să mă mai împac cu el. Credeam că mă iau pe mine să-i duc într-o misiune riscantă ca asta. Chestie de bun simț.

Corina (brusc interesată): — Poftim?

Jarcalete: — Misiune riscantă, am zis. Pune-ți ochelari dacă n-auzi!

Corina: — Păi vorbești parcă ar fi fost mai mulți oameni la mijloc.

Jarcalete: — Te faci că nu știi? Tib al meu a venit aici cu Berry, altă podoabă, și cu încă doi, Glyd și Yaralde. Mi-a poruncit să zbor încotro mă taie capul și în vremea asta și-au făcut un plan.

Corina: (stăpânindu-se): — Fugi, că minți!

Jarcalete: Qqqbbbbbboooooșșșșmm! Eeeee! Zzzțțgruuuiiii!

Corina: — Nu înțeleg.

Jarcalete: — Înjur, asta-i! Eu nu mint niciodată, fetico! Pricopsitul de Tib l-a pus pe Berry să-mi închidă gura, că mă amestecam mereu în discuția lor. Și ăla așa a și făcut, dar a uitat că Jarcalete mai are și urechi, și un dispozitiv de memorizare strașnic. N-am pierdut nicio vorbă, ehei! Atunci, ia zi, despre ce plan e vorba? Prea mă crezi prost! Sau te pomenești că nu Tib te-a trimis! Îi auzeam eu ieri pe băieți că se tem de doi potlogari, să nu le pună bețe în roate. Unul e Nino Ortiz. A, grozav îl mai beșteau toți patru! Nu-ți faci idee.

Corina: — Și altul?

Jarcalete: — Păi altul ar fi Senuofo. Unul dela comandamentul suprem. Pe ăsta nu l-au ponegрит, dar le era frică de el ca de dracu. Ești omul lor? Atunci, hai, afară de-aici! Afară!

Pepe (surescitat, întrerupând dialogul): — Corina! Mulțumește-te cu atât și vino să raportăm.

Jarcalete: — Și când mă gândesc că l-am dus o dată în Himalaya, pe furtună! (zgomotul portierei trântite).

— Poate fi o probă, nu-i așa? se lăudă Corina, oprind aparatul.

— Pleașcă! făcu Pepe plin de el. Avem dovada pe de o parte că cintezorii nu sunt în legătură cu cei din Comandamentul suprem, și pe de alta că au pregătit o acțiune riscantă, poate chiar în Himalaya. Noi ne-am gândit că ar fi vorba de Hidră...

— Adică ce, să ne-o fure?

— Nu! Să intre la ea în adăpost. Poate s-o distrugă, știu și eu?

— Și dacă-i o cursă? le tăie Felt entuziasmul. Dacă discuția celor patru era un truc? Dacă ne ducem ca proștii în Valea Rupal unde acest Senuofo e pregătit să ne înhațe?

— Șefule, îi prindem în delict! uită Pepe că trebuie să vorbească politicos. Hai să ne repezim la adăpostul Hidrei! Au să joace cum le cântăm noi, îți dai seama? Ne îndeplinim cu succes misiunea de capturare! Și dacă ne întreabă careva ce căutăm acolo, îi zicem că suntem o patrulă de inspecție. Avem dreptul, nu?

Felt vru să spună ceva, apoi își aminti că toți oamenii din jurul său sunt spionii lui Pliss. Dădu din mână, se întoarce și ieși din adăpost, urmat de Corina și Pepe care schimbau priviri nedumerite.

*

— Teferi? întrebă Glyd apucându-i de braț pe amândoi.

— Teferi! răspunse Kobo. A ținut cam mult, ce să facem? Povârnișul abrupt, noi nu prea tineri...

— Lasă că-i bine. Ce-a fost mai greu...

— Atenție, un vehicul! îi împinse Tib către stâncă. Culcat!

Se lungiră dintr-o singură mișcare, cu brațele împreunate deasupra capului. Erau la vreo 20 de metri în dreapta porții de acces la Hidră, pe un mic platou neted, lipsit de bolovani după care cei patru să se poată ascunde.

— Glisorul patrulei de control, suflă Berry.

— Ghinion! făcu Glyd. Să-i dau Hidrei de știre că suntem aici?

— Ssst! Întâi să plece patrula, șopti Kobo. Avem timp.

— Dar nu pleacă! îi anunță Gălbează, privind pe sub braț. Au aterizat lângă poartă.

O lumină orbitoare se aprinse instantaneu – vehiculul era dotat cu un far cosmic – și după câteva secunde cineva strigă triumfător:

— Uite-i! Acolo, pe platou!

— Nicio mișcare! ordonă un alt glas, autoritar. Suntem înarmați. Pepe filmează! Ne trebuie o dovadă a vinovăției lor. Corina, nu-i slăbi din ochi! Eu chem baza.

— Îi cer Hidrei să ne ajute! hotărî Glyd.

— Nu! îl opri energic Kobo. Vrei să-i nimicească laolaltă cu poarta?

— Și-atunci?

— Ne lăsăm prinși. Vom explica ce-am avut de gând, ai să le faci dovada.

— Știi cine sunt? Din partea cui?

— Ai crede dacă ți-aș spune că de la paza teritorială?

— Drace, uite-o și pe Yaralde, vine cu aeroglisorul! le arătă Gălbează, purtătorul veștilor rele. Cine-a chemat-o?

— Eu, mârâi Tib. E mai bine să fim împreună!

Îi făcu semne fetei să aterizeze lângă ei...

— Ca pe șoareci ne-au prins! Ca pe șoareci! La un pas de Hidră se tângui Glyd copilărește.

— Hm! făcu doctorul, cu amară veselie. Și dacă ea ar fi refuzat să mai vorbească cu Glyd?

21.

„Băiatul ăsta, își spuse Kobo, și-a greșit meseria, fără îndoială, ori s-a născut prea târziu; el nu trebuia să ne urmărească în Valea Rupal, ca un polițist ordinar – vocația lui adevărată e aceea de majordom; puțin prea gras pentru asemenea îndeletnicire, e drept, dar ce maniere și mai cu seamă câte aptitudini! La urma urmei

ce înseamnă a fi majordom? Să te pricepi să porți o mască – funestă și îngrozitoare modalitate de a-ți manifesta, în fond, indiferența – și să ieși din rândul oamenilor de opinie, căci, e bine știut, majordomii nu au păreri personale. Atunci nu s-ar mai învărti fără rost pe lângă Yaralde, încercând s-o tragă de limbă, ci dimpotrivă: „Domnișoară, va surâde el impenetrabil, gustați din această delicioasă băutură răcoritoare și o să vă convingeți că viața nu merită să fie luată în serios.

Viața, scumpă domnișoară, are consistența apei limpezi.” Nu, nu va folosi expresia „apă chioară”, pentru simplul motiv că ea nu aparține vocabularului profesiei sale. „De bună seamă însă, nu vom uita niciodată fidelitatea cu care v-ați sacrificat tinerețea alături de Hidră.” Va lăsa lângă fotoliul fetei cupa cioplită din cel mai pur alabastru, se va înclina ceremonios și... Ce va face un majordom observând cum un bătrân ca mine îl privește stăruitor? „Puțin coniac, doctore?” He, he, mare pehlivan! Cunoaște psihologia turiștilor de ocazie care nici măcar nu știu încotro sunt duși. Nu, mulțumesc! Alcoolul mă obosește. Aș dormi puțin. Când ajungem la destinație? „Deocamdată zburăm și nimic mai mult. Să ne mulțumim, doctore, cu realitatea imediată și să nu căutăm un punct de sprijin printre presupuneri!” Recunoaște, băiatule, avem nevoie, însă, de un astfel de punct! „Dar v-a fost pus la dispoziție, vi s-a oferit, cel puțin... Ce să faceți cu dânsul? Dați-l de-a dura, sau prezentați-l într-un număr de jonglerie. Ar fi pe gustul lui All; nu pentru așa ceva vi l-a înmănat? A, mă iertați! Sunt nevoit să mă retrag, domnul Glyd mi-a cerut un copac.” La ce-i trebuie un copac? „Pentru ursulețul care i se joacă în palmă. Sfătuiți-mă, ce copac să-i aduc?” Un stejar... „Formidabil, la stejar m-am gândit și eu.”

Nava zboară cu mare viteză undeva, spre răsărit. Soarele și-a anunțat apariția, împurpurând cerul la orizont. Deasupra cabinei cu pereți străvezii se află postul de pilotaj; prizonierii aud când și când convorbirile; cineva cheamă cu insistență un indicativ cu cifru biologic și anunță sosirea navei aeriene într-un anume careu, cerând protecție. Împotriva cui? Cu gândul la Felt, Kobo ațipise trudit și-l visa acum în chip de majordom grăsuliu, târând după el un stejar și ridicându-l în mijlocul cabinei. „Frumos copac! Ce bine e la umbră, sub frunzele lucioase și verzi! Fii atent, nu te cățara prea sus, ursulețule!” Cine-a spus asta? Glyd? „Domnule Berry, se înclină grăsanul, regretăm din suflet că familia dumneavoastră... Câți? Trei copii? Și pentru mine o călătorie fără copii e de neimaginat”. Cling, clang! Cling!... Glyd, încetează cu clopotele tale! M-ai înnebunit! Dacă nu te poți stăpâni, aruncă-le peste bord! Care ursuleț? Ăsta-i Rick, în carne și oase! Rick, pinguinul cu mutră de om. „Bați câmpii, doctore! Ai febră!” Cum, nu pricepi? Hidra îl caută pe Rick și tu l-ai pus să se urce în stejar. Să-l dai jos de acolo, și du-l înapoi, Hidra ne va fi recunoscătoare, o să ne spună tot.. .

— Doctore Kobo! Doctore, am ajuns...

Kobo deschise ochii, zăpăcit de atâta lumină. Capul îl dureau îngrozitor.

— Unde?...

— Nu știu. Suntem invitați să coborâm.

Yaralde, palidă, încerca să-i zâmbească. Bătrânului îi jucau în fața ochilor imagini confuze, chipul lui Rick, frunze lucitoare și i se păru că aude un clopoțel. Berry îl atinse cu mâna, în treacăt. Avea obrajii supti, iar în spatele ochelarilor privirea îi strălucea, înfrigurată.

— Nu, răspunse el unei întrebări pusă de Glyd.

Monștrii pe care i-a creat Hidra nu au fost incluși în programul lui All.

Felt apăru în ușa cabinei, deschizând-o larg. Lumina soarelui era albă, orbitoare.

— Vă rog să mă urmați, rosti el exagerat de politicos. Obiectele ce vă aparțin pot rămâne aici.

Păși înainte pe scărița îngustă, traversă platforma de aterizare și sui pe ambarcația elegantă care-i aștepta. O copertină multicoloră deasupra punții; peste tot curățenie exemplară. Lângă balustrade, fotolii joase.

— Luați loc! se înclină Felt, cu o deferență aproape comică după brutalitatea cu care-i tratase în Valea Rupal. Hei, Tangata! strigă apoi la indonezianul vânjos din cabina timonei. Toată viteza!

Se îndepărtau cu repeziciune. Nava aeriană, dotată cu motoare atomice, părea acum o jucărie inofensivă, aruncată pe platforma ce plutea pe ocean.

— Niciun înseamnă, bombăni Donar pentru el însuși. Mi-ar fi plăcut să văd...

Și tăcu. Felt mută la întâmplare câteva fotolii și cum nimeni nu părea să-i remarce prezența, ridică din umeri, ca o replică la un monolog interior și se duse la prora.

Insula îi impresionează pe toți mai cu seamă prin vegetația ei luxuriantă, combinată cu rafinament pe terasele în spirală ce urcau până la gura fostului crater vulcanic. Ici-colo, din frunzișurile întreșute apăreau colțurile clădirilor bogat ornamentate, către care duceau alei înguste, printre cascade, piscine și fântâni arteziene, și pajiști largi, cu animale în libertate; iar deasupra tuturor, încununând conul vulcanului, se înălța o vilă imensă, cu terase, pergole și balcoane, într-un stil arhitectonic divers și totodată unitar, cu acoperișuri de țiglă smălțuită policromă, cu balustrade și porți și gratii

din fier forjat cu migală, cu grădini suspendate și acvarii și eleștee – o vilă ce putea adăposti, în excelente condiții, o întreagă brigadă științifică de cercetări speciale.

— Nu-i lipsit de gust acest Senuofo! exclamă Berry. Sau, mă rog, oficialitățile noastre, se corectă el.

— Mda, oficialitățile! șopti într-un târziu Glyd, cu mâna streășină la ochi.

— După câte țin minte, aruncă Tib, sediul Comandamentului suprem e pe coasta de vest a Africii. Și aici, dacă nu mă-nșel, ne îndreptăm spre o insulă din Pacific.

— Hm, hrrr! mârâi Kobo nervos.

Acostară. Un albatros cu aripile larg deschise plană leneș deasupra lor, apoi, cu o vultură elegantă, se pierdu departe, spre ocean. Felt sări pe debarcaderul din bambus și le făcu semn să-l urmeze. Drumul până la vilă fu o lungă îngemănare de imagini, miresme și sunete, succesiuni de peșteri și statui în marginile aleilor, zumzete fine de colibri sub evantaiele unor arbori tropicali, mirosul florilor de ylang-ylang, liniștindu-le nervii, iar din amintiri, ca un zid cenușiu între ei și evenimente, Hidra, și din nou iată-i rătăciți într-un crâng cu *Welwitschia Mirabilis*)...

Apoi tablouri scumpe, coridoare luxoase și terasa pardosită albastru-marin, o balustradă filigranată și dedesubt bazinul în care se jucau niște delfini. Scaune joase, măsuțe din lemn înmiresmat de santal, răcoritoare în baterii de argint.

— Îmi permiteți să vă anunț sosirea, murmură Felt, cu o undă de ironie în vocea delicat modulată.

Se retrase în fugă. Glyd ajunsese lângă balustradă și-și trecu palmele peste față, fără un cuvânt.

— O să se termine cu bine, îi făgădui Yaralde. Dar

privirea ei spunea cu totul altceva: „Mint, Glyd, mint! Dar fă-te că mă crezi.”

— Prea bogați. Prea puternici, oftă Kobo.

Din celălalt capăt al terasei se apropie un bătrân impunător, cu frunte largă și ochi încercănați, purtând haine albe, sobre, de o eleganță desăvârșită. Lângă el, potrivit-și pașii, o fată înaltă, cu păr auriu, lung, revărsat pe umeri, îmbrăcată într-o rochie simplă, de zi, ce-i reliefa corpul sculptural. În urma celor doi, Felt, sorbind-o din priviri pe fetișcană.

— Bine-ați venit la modesta mea reședință! le ură de departe bătrânul, ceremonios. Îi scrută pe rând, cu ochii lui ageri și se opri lângă primul scaun. Dar de ce nu luați loc? Vă rog, ca acasă!

Se așază cel dintâi, ca să-i îndemne. Fata și băiatul rămaseră respectuoși în picioare, de-o parte și de alta a bătrânului. Tib din spirit de supunere, Berry în silă și Kobo cu indiferență își traseră câte un scaun fiecare. Glyd, cu fața încă în mâini, îl privea gânditor pe moșneag și ca să nu-l lase singur Yaralde se rezemă de balustradă, alături.

— Felt! se întoarse gazda către grăsan.

Donar, alb ca varul, simți cum i se taie răsufarea. Sperase prosteste, împotriva evidenței, că nu un Ortiz i-a făcut prizonieri, dar iată, chiar Felt, neisprăvitul de nepot al lui Nino...

— Da, unchiule. Tânărul se înclină servil.

— Mi-a povestit Corina cum te codeai acolo, în Valea Tarshing... Mă dezamăgești, Felt!

— Unchiule... Corpolentul nepot roși mânios.

— Țin să te informez că eu i-am indicat Corinei să-l cerceteze pe Jarcalete. Și biodetectoarele de tip nou din pădure erau ale noastre. Te credeam mai dibaci, băiatule,

îmi pare rău! Acum te întorci și predai comanda brigăzii. Nino e în drum spre Pământ.

Felt se înclină, făcu câțiva pași cu spatele, o piruetă agilă și se depărtă, strângându-și pumnii.

— Mă iertați pentru incident, reveni bătrânul. Mă numesc Pliss. Și, desigur, Ortiz, mai e necesară precizarea? Moa, secretara mea de nădejde! arată spre fată. Da... Nu-i cazul să vă prezentați, vă cunosc cât se poate de bine. Yaralde! arată el cu degetul în direcția fetei. O surpriză plăcută, Yaralde! Mi te închipuiam mai bătrână, cu un început de mustață și negi pe nas, acrită de atâta stat pe lângă Hidră. Ce să-i faci, imaginația nu-i partea mea cea mai tare! Și văd acolo pe cineva care mă privește urât: Glyd. Legendarule Glyd, copil minune, cea mai mare speranță a lui All... Va să zică tu ești!... Uite și pe unul din generația mea; noi, bătrânii, o să ne înțelegem mai bine, ce zici, doctore? Tinerii au fumurile lor, nu pricep ei multe... E drept că nu-ți mai amintești de mine? Am fost și eu pe la școala de zbor odinioară și într-o funcție bunicică, dar poate n-ai de unde mă ști. Kobo era un nume pe vremea aceea, oho! Frumoase timpuri, da, frumoase timpuri!... Și voi, ghinioniştilor incurabili? Cum de-ați nimerit iar în patul lui Procust? De Tib nu m-aș mira: un încurcă-lume care mi l-a pricopsit pe Nino cu o nevastă peste puterile lui, dar Berry, tată de familie? Ce le-ai spus copiilor, Gălbează, când te-ai aruncat în aventura asta infantilă? Bine, bine, hai să nu vă mai supăr! Ce zici, Moa dragă, ce s-au posomorât cu toții?! Uite-i! Să fi avut pe lângă mine câțiva ca ei, unde-am fi ajuns noi acum, ia spune!?

— Bunicule, interveni fata care nu pricepea mai nimic din toată întâmplarea, dar o stingherise duritatea bătrânului. Bunicule, e masa pusă în salon, cum ai

poruncit.

— Iată o veste plăcută! exclamă Pliss, cu o voce deodată blândă. Fetița mea, îți încredințez oficiile de gazdă.

Moa făcu un gest și tot peretele din fund al terasei glisă încet într-o parte, descoperind o încăpere lungă, umbrită, în al cărei semiîntuneric trona o masă enormă, ovală, acoperită cu zeci de platouri, butelii și flacoane, cu șiruri de tacâmuri, pahare și cești. Șase scaune cu spătar înalt o înconjurau la distanțe egale, iar ceva mai departe un pâlț de fetișcane în costume sumare așteptau, surâzând, venirea mesenilor.

— Vă invit să ciocnim un pahar pentru întâlnirea noastră. Cu inima deschisă! Bătrânul părăsi anevoie scaunul prea scund. Intră primul în salon și se așează în capul mesei, mai degrabă ca un stăpân arogant decât ca un amfitrion amabil. Le făcu semn celor de-afară să vină și așteptă nerăbdător până ei hotărâră să se urnească. Glyd, la dreapta mea! Yaralde, la stânga! Doctore, tu stai acolo, în capăt! Vreau ca mica noastră reuniune să se desfășoare sub zodia înțelepciunii și cumințeniei. Pe voi doi, băieți, nu vreau să vă influențez – stați lângă cine vă trage inima. Moa, tu n-ai să-mi uiți rugămintea!

— Nu, bunicule!

— Vă cer scuze cu anticipație, dar plăcerea de a rămâne o clipă alături de voi nu mă scutește de obligații! explică Pliss. Mereu mă solicită cineva pentru tot soiul de treburi; Moa va face de gardă la interfon.

Fata se așează, într-adevăr, la un birou miniatural ascuns într-un colț, printre lanțurile de plante ornamentale. Și pe dinaintea oaspeților aduși cu sila începură să se perinde mâncăruri scumpe și băuturi vechi și rare. Iar ei gustară și nu prea; și de băut la fel.

Din vârfuri de munți, din fundul mărilor, din inima deșertului, de pe sateliți și planete străine, tot ce era mai greu de găsit și păstrat se îngrămădise pe masa lui Pliss, tot ce solicitase eforturi care oricum depășeau, în importanță, rezultatele. O demonstrație de forță, nimic mai mult; o simțiră și o înțeleseseră cu toții.

— Bunicule, anunță Moa, te caută Antarctida. E Sikomura.

— Da! Pliss ridică receptorul de pe măsuta de alături. Cine-ntreabă? Chiar șeful de divizie? Spune-i că am trimis computerul la mina „Adamson.” 500 000 de tone producție suplimentară. Zilnic, da! 27,2% depășire. Și să ne lase-n pace cu controalele dumnealui. Oricine-ar fi! Bine, aștept o notă... revedere!

— E cazul, întrebă încet Kobo, ridicând ochii, e cazul să ne considerăm prizonieri? Pentru că nu știu dacă aveți dreptul...

— Ei, poftim! se impacientă Pliss și trânti receptorul, cu o mișcare nervoasă. Asta-i tot ce-ai priceput, doctore?

— Când All a construit Hidra, începu bătrânul, dar celălalt îl întrerupse aspru:

— Lasă-l pe All! Hidra-i acum a noastră, e a mea! Aud că atunci când ați pus la cale să intrați hoțeste în adăpostul ei doreați să vă ascundeți de Nino și să vă descopere niște așa-zise autorități. Dar Nino, comandantul Brigăzii Epsilon, ce e, doctore? El nu are o funcție oficială, spune, Tiberiu Donar? V-ați pus nu știu ce speranțe într-un oarecare Senuofo. Dar cine-a sprijinit propunerea lui Nino ca tu și Berry să fiți dați afară din brigadă, dacă nu chiar acest Senuofo? Un puștan plin de sine și-atâta tot, între noi fie vorba. Numai că și el și Nino v-au judecat la fel. Și atunci ce diferențieri fanteziste inventați între ei doi? Nu, Kobo! Ați fost prinși de

autorități pe când ați încercat să violați adăpostul unui computer încredințat de comandantul suprem, și prin el de însuși Comandamentul brigăzilor, lui Nino Ortiz. Avem și un film dacă vă interesează.

— Știm, a avut grijă Felt să ne anunțe...

— Norocul vostru e altul, urmă Pliss, cu voce din nou domoală și prietenoasă. Că noi vă cunoaștem îndeajuns, încât să nu mai dăm curs unor cercetări care v-ar aduce numai belele. Îi știm și pe acești zurbagii de colegi ai lui Nino, pentru care el s-a pus chezaș; și pe Yaralde, pe care o recomandă munca ei stăruitoare pe lângă Hidră; nu mai vorbesc de Glyd, al cărui nume doar cine nu vrea nu și-l amintește; iar de Kobo garantez eu cu capul.

— Bunicule! Baza din' Mexic! anunță Moa cu jumătate de gură.

— Mai târziu. Să revină!

— Atunci nu ne rămâne decât să-ți mulțumim...

Kobo dăduse replica fără intonație. Și-așa ironia era evidentă. Berry se juca, învârtindu-și ochelarii deasupra farfuriilor pe care fetele i le puneau dinainte și le luau neatinse. Tib, cu un cocoloș de pâine, aduna firimiturile de pe masă. Doar Glyd, mereu cufundat în gânduri, nu-și lua ochii de la Pliss, iar acesta, tot mai evident stânjenit,, nu știa cum să-i ocolească privirea. Yaralde, după ce fixase îndelung părul abia crescut de pe creștetul lui Gălbează, se hotărî să se uite peste umăr, la copacii ce mărgineau terasa.

— Să-mi mulțumiți! repetă Pliss, după o pauză. Aveți de ce: de azi înainte ați devenit colaboratorii comandantului de brigadă Nino. Elucidați împreună taina Hidrei. Veți avea la dispoziție tot ce vă trebuie. Parcă asta era și intenția voastră, cu acest gând ați pornit să asaltați Hidra, nu? Ei bine, amintiți-vă că Nino

v-a propus mai de mult colaborarea. I-ați refuzat-o și rău ați făcut, se puteau evita multe neplăceri. Cine-i de vină?

— Eu, răspunse Kobo domol. Eu i-am îndemnat să atace adăpostul.

— Oricine e supus greșelii! acceptă Pliss. În viață te mai urmărește și ghinionul. Voi ați avut parte de amândouă și nu numai acum.

— Centrala din Pirinei, bunicule!

— Să revină!

— Mai putem refuza o dată propunerea... De altfel e și singura noastră posibilitate de alegere, Pliss!

— Nu, n-aveți dreptul, Kobo! E timpul să contribuiți și voi la rezolvarea crizei din cibernetică alături de atâția și atâția alții. Și pe urmă nu vă înțeleg! Ați fi gata să renunțați la toate strădaniile acum, când se poate spune că v-ați atins scopul? Mă faceți să trimit și altora filmul făcut de Felt, să-mi confirme și ei că voi și nu altcineva erați ascunși la picioarele stâncii Lobsang astănoapte! Discreditați cum sunteți, după montarea defectuoasă a unor computere inferioare și prăbușirea unei șosele, ar trebui să judecați puțin mai realist! N-am dreptate?

Doctorul își plcă iar ochii, oftând.

— Tu ce spui, Yaralde? întrebă el anapoda, iar fata, ca și toți ceilalți, pricepu că adresându-se tocmai ei, a cărei opinie conta cel mai puțin, bătrânul a capitulat.

— Lăsați modestia, prieteni! îi dădu înainte Pliss, persuasiv. După ce vom dezlega taina Hidrei și vom pune capăt crizei din cibernetică, recunoștința omenirii se va revărsa asupra noastră într-o cascadă de aur. Anonimatul vostru va lua sfârșit. Cât despre partea materială, eu, personal, mă îngrijesc de pe acum. Ce vă doriți? Vile, aeronave și iahturi? N-aveți decât greutatea alegerii. Niște funcții la nivel corespunzător? Oricare!

Familia Ortiz nu se tocmește la recompense. Comanda unor brigăzi pentru Berry și Tib; Yaraldei un post în conducerea Universității centrale; lui Glyd un fotoliu în fruntea Diviziei tehnice din proaspăt redeschisa școală de zbor. Și tu, Kobo? Pentru sudura morală realizată între ei, ce să-ți dau? Care e idealul tău de viață?

Doctorul îi zâmbi cu blândețe.

— Idealul?... Nu e cam mult? zise el moale. Un cal slăbănog, în grajdul gata să cadă, niște pietre fără valoare, adunate în cerc, năpădite de iederă și bălării și o casă goală, în ruină, pe unde bântuie amintirile... printre pereții coșcoviți...

— Ceva nou, Moa? izbucni Pliss, întorcându-se către fată, cu o grabă ce-i trăda enervarea.

— Nimic, bunicule! răspunse ea și chicoti, nevenindu-i să creadă că doctorul vorbește serios.

— Mda!... făcu amfitrionul, aruncându-i o privire veninoasă. Se ridică, mai sprinten decât ar fi părut în stare. Faceți cum știți. Cred că n-o să ne mai vedem așa curând. De mâine vă instalați în Valea Rupal. O să lucrați sub comanda lui Nino. Vă convine sau nu, n-aveți de ales. Sper că mă înțelegeți bine. Ca să nu stăm și altfel de vorbă, în altă parte... Mai uitați-vă primprejur, colindați insula și discutați cu Moa, ca să vă convingeți ce șanse v-au rămas luptând împotriva noastră. Iar dacă vă vine poftă să vă plângeți cuiva, cu multă plăcere! Nu e niciun secret că v-am admis să lucrați la Hidră, după ce-ați fost dați afară de peste tot pentru incapacitate, și mai cu seamă după ce v-am prins încercând să intrați cu forța în adăpostul din Lobsang, pus sub paza autorităților! La revedere, prieteni!

Se înclină ceremonios și ieși, fără să se uite înapoi. Tăcură îndelung. Gălbează își ștergea ochelarii cu un

șervet, Yaralde își rezemă capul pe brațe, cu fața la Glyd, acesta fixa mai departe scaunul gol al lui Pliss. Kobo își umplu ochi un pahar mare și bău coniacul cu înghițituri mici, fără să clipească.

— Asta-i! sparse liniștea Donar. Exact cum prevedeam, după tot tipicul. N-a lipsit niciun amănunt.

Își frecă barba nerasă. Moa se foi stânjenită în fotoliul ei.

— V-am spus eu! Gălbează se ridică cu greutate. Era imposibil ca Nino să nu aibă oameni de pază la Hidră.

Ieși pe terasă, bălăbănindu-și în mers brațele lungi și se rezemă de balustradă, să se uite la delfini.

— Caraghiosule! strigă Tib pe urma lui.

Pe o ușă interioară își făcu apariția Dina, într-un foarte sumar costum de baie.

— Moa, unde ești? Am venit să te iau... A, iată-i și pe eroii de pe Lobsang! Bună ziua!

Își expuse cu nonșalanță trupul privirilor lor. Până și Glyd se trezi din apatie, răsuflă zgomotos și se întinse pe spătarul scaunului.

— Erai și tu pe-aici? bombăni Tib, fără chef.

— Închipuie-ți! Se așeză dezinvolt pe locul lui Pliss. De ce nu mă prezinți? Sunt nevasta lui Nino. Mă veți vedea când doriți în Valea Rupal. Ei, cum vi s-a părut vodevilul?

— Ai ascultat tot, îi reproșă Tib într-o doară.

— Eram alături.. . Așteptam să terminați discuția, deși îi știam dinainte sfârșitul. Chiar aș fi vrut să te previn că veți fi prinși în Lobsang.. . N-ai fost de găsit nicăieri. Oho, ce de bunătați! Joacă tare moșneagul, v-a făcut o demonstrație de forță. A reușit să vă sperie?

— Sunt gata! Moa veni, aranjându-și rochia. Mergem acasă?

— Mergem. Ți place fata, Donar? Se ține și după ea un Ortiz, l-ați cunoscut. Felt. De dragul ei v-a urmărit băiatul. Ați fi bănuț? S-ar părea că istoria dintre mine și Nino se repetă, dar nu! Nu vreau eu să se mai repete. Important e să înțelegi că viața nu se sfârșește cu noi. Mergem mai departe și trebuie s-o ajuți să meargă bine. Ce spui ce înțeleaptă m-am făcut?

Lăsă impresia, cum înșirase cuvintele pe nerăsuflăte, că-i o simplă pălăvrăgeală de femeiușcă dornică să pară interesantă.

— Unde-i Nino? întrebă Tib, ușor obosit.

— L-a trimis bătrânul pe Marte, să nu-i încurce socotelile. E prea ambițios, ar fi vrut să facă totul singur și moșul n-a avut încredere. Azi se întoarce să vă ia în primire.

— Bună, frumusețeo! strigă Gălbează de afară. Nu știam eu cui îi turuie gura acolo. Ai trecut de partea Ortizilor, sau te mai ții încă tare?

— Mai tare ca tine, Berry, iubitul! Nu v-a trecut prin cap că pocinogul cu defectarea computerelor voastre a fost pus la cale de Marele Pontif? Așa, așa, scumpi nătăfleți! De Pliss! Ca și prăbușirea șoselei tale, Glyd. Ca să vă discrediteze, să vă creadă lumea incapabili și pe urmă să vă ofere el, cu mărinimie, colaborarea la Hidră. Iar atacul vostru nesăbuit de azi-noapte i-a adus și mai mult apă la moară. Frumos lucrat, recunoașteți! Și nu se poate dovedi nimic, să nu vă pierdeți vremea cu asta! Poate veți mai câștiga teren lucrând la Hidră, dacă o să fiți cu ochii-n patru. Hai, hai, nu mă priviți ca pe o nebună! Zâmbi angelic. De hodorog să nu vă fie teamă. Acum se îndoaie cu medicamente. Cât despre mașinile-spioni, nicio grijă! Le-am făcut inofensive. Pa, drăguților!... Hai, Moa!

Seara trecuse, lăsând loc nopții senine și calme. Glyd ședea pe un pietroi rostogolit în marginea plajei pustii, se sprijinise cu spatele de dig și privea, pierdut în gânduri, valurile fosforescente călătorind spre țărm. Fluxul începuse de mult; apa oceanului creștea pe nesimțite, clar privind la intervale scurte peretele digului, Glyd sesiza urcarea; în curând valurile aveau să ajungă până la el, izolând piatra de restul plajei. Ca un incendiu îndepărtat, luna își pregătea în fața lui răsăritul, sub norii răzleți coborâți până în marginea orizontului și-a căror culoare albastru-întunecată, în locul unde nu-i ajungeau razele sângerii, se confunda cu cerul.

Avea nevoie de o izbândă ca să se poată întoarce acasă, la prietenii lui. Nu-și dorea cu niciun chip izbândă, însă ea îi era necesară, pentru că numai așa pot fi plătite bucuria și pacea. Dobândirea victoriei va fi prețul lui, hotărât de el și fără îndoială acceptat de către adversari și aliați deopotrivă. Să aleagă înfrângerea, cum îl îndemnase conștiința propriei limitări și lipsa ambițiilor, și cum de fapt a și încercat o vreme, nu e pe placul nici unei tabere: ai săi îl aruncă în luptă, orbește, dușmanii se tem că-i va incomoda până la urmă și sunt decizi să-l doboare. Singur triumful îi domolește pe toți.

Își aminti imaginara discuție dintre el și All, în pădure: „Nu, profesore, altul îmi fusese răspunsul. Tu ziceai că în zadar mă opun, vor găsi adversarii mijlocul să mă scoată în arenă, să mă oblige să apar în fața Hidrei ca un înfrânt. Mă prefăceam că-ți ascult povața, mă las convins.. . Nu-ți dai seama, bătrâne, că te-am trișat? Nu vezi că prevăzusem înfrângerea asta de moment, am folosit-o ca să intru în tabăra lor și să câștig victoria finală?” „Și cum s-o câștigi? ar fi putut răspunde All în batjocură. Pe ce cale?” „Doar trișând în continuare, iubite

maestre, ce naiba?”

Luna răsări, în sfârșit. O cărare de aur se așternu până la Glyd, ca un miraj. Un val înalt venea agale dinspre capătul digului, și bărbatul își sprijini coatele de genunchi, lăsându-și mâinile să atârne, și-l așteptă liniștit, îl urmări cu ochii cum se apropie, grațios, cum desparte în două poteca până la lună. Se sparse chiar lângă el, cufundându-l până la brâu în apa caldă și limpede, în care pluteau abia unduind meduze mici și fosforescente, printre alge întunecate. Un roi de peștișori argintii fulgeră pe lângă palmele lui și se pierdu pe sub piatră, printre firicelele de mușchi în continuă agitație, în dreapta, mai departe, amarat de o platformă a digului, un iaht al lui Pliss se legăna scânteind șters. Valul nu se mai retrase și marea nu mai scăzu. Glyd își mișcă degetele încet, prefirând apa, ca și cum ar fi căutat ceva sub cărarea lunii.

Apa îi ajunsese acum până la piept; creștea domol, ca în bazinul unei băi. „... trișând în continuare, iubite maestrel Sigur, victoria unui laș, numai că, știi ce? n-o vreau pentru voi! Mie îmi trebuie, și lasă-mă, lasă-mă să fac rost de ea cum mă pricep și cum pot... Lupta dreaptă nu-mi e pe măsură...” „N-are să-ți fie nici câștigul, Glyd!” „Puțin îmi pasă, de vreme ce mă întorc în lumea mea.” Briza căzuse cu totul și valurile, mereu mai mici, se molcomiseră și ele. Palmierii atârnavă osteniți în marginea falezei. Luna se ridica, străbătând norii ca voaluri subțiri, se înfășură în ei și-i despletea pe rând, cu mâini nevăzute. Stelele licăreau fără astâmpăr și undeva deasupra, foarte sus, într-o desăvârșită tăcere, un du-te-vino neîntrerupt de aeronave păreau un joc prelung de artificii brăzdând cerul întreg. Glyd nu mai avea niciun gând și nicio dorință, nu simțea decât bucuria acestor

mişcări continue împrejurul lui și nu se întreba dacă are să se poată stăpâni, dacă trupul îl va asculta, să rămână mai departe liniștit și după ce oceanul o să-i treacă de creștet.

În clipele când luna se întuneca pe deplin, forfota vietăților acvatice părea că sporește și cu toate că întunericul îl împiedica să le distingă, Glyd simțea agitația lor peste tot. Luau plaja în stăpânire ca la întoarcerea acasă după o lungă absență și se repezeau să cerceteze, care mai de care, dacă nu s-a întâmplat ceva în lipsa lor din vremea refluxului. Mai mulți crabi trecură târâș peste picioarele musafirului nepoftit, și unul chiar se opri câteva clipe, cercetându-l prudent cu cleștii, fără să-l vatăme, apoi, parcă recunoscându-l, se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalți. Meduzele pulsau ritmic ca niște inimi, își spuse Glyd, fără să-l șocheze comparația și atunci luă aminte și la bătaile, iucă la fel de liniștite și ușoare ale inimii lui.

Nu simți când apa i-a ajuns până la bărbie. Luna, ieșind din nori, aprinse iarăși poteca, acum de argint și el se sperie că o vede atât de aproape. Corpul îi tresări involuntar, se împotrivea celor ce aveau să urmeze, cu un strigăt deznădăjduit înăuntrul său. Ca un ecou, Glyd recepționează un alt strigăt, ca de tare departe și atunci, hotărât să termine, își plecă fruntea, afundându-se cu ochii deschiși în lumea mirifică a apei, plină de foșnete și murmure neașteptate. Ascultă uimit, privind într-o parte rotunjimea tremurătoare a lunii și umbrele ce lunecau fugare între ea și el, umbre lungi și înguste, de pești, și zdrențuite, de alge, și emisferice, ale meduzelor străvezii.

Pe urmă o umbră imensă, neagră, se agăță îndărătnic deasupra, printre șoaptele înșelătoare ale mării se făcu iar auzită vocea de femeie de adineauri și două mâini se

strecurară prin spatele lui, îl încheștară de subțiori și-l traseră, cu dușmănie parcă, înapoi, dincoace de pragul de care el socotea că s-a și desprins. Nu se împotrivi în niciun fel. Se cățără pe dig și rămase cu ochii închiși, cu fața în sus, cu părul șiroind de apă, încurcat deja în alge de un verde livid, cu degetele strânse la piept, ca un copil adormit.

„Ai dreptate, niciodată retragerea... Frica-i dezarmant de omenească... Am să-ți dau victoria, All! Ți-am repetat destul greșelile ca să știu pricina eșecurilor tale. Bucură-te, acum le evit. Drumul... Îmi caut drumul meu... cum mă povățuiai.”

Yaralde se lungise alături de el, abia îndrăznind să respire.

Îi săruta lui Glyd, fără grabă, pleoapele, sprâncenele, bărbia și buzele strânse amarnic, ca într-un plâns. O jucărie îmbibată de apă alunecă din buzunarul costumului. Cling-clang, sună ea vesel și se rostogoli pe bolovani. Cling-clang!

PARTEA A TREIA

22.

Aparent, o zi ca altele. Vântul se mai potolise nițel. Ceața densă lenevea pe vale, acoperind cu un lințoliu alb-murdar clădiri, drumuri, vehicule – imposibil de luptat împotriva ei, pentru că în rezervația naturală Himalaya nu existau instalații de dirijare a climei. Dar nu, nu era o zi obișnuită. Toată dimineața și o bună parte a după-amiezei Brigada Epsilon muncise fără un moment de răgaz; Nino își zorea, bruftuindu-și, oamenii, cum rar se întâmplase până atunci, deși nu se putea spune nici altă dată despre el că are temperament echilibrat și se comportă pașnic. Un du-te vino de aerosanii legase depozitele brigăzii de încăperile săpate în Lobsang, transportând fel de fel de aparate și materiale. Numeroase aeroglisoare colindau centrele industriale din zonă, în căutarea unor mașini și microinstalații complexe, după planurile amănunțite puse la dispoziție de Nino Ortiz. Comandamentul suprem trimisese și el un delegat permanent, în fruntea unui grup de tehnicieni specializați în montări rapide. Întreagă Valea Rupal căpătase aspectul unui șantier perfect organizat, deși impresionanta desfășurare de forțe se concentra mai cu seamă în galeriile muntelui. Tehnicienii brigăzii locale zoreau să instaleze postamentele viitoarelor agregate, perfectând conexiunile rețelei energetice și dispozitivele de cuplaj automat, lărgind vechile spații subterane, acum

insuficiente; mașini și utilaje care până mai ieri fuseseră considerate necesare părăseau în grabă galeriile, fiind pur și simplu aruncate afară, deoarece în locul lor soseau mereu altele, cu noi caracteristici. Munca se desfășura în ritm egal, neobosit.

Felt supraveghea lucrările, destul de calm în haosul aparent ce domnea în pântecul stâncii Lobsang. Din sfert în sfert de oră era controlat de Nino. Tehnicienii îl recunoșteau fără greș pe comandant după potopul de țipete și înjurături ce se revărsa din microreceptorul grăsanului. Prea puțini dintre ei își dădeau seama ce se petrece. Un timp, cercetările asupra Hidrei bătuseră pasul pe loc, când iată că Nino Ortiz s-a hotărât să schimbe radical sistemul de investigare. Venise cu un plan propriu, sau primise sugestii din partea altcuiva? Amploarea lucrărilor, concepția originală și un anume stil i-a obligat pe mulți să aibă îndoieli că noua metodă de cercetare ar aparține comandantului. Poate de asta Nino Ortiz era peste măsură de nervos.

Puțin înainte de căderea serii, lucrul se terminase. Cei aproape o mie de oameni fură expediați care încotro. Rămaseră doar echipele de pază, să vegheze cu strășnicie împotriva încercării unor eventuali intruși de a se strecura până la mașină. Ca o măsură excepțională de precauție, nici măcar echipele de pază nu aveau drum liber spre computer. Un sistem complex de siguranță și alarmă, o instalație antifon și câmpuri de ecranare, multiple stații de bruiaj fuseseră instalate cu scopul de a se păstra cel mai deplin secret asupra viitoarelor operații din Lobsang.

În sfârșit, când agitația se domolise cu totul și avertizoarele nu mai semnalau decât prezența paznicilor, o aerosanie cu storurile coborâte porni de lângă sediul

brigăzii și străbătu în viteză maximă calea până la adăpostul Hidrei. În fața ușilor blindate, deschise la o comandă din interior, pântecul săniei coborî lent, depunând pe platforma betonată un vehicul mic, fără hublouri, care se puse imediat în mișcare și dispăru în galeriile luminate feeric, unde grăsanul Felt aștepta nerăbdător.

Glyd nu s-a grăbit să înceapă dialogul cu mașina, deși îndată după venirea lui aceasta se însuflețise, ca la un semn sau la rostirea unei formule magice, în zadar căutate de Nino. Hidra torcea lin, rumegând în strania ei minte cine știe ce calcule cu finalitate ascunsă, repetând răspunsuri din timp pregătite, iscodindu-i prin antene indetectabile pe însoțitorii omului său – și poate un soi de timiditate și-un soi de emoție s-o fi încercat, ca înaintea oricărui examen; nu-i mersese vestea lui Glyd că-i un examiner exigent? Dar el se plimbă prin toate sălile, verificând, cu Gălbează și Tiberiu Donar, dacă Nino Ortiz le-a respectat instrucțiunile. Controlară pe îndelete aparatura, nescutindu-l de observații pe comandantul de brigadă, care-i urma cu obișnuitul său aer arogant, certându-se neconținut cu ei și ținând să sublinieze că-i sunt subordonați, ceartă la care Felt îl sprijinea din plin, cu grosolănii debitate spontan, netrebuindu-i pentru asta eforturi de imaginație. Singurul atent mai mult la evoluția disputei decât la inspecția propriu-zisă era Tib, deși el se ocupase în special de pregătirea acestui prim contact cu Hidra, întocmind lista de aparate și materiale și planul amplasării lor. Desigur însă că nici ceilalți nu stăteau mai bine cu nervii. Cei mai afectați dintre dâșii erau Yaralde și Kobo – fata ședea încremenită pe un scaun, cuprinsă de un tremur de nestăpânit, în timp ce doctorul

se învârtea în neștire prin încăperi, fără să vadă pe unde umblă.

— Yaralde, gata! poruncise apoi Glyd. Vino lângă mine.

Dinaintea computerului se aflau două fotolii comode, special construite. Se așezară, lăsându-se prinși în dispozitivele complexe, necesare experienței; își puseră căștile, ce le asigurau legătura cu un cogitoscop, pentru comunicare telepatică și înregistrarea tuturor gândurilor, și-și fixară pe corp electrozii altor aparate. Tib și bunul său amic puseră în funcție sondele care aveau să controleze principalele reacții din interiorul mașinii, trecând apoi la pupitrul comenzilor pentru supravegherea întregii experiențe. Un fotoliu, pregătit din timp pentru Nino Ortiz fusese așezat chiar în spatele lui Glyd. Taciturn, cu fața suptă, palid de atâta încordare, comandantul de brigadă își ocupă locul. Felt rămase în picioare, undeva, lângă ușă. Numai Kobo, în continuă agitație, rătăcea mai departe prin sală. Pardoseala elastică îi înăbușea pașii.

Hidra avea la dispoziție un locvorobot postat între ea și cuplul Glyd-Yaralde, împiedicându-le acestora o vedere de ansamblu a calculatorului. Cu ochii pe jumătate închiși, Glyd privi îndelung la computer. Acum îl vedea întâia oară: un cub cenușiu, înalt cât o casă cu două niveluri, cu carcasa metalică zgâriată în numeroase locuri, urmele plimbării din Nanga Parbat până aici sau ale acțiunii oamenilor lui Ortiz, în disperatele lor încercări de-a face mașina să iasă din muțenie. O trapă scundă și îngustă, acum deschisă, permitea accesul în interior, unde un șir de proiectoare luminau păienjenishul de tuburi subțiri, cu pereții fini, divers colorați, prin care circula, cu viteze constante, o plasmă vâscoasă, în vârtejul căreia, împotriva curentului sau purtate de el,

treceau miriade de sfere cu luciri metalice irizate. Glyd privi la Hidră și nu-l încercă niciun sentiment; nici încrederea în reușita experienței, nici înfrigurarea așteptării unor dezlegări, nici vechea dorință de împotrivire la aventura în care fusese aruncat, nici amărăciunea că slujește cauza familiei Ortiz, nici bucuria năvalnică a întâlnirii cu All, pe care-o trăise la eliberarea celor doi ciberneticieni din sectorul „Pho Chu”. Cu gândul numai și numai la victorie, îi rămăsese doar tensiunea nervoasă a jucătorului și din pricina ei reacția instinctivă de-a întârzia cât mai mult prima întrebare. De parcă l-ar fi ghicit, Hidra stătea în expectativă, lăsându-i lui alegerea clipei când să înceapă; difuzoarele locvorobotului zumzăiau surd, la fel cu sondele și cogitoscopul, cu instalațiile de supraveghere a funcțiilor biologice – un susur nedeslușit, așteptarea însăși, materializată. Kobo își aprinse o țigară. Trosnetul brichetei electrice răsună ca un tunet. Nino, în culmea furiei și a nerăbdării, își strângea pumnii neputincios.

— Să ne spună, în primul rând, de ce vrea să asculte numai de tine! îi șopti lui Glyd.

Acesta întoarse ochii la Yaralde, ale cărei gânduri răzlețe îi răsunau când și când în cască. Îi ceru, cu un semn al sprâncenelor, să se concentreze și apoi vorbi năvalnic, dezlănțuind șiruri de întrebări, între care mașina intercala răspunsuri concise, fără pauze, și totul începu să semene cu relatarea cuiva, povestind un fapt oarecare, sau cu istorisirea unei anecdote, când omul își schimbă vocea ca să marcheze spusele diferitelor personaje.

*

Trecuseră multe ore. Afară se lumina acum de ziuă și în Valea Rupal oamenii își reluau activitatea. La Lobsang,

gărzile se schimbaseră de câteva ori. Curioși, băieții din Brigada Epsilon pândeau întoarcerea comandantului Nino, dar în adăpostul subteran Glyd încă nu încercase să clarifice în ce consta misiunea secretă încredințată calculatorului de către All. Toată discuția de până acum se rezumase la analiza programului efectuat de mașină în Nanga Parbat: cum a condus ea, dezvoltându-l combinatul industrial; nici cea mai subtilă aluzie la existența unui al doilea program, independent. Yaralde furniza conștiincioasă date despre istoria mașinii, iar Glyd se interesa ce semnificație a avut fiecare schimbare mai importantă în comportamentul acesteia. Amețit de atâta vorbărie, pentru el lipsită de importanță, Nino renunță să-și mai afișeze autoritatea și somnola, indiferent parcă.

— All ți-a dat.. . câte misiuni?

— Două.

— Cea privind combinatul și?...

— Încă una, principală.

Replicile, suprapuse ca și cele de până atunci, îl făcură pe Nino să se dezmeticească abia târziu. Se ridică sprinten, își șterse cu gesturi iuți ochii și-și aduse fotoliul în fața lui Glyd.

— Poruncește-i să vorbească și cu mine.

— Lasă-l în pace, Ortiz! strigă Tib de la pupitrul comenzilor.

— Ți-ai îndeplinit această a doua însărcinare?

— Parțial. Am strâns datele. Aștept un supliment de program.

— De la cine? întrebă Nino, întorcându-se pieziș. Glyd, spune-i că eu conduc lucrările.

— Stai liniștit, Ortiz! îl avertiză din nou Tib.

Felt se apropie încet de pupitru, își puse pe marginea

lui mâinile butucănoase și se aplecă să-l privească în ochi pe Donar.

— Ține-ți gura! făcu el amenințător.

— Minți! zise Glyd. Ți-ai depășit atribuțiile. Monștrii de la „Pho Chu” sunt opera ta, n-au figurat în programul lui All.

— Animalele acelea nu mai există, răspunse Hidra după o abia sesizabilă ezitare.

— Asta-i dovada. Ai atentat la viața unor oameni.

— N-am atentat. Sunt aici, întreabă-i.

— Auzi? interveni comandantul de brigadă. Ascultă la mine, Hidră! Ce-ai urmărit cu dihăniile tale? De ce-ai făcut un penguin cu cap de om? Adică la început de motan?

— Nino, încetează o dată! se înfurie Tib de-a binelea. Pleacă de-acolo!

Vru să se ridice, dar Felt îi puse mâna în piept și-l îmbrânci înapoi în scaun. Yaralde îi văzu pe amândoi încleștați și scoase un țipăt ușor care-l tulbură peste măsură pe Glyd, făcându-l să întrerupă convorbirea, își lăsă capul pe spătarul fotoliului și oftă zgomotos.

— Nino și Felt... Vă rog să nu vă supărați. Lăsați-ne singuri.

— Ce-ai zis? Nino Ortiz se holbă la el, învineținduse brusc.

— Te rog! Te rog, Nino!

— Ce v-a apucat, se rățoi Felt, desprinzându-se cu greu de Tib. Uitați unde sunteți?

— Ieși afară, băiatule! Nino, ia-ți podoaba de mână și duce-ți-vă, pentru Dumnezeu!

— Cum îți permiți? își reveni Ortiz din uimire.

— N-aveți ce căuta aici. Sau întrerupem cercetările și ne ducem la Pliss.

— Unchiule Nino, dă-mi mie voie! se angajă Felt gospodărește, descheindu-și haina. Le țin eu o lecție de cum trebuie să ne vorbească.

— Poftim! Îl vezi! și Glyd făcu un semn cu capul. Te-ai lămurit?

— Pleacă, idiotule! țipă grosolan Nino, pierzându-și orice urmă de stăpânire. Așteaptă-ne afară, la intrare.

— Și tu! îi porunci Glyd. Vrei să te rog din nou? Hai, că așa nu mai terminăm niciodată. Berry, sau cine e mai liber... Kobo! Fii bun, doctore, închide tu trapa în urma lor.

*

Dina se studia mai departe în oglindă ca și cum nu l-ar fi observat intrând, dar era o falsă impresie, pentru că deși el nu încercase prin nimic să-și facă remarcată prezența, ea ținu să observe, ca în treacăt:

— Ți-ai pierdut veselia, Nino!

Vorbise cu glas nou, un glas lipsit de obișnuita ironie, cald și sincer compătimitor după cât i se păru lui Nino.

— Se vede? replică el obosit.

— Ce se-ntâmplă? Greutăți cu Hidra?

Bărbatul vru să-i descopere, în întrebarea naivă, fățarnicia de altădată. Nu izbuti, și amărăciunea strânsă în timpul nopții crescuse deodată în el, înăbușindu-l.

— Nu... respiră lung. Merge bine...

— Am îmbătrânit, Nino, zise ea, fără umbră de frivolitate. Riduri!... Și din pricina cui?... Tu n-ai fost un soț rău... Mai mult eu te-am chinuit pe tine... Își masa ochii și pielea gâtului, cu atingeri ușoare, mângâindu-se. În noaptea asta n-am putut să dorm. M-am gândit... Felt o urmărește pe Moa, înverșunat, și mi-am adus aminte de noi, de tinerețe. Pentru întâmplarea de-atunci, dintre noi, eram vinovată și eu, în egală măsură. Nu e drept

numai tu să suferi... Toți te disprețuiesc din pricina mea. Te-am compromis cu felul meu de viață. Și pe urmă Donar...

— Și ce vrei? se strădui el să fie brutal. Măcar nu mi-am făcut iluzii.

— Ba ți-ai făcut, se împotrivi Dina cu blândețe. Orice ambiție înseamnă un șir de iluzii. Ca și cu Hidra. Cine te-a alungat din Lobsang? Tib?

Nu fu surprins că ea știe. Ar fi vrut să plece, din Himalaya și de pe Pământ, oriunde, chiar și pe Pluton, să rămână singur, cu dezamăgirile și neputința lui.

— Glyd mi-a cerut să plec! se destăinui, aproape în șoaptă. Păcat!

— Nu ți-au cerut ajutorul? se miră Dina, întorcându-se repede spre el. Nu și-au dat seama că ești la curent, ai cercetat și tu Hidra, combinatul...

— Glyd mi-a cerut să plec, repetă Nino și-și trecu mâna peste capul golaș, parcă abia acum și-ar fi dat seama de toată semnificația întâmplării.

Stătea ghemuit, speriat, ca un copil pierdut de părinți, privind în gol. Colțurile căzute ale gurii îi tremurau imperceptibil, iar Dina simți deodată nevoia să-l strângă în brațe și să-l ocrotească, îi văzu bătrânețea și o cuprinse, în aceeași clipă, ca o undă de gheață, disperarea după viața lui irosită fără niciun câștig.

— Nino! îl chemă, din nevoia de a-i rosti numele.

— M-am vârat în sufletul lor. Ardeam de dorința de-a vorbi eu cu Hidra. Toată rațiunea existenței mele, în anii din urmă, a fost să desleg taina mașinii... Faptul că are și un al doilea program îl descoperisem independent de ei. Nu sunt un prost, nu mi-am pierdut vremea inutil... Am simțit, de când m-a trimis moșul pe Marte, că nu mai e nevoie de mine. M-am certat cu dâșșii, făceam pe

autoritarul... Când colo, uite!... Numai dobitocul de Felt nu-și dă seama. Un bătauș naiv – oare așa eram și eu, la vârsta lui? Ce naiba, parcă mai aveam câte ceva în cap!

Se auzi o bătaie la ușă și înainte să fie poftit își făcu apariția Tiberiu Donar, tras, cu fața palidă și cearcăne adânci. Părul crescut de două degete îi stătea țepos pe creștet, iar din fundul orbitelor ochii îi ardeau ca în friguri. Trecuseră o zi și o noapte de când Nino îi dusesese pe Glyd și ai lui în Lobsang. Intră, clătinându-se de oboseală și se așeză pe primul scaun, apoi îi șterse îndelung obrazul cu mâinile amândouă, și firele bărbii scoaseră un foșnet aspru; de slăbiciune, urechile îi deveniseră aproape străvezii. Nino Ortiz nu-și schimbă poziția. Nici nu se întrebă pentru ce îl caută aici Tib, în apartamentul său particular. Doar pumnii încleștați de marginea fotoliului îi trădau încordarea. Dina privea la bărbați pe rând. La fel de nefericiți amândoi. Își adună cocul la spate mișcându-și brațele cu fereală, neîndemânatic. Orice s-ar fi întâmplat odinioară, la școală, sau mai târziu, Nino și Tib erau făcuți să nu se înțeleagă, lumile lor nu puteau coexista; dar ea fusese catalizatorul urii firești dintre ei, îi obligase să se descopere când încă nu știau să se lupte și din pricina asta au fost nevoiți să se doboare reciproc, într-un război de uzură. Nu învinsese cel mai bun – aici nu contau idealurile, ci doar abilitatea și rezistența – învinseseră, într-un fel, amândoi, o izbândă incertă și lipsită de orice urmare. Iată, venise rândul lui Tib să lovească, dar și triumful său, ca și al celuiilalt, altădată, nu va fi decât o cruzime inconștientă.

— Ați terminat? încercă Nino, într-o doară.

Donar aprobă, cu o înclinare a capului. Își luă mâinile de pe față, strângându-le în neștire, cu ochii țintă la

vechiul dușman. Era hotărât și grav, dar fără urmă de patetism, ca la pronunțarea unei sentințe:

— Să nu te mai ții după noi. Ai făcut o prostie azinoapte... Nu pentru asta... N-ai cu ce să ne-ajuti, ți-ai dat seama? Nu ne folosești cu nimic.

Îl tortura nevorbindu-i de rezultatul dialogului cu Hidra. Poate nu se gândise, n-avea putere să mai observe cum Nino pălește și se face încă și mai mic în fotoliu, sudoarea ce i-a umezit şuvițele de păr de la tâmpile...

— Te răzbuni, Tib!

Nino nu-l provoca. A fost un reproș, o reacție de apărare, ca și când și-ar ascunde capul sub brațe, în așteptarea altei lovituri. Merita să mai fie lovit?

— Prostii... Unul singur trebuia răzbunat. Zace-n fundul Pacificului... Lowe... Celelalte nu mai contează – spaima ta că o să te divulg, perseverența cu care mi-ai închis toate drumurile... acum alungarea din brigadă, compromiterea... Știi bine că n-am spus nimic nimănui. Ce Vrei, să-ți mulțumesc?

Mânia și ura îl copleșiră, ca un val rostogolindu-l brusc, amețindu-l. N-avea cui să ceară dreptate, cui să se plângă în speranța că va fi crezut. Îngropase în el taina întâmplării de la Tongatabu, o ascunsese și față de Berry, cu atât mai mult față de Eileen și de alții. Și dacă ar dezgropa-o după atâția ani, când de la început hotărâse să tacă, n-ar fi fost o ticăloșie cu atât mai de neiertat?

Se sprijini cu mâinile de scaun, ca să se ridice mai ușor. Porni spre ușă – n-aveau ce să-și mai spună. Atunci Dina simți cum o cuprinde revolta împotriva furiei oarbe a lui Tib. Lupta lor devenise o hărțuială de lași, se degrada.

— Nu știi pe unde-i Eileen? „Și doar l-am iubit. De

unde atâta ură acum? Sau deznădejde?” Soția lui Gâlbează și-a anunțat vizita aici, continuă dânsa înveninată. De iubita ta n-am auzit nimic.

Tiberiu rămase în ușa pentru o clipă, apoi plecă fără să mai spună un cuvânt.

*

Moa îl plesni din răspuțeri, dar asta nu făcu decât să-l întărească și mai tare. O cuprinse cu brațele pe după mijloc și-o sărută pe umeri, gâfâind respingător.

— Pleacă! Lasă-mă, pleacă!

Se uită neputincioasă în jur. N-avea nicio șansă de scăpare – birourile toate erau pustii, aparatele fuseseră decuplate la lăsarea lucrului, pretutindeni tăcere și umbrele nopții, din ce în ce mai dense, năvălind prin ferestrele mari.

— Hmm! Credeai... că nu te găsesc o dată... singură, că mult o să-ți mai bați joc... sălbăticiune!

O trase în jos, silind-o să ingenuncheze,

— Bestie! ți-pă ea ascuțit. Zărise o siluetă în dreptul geamului întunecat. Ajut...!

— Da, ajutor! o îngână Felt cu un rânjet, strângându-i mijlocul să i-l frângă. Dina e în apartament cu unchiul, oamenii... din brigadă s-au dus, și Glyd cu ai lui dorm tun după aiureala de azi-noapte. Nubilă de abanos!

Moa se zvârcoli pe neașteptate, îl împinse, zgâriindu-i fața și-l lovi cu genunchii. Luat prin surprindere, Felt o scăpă din brațe. Fata profită de deruta lui, se ridică dintr-un salt și fugi, cu puteri noi. Auzea din urmă pașii grei ai grăsanului și un potop de cuvinte grosolane, rostite cu glas răgușit. Era mai iute ca Moa; o ajunse lângă ieșire, o înșfăcă de păr și o trase înapoi.

— A...! încercă fata să strige, înspăimântată.

Palma lui lipicioasă îi astupă gura, cu atâta violență

încât ea simți cum îi strivește buzele. În același moment ușa se deschise precipitat și cineva trecu peste prag. Un declic; lumina violentă inundă camera. Felt o îmbrânci pe fată într-o parte, fără menajamente, pași spre Tiberiu Donar și-și strânse pumnii.

— Ce vrei, hodorogule? Ieși afară!

Moa văzu cum Tib se face livid și se sprijină de perete, parcă l-ar fi cuprins amețeala. Își dădu seama că Felt are să-l lovească și se sperie, parcă abia acum cu adevărat.

— Ortiz... articulă Tib, cu buzele albe de încordare.

— Ieși afară! șopti iarăși Felt și încă nu terminase când sări la celălalt, izbindu-l cu amândoi pumnii în stomac. Ieși afară! mârâi, dându-se puțin înapoi, să-și ia vânt pentru o nouă lovitură.

Tib gemu, se dezlipi anevoie de lângă zid, inspiră adânc și-și îndreptă umerii. Moa nu mai așteptă urmarea – se năpusti prin ușa larg deschisă, rupând-o la fugă, cu dinții încleștați, să-și stăpânească plânsul, neștiind nici ea încotro să se ducă mai întâi. În urma ei, Donar își aduna forțele, uimit el singur de unde-i venea atâta putere după o zi și-o noapte de cercetări istovitoare și după discuția de-adineauri cu Nino. Stătea în fața lui Felt, pândindu-i mișcările, stătea drept, încremenit și de fapt nu aici, în biroul pustiu al unor cercetători din Brigada Epsilon, ci în mijlocul unui platou devastat de arșița soarelui, stătea în poziție de drepti, înnebunit de sete și lângă el Gălbează, abia mai respirând. Îl iscodește pe acest Ortiz, semnele patimii pe chipul său și știe că-l va lovi necruțător și mai știe, dar acum a aflat, ce se va întâmpla după asta, ce înseamnă răzbunarea Ortizilor, orgoliul și cruzimea Ortizilor, ura dezlănțuită a Ortizilor. Mai e de stat în cumpănă? Ori încotro le întorci e un Ortiz, la fiecare răspântie și după fiecare om. Generații de

Ortizi au invadat lumea, ca o molimă necruțătoare, infestând totul, subjugând, pângărind – și Dina s-a contaminat de boala Ortiz, și Glyd, și Senuofo; și Berry a ajuns un Ortiz, și Moa și Hidra vor ajunge Ortizi – o omidă, o lăcustă Ortiz înghite Pământul și pleacă târându-se pe cer, către planete și galaxii, niciodată sătulă.

Felt îl mai lovi, o dată, și încă o dată, cu picioarele și cu pumnii, și lovea ca într-un mal de nisip, fără să-l cutremure măcar. Apoi brusc avu senzația că malul se prăbușește asupra lui, ca o pală de vânt uriașă. Își pierdu răsuflarea și horcăi, zbatându-se după aer, dar Tib nu se milostivi să-i dea răgazul. Furia îl asaltase din nou. Felt nu știa să se bată, n-avea în urmă treisprezece ani de antrenamente; își lăsa descoperite toate punctele vulnerabile și Donar i le ataca metodic, calculat, profesionist, pe îndelete. Tânărul Ortiz se îngrozi, înfierbântarea luptei cu Moa i se risipise. Frica de Tib și ura împotriva lui creșteau amândouă după fiecare altă lovitură primită, dar în curând veniră deznădejdea, și dorința aprigă de a riposta, și senzația neputinței. O ceață sângerie îi juca dinaintea ochilor. Se apăra cu disperare, încercând să câștige timp, dar Tib părea că are zece mâini. Felt căuta ieșirea, se repezi de mai multe ori, în neștire, spre ușă și parcă tot nu pricepea că drumul într-acolo îi este definitiv închis.

— Unchiule...! gemu el, răzbit de durere.

Era și Nino, era și Pliss, era și Felt, avusese neșansa să-i întrupeze pe toți. Se învârtea roată prin birou, izhindu-se de mobile ca un fluture grotesc în jurul lămpii care l-a orbit. Și inexorabil trecea prin dreptul lui Tib. Haina cu mânecile sfâșiate dădea și mai mult brațelor lui înfățișarea unor aripi; părul unsuros și lung îi intra în

ochi, pantalonii îi atârnavă rupți de-a lungul picioarelor groase și albe.

— Unchiule Nino!

Era atâta jale în țipătul lui, încât Tib se dezmetici, cum n-ar fi reușit nici după un duș rece. Clipi de câteva ori și se uită la Felt cu ochii larg deschiși. Brațele îi căzură pe lângă trup. Rămase o vreme ca pironit, gâfâind din greu. Încurcat în franjurile pantalonilor, grăsanul căzu în mijlocul odăii, cu fața lipită de covorul pufos. Abia își mai trăgea sufletul.

— Unchiule Nino! scânci.

Se întoarse cu un efort și ridică la Tib ochii îndobitociți de uimire și de teroare. Acesta își strânse pleoapele, se răsuci pe călcâie și ridică mâna spre butonul din perete. Își văzu pumnul învinețit, stinse lumina și ieși, abia târându-se de osteneală.

23.

Comandantul Brigăzii Epsilon își biruise abia către ziuă insomnia și acum dormea agitat, oftând și mormăind cuvinte nedeslușite. Perna îi alunecase de sub cap; sucindu-și gâtul în toate părțile, căutând-o prin vis, își întindea brațele subțiri și-și îndoia genunchii vrând parcă să pornească târâș cine știe încotro. Dina ezită un timp să-l trezească. Îi era teamă. Dacă cineva l-a informat de pățania lui Felt, iar o să înceapă scandalul. În cele din urmă își luă inima-n dinți.

— Ce? făcu Nino buimac.

— A venit Glyd. Te așteaptă dincolo, în birou... Glyd!

Răsuflă zgomotos și-și trecu palmele peste chelie, străduindu-se să priceapă.

— Cine?! Cât e ceasul?

— Cinci fără ceva. Hai, du-te! Vrea să-ți vorbească.

— Cinci... Glyd...

Se ridică în capul oaselor și plescăi mahmur. Amintirile zilei trecute îi reveneau cu greu în memorie, împrăștiindu-i treptat aburii somnului. Rămase gânditor pe marginea dormezei. Sudoarea i se zvânta pe obraji. Era liniștit, pesemne Felt nu-i spusese nimic aseară.

— Nu te îmbraci?

— Glyd? făcu el nedumerit. Și ce vrea?

Nu așteptă răspunsul. Își puse pantalonii, luă pe umeri un halat și trecu în birou, fără să mai poposească la baie. Glyd ședea la masa de scris, instalat comod și răsfoia un vraf de însemnări. Avea ochii umflați și roșii, se vedea că și pentru el noaptea fusese lungă. Își comandase o cafea mare și golise ceașca pe jumătate.

— Bună dimineața! îl salută degajat pe Nino. Sper că nu te-am deranjat prea mult. M-am grăbit să le-o iau înainte prietenilor mei, care încă mai dorm.

— Bună.... mormăi Nino Ortiz și căută un loc să se așeze.

— Iartă-mă că ți-am ocupat biroul. Țineam să te informez asupra unor rezultate preliminare. Dialogul continuă. Și să-ți cer părerea...

Nino, bănuitor, ridică o sprânceană. Își strânse halatul la piept și se lăsă în scaunul din fața mesei. Tib care i-a cerut să se retragă... Glyd vrea să-l consulte... Ce cursă s-au pregătit să-i întindă?

— Te rog! îl îndemnă pe oaspetele nepoftit.

Cu mâinile întinse, începu să-și contemple unghiile roase în ajun până la carne.

— Nu sunt prea multe de spus. Mai întâi îmi cer scuze pentru ieșirea de ieri... Nu caut să mă justific. Eram nervos, mai ales că Felt... Te rog să mă înțelegi, n-a fost

ușor... și-mi și propusesem să renunț...

Nino Ortiz își înălță privirea, muncit de îndoială. Piciorul i se mișca sacadat, ca bătând tactul unei melodii neauzite.

— Să zicem că te-am iertat. Sincer, nu văd unde vrei să ajungi.

— Ascultă! Hidra ne-a dat lămuriri complete. Ipoteza ta că avea un program paralel s-a adevărit.

— O știați de la Yaralde, nu face pe binevoitorul!

— Hidra a confirmat. Știi ce urmărește acest al doilea program?

— Apariția unor monștri, uciderea lui Tib și a lui Berry...

— Nu. Adică eu n-am întrebat bine. Știi pentru ce computerele raționale intră, uneori, în contradicție cu omul?

— Habar n-am! – rânji Nino ironic. Ia spune!

Glyd își răsfoi netulburat însemnările.

— Îți dau rezultatele convorbirii noastre cu Hidra. All a luat în considerație un aspect mai puțin cercetat până acum, acela al relațiilor dintre constructorul de computere și creațiile sale, mai exact problema raportului dintre gândirea umană și reflectarea ei în gândirea cibernetică. Izvorul contradicțiilor este, după All, faptul că omul-individ este nelimitat doar ca aspirații, însă mărginit ca posibilități. El se perfecționează, își creează posibilitățile pe calea înfăptuirii aspirațiilor, și pentru asta, la nivelul continuității prin generații a speciei, e atotputernic și de neînvins. Dar mașina, care e altceva, mereu altceva decât omul, nu-i concepută, la ora actuală, până la capăt ca atare; adică nu se ține întru totul seama că ea nu are aspirații care s-o împingă la o complexă

autoperfecționare și deci că este nevoie ca de la început să fie nelimitată ca posibilități. Numai când granițele actuale ale puterii și îndemânării, priceperii ei vor fi sfărâmate ea va reuși să țină pasul cu cerințele tot mai numeroase și mai dificil de realizat ale omului, în fond cu aspirațiile lui.

— Vrei să spui o mașină totală?

— Exact! Iată un termen foarte potrivit. O mașină totală! Care să fie cu totul și cu totul diferită de om, în sensul căpătării unei independențe și a unei autonomii reale și depline. Gândirea ei trebuie să refacă gândirea omului, să se dezvolte la fel de nelimitat și multilateral, dar într-un mod absolut propriu, original și aparte, neinfluențată de om. Să judece și să soluționeze problemele conform logicii sale proprii, structural identică logicii noastre, operând însă cu alte tipuri de categorii, elaborate de ea însăși, pe măsura înțelegerii ei diferite și modelate algoritmic după sisteme cibernetice. Reflectând aceeași realitate, aceeași lume condusă după aceleași legi, computerul și omul ar ajunge atunci la un perfect paralelism al gândirii, într-o adâncă similitudine. Mai mult încă, omul, ca individ și colectivitate, și-ar găsi o anume imagine în reflectarea realității de către mașină, va fi privit și analizat pentru prima oară din afara lui, într-o gândire asemănătoare, dar străină, aidoma gândirii unei ființe extraterestre...

— Ce mai câștig! pufni Nino Ortiz, totuși încălzit de idee.

— Câștigul obiectivității! răspunse Glyd, parcă surprins de opoziția lui.

— Strașnic. Văd că All a abandonat definitiv principiile Ecuatiei umane și ale „astronavei raționale” cuplurile geamăn-om și geamăn-electronic. Le-a opus formula

computerului absolut independent. Îmi închipui că un Ciberdav construit după această formulă ar fi putut să facă praf expediția „Aldebaran” cu liniștea deplinei obiectivități.

— Crezi? Te asigur că, dimpotrivă, analiza Fenomenul X fără să pună în pericol expediția. Uți că el n-ar fi așteptat niciun ordin de la geamănul-om, n-ar fi fost nevoit să traducă, pe înțelegerea lui de mașină, și să traducă prost, indicația, valabilă pentru oameni, a lui Dav.

— Mă rogi se strâmbă Nino, N-are rost să ne certăm, nu-i așa? Mai ales că vindem blana ursului din pădure. După câte îmi amintesc, în ultimul lui interviu, când a fost dat afară din școala de zbor, All afirma că renunță să caute o împăcare între om și mașină.

Glyd își trecu mâna prin părul rar și sorbi, dintr-o înghițitură, restul de cafea, acum rece, din ceașcă. Piciorul lui Ortiz se mișca sacadat, ca limba unui metronom măsurând tăcerea,

— All n-a mințit totuși.

— Așa bănuiesc și eu, îi plăceau jocurile de cuvinte.

— Nici măcar, Nino! Hidra ne-a spus cum All preconizase înstrăinarea construirii noului computer, geneza lui într-un alt univers decât cel uman, un univers mai propice, pentru că omul imprimă, în chiar procesul muncii, personalitatea lui, individuală sau de grup, tuturor creațiilor sale. Cibernetica nu este exclusă de la această regulă. Așa cum orice artist lucrează într-un stil și o manieră proprie, și receptându-i opera îl recunoaștem fără greș, la fel constructorul cibernetician se regăsește, după un cifru anume, în mașinile lui. Omul-creator, sau colectivul, grupul-creator e prea mult el însuși ca să se poată obiectiva, iar mașinile se cere,

înainte de toate, să fie desăvârșit obiective. Pe de altă parte, dacă transmite mașinii calități, în mod fatal ciberneticianul îi transmite și defecte, limitele lui de ființă biologică; transformă computerul în rezultat al unei etape din propria sa cunoaștere, îi imprimă o anume „concepție”, un anume mod de a gândi, pe care el are apoi posibilitatea să-l depășească, pe când mașina nu. E o contradicție între modul cum ar trebui să fie și cel cum sunt construite și programate actualele calculatoare – în locul creării premiselor pentru apariția unei gândiri cibernetice cuprinzătoare și liber-obiective, această gândire e limitată și îngrădită subiectiv; și dacă mașinile au posibilitatea și mijloace să se dezvolte independent, ele pleacă la drum, de la bun început, cu o serie de slăbiciuni inerente. Slăbiciuni ce aparțin constructorului, fie el și de geniu, și care apoi se consolidează și se amplifică în procesul de instruire a mașinii. Beneficiarii nu cunosc aceste vicii ascunse; mai mult, ei nu știu prea bine nici care este capacitatea reală a computerului superior de a-i servi, care sunt limitele lui și în ce constau ele, pentru că autodezvoltarea mașinii ar trebui, cel puțin teoretic, să micșoreze aceste limite pe măsura acumulării unor noi experiențe. Ajungându-se astfel aici, comenzile adresate mașinii depășesc puterea ei de execuție și apar atunci soluțiile false, eșecurile. Asemenea neajunsuri și altele vădesc necesitatea ca realizarea calculatoarelor superioare să nu mai depindă în mod nemijlocit de om. Noul computer trebuie deci să fie rodul unei, la figurat, gestații extraumane, singura modalitate ce-i asigură obiectivarea deplină. Matricea lui e Hidra, care, construită direct de All, nu e total lipsită în gândire de caracteristici hominiene, dar care a realizat un prim salt, o primă ruptură de noi. Creația ei va fi o a

doua desprindere, calitativ superioară, fundamentală, de modul nostru individual de a privi și a guverna lumea, un fel de abstractizare a abstractizării. Această creație va ajunge să reflecte realitatea după un tip de gândire nou și o experiență alta decât cea omenească.

— Stăpânești destul de bine ideile, ricană Nino Ortiz, dându-și-capul pe spate. Se cunoaște școala lui All.

— Ascultă, îl întrerupse Glyd, înfrigurat. Hidra e în posesia tuturor cunoștințelor strânse de noi de-a lungul mileniilor, despre om și despre lumea înconjurătoare. Cunoașterea artistică, tradusă în termeni cibernetici, îi va ajuta noului computer să-l privească pe om, psihologic, estetic, etic și cum mai vrei, din afara acestuia, așa cum ar face-o, ziceam, o ființă extraterestră. Asta înseamnă că factorul om va fi inclus în calculele mașinii după un cod elaborat de ea însăși, conform principiilor care stau la baza codificării celorlalți factori din calcule, iar astfel problemele încredințate spre rezolvare vor fi soluționate fără greș. Știi bine că mașina nu greșește decât dacă i se dă un program greșit sau dacă i se cere un altfel de rezultat decât e ea în stare să ofere. În cazul noului computer, el singur se va programa după cerințele omului și va fi obligat să țină seama în calcule de absolut toate datele și implicațiile problemei, inclusiv de om, de interesele lui. Iată la ce servește cunoașterea tuturor științelor și artelor și de ce e nevoie ca această cunoaștere să-i fie transmisă, printr-un mecanism ereditar, și noii mașini. De altfel computerul se va reproduce și el, se va autocopia în serii identice, scutindu-ne astfel de a-l fabrica noi, și, în fond, apărându-și „progeniturile” de intervenția noastră nedorită.

— Și ce nevoie mai e de oameni? Să-și facă Hidra

singură copilașul. Ori l-a și născut? Un monstru? Rick?

— Tocmai asta e, că totuși fără noi nu se poate!

— Aiureli! În cel mai bun caz, Hidra lui All o să dea naștere unor monștri inteligenți, care vor reduce oamenii la simple anexe ale puterii lor și-i vor prefăce în victime ale bunului lor plac. Computerele vor stăpâni lumea, sufocând treptat gândirea omenească și dictându-ne, de la înălțimea priceperii lor mecanice, toate hotărârile și actele. Cum poate exista gândire superioară în afara omului?

Oare? surâse Glyd cu blândețe, ridicându-și ochii spre Ortiz. Aveam impresia că-i vorbesc unui cibernetician de profesie, dragă Nino! Pentru ce s-ar putea „răzvrăti” un calculator împotriva oamenilor? Ce „avantaje” ar urmări să dobândească, dacă lui îi e perfect indiferent, ca și oricărei alte unelte, că slujește unui scop nobil ori nefast, că omul l-a creat și-l va distruge, că-l admiră, ori că-l disprețuiește? Admițând, prin absurd, că o mașină pornește să nimicească lumea, pe cine vei învinui, pe ea, sau pe constructorul din spatele ei?

— Lozinci! Prelegeri! făcu Nino răgușit. O să dați de dracu dacă Hidra vă scapă de sub control. Luați de bune elucubrațiile ei, uitați că e și ea un computer superior și că intră în contradic...

— Ba nu. Fiindcă fără noi nu poate face nimic.

Oprit la jumătatea cuvântului, Nino rămase o clipă cu gura căscată, apoi o închise și oftă, în aparență cu resemnare, dar în fond tulburat peste măsură. Taina Hidrei? Iat-o, banal povestită de acest Glyd: toți anii de căutări aici, în Valea Rupal, măturați într-o discuție de o oră. Ce-i de făcut? Să protestezi, să mai lupți? Împotriva cui?

— Hotărăște-te, Glyd! Computerul-minune ăsta al

vostru e un extrauman sau, dimpotrivă, un umanizat?

— Uite cum! All i-a lăsat mașinii o mare libertate de acțiune. Am putea spune că i-a trasat doar o cale, i-a jalonat-o, însă drumul spre cunoașterea și perfecționarea acestei jalonări Hidra l-a parcurs singură și neinfluențată. Avem dovezile, strânse de Yaralde în toți anii petrecuți aici, în Valea Rupal. Acest drum reprezintă așa-numitul program oficial, de conducere și dezvoltare a combinatului, plus încă un element: All a strecurat în programarea oficială o subtilă și ingenioasă variantă de calcul, ce trebuia să determine apariția celui de-al doilea program, impus mașinii de către ea însăși pentru etapa finală. Dacă accepți comparația, ne putem gândi la un fel de germene codificat, a cărui existență rămânea inobservabilă pentru Hidră în primele etape ale evoluției acesteia. Iar pe măsura dezvoltării complexe mașini, sămânța aceea a încolțit, dezvoltându-se la rândul ei, ajungând, să spunem, ca un parazit. Hidra a remarcat parazitul ăsta, ca pe un corp străin în organismul său și, observându-i devenirea, a început să-l studieze, ajutându-l, implicit, să se definească. Se pare că așa a apărut programul construirii noului computer. Analizând acest program, programul paralel și secret, descoperit de tine, Hidra îi găsește sensurile. Dezlega o șaradă, dacă vrei, fiind în posesia unor informații esențiale pentru problema în cauză, dar îi lipsea cheia. În clipa când a găsit această cheie, când și-a dat seama, cu alte cuvinte, că se află în fața unei comenzi pentru executarea unui computer de tip nou, s-a repliat, predând altor calculatoare conducerea combinatului. Am fost clar?

— Nu, zise spontan Nino Ortiz. Te urmăresc foarte greu.

— Ai să te lămurești pe urmă. Înțelege doar că

programul al doilea, cel intuit de tine, a fost, în cea mai mare măsură, însăși creația Hidrei, adică All, omul, n-a mai intervenit aproape de loc în modelarea lui. Asta înseamnă că s-a asigurat o primă treaptă spre obiectivarea noii mașini. De fapt, mașina asta nouă poartă deja un nume...

— Nostim! Ca orice prunc cu părinți grijulii. Și cum îi zice? Hidra-junior?

— Îi zice Nikè, spuse Glyd cu voce răsunătoare. Numele elin al victoriei. Eu am ținut să fie botezată așa; am nevoie, toți avem nevoie de o victorie, să ne elibereze...

— Mă rog... replică nesigur Nino Ortiz. Nu-i treaba mea. Dar monștrii...

— Cu ei e altă poveste; ei sunt dovada că Hidra are nevoie de noi. După ce și-a alcătuit programul construirii lui Nikè, Hidra a încercat să-l pună în practică, să realizeze de una singură calculatorul solicitat. Știa că el trebuie să fie diferit de oameni. Și-a zis că diferite de om sunt animalele, și a făurit animale-mașini, nici mecanisme, nici materie organică, nici ființe însuflețite, nici simple carcase de metal. Pornită pe panta asta, a putut să experimenteze orice, până și un soi de creier umblător, cum de fapt era melcul acela fără cochilie... Ți-l amintești?

— Sau Rick, pinguinul-motan.

— Nu. Rick a fost un cercetaș și o capcană în același timp: cercetaș pentru că era programat să descopere ce anume ascund oamenii și animalele, iar Hidra n-a izbutit să afle – de unde capul său schimbător, o „soluție” cuceritor de naivă; capcană pentru că era însărcinat cu atragerea unor oameni în coridoarele din „Pho Chu”, pentru eventuale confruntări cu monștrii deja creați, adică analize și iar analize. Berry și Tib, uluiți de

metamorfozele lui Rick, l-au urmat până în grota-laborator. Părerile lor, înregistrate prin automatul de urmărire, au fost concludente pentru Hidră – în locul computerului căutat, realizase un șir de imagini apocaliptice ale înseși neputinței sale. Distrugerea grotei e cel puțin o dovadă că Hidra prevăzuse eșecul.

— Să observăm deci că programul elaborat chiar de ea e greșit?

— Nu te pripi, Nino! Să observăm că e incomplet. Adu-ți aminte că însuși All prevedea și a contat, într-un fel, pe apariția unui impas în calculele Hidrei. El a avertizat-o pe Yaralde că în clipa când Hidra își va duce la bun sfârșit însărcinarea se va opri, așteptând intrarea mea în scenă. Ei bine, oprirea înseamnă că încercările ei de a o crea pe Nikè...

—... eșuează! anticipă Nino, cu sufletul la gură.

— Se împotmolesc. Producția uzinelor a stagnat înainte de intrarea la „Pho Chu” a lui Tib și Berry, ceea ce, iarăși, înseamnă că Hidra și-a dat seama încă de atunci de neputința ei. Atragerea celor doi în grota-laborator n-a fost, ca să zic așa, decât o verificare suplimentară a concluziilor Hidrei.

— Să admitem. Dacă îmi explici tentativele de ucidere. E de presupus că Hidra urmărea să analizeze funcțiile cerebrale sau poate și structura materiei aflate pe treapta celei mai înalte organizări. Poți fi adeptul unei asemenea teorii? Eu nu, de vreme ce Hidra cunoștea, din cărțile noastre, toate datele de care ar fi avut nevoie pentru Nik6, sau cum îi mai spune. Asta e una. Și pe urmă, apelând la cei doi amici, nu înseamnă că se dispensa de serviciile tale?

— Adică?

— Adică nu cumva Hidra vorbește limba păsărească și

v-a debitat o poveste bună de adormit copiii? A, sună frumos: o „mașină totală”, crearea unei gândiri paralele cu a noastră, includerea în calcule a factorului om ca entitate determinantă, algoritmi proprii computerelor... Grozav de frumos, numai că faptele Hidrei se contrazic. De ce a urmărit operarea lui Tib și-a lui Berry?

Nino Ortiz deținea o adevărată artă a disimulării, primise lămuririle cu un sânge rece remarcabil, mai degrabă ca un judecător ce audiază martorii decât ca un intrus alungat dintre cercetători. O amețeață vicleană îl învăluia însă, împiedicându-l să asculte pe deplin detașat, cum ar fi vrut.

Glyd se posomorî. Câteva clipe ocoli privirile celuilalt.

— Observații judicioase, începu el prudent. Țin să te asigur că am insistat, în dialogul meu cu mașina, asupra acestui ultim și tulburător aspect. Ce să-ți spun? E singura întrebare la care Hidra nu vrea să ne răspundă. Repetă mereu; îmi depășisem programul. Altceva n-am putut să scoatem de la ea. E de presupus că avea nevoie de un creier, dar, la fel de bine, că a urmărit să-i sperie și să-i alunge pe cei doi. Atitudinea mașinii față de Tib și Berry a fost tot timpul contradictorie, ba i-a atras, ba i-a gonit cu brutalitate determinind prăbușirea unor coridoare în urma lor; sala de operație însă, intenția construirii ei, ne obligă să credem că i-a trebuit un creier, că-i mai trebuie încă și acum. Oare asta să fie nevoia ei de colaborare cu oamenii?

Comandantul de brigadă nu se grăbi să vorbească. Îl fixa pe Glyd cu priviri îndoielnice.

— Totala obiectivare propusă de All pare atunci o aberație, zise el în sfârșit. Fără oameni nu se poate. Adică fără o disecție... Paradoxul este evident. Dezagreabilă perspectivă, nu?

— La o primă vedere. Pentru că totuși Hidra n-a extirpat creierul lui Donar, de pildă, cu toate că nimic n-o împiedica să-și ducă până la capăt programul autoimpus. Și atunci aparenta contradicție a obiectivării trădate se anulează. Eu cred mai degrabă că Hidra are nevoie de noi nu ca să ne disece creierul, ci pentru cu totul altceva. Hai să zicem că vrea să ne întrebe cum o dorim pe Nikè.

— Serios?

În sufletul lui Nino Ortiz miji speranța, dar atunci când – ascultându-l pe Glyd – dori să pătrundă înțelesul spuselor despre Hidră, amețeala nepriceperii îl cuprinse din nou. Ca să înțeleagă, cibernetica lui nu era de ajuns; trebuia altceva, mai mult, un dat cunoscut doar lui Glyd, care nici el acum nu discuta cibernetică. „Hm! Dacă în locul lui Glyd eram eu cel ales de All pentru Hidră, ce-aș fi făcut?”

— Faptele de până acum par să o dovedească. Hidra are pensule și culori, a învățat să le utilizeze așa cum nimeni până la ea nu învățase, dar nu știe ce tablou are de pictat; mai bine zis e un desăvârșit maestru portretist, dar noi vom fi, poate, obligați să-i indicăm al cui portret să-l aștearnă pe pânză. Încercările ei de a schița ceva, la libera inspirație, s-au soldat cu niște hidoase caricaturi. Noi îi vom prezenta modelul, îl vom așeza pe podium, înaintea ei – restul elementelor le stăpânește la perfecție și mai ales are maniera, singulară, o profund originală manieră. Îți dai seama?

— Da... cred că da...

Și de fapt nu-și dădea seama. Nu sensul cuvintelor îi scăpa, ci în ansamblu metoda lui All, deși aflase de principiile pe care el le pune la baza „mașinii totale” și le recunoscuse ca atare. Iar acum, ca cibernetician, formula

realizării i se părea nebuloasă, lipsită de claritate, neconcretizabilă.

— Ia stai puțin, stai!... M-am zăpăcit... De fapt Hidra v-a cerut ajutorul?

— Nici gând.

— V-a spus în ce fel i s-au împotmolit cercetările?

— Asta da. Pe urmă, însă, când am interogat-o asupra tentativei de operare a lui Berry și Tib, n-am mai scos nimic de la ea. Și nici nu trebuie să ne mire, fiindcă dacă ar ști care anume element îi lipsește pentru crearea lui Nikè ar putea să rezolve problema. Dar nu știe, tocmai asta e, că nu știe și atunci n-a început să vorbească păsărește, cum pretinzi tu, ci dimpotrivă, s-a oprit. Sarcina mea și a noastră e să aflăm elementul lipsă și să aducem completarea respectivă la program.

— Aha! se pierdu în gânduri Ortiz.

— Vreau să ne ajuți. Nino, vreau ca tu să ne ajuți.

— La ce? tresări, revenindu-și.

— Astăzi ne adunăm și vom prelucra din nou toate dalele, adică însemnările Yaraldei, peripețiile lui Berry și Tib din subterană, înregistrarea discuției cu Hidra, notele lăsate de All. Să ne dai și tu observațiile asupra combinatului industrial. Avem nevoie de victorie cu orice preț, Nino! De victorie, înțelegi? Mare lucru nu cunoaștem. Tot ce ți-am explicat reprezintă schema unor idei de principiu, dar noi trebuie să intuim cumva esența programului comandat de All și alcătuit practic de Hidră. Altceva nu putem, ne este interzis să ne amestecăm printr-o cunoaștere în detaliu.

Pesemne fiindcă a fost crescut de mașini știe să se înțeleagă cu ele, într-o limbă inaccesibilă celorlalți oameni. Cum a vorbit cu Hidra, ce dialog s-a stabilit între ei, pe dedesubtul cuvintelor? De bună seamă, el, Nino, îi

stânjenea, dar ce bine că l-au scos afară, nu l-au lăsat să se facă de răs preluând convorbirea cu mașina! Ambiția lui de a pune capăt crizei din sfera ciberneticii?

Văzuse o dată un copil închipuindu-și că va dăra o clădire cu mai multe etaje: într-o gaură de la colțul zidului vârâse un băț și-l apăsa în jos, în chip de pârgă.

—... și mai departe să ne ajuți la conceperea noii programări, pe care o „vom da mașinii. Batem palma?

Poate că Donar, când l-a sfătuit pe Nino să se retragă, n-a vrut decât să-i facă un serviciu? Donar e un om ciudat – ar fi fost în stare de asta. Și-și oferea, pe deasupra, și iluzia unei răfuiei. Pe când Glyd vrea să pactizeze cu el, cu Nino Ortiz, înfruntând riscurile de a-i pierde pe Tib și pe Berry. E ceva în neregulă aici... „Victorie cu orice preț”... Tocmai cum dorise și Nino, nu de mult, dar cel puțin el știe acum unde poate duce o ambiție ca asta. Hotărât lucru, Glyd începe să nu-i mai placă. Ar trebui să aibă încredere mai degrabă în Tib, adversarul onest... Glyd s-a grăbit cu vizita lui matinală, până nu i se trezesc tovarășii. Se ascunde. Nu-i bine.

Nino se străduie să caște, deschizând gura de mai multe ori – un simulacru. Lovi cu palmele deschise marginea scaunului și-și fixă privirea în podea, clipind rar, ca după somn. Dunga subțire de păr din jurul cheliei lăsa impresia că poartă o caschetă albă, de piele, înfundată pe cap până la urechi.

— Îmi pare rău. Nu primesc, Glyd!

*

Băieții din brigadă lăncezeau, omorându-și timpul cu palavre pe seama lui Nino. Felt, cu semnele aventurii din ajun prea vizibil întipărite pe față, avu elementara prevedere să-și evite camarazii și rătăcea prin dosul clădirilor, la adăpost de priviri indiscrete. Afară, dincolo

de cupola ce adăpostea sediul brigăzii, vremea mereu mohorâtă și umedă prevestea primăvara himalayană, purtată, miraculoasă sămânță, de suflarea devastatoare a musonului. Din păcate, o primăvară nefastă pentru tânărul Ortiz.

— A, pe-aici te plimbi!? Nu m-a mințit Dina, va să zică!... Nino îl studia cu atenție, parcă evaluând opera lui Donar. Ai salutări de la Moa, irezistibile!

Felt se rezemă cu umărul de peretele străveziu al cupolei. Jos la zeci de metri sub dâșșii, printre pilonii de oțel vântul șfichiuia zăpada cu biciul docil al ploii. Urmele unor șenile de transportor șerpuiau, încurcate, pierzându-se în depărtare, în direcția stâncii Lobsang, iar alături de ele, în marginea platformei betonate, o aerosanie abandonată zăcea cenușie și tristă, parcă un animal zgribulit.

— Plec, unchiule. Mă duc eu singur, așa că nu te grăbi să mi-o mai poruncești și tu...

— Te-ai gândit bine, Felt. Tot n-ai fi înțeles ce se petrece...

— Poate. De tine e mai rău, că rămâi.

— N-am vrut să ajung cineva? Nino zâmbi înțelept.

— Aș vrea să-l mai văd măcar o dată pe moș Pliss. Am scos castanele din foc pentru el... Să știe că-l respectam... și-acuma îl mai respect încă, puțin... Ți se pare ciudat, nu că ți se pare ciudat?

— Da! simți unchiul nevoia să-l mulțumească.

— Mi-am dat seama că nu-s decât o... o păpușă în mâna lui. Și totuși credeam în el, într-o stea a noastră, într-un noroc... Am făcut multe prostii, unchiule!

— Încotro pleci? schimbă vorba Nino, stânjenit.

— Oriunde. N-a fost de mine brigada. Mie-mi place altfel de viață. De tine e mai rău, că rămâi, repetă Felt,

privind îndelung la urmele de șenile. Nici bătrânul Pliss n-o să te ierte, nici Glyd. Ei doi sunt cei mai tari aici. Și niciunul nu te iubește.

— Cam ai și tu dreptate, băiatule!...

— Auzi? În locul tău să-mi... M-aș tot duce, aș tot fugi. N-avem niciun noroc, noi, Ortizii, degeaba tragi nădejde. Rămâi – te prăpădești. Eu, mă vezi, nu știu ce-o să se aleagă de mine. Poate fiindcă nu înțeleg mai nimic, cum ziceai. Eu mă duc în lume și-atât. Alerg unde-i bine și-i ușor și-acolo mi-e casa. Tu aveai alte planuri. Scapă de credința în bătrân și de dușmănia lui Glyd – și ajungi om.

O discuție de bărbați. Neghiobul, rotofeiul Felt! Adolescența l-a pricopsit cu o amintire pe care și-o va rememora de câte ori o să se uite în oglindă. Și-o să se mai uite el destul până-i crește mintea.

— E un sfat? întrebă Nino serios.

— Uite, cu sania aia plec! îi arată nepotul spre vehiculul părăsit. Îi port pică lui Donar, nu era treaba lui ce-aveam eu cu Moa. Dar dacă am să-l întâlnesc vreodată, îl las în pace. Pare-mi-se, i s-a dus iubita, are el necazuri destule.

— Vezi? Fiecare cu ale lui.

— Ei... se foi Felt încurcat. Spune, unchiule, n-ai veni cu mine? O anunți pe Dina că pleci, și gata!

Nino își vârî mâinile în buzunare, să le ascundă tremurul.

— Întâi mă răzbun, băiatule!

— Cum? Felt își miji pleoapele înnegrite.

— Întâi mă răzbun pe Glyd. Adică pe toți. Nu pot să plec așa, ca tine... iertând.

— Prost sunt eu, că-ți spun! Grăsanul se strâmbă. Râzi de mine!?

— Hai, lasă! Dă mâna încoace, așa! Drum bun! Și-acum du-te! Du-te...

24.

Mormăind subțirel, ursulețul se cățara cu agilitate pe o stivă de cutii din plastic. Își înfigea ghearele microscopice în materialul moale, se răsucea pe după benzile trase afară și-și vâra botișorul prin toate crăpăturile, să găsească un drum cât mai ușor. Din când în când se scutura cu o mișcare bruscă și-atunci sunetele vesele ale clopoțelului pluteau în aer ca o risipă de confeti. Camera era plină de fum de țigară, peste tot se găseau cești de cafea și butelii de răcoritoare golite. Se însera, dar nimeni nu se îngrijise să aprindă lumina. De-a lungul pereților se înșirau computere în funcțiune, gata să prelucreze orice material li s-ar fi încredințat, și clipirile lor multicolore se întretăiau, în penumbra încăperii, ca niște semnale tainice, într-un cod secret. Funcționau încă de dimineată și mereu în gol, nu li se dăduse nimic de lucru. În jurul mesei încărcate cu vrafuri de microfilme și benzi, cărți, tabele și caiete de însemnări, echipa se cufundase în tăcere. Glyd urmărea, cu o privire distrată, peripețiile ursulețului, care ajuns în vârful piramidei de ambalaje începu să se spele, frecându-și botul cu etichetele dinainte, în sus și-n jos, cu meticulozitate. Se opri o clipă, răsucindu-și capul către Yaralde, – fata studia atentă o ceașcă de cafea, ținând-o departe, zâmbind capricioaselor urme lăsate de zațul scurs – apoi își reluă, cu și mai multă sârguință, spălatul.

— Mai încercăm o dată? întrebă răgușit Berry.

Tib mișcă din umeri și se răsturnă în fotoliu, cu o strâmbătură de oboseală, iar Kobo își înalță capul de pe brațe și deschise ochii înroșiți: furase câteva minute de

somn.

— Îmi pare rău că n-a venit Nino, zise Glyd, și vocea lui stridentă îi făcu pe toți să tresară. Ne-ar fi dat poate o idee nouă.

— Cheamă-l! zise acru Tib și-și întinse picioarele amortite. Dacă tu crezi în mitul ignoranților de geniu... Cere-i soluția salvatoare!

Yaralde puse ceașca la loc, în farfurioară, și-și încrucișă mâinile, uitându-se la Donar pe sub sprâncene. Își aminti de vorbele lui Glyd, la prima întâlnire cu doctorul – Gălbează și Tib, sunt simpli reparatori de calculatoare, ea, Yaralde, doar cu trei ani de facultate, terminați cu chiu și vai...

— Poate sarcina ne-a copleșit, îl provocă Berry. Ne întrece puterile. Să-i cerem lui Pliss organizarea unei dezbateri publice pe tema creării lui Nikè... Ne declinăm astfel răspunderea și-l acuzăm pe All că a greșit când l-a ales pe Glyd, iar pe Glyd că ne-a ales pe noi.

— Lasă prostiile! i-o reteză Tib, fără chef.

— De ce? Toți suntem într-un fel ignoranți și ni se cere să fim geniali. Nu cunoaștem decât foarte vag programul Hidrei și trebuie să-i descriem foarte exact caracteristicile noului calculator.

— Da!... Ce vrei? Le scoatem din pălărie?

— Dacă nu se poate din ce avem sub pălărie... Glyd, o luăm de la capăt?

— Frumos ursuleț, Berry! Ești un maestru neîntrecut, îl laudă Glyd, ca și cum puțin îi păsa că se împotmoliseră.

— Mi-e teamă că nu vom reuși, își dezlegă limba și Kobo. Mai întâi, avem siguranța că Hidra a elaborat integral programul construirii computerului?

De când se afla în Valea Rupal nu mai pusese în gură

nici un strop de alcool și nu dădea semne să-i ducă lipsa. Slăbise mult în aceste câteva zile. Trupul lui, odinioară mătăhălos, se împutinase pe neașteptate și, gârbovit și subțire, înota anevoie în hainele rămase prea largi; grijile și încordarea neîntreruptă îi scofâlciseră obrazul și-i scobiseră tâmplele. Rareori mai intervenea în discuții. Se retrăgea mereu în câte un colț, se ferea, la propriu, din drumul celor mai tineri, parcă temător să nu fie lovit, din nebăgare de seamă. Se purta nespus de îngrijit și curat, cu hainele totdeauna periate și călcate pedant, cu barba potrivită din foarfece și pieptănată cu grijă.

— De vreme ce s-a oprit, în așteptarea lui Glyd!... Îl contrazise fata. A, te gândești la tentativa de operație la creier?

— Mă gândesc... mă gândesc...

— Nu e cazul! se încruntă la el Glyd. Hidra știe tot ce știm și noi despre creierul uman. La ce să-i mai folosească? Observă că bătrânul, retras iar în mușenia lui, devenită obișnuință, nu-l mai ascultă și schimbă subiectul: O, băieți, și în vremea asta, în orașe, teatrele sunt pline de lume... În localuri se dansează și se petrece, femeile... femeile mai frumoase ca oricând... Iahturi elegante lenevesc în largul oceanului. Așezările subacvatice scânteiază de lumini, în parcuri se urmăresc îndrăgostiții... Florile toate s-au deschis... Nostim mai e ursulețul tău, Berry!

— Ce zici, mai încercăm o dată? se încăpățână Gălbează.

— Dar nu, nu e loc pentru regrete, continuă Glyd serios. Noi, în întunericul sumbru al Milogului Ortizilor – nu, vă rog nu aprindeți luminai – noi complotăm la o mașină infernală pe care, legată cu o fundiță roz, o vom înmâna, în cadrul unei scurte solemnități, lui Pliss,

bătrânul binefăcător al tuturor. Iar mâine, titluri cât toată pagina întâia a gazetelor vor anunța Pământului uluit că marea problemă a devenirii sale și-a găsit rezolvarea. Procesiuni fără număr, purtând în triumf efigiile noastre, în mărimă naturală... Așa! Asta am vrut să spun, pe lângă faptul că ursulețul lui Gălbează e o capodoperă cibernetică. Tib, fii așa bun și repetă, ce caracteristici e nevoie să aibă această Nikè?

Crispatul oftă lung, din adâncul inimii și-și flutură pe dinaintea ochilor palma deschisă, primenind aerul încărcat de fum, sau alungând o vedenie. De ce fumau toți? Nu-și amintea să-i fi văzut altă dată... El, da, el... O chemase dimineața, devreme, pe Eileen, vorbiseră foarte puțin, acum bănuielile erau certitudini... Și totuși, și totuși despărțirea nu-l mai obseda ca în perioada când o prevăzuse venind; doar o durere surdă, o stânjeneală continuă îi îngreuna respirația.

— Poftim? Caracteristici... Instruirea computerului concomitent cu construcția sa, respectiv posibilitatea transmiterii de către Hidră a tuturor cunoștințelor sale, prin însuși procesul de creație, noii mașini.

— Da, e un punct câștigat, își răsfoi însemnările Berry. Cu mențiunea că mai e necesară o legătură neîntreruptă cu centrele informaționale ale planetei. Statistic, apar câte 115.263 de noutăți importante pe secundă.

— Stai, iar nu e bine! se burzului Glyd. Ne pierdem în amănunte subiective, tocmai cum nu trebuie.

— Ce-i rău în asta? făcu Berry pe nevinovatul.

— Nu ne pricepem să interpretăm mesajul lui All. Pentru ce a mai apelat All la serviciile noastre? De ce ne-a obligat, fără nicio indicație din parte-i, să schițăm, după cum ne taie capul, universul mașinii viitoare?

— A avut încredere în noi...

— Lasă ironia! Glyd sări din fotoliu și începu să-și maseze fruntea cu palmele, învârtindu-se pe lângă masă. Toate chițibușurile astea le putea prevedea și el, într-un program dinainte elaborat, consultând ciberneticieni de diverse specializări, din matematică, știu eu? medicină, biologie, logică, ingineri, cosmonauți... Și de altfel Hidra singură și-a însușit și-și poate imagina complexa evoluție a gândirii noastre, așa că... La naiba! E lucidă că noul computer va trebui să servească, cu rezultate optime, cerințelor contemporaneității.

— Da, da! zise Berry, cu un ton abia sesizabil glumeț. Simplu!... Ar fi culmea să descoperim, până la urmă, că suntem inutili.

— Pe drumul ăsta, suntem, într-adevăr. Nu, mesajul lui All a fost altul! Parcă nu știți? El ne cere să facem ceea ce Hidra nu e în stare; să ne ridicăm, cred că așa e, să ne ridicăm la treapta unor idei esențiale...

—... privind relațiile dintre Nikè și oameni...

— Cum ai zis? se opri Glyd brusc din plimbare.

— Relațiile dintre oameni și mașini! Zău dacă nu-mi vine să cred că All ne-a lăsat un avertisment: eu vă dau o mașină perfectă, dar gândiți-vă cum o vreți – nu să vă scutească, ci să vă oblige să gândiți mai departe, mai intens, mai eficient, nu lăsându-vă prostiți de ea, nu rămânând la remorca ei, pentru că sunteți în pericol să pieriți ca oameni. Ca oameni, he, he, nu ca specie!

— Formidabil! Ești formidabil, Gălbează! L-ați auzit? Măi, tu ai avut răspunsul pregătit!

— Nu înțeleg! Ce-am spus așa grozav?

Glyd se sprijini cu pumnii de marginea mesei și se aplecă înainte. Prin întunericul tot mai dens al camerei abia zărea silueta lui Gălbează, în străfulgerările luminițelor de lângă pereți. Ochelarii săi anacronici, cu

ramă de sârmă, reflectau becurile multicolore, ascunzându-i ochii. Șuvițele de păr blond i se zbârliseră anapoda pe creștet și urechile îi atârnavă clăpăuge și diform de mari. Printre buzele întredeschise în surâsul acela angelic i se vedeau dinții crescuți strâmb, albi și lungi. Nimic din înfățișarea distinsului All; dar, ca și All, trecuse fără să crâcnească prin toate încercările și eșecurile, fără să se plângă niciodată. Așa cum prevesteau cuvintele sale, rostite cu atâta nonșalanță pe terasă la Kobo: „Vom fi trimiși pe Pluton? Fleacuri! Ne întoarcem și-o luăm de la capăt”. De unde apăruse acest Smith? Unde să-l fi descoperit Tib? Glyd avu senzația că Berry știe soluțiile, ca și cum ar fi vorbit cu Hidra mult înainte de a intra în galeriile de sub Nanga Parbat și avusese vreme să se gândească la toate pe îndelete. Presimți sosirea victoriei, prezența acesteia în preajmă, și un val de bucurie și tristețe îi inundă inima.

— Singura parte slabă a Hidrei e aceea a comportării față de oameni, zise el, respirând precipitat. Amintiți-vă ce au pățit Tib și Berry la „Pho Chu”, de câte ori au trecut pe lângă moarte și-au fost salvați în chip miraculos...

— Hidra vrea un creier! exclamă Kobo din colțul lui. Un creier viu!

— Taci, doctore! Greșești! E-o mărturie a atitudinii ei oscilante. Și pentru noi o indicație unde anume avem de acționat.

Ursulețul se rostogoli jos de pe casetele cu benzi, alergă în salturi caraghioase de-a lungul mesei, până la celălalt capăt, unde se afla Glyd și începu să i se cațere pe mânecă. Yaralde, pierdută în admirație, contempla gesturile febrile ale lui Glyd, îi asculta glasul și se întreba, pentru a suta oară, dacă știe că l-a sărutat

acolo, pe dig și roșea la gândul că el i-a descoperit slăbiciunea.

— Da, în direcția asta e nevoie să acționăm noi! aprobă școlărește Gălbează. Dacă și Nikè o să se comporte ca Hidra, o să fie nenorocire. Dar cum o faci să-i priceapă pe oameni? Să se poarte firesc cu dânșii și să fie sigură că nu greșește?

— Frumoasă jucărie! desprinsă Glyd ursulețul de pe mânecă, așezându-l în palmă. Dar nu ziceai că duce lipsă de ceva? Nu? Parcă mă rugaseși...

Nu erau decât ei amândoi în încăpere. Uitaseră de prieteni. Se provocau, își dădeau târcoale ca două sălbăticiuni care vor să se împace. Berry propusese un joc? Celălalt vrea să-i spună că l-a înțeles și i-l acceptă.

— Veronique mi-a cerut înapoi jucăria, zise Berry, parcă să schimbe vorba, dar era un răspuns. Văd că nu mi-ai îndeplinit rugămintea.

— Da, sufletul... Să-i montez un suflet. Naivitatea copiilor!... Trebuie să-i explici că nu se poate.

— Lui Veronique? Se vede că n-ai avut copii, Glyd!

Încet-încet, în mintea lui Tib începu să se facă lumină. Totuși era încă nedumerit: care din amândoi descoperise primul soluția? Avea impresia că Berry; dar atunci de ce a insistat Glyd cu puțin înainte că-i place ursulețul și de ce Gălbează nu s-a grăbit de la bun început să formuleze concret ideea, în semn că a înțeles și el! O auzi pe Yalalde foindu-se impacientată în scaun. Ea încă nu pricepea ce se petrece. Limbajul cifrat al celor doi o enervase. Doar Kobo, pierdut în gândurile lui, nu urmărea nici de data asta discuția, ca și cum ar fi socotit că nu găsirea unei rezolvări era lucrul cel mai important, sau dimpotrivă avea o încredere oarbă în cei tineri și-și rezervase lui însuși altceva, să treacă peste un impas din

viitor.

— Mașinile vor fi totdeauna lipsite de suflet, spuse Glyd, privind la jucăria din palmă.

— Fără suflet nu te poți apropia de copii, îi replică Berry. Și ei simt asta. Veronique vrea să fie prietenă cu Cling-clang și deocamdată îi este imposibil.

— De niciun om nu te poți apropia fără suflet.

Întunericul coborâse deplin; străfulgerările intermitente ale beculețelor își croiau anevoie drum prin el, umplând încăperea de o ceață ca un fluid, multicoloră și densă, parcă într-un spectacol montat nedibaci de un regizor debutant ce se chinuise să creeze senzația unei atmosfere încordate.

— Am putea s-o păcălim pe fetiță, continuă dialogul Berry.

— De-asta oamenii și mașinile se opun și intră în conflict, gândea Glyd mai departe cu voce tare. Lipsit total de subiectivism, omul își pierde personalitatea. Și lipsit de obiectivitate, calculatorul devine inutil. Om și mașină trebuie să fie pe deplin diferențiați, în numele chiar al existenței lor, de făptură puternic individualizată și de unealtă realmente folositoare. Nikè va fi cu atât mai eficace adaptată menirii ei cu cât și construirea i-a fost încredințată unei alte mașini, scoasă definitiv de sub influența subiectivă a omului. Dar prăpastia dintre Nikè și om a devenit uriașă în aceste condiții. Pe moment nu-i străbătută de nicio punte, oricât de fragilă. All a creat, în afara noastră, un univers de reflectare a realității comparabil, în linii generale, cu acela uman, însă un univers închis nouă. Nu ne putem lăsa, când împrejurările o vor cere, asigurarea existenței pe seama unei astfel de „mașini totale”, nici n-o să-i permitem să ia decizii hotărâtoare în locul nostru; și așa sfera utilității ei

se restrânge prea mult ca să ne mai fie necesară. Mașinile n-au suflet...

O explicație pentru Tib, pentru Yaralde și Kobo? Mai degrabă nevoia clarificării premiselor noi rezolvări, deși, evident, Yaraldei aceste lămuriri îi erau binevenite.

— Am putea s-o păcălim pe fetiță, reluă Berry. E oare nevoie ca ursulețul să aibă un suflet adevărat? Nici vorbă. Veronique ar vrea doar să-l vadă plângând și râzând. În fond dorește să-și împartă cu Cling-clang propriile sale necazuri și bucurii, să-și facă din el ecoul sentimentelor ei. Am spus bine, Yaralde?

— Ai spus bine, răsună glasul șovăielnic al fetei. Asta și înseamnă un prieten adevărat. Sau un dușman, preciză dânsa, pe care-l bucură necazurile tale – tot un ecou al sentimentelor...

Berry izbucni într-un hohot de răs nestăvilit, din inimă, molipsindu-i după o clipă și pe ceilalți, pe Yaralde mai cu seamă.

— Am câștigat, prieteni! strigă, cu exuberanța lui caracteristică în momentele hotărâtoare. Sper că All, dacă mai trăia, ar fi fost mulțumit cu noi.

Se duse precipitat să aprindă lumina. Razele puternice îl făcură să-și ferească ochii. Stătea lângă perete, cu mâna încă pe comutator – un lungan palid și slab, neglijent îmbrăcat – și Glyd avu iar impresia că-l vede pentru întâia oară. Puse jucăria la loc, pe masă, privi la degetele lui Gălbează, noduroase și prea subțiri, cu pielea de un alb decolorat, boțită ca de-o îmbătrânire prematură, cu unghiile prea tare bombate și albastrii, parcă nevenindu-i să creadă că au fost în stare să asambleze mecanismele fine ale ursulețului, și din nou îi veni în minte o comparație cu All, cu mâinile delicate, ca de chirurg sau de pianist ale acestuia.

Și cum s-o păcălim pe Veronique? întrebă, și pentru ceilalți putea să pară nedumerit de planul lui Berry; se întoarse lângă fotoliu și rămase sprijinit de spătar, fără să se așeze.

— E destul să-l învățăm pe Cling-clang să mimeze râsul și plânsul, în concordanță cu ale fetitei, cum foarte bine ne-a atras atenția Yaralde, ca să nu ne pomenim cu un efect contrar și evident neplăcut, așa-i? Veronique nu vrea un ursuleț „impersonal”, ci o jucărie specială, creată anume pentru ea, modelată conform personalității sale irepetabile. Tot astfel, dar pe un alt plan, nouă ne trebuie o Nikè a noastră, a epocii, a momentului pe care îl trăim. N-avem ce face cu o mașină atemporală, valabilă „în general”, ca un panaceu universal al celor mai diverse probleme. Și e limpede că un asemenea computer nici nu există, nu poate fi realizat, așa cum, deși ne-ar fi fost extrem de util, e imposibil de construit un perpetuum mobile.

— Te referi la specializarea mașinii?

— Nu la asta, interveni și Glyd. În principiu, Nikè trebuie să fie un soi de computer „bun la toate”, adaptabil oricărui domeniu datorită înmagazinării în memoria ei a tuturor științelor. Dar în același timp îi trebuie o perspectivă a actualității și a devenirii, o imagine clară asupra modului cum noi punem probleme și așteptăm rezolvări. Între generația noastră și predecesorii de acum un secol există diferențe nu numai în domeniul concret al dezvoltării fiecărei științe în parte, ci și în acela al cerințelor, al perspectivei în știință. E foarte important că Nikè să afle, de exemplu, că cercetările asupra energiei nucleare se vor canaliza și în viitor, ca și azi, doar pe direcția folosirii acesteia în scopuri pașnice, că tratatele de interzicere a fabricării și

stocării de armament atomic vor fi într-una valabile. Și apropo, de vreme ce Nikè ținea seama cu strășnicie, în calculele sale, de factorul om, cum ați vedea-o folosită într-un eventual război, fie el purtat și cu arme clasice?

— Deci proiectarea unei perspective să fie sarcina noastră? A lui Glyd? făcu Yaralde cu îndoială.

— Da, confirmă Glyd, oftând, ca ușurat de o povară peste puterile lui. În urmă cu 15 ani, când construia Hidra, All s-a ferit să facă pronosticuri asupra științelor din zilele noastre, și pe bună dreptate – știm cu toții câte lucruri noi s-au mai descoperit de atunci. Cu atât mai mult el nu putea să prevadă cum vor evolua cunoștințele în astronomică și cercetarea spațiului cosmic. De aceea nici Hidra nu-i poate transmite lui Nikè această perspectivă, iar asta e și cauza creării monștrilor de la „Pho Chu”: Hidra și-a dat seama că programul construirii lui Nikè este lipsit de un element esențial și astfel, lucrând cu conștiința unei programări incomplete, a luat-o razna.

— Și chiar dacă nu ajungea la monștri, completă Berry, ar fi dat naștere unei Nikè neutre, care să bată pasul pe loc, impersonală ca și Cling-clang al meu.

— Hidra vrea un creier! mârâi îndărătnic Kobo. Teoriile voastre nu fac doi bani dacă Hidrei nu i se dă un creier viu...

— De ce? întrebă Yaralde speriată.

— Să-ți spună Tib, zise doctorul și ridică din umeri.

— Am impresia, șopti Donar răgușit, că prin încercările ei Hidra urmărea să afle de la noi tocmai datele ce-i lipsesc din program, adică această perspectivă. Presupun că n-ar fi fost vorba de o operație, o vivisecție, hai să-i spunem, ci mai degrabă de trezirea unei reacții de spaimă, care să ne determine să divulgăm...

— Tu crezi ce spui? Kobo îl privi pe sub sprâncene.

— Ai dovada că nu-i așa? se îndârji Tib. Atunci cum explici că a renunțat să ne opereze?

— A vrut pentru asta acordul lui Glyd.

Pe Glyd îl cuprinse brusc îndoiala. Își aminti presupunerile lui Nino, că Hidra a început să vorbească păsărește. Oare discuția lor de-acum nu se întemeiază pe premise false? Să nu fie nevoie de un creier, într-adevăr, de un om care să se sacrifice?...

— Evident, doctore, încercă Berry să-l liniștească pe bătrân, evident că Tib are dreptate. Altfel Hidra ne-ar fi cerut creierul viu care pretinzi că-i e necesar, înțelegi, experiența e prea importantă, și pe urmă știi la fel de bine ca și noi că un computer își respectă programul, indiferent ce decurge din asta. Vreau să zic un computer obișnuit, sperând că Nikè va fi o excepție.

Glyd nu mai era convins de argumentele lui Berry. Dacă victoria le va scăpa printre degete, înseamnă că mulți ani, un lung șir de ani el n-o să poată reveni acasă, la viața și prietenii lui. Afară doar dacă nu-l lasă pe Kobo să intre în laboratoarele Hidrei... Adică... să împlinească chiar dorința lui...

Berry îl privea scrutător, încruntat.

— Ei, ce propui, Glyd?

— Ai dreptate! zise Glyd, viclean. Să întocmim un program de perspectivă, pentru astronaucă în primul rând. Să-i cerem ajutorul lui Pliss, să ne pună la dispoziție datele și un complex de computere pentru prelucrare. Iar eu, care-am fost crescut de mașini și le cunosc, dinăuntru lui, universul, am să traduc pentru Hidră termenii perspectivei, am să-i explic în detaliu, prin intermediul unui limbaj potrivit. Asta-i rațiunea alegerii mele de către All. Mă mirasem de ce tocmai pe

mine să mă aducă aici, în Valea Rupal... Și voi, sunt sigur, v-ați întrebat. De ce? Fiindcă am avut șansa să cresc printre automatele unei astronave. Șansa? Ghinionul?

Și se lăsă o lungă liniște, care nu era a satisfacției. Căci Glyd rămăsese cu impresia că acest Smith i-a regizat găsirea soluției, cum pregătește profesorul rezolvarea unei probleme de către elev, servindu-i pe neobservate elementele de calcul. Yaralde își trăia mâhnirile: Glyd a obosit înainte de a afla răspunsul; a spus totul ca pe o lecție repetată dintr-un manual, adică după Berry. Tib găsisese răgazul să-și amintească de Eileen – se mai gândise la altceva toată ziua? Kobo... Evitau cu toții să ghicească ce-l frământa pe Kobo... Iar Berry, privindu-l pe Glyd, era cuprins tot mai mult de o bănuială, încerca s-o alunge și iarăși se lăsa dominat de ea, de impresia că i-a aflat celuilalt intențiile.

*

— Oare Glyd are să găsească și singur soluția?

Dina rămase cu furculița și cuțitul în aer, așteptând un răspuns. Moa își privi unchiul și zâmbi; Nino mânca încet, metodic, ca și cum ar fi îndeplinit o operație extrem de importantă și nu permitea să fie întrerupt.

— Ați auzit că Felt a plecat? zise el într-un târziu.

— Unde? interveni Moa cu răutate. Să se plângă bunicului?

Nino Ortiz păru că n-a luat-o-n seamă și-și continuă mestecatul conștiincios, iar după o clipă și soția lui renunță să mai aștepte răspunsul și începu să-și taie friptura.

— Nu l-ai prea agreat niciodată, spuse, ca în treacăt.

— N-aveam pentru ce! o întrerupse Nino, cu nejustificată bruschețe.

— Lași să se-nțeleagă că ți-ar părea rău, îi replică Dina. Foarte bine, pedepsește-l pe Tib! Dacă-i vinovat merită. Și e vinovat. Nino ridică ochii spre ea și-i plecă îndată. Nu era ironică și nici nu glumise. Am impresia că n-a povestit nimănui despre aventura lui nocturnă. Apropo, ce-a vrut Glyd azi-dimineață de la tine?

Bărbatul ridică din umeri. Se gândea intens, fixându-și farfuria deja goală și în lumina violentă a plafonierei chelia îi strălucea ca o cască de alamă lustruită. Moa așeză cu grijă tacâmurile pe suport, goli restul de vin din pahar și-și șterse buzele îndelung.

— Unchiule, zise ea, cu șervetul încă la gură, să nu te superi... Aș vrea și eu să plec. Azi am vorbit cu mama... mă cheamă acasă.

— Și? făcu el fără să-și schimbe poziția.

— Nu știu dacă nu trebuie să-i cer voie bunicului.

— A, să-i ceri voie? se miră Nino Ortiz. Ți-e frică de el?

— Nu, își arcui Moa sprâncenele, uimită. De ce?

— Așa. Mie mi-e frică.

Fata se uită la Dina întrebător. O văzu încordată. Pe chip i se citea îngrijorarea, în ciuda eforturilor ei de a se stăpâni. Toată ziua se învârtise neliniștită prin odăi, întrebându-i mereu pe băieții din brigadă pe unde-i Nino. Frământarea i se păruse fetei deplasată, nu atât pentru că ar fi dat crezare aluziilor la moralitatea îndoielnică a mătușii, cât pentru brusca metamorfoză a atitudinii ei față de unchiul: până mai ieri zeflemitoare și lipsită de considerație, iar acum...

— Nu înțeleg. Bunicul nu pare un om rău. Crezi că Felt chiar s-a plâns?

— Felt e un prost, îi răspunse Dina, cu ochii la bărbat.

— Tot timpul s-a ținut după mine! ripostă Moa, întunecându-se.

Nino își schimbă farfuria, luă din fructieră un ananas și începu să-l desfacă îndemânatic. Carnea galbenă și zemoasă a fructului pârâia proaspătă sub cuțit.

— Glyd mi-a propus colaborarea.

— Atunci Tiberiu Donar...

Dina se opri și răsuflă zgomotos.

— Mi-a propus colaborarea, zise iar Nino și luă o bucată de ananas, savurându-i aroma.

De încordare, Dinei începură să-i tremure mâinile. Se întoarse către măsuța de serviciu din spate, alege o țigară lungă și-o aprinse. Din ce în ce mai uimită,

Moa se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile în poală, își dădea seama că se întâmplă ceva de neînțeles, ceva foarte însemnat și că prezența ei a devenit de prisos.

— Pe mine mă iertați, încercă o scuză timidă, dar cei doi n-o ascultau.

— I-am promis băiatului c-o să-l răzbun. Mi s-a părut că are nevoie de asta să poată pleca. Dar cred că nu, mă înșelam.

— Poate că Tib aseară... Mă gândesc în fel și chip. Poate era și el prea nervos.

Moa pricepu că nu vorbeau despre încăierarea cu Felt.

— Oricum ar fi fost, avea dreptate! clătină din cap Nino. N-am de ce să-l acuz. Știi... și Felt judecă tot așa. M-a surprins. A simțit dincotro vine răul și uite... a avut puterea să plece... la timp.

— Pe mine mă iertați, aș vrea...

Fata se ridică în picioare și așteptă încuviințarea să se retragă.

— Nu, nu e prost! Nu mai e. Nino se juca, înfigând furculița în feliile rotunde de ananas. Zâmbi chinuit. Ba chiar mi-a propus să mă ia cu el. Ar fi avut curajul. Ce zici?

— Și ceilalți unde sunt?

— Le-am dat un birou. S-au închis acolo de dimineață. Caută.

Dina strivi țigara în farfurie.

— Au să găsesacă singuri?

— Glumești... Gata, Moa, ai terminat masa? Spuneai că... A, te cheamă acasă. Bine. Ziua plecărilor! Și noi ne ducem. A plecărilor, a fugii...

— Noi? Unde, Nino?

— Însoțește-o pe Moa. Sau unde vrei.

— Mătușă Dina, dacă vii cu mine, mama are să...

— Măine dimineață. Ești hotărât?

Dina mototoli șervetul în pumn, dar chipul prindea să i se însenineze. Își învălui soțul într-o privire lungă, aproape duioasă și-și mușcă buzele, parcă să-și stăvilească un început de zâmbet. Nino Ortiz îi prinse privirea și coborî pleoapele, ca o încuviințare.

— Nu suntem lași, nu-i așa? întrebă el, plin de convingere.

— Mi-e frică să nu bănuiești că iar te mint... Bărbatul își plecă fruntea o clipă, ca și când i-ar fi mulțumit.

— Strânge lucrurile. Să nu vorbești cu nimeni. Luați cursa către Bombay, mai departe te descurci tu. Eu am afară un aeroglisor. În noaptea asta...

— Ce? tresări Dina.

— Mă răzbun cum pot! surâse el cu un soi de resemnare. Cine i-a îndemnat să-mi propună colaborarea?! I-am cerut o întrevedere lui Senuofo, la Comandament. M-așteaptă. Trebuie să-i scap de Pliss. Asta pot.

Dina râse încetișor, apoi mai tare, ascunzându-și fața în palme și uitându-se la Nino Ortiz printre degetele răsfirate.

— Nino! Mi-a fost teamă că n-ai s-o faci! Nu te supăra, Nino! Te-am pândit toată ziua, aș fi vrut să te îndemn, nu știam...

Și de răs, sigur că de răs, i se scuturau umerii.

*

— O, ce fetiță frumoasă și cuminte! Cum te cheamă?

— Bună ziua! Eu sunt Veronique.

— Și eu sunt Glyd. Ai auzit de mine?

— N-am auzit. Vrei să fim prieteni?

— Vreau, Veronique! Mai ales că am o jucărie de-a ta.

— Ce jucărie?

— Un ursuleț poznaș și mic cât un degețel.

— Ce ursuleț?

— Unul așa... Care are un clopoțel de sticlă la gât. El se joacă, sare și face tumbe, iar clopoțelul sună: Cling-clang! Cling-clang!

— Ce frumos trebuie să fie! N-am avut niciodată o jucărie cu atâtea mașini în ea. Cine ți-a dat-o?

— Știi, Veronique, ursulețul se întristează dacă stăpânul lui e necăjit și se bucură când el e vesel.

— De unde-l ai, de unde-l ai? Vreau și eu unul!

— Tăticul tău nu ți-a vorbit acasă de un asemenea ursuleț?

— Nu! Tăticul meu ne face păpuși, cât niște fetițe de mari. Și ne jucăm cu ele de-a mama și de-a fetița.

— Da?...

— Te-ai supărat, Glyd! Acuma o să se întristeze ursulețul...

— Cum? Ba nu, Veronique, că nu mai sunt eu stăpânul lui.

— Nu?

— Desigur! N-am spus că ți-l dau ție?

— Zău? Mi-l dai mie? De tot, de tot?

— Dacă ai fost cuminte...
— Am fost! Să-ți spună și tăticul. Tăticule! Tăticule, n-auzi?
— Ce e, Veronique?
— Hai, vino repede! Nu-i așa că am fost cuminte?
— Dar ce s-a întâmplat?
— Tăticule, uite, el e Glyd, prietenul meu. Faceți cunoștință.

Berry zâmbi, puțin stânjenit, și înclină capul în fața lui Glyd: „copii!”

— Nu cumva ai făcut vreo pozna! se încruntă apoi, în glumă, spre fetiță.

— Nu, Glyd îmi dă un ursuleț! Glyd, unde e?... Ooo! Veronique suspină de bucurie. Își strânse mânuțele una lângă alta, cu palmele în sus, să primească jucăria, apoi o privi cu ochi mari, pierdută în admirație. Tăticule, ce frumos mai e! Tu n-ai putea să faci unul la fel.

Berry se împurpură, ca un adolescent prins cu o șotie. Bâlbâi ceva nedeslușit, își dresе vocea și căută, aplecându-se până atinse cu nasul pardoseala terasei, nu știu ce obiect care-i căzuse subit din buzunare.

— Mulțumesc Glyd, strigă Veronique fericită. Mă duc să-l pun pe un picior de masă, ca să se cațere în pom!...

— Văd că pe Berry al meu l-a înecat emoția despărțirii! Astrid venea spre dâșii zâmbitoare.

— De ce pleacă, Astrid? Pentru copii?..

— Nu. I-am adus copiii cu mine. Degeaba. Pur și simplu i se face dor de-acasă. Hei, băiețaș! Nu mai căuta! Ochelarii îi ai pe nas!

Berry hotărî să se ridice. Trucul îi reușise: acum nu se mai putea ști de ce se congestionase la față.

— Veronique, întrebă el, ți-ai luat la revedere?

— Va să zică, te duci... spuse Glyd.

— Hai, hai! se strădui Berry să pară degajat. Doar nu plec să mor.

Zâmbi, apoi întoarse capul cu stînghereală. Pleca să nu fie de față când bănuiala de acum avea să i se confirme, când Glyd, mânat de absurdă teamă a eșecului, avea să-l sacrifice pe Kobo, să-l trimită pe o imaginară masă de operație a Hidrei. Pleca fiindcă Glyd schimbuse aventura lor de cunoaștere, sublima lor aventură, într-un joc numai al său, urmărind nebunește doar izbânda. El, Berry, vrea să lipsească de la ceremonia încununării lui Glyd. Cum să explice asta?

De la măsuta unde ședea lângă Yaralde și Kobo, Tib veni spre cei doi bărbați.

— Chiar ești hotărât, măi, Gălbează? Dacă prinde de veste moș Pliss?...

— Lasă-l! făcu neglijent Berry. Nu-i spusese nimic lui Tib despre bănuielile lui, îl părăsea alături de Glyd, în voia acestei experiențe amare, știind însă că prietenul are nevoie de ea, pentru propria lui limpezire. Lui Pliss i-a trecut vremea! zise. Și ce vă mai trebuie? Hidra și-a primit suplimentul de program și-l rumegă acum. Eu nu mai am de lucru pe-aici. Ei, rămâneți cu bine! Am să revin...

Le strânse mâinile în grabă, luă fetița în brațe și porni către Kobo. Astrid schiță un gest de scuză. Era veselă că se întoarce acasă și nici nu ținea să ascundă asta.

— La revedere! spuse și se luă după Berry.

— Prostii! exclamă Glyd, cu voce scăzută, privind pe urmele lor. N-are să se mai întoarcă.

— Aveai speranțe? răspunse Tib posac.

— Ascultă!... Glyd își vâri mâinile în buzunare și începu să frece pardoseala cu vârful pantofului. Cine mai e și băiatul ăsta?

— Nu știu, zise Tib pe loc. Mă crezi? Am stat 15 ani lângă el și nu știu. Mi s-a părut întotdeauna un om slab, un copil pe care mă îngrijeam să-l ocoresc. Nu te mint!

— Înțeleg...

— Eu nu. E ceva de neînțeles.

— N-ai avut prilejul să-l vezi pe All. Exact ca All – a trecut prin încercări liniștit, parcă nu pe el îl loveau...

— A trecut mai ușor decât noi.

— Exact ca All! repetă Glyd. Cine-i băiatul ăsta?

Berry își luase rămas bun de la moșneag și de la fată și-și striga copiii care se jucau pe afară.

— N-am reușit, în atâția ani să aflu nimic despre el.

— Avea vreme să se gândească la toate. Mi-a dat ursulețul pe Lobsang, în noaptea când asaltam adăpostul Hidrei. Cunoștea de pe atunci soluția construirii lui Nikè. Știa și datele problemei, și soluția, înainte ca eu să fi vorbit cu Hidra.

— Ce spui?

— Și-acum se duce. Mă întreb dacă nu se ferește din calea vreunei primejdii. Ce ne-am fi făcut fără dânsul?

— Mă laudam că-i sunt prieten, că-l apăr. Cum trebuie să mai fi răs...

— O să ne fie greu singuri, Tib!

— Eu rămân aici, cu tine, până la capăt. Auzi, Glyd?

Gălbează cu Astrid și copiii ieșiseră din clădire și le făceau semn cu mâinile...

25.

Trebuia să accepte noua situație, să i se supună, indiferent dacă străvechile relații fuseseră cumva răsturnate. Acum nu mai era vorba de o dispută între om și mașină, nici de o etapă dificilă în care un computer defect își impune pe moment voința, obligându-i pe

creatorii săi să ia hotărâri extreme. Nu! Acolo, în Valea Rupal, evenimentele păreau nespuse de firești; nimeni nu le mai interpreta ca îndoielnice, șocante pentru demnitatea umană sau tulburătoare pentru rațiune. Și toate astea deoarece Hidra elabora conștiincioasă comenzi precise, în vederea atingerii unui scop și mai exact: construirea viitorului centru subteran, unde avea să ia ființă mult așteptatul computer Nikè. Oamenii ascultau de mașină încrezători, satisfăcuți, ducând la bun sfârșit ordine și dispoziții. Glyd, împreună cu echipa sa, își stabiliseră un soi de comandament în chiar incinta reședinței mașinii, la cincizeci de metri de intrare, înconjurați de numeroase automate care înregistrau secundă cu secundă miraculoasă, metamorfoză din măruntaiele unei stânci până mai ieri anonimă: Lobsang.

Holul spațios, cu tavan boltit, cu pereții uimitor de albi fusese realizat în timp record, sub directă conducere a computerului. Frumusețea și utilul impresionau aici fără ostentație, de la monumentală concepție arhitectonică la detaliile semnificative de decor rafinat, de la lumina indirectă, uniform distribuită, până la micropupitrele de observații și control general, de la utilajele ultramoderne de telecomandă la fotoliile comode în care te puteai odihni în voie... O serie de încăperi adiacente stăteau la dispoziția oamenilor pentru multiple întrebuințări. Nimic nu fusese trecut cu vederea, demonstrându-se strălucit de ce posibilități dispune Hidra. Evident, toate s-au realizat prin munca neobosită a sute și sute de oameni anonimi, care puneau la dispoziția mașinii materiale, surse energetice, computere specializate, inteligențe creatoare. Un fel de pod aerian luase ființă între Valea Rupal și restul lumii. Și Hidra emitea noi comenzi... Numeroase căi de acces, sub forma unor galerii înclinate

își făcuseră apariția la diferite altitudini; prin ele, adevărate fluvii de materiale și utilaje dispăreau în adâncurile stâncii, dirijate și asamblate acolo de către mașini, sub supravegherea directă a aceleiași Hidre. Prea puțini ar fi fost cei în stare să urmărească devenirea aceluia straniu labirint subteran. Dacă vedeai însă masivele conducte ce împânzeau coasta răvășită și prăpăstioasă a muntelui și prin care se scurgeau, cenușii, râuri de nisip – pulberea stâncii sfredelite – dacă nu te alarma jocul de lumini multicolore, încrucișându-se aparent haotic prin aer, pe pământ și pe noile căi subterane, dacă impresionanta risipă de energii declanșate nu-ți tăia respirația cu nebuneasca și spasmodica lor efervescență, atunci poate ai fi reușit să-ți imaginezi ce se petrece acolo, în Valea Rupal; oameni și mașini, creatori și unelte într-o perpetuă zvârcolire a transformării...

Hidra lansa ordin după ordin. Holul spațios unde Nino instalase cu luni în urmă calculatorul devenise acum o anticameră a laboratorului subteran, laborator destinat construirii lui Nikè și în care niciun om nu avea acces.

Instalați în hol, Glyd și Yaralde făceau de gardă lângă aparatele unde se înregistrau comenzile Hidrei. Încremeniseră amândoi în fotolii, în fața unui pupitru înalt, urmărind obosiți disputa luminilor policrome de pe panou, mozaic instabil de forme geometrice, concretizând un dialog ce continua să aibă loc între mașini și oameni. Locvorobotul asimila, interpreta și traducea în cuvinte ordinele Hidrei. Din când în când, cu voce nazală el destrăma relativa liniște din căști: nivel 64, terminat operațiile de degajare; transportor rulant...; foreza autonomă se exclude din circuit; nucleu energetic radioactiv cu sursă independentă...; să se monteze un

panou antifon...; grad de periclitate 0,03...; sectorul 15, evacuați agregatele...; punctul 82, pericol de inundație, prăbușire...; opt tone oțel tubular, dimensiuni...; substanțe...; gaze lichefiate...”

Un șir neîntrerupt de dispoziții, un flux tehnologic constant, îmbinându-se armonios pentru același scop: crearea lui Nikè, calculatorul-victorie.

Glyd comută întreaga rețea a circuitelor interne pe cele 19 canale ce făceau legătura cu centrele operative exterioare și se lăsă pe spate, în fotoliu.

— Yaralde, Tib! strigă el, nebunia asta nu ne mai privește! Din clipă în clipă simt cum mă cuprinde somnul. Au trecut 52 de ore...

Se opri: cei doi colaboratori dormeau duși, ghemuiți în fotolii. Încercă să zâmbească. O grimasă anemică îi schimonosi chipul palid, peste care barba nerasă arunca o umbră cenușie. Se simți singur, nespus de singur. Se uită în jur; imagini difuze, plutind în ceață – lumina îi îndurera ochii, și strânse pleoapele, nereușind să alunge durerea. Câți dintre oamenii aceștia sunt în slujba lui Pliss? Senuofo are să-l cheme din nou să-l cerceteze pentru prăbușirea șoselei? Să aibă oare și el oameni în Valea Rupal? Ascunși printre ceilalți? I se păru că aude zgomote haotice. Își scosese casca. O aruncă pe pupitru. Zgomote ca atunci când s-a prăbușit șoseaua. Face mari eforturi să nu adoarmă. Trebuie, da, trebuie să fie atent la Kobo... Nu e capabil să-și termine gândul. Se târâie greu, undeva, printre imagini cenușii pe care nu le poate distinge; fug una după alta, suprapunându-se. Măcar pe Kobo să-l vadă, e acolo, în spatele zidului murdar de care se lovește mereu, încercând să ajungă la lumină... „Iartă-mă, doctore! Nu știu dacă e necesar ce vrei să faci, dar trebuie...” E numai un gând obscur ce-l terorizează,

împrăștiindu-i somnolența.

A deschis ochii, buimac; se chinuie să priceapă ce caută în acel univers străin, prea străin, încă nu s-a obișnuit, iar oboseala i-a încetșosat mintea, conștiința îi zace încă în întuneric, amintirile se rostogolesc aiurea... Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. „Kobo, unde ești?” A vrut să strige, desigur asta a fost intenția lui, să strige, poate să-l oprească. Acum știe că ordinele Hidrei nu-l mai interesează; doar o șoaptă, un gând chinuitor strivit între buze: „Kobo, unde ești?”

E acolo, îl vede. Stă drept, nemișcat, în picioare, cu umerii căzuți – de ce nu aude cum îl strigă?

Glyd se ridică anevoie, se clătină – dacă ar reuși să ajungă până la el, la doctor, o să-i pună mâna pe umăr, să-l întorcă spre dânsul și să-i citească în ochi adevărul.

— Doctore! strigă Glyd, înaintând pas cu pas. Doctore, ce te gândești să faci?

Kobo se întoarce brusc, îl privește cu ochi strălucitori, cuprinși de febră.

— Nu vezi că fără mine totul e pustiu? Pe mine m-a ales să intru în laborator. Și îmi dă de veste că m-așteaptă.

„Știi să te bați? Bate-te!” Când i-a spus doctorul asta? își amintește că s-a bătut; o trântă amicală în care e greu să te lași învins. Kobo a fost mai tare, l-a culcat la pământ... Se dădu înapoi, cuprins de teamă. Dacă acum doctorul s-ar lăsa înfrânt, înseamnă că el, Glyd, învingătorul, ar fi nevoit să se ducă în sala de operații.

— Nu știam unde ești, băigui ca să spună ceva.

— Încă printre voi. Dă-mi prilejul să plec și să nu mă oprească nimeni. E o trapă acolo, o vezi? Duce în subteran. Pentru mine a fost construită. Dă o alarmă falsă...

Un şuier strident, asurzitor, sfâșie liniștea sălii. Lumina începu să tremure, făcându-se tot mai mică. Mai multe voci strigară ceva în difuzoarele ce acopereau pereții. Ochii multicolori de pe pupitrele de comandă se stinseră brusc. Un glas ascutit de femeie chemă insistent:

— Șeful de echipă Glyd este rugat să răspundă!

Alt vacarm de zgomote acoperi emisia. Yaralde se trezi din somn și întrebă alarmată:

— Glyd, ce se întâmplă?

Acesta își reveni din uluială, ca și cum l-ar fi lovit un șuvoi de apă rece, înviorându-l. Se repezi în direcția pupitrului principal, lovindu-se de tot ce-i ieșea în cale. Se aplecă peste microfon și strigă, cuprins de emoție:

— Aici Glyd! Raportați!

— Acum câteva minute Hidra și-a încetat activitatea, răspunse vocea necunoscută. Lucrările preliminare au fost încheiate. Specialiștii și utilajele continuă să părăsească baza. Centrala operațională consideră totuși alarma ca justificată. Hidra...

— Asta e o tâmpenie! o întrerupse Glyd furios. Eu răspund de tot ce se petrece aici.. Ordin: alarma să înceteze! Operația de evacuare să fie dusă până la capăt. Idioții cuprinși de panică să părăsească zona. Voi reveni cu noi dispoziții.

— Am înțeles!

Glyd căzu fără puteri în fotoliu. Adunându-și gândurile, încerca să priceapă. Hidra și-a încetat activitatea... Îl vrea pe Kobo, nu mai există nicio îndoială. Liniște. În sală pluteau granule de lumină difuză.

— Glyd! șopti Yaralde, prea înfricoșată ca să nu fi înțeles.

Silueta lui Kobo se decupa cenușie pe peretele alb.

— Alarmă veritabilă! strigă el, înfrigurat. Vezi cum ne ajută? Fă și tu ceva!

„Hidra și-a încetat activitatea”... Acest gând ascuțit îl chinuia pe Glyd, și nu luă în seamă chemarea fetei și nu-i răspunse.

Noapte.

Aeronava aterizase de câteva minute. Ploaia și vântul măturau în rafale sălbatice pista de aterizare din Valea Rupal. În lumina reflectoarelor, suprafața sintetică părea acoperită cu sinuoase pete de ulei. Când și când, vălătuci de ceață se destrămau ireal în bătaia vântului, pierind în beznă.

Din cabina navei, printr-un hublou rotund, Pliss Ortiz urmărea mohorât furtuna. O oboseală fără leac îi devastase chipul și acum peste obraz parcă ar fi purtat o mască lividă, pe care singurele semne ale vieții rămăseseră ochii, strălumiți încă de vâlvătai nelămurite, duși în fundul orbitelor osoase, albastrii. Pălăria cu boruri largi îi căzuse pe frunte. Frisoane reci îl scuturau tot mai des, deși în cabină era foarte cald. Cu mâini tremurătoare își ridică și mai sus gulerul îmblănit al paltonului.

— Am ajuns, repetă calm pilotul pentru a treia oară, fixându-l impasibil din ușa cabinei.

— Da, am ajuns, oftă Pliss, fără să se uite la el. Cheamă echipa de control. Să fim politicoși. Anunță-ne sosirea. Un alibi fragil.

— Nu știu dacă e prudent. Deocamdată, în forfota de aici, cred că nimeni nu ne-a remarcat. Și după ultima informație primită de la Ilimir, de câteva ore comanda Brigăzii Epsilon a fost preluată de Senuofo.

— După ce Nino a trădat.. . E firesc, după ce Nino a

trădat...

— Bătrâne, lasă-l pe Nino! E o nebunie ce vrei să faci.

— Și? Să fugim? Unde, dragă Torman? Cercul e închis. Am fost învinși! Dar nu vreau să le rămână nimic, în noaptea asta toți ai noștri, câți au mai rămas, se împrăștie. Iar mâine în zori insula va sări în aer. Splendidul edificiu, creat de-a lungul unei vieți întregi. Glyd și ceilalți ne-au înfrânt. Numai ei, și trebuie măcar să aflăm cum. Pricepi? Vreau să aflăm, atât!

— La ce-ți mai ajută?

— La nimic... Mă chinuie nedumerirea. E o ultimă rațiune. Și așa sunt singur. Dina și Nino vor supraviețui, m-au părăsit la vreme. Desigur, și Moa și Felt. Dar cum își vor aminti de mine? Și tu cât vei rezista să te ascunzi... Gata! Am pălăvrăgit destul. Pregătește racheta!

— Vei reuși să-l înșeli pe Senuofo?

— N-are importanță. O diversiune banală. Totul e să ajung la Glyd, în Lobsang.

Celălalt se înclină și dispăru. Pliss rămase în fotoliu. Ploaia bătea în hublou și apa șiroia în șuvițe subțiri pe lentila transparentă. Apoi un nor fumuriu de ceață șterse imaginile exterioare. Bătrânul se răsuci, aruncând o scurtă privire la cadranul orologiului din cabină. Ora 23.08; încă șapte minute. Din clipa aceea mișcările îi deveniră precise. Cu un gest iute, azvârli pălăria pe canapea. Se ridică, scoțându-și paltonul. Trecu în cabina de la pupa. După patru minute reveni, îmbrăcat cu un costum special, elastic, cenușiu; cascheta îi acoperea capul în întregime. O pereche de ochelari fumurii, cu lentile de vedere în infraroșu îl făceau de nerecunoscut. Putea fi confundat cu orice executant din brigada științifică de cercetări speciale.

— Încă un minut, șopti Torman.

— Știu, răspunse bătrânul. Racheta va lovi stânca lateral, în dreapta intrării. După explozie, foreza atașată rachetei va străpunge peretele holului unde stau Glyd cu ai lui. În timp ce echipele de pază vor alerga afară, să vadă despre ce-i vorba, mă strecor printre ele, și intru în subteran, la adăpostul ceții de mascare. Tu te întorci și decolezi.

— Am înțeles.

Priveau amândoi prin parbrizul îngust, încercând să vadă ceva dincolo de pistă. Ploua mereu. Valuri succesive de ceață, împinse de vânt, anulau perspectiva. Bătrânul întinse mâna către un buton roșu de pe tabloul de comandă. Ridică degetul și apăsă cu hotărâre. Dispozitivul automat lansă telecomanda, țâcănind scurt.

În direcția stâncii Lobsang pâlpâi ca o părere spuza unei vâlvătăi. Aparatele de la bord recepționară explozia după câteva secunde. Vaierul grav se amplifică între munți, se multiplică în ecouri prelungi, își făcu loc prin ploaia deasă laolaltă cu suflul fierbinte ce se repezi năuc pe deasupra pistei, izbind aeronava și trecând mai departe, pentru a se destrăma în noaptea adâncă. O sirenă urlă undeva alarma. Pe zeci de circuite izbucni un adevărat vacarm de întrebări și dispoziții, dialogul neinteligibil prezent în momentele de zăpăceală. O voce puternică de bărbat întreba dacă stânca Lobsang suferise avarii. Alt glas îi răspunse lapidar, adăugind că, probabil explozia avusese efecte doar asupra masivului muntos, dar că informațiile erau încă nesigure. Pliss și Torman ascultau liniștiți. Bătrânul zâmbea sarcastic.

— Bună treabă! bombăni el, răsucindu-se către celălalt. Senuofo are cu ce să se distreze. La așa ceva nu s-a așteptat! Dă-i drumul! Aterizezi chiar pe locul exploziei. Dispari, înainte caăștia să-și dea seama ce e

cu noi.

— Îmi închipui că am fost urmăriți la plecarea de pe insulă. Noroc de dispozitivul de ecranare, i-a făcut să se rătăcească de noi.

— Cine naiba își închipuie că voi intra în gura lupului? Până să ne dea iar de urmă poate reușesc să mă strecor...

Micronava decolă lin, într-un zbor razant cu suprafața pistei. Un nor de particule microscopice, ceața de mascare, acoperise pe o mare rază întreaga zonă, apărând imediat după explozie. O substanță chimică specială, pe care aparatele de securitate din Valea Rupal o analizau deja, pentru o eventuală intervenție. Deși vântul și ploaia continuau să bată în rafale, norul se destrăma foarte greu, reducând serios vizibilitatea. Numeroase surse de lumină fuseseră distruse, așa că, în momentul când micronava ateriză chiar în punctul unde explodase racheta, nimeni nu-i remarcă prezența. După câte reuși să vadă Pliss cu ajutorul aparatelor de la bord, toată suprafața terenului era acoperită de stânci prăvălite, bolovani și trunchiuri de copaci sfârtecați. Bătrânul ridică mâna spre Torman, în semn de salut, se cățără pe un pietroi inform, alunecă în partea cealaltă și rămase nemișcat, uitându-se atent în jur. Câțiva oameni se agitau neputincioși, siluete neclare, în preajma locului exploziei. Fațada stâncii care adăpostea Hidra se năruise în multe locuri. La anumite distanțe răzbăteau fâșii de lumină strălucitoare. Totul semăna cu un mic seism distrugător, ale cărui urme aveau să dea oamenilor suficientă bătaie de cap.

Pliss Ortiz se târâi din nou, cu prudență, stăpânindu-și tusea ce-l chinuia încă de la aterizare. Simți cum i se scurge apa ploii de-a lungul bărbiei. Se împiedică și căzu

pe spate. Nu se mișcă; auzi cum bat picurii darabana pe învelișul costumului. Un bărbat înjura în voie prin apropiere, țipând niște ordine unor conducători de mașini ce coborau coasta prăpăstioasă. Probabil fuseseră chemați să curețe terenul. „Ruine, pe unde-am trecut numai ruine, cugetă Pliss cu satisfacție; O profesiune de credință. Le port acum cu mine, pe toate, mă confund cu ele”...

Se scutură, să scape de gânduri. Porni cu băgare de seamă înainte, strecurându-se printre bolovanii mari și mici. Un nou acces de tuse îl făcu să-și piardă respirația. Gâfâind, se ridică în picioare. Scrută împrejurimile. Oamenii dispăruseră. Păși, calm, direct spre locul unde, neauzită, foreza trebuia să străpungă peretele stâncii, croind o intrare. Ca din pământ îi ieși în cale cineva din brigadă. Purta un costum asemănător cu al său. Bătrânul salută grăbit și trecu mai departe.

— Hei! îl strigă necunoscutul. Unde naiba te duci? Vezi că șeful e turbat. Am primit ordin să ne adunăm pe platou, careul 18.

— Am să-i comunic ceva lui Glyd, bombăni Pliss Ortiz, fără să se oprească. Sper să-l găsesc pe aici.

— Asta nu mai știe pe ce lume trăiește. E furios. Pe cei cu paza îi socotește niște imbecili. Are dreptate, continuă vorbăreț necunoscutul. Cineva a comis o diversiune. Se zice că un neam de-al lui Nino. Și culmea, nici Hidra nu mai ciripește nimic. Așa că mai bine...

— Senuofo m-a trimis, urlă bătrânul, ca să scape de el, și se depărtă grăbit.

Simți cum îi bate inima tare. Căută să se orienteze cât mai repede. Făcu un ocol larg, direct spre nord. Se strecura greu. Zări o rază de lumină ce se filtra dintre pereții verticali și pricepu că a ajuns. Se cățără, alunecă,

se lovi, dar înainta; îl flancau două ziduri înalte de piatră. Foreza zăcea în drumul lui, inertă. Deschisese un coridor strâmt, la capătul căruia Pliss văzu câteva panouri din marele hol. Prin fisura îngustă a peretelui prăbușit, evada un fascicul luminos de raze gălbui, și picurii de ploaie căpătau străluciri diamantine traversându-l. Vântul ofta scurt și grav, izbind fundătura.

Se gândi în fugă că nu era mare lucru astuparea spărturii și-l uimi faptul că ea nu fusese descoperită și că nu se luase încă nicio măsură. Locul părea pustiu. Pătrunse înăuntru. O băltoacă de apă acoperea pardoseala. În partea cealaltă, un singur om se mișca prin încăpere. Pliss Ortiz înaintă și abia atunci îl ajunse oboseala. Căzu în primul fotoliu, respirând greu. Simțea nevoia să-și scoată ochelarii și amână gestul cât putu de mult. Holul era pustiu. Bărbatul singuratic nu-i acorda atenție, poate nici nu-i remarcase prezența, îl urmări cum străbate încăperea, ducându-se către fundul sălii, acolo unde, în peretele cenușiu acum, din cauza umbrelor, se afla o trapă îngustă, pesemne o cale de acces în laboratorul subteran. Un timp bărbatul îi dădu târcoale, apoi reveni. Pliss îl recunoscuse pe Kobo, îl recunoscuse după barba ce-i cădea pe piept, pentru că în lumina difuză nu-i putea distinge trăsăturile.

Se ridică și pași către dânsul.

Brusc Pliss se opri. Avea ochelarii în mână, îi ținea strâns, ca să-și ascundă tremurul degetelor. Kobo se întoarse din el însuși, de departe și ochii îi ardeau în orbite. Privi la celălalt fără să clipească:

— Nu ți-e frică? spuse grav și buzele abia i s-au întredeschis.

— Mi-e frică.

O șoaptă, arcuindu-se ca o punte între ei amândoi,

gârboviți la capetele podului și scrutând, dincolo de maluri, un întuneric comun.

— De ce-ai venit? Moartea ta nu mi-e cunoscută, nici a mea ție. Nu-ți pot da niciun leac pentru teamă.

— Explozia de adineauri, eu am produs-o.

— Trebuia să mă aștept.

— Am vrut să intru la voi și altfel nu mă lăsau. Am creat o diversiune.

— E stilul tău. S-a mai întâmplat și altă dată. Ce vrei?

— O explicație, doar atâta. Cum m-ați înfrânt?

— Luminile! Se văd luminile prin spărtură. O să vină cineva să mă împiedice.

Kobo alergă la perete și întrerupse circuitul electric general. Sala se prăbuși în întuneric ca într-o gaură fără fund.

— Nu mi-ai răspuns. Totul era desăvârșit echilibrat, un sistem infailibil, menit să dăinuiască încă mulți ani după dispariția mea.

— Bătrân smintit! răsună ca un ecou înfundat glasul doctorului.

— Degeaba! Așa a fost, îl verificasem de nenumărate ori în practică. Un singur lucru nu l-am prevăzut la proporțiile lui reale: venirea voastră. Nu Senuofo și ai lui, nici Nino, care m-a trădat, și nu Hidra mi-au prăbușit sistemul. Voi. Spune-mi și mie, cum ați făcut?

— Și totuși trebuie să-ți mulțumesc, se auzi, din altă parte, Kobo. Partea nostimă e că tocmai tu mă ajuți. Singurul ajutor adevărat îl am de la tine. Mărturisesc că pe asta n-am contat. Explozia...

— Spune-mi și mie, cum ați făcut?

Prin spărtură, vântul sufla în adăpost, scoțând vuiete grave, ca într-un tub colosal de orgă. O perdeă, într-o altă nuanță de negru, abia cenușie, dănuia între

marginile pietrei sfărtecate: ploaia.

— Mașina asta s-a plămădit din înfrângeri. Nu te mai mira.

— Vreau să cunosc mecanismul.

— Mecanismul? Ce spui?

Doctorul vorbea înfrigurat, când de foarte aproape, când din colțul celălalt al sălii, dar Pliss, cu urechea la pândă, nu-i descoperea zgomotul pașilor. Se gândi dacă nu cumva a ieșit.

— Mă grăbesc! îl îndemna Pliss Ortiz. Senuofo e aici și mă urmărește.

— Crezi că dacă ți-aș spune ai înțelege?

— A nu, desigur! ricană celălalt. Dar poate aș pricepe cum te simți tu acum, când ești victorios. Hai, vorbește-mi de victoria ta! Ia zi, te bucuri?

— Fără îndoială! Ascultă, căutam un prilej să rămân singur în încăperea asta. Să rămân singur câteva minute și apoi să mă duc. Plecare necesară. Era nevoie de unul dintre noi. Ne cunoști – m-am oferit eu, și propunerea a fost tacit acceptată. În lipsa exploziei tale poate am fi declanșat o alarmă falsă, dar așa e mai bine, e mai în firea lucrurilor. Au dat toți buzna afară, cum n-ar fi trebuit, dar le-a ordonat cineva. Un prieten al meu, un foarte bun prieten. Socoteam că mă ajută. Numai noi am rămas aici, eu și el. M-am prefăcut că mă ascund; nu era nevoie, numai că doream să-i fie lui mai ușor. Și atunci, în locul unei singure vorbe de bun rămas – ne cunoaștem de aproape 40 de ani – în locul unei, priviri măcar – nu-i ceream nici să mă plângă, nici să încerce să-mi schimbe hotărârea – a fugit.. . Uite cum se poate obține o victorie, înțelegi mecanismul?

În pragul spărturii, Kobo își ridicase ochii către faldurile de ploaie. Cu ochi avizi îmbrățișa și pământ și

cer, ghicindu-le în sfârșitul nopții. Atinse cu palma zbârcită piatra, caldă încă după sfredelire. Lumea trăia, fremătând împrejurul lui, ca o făgăduială frumoasă. Prin norul de ceață tremurau lanțuri mișcătoare de lumini, se apropiau de peretele stâncii. Un bărbat striga ceva nedeslușit – dar nu, nu cu vocea lui Glyd, nici măcar acum cu vocea lui. Moșneagul mângâia ploaia, șoptindu-i prostește, un cuvânt duios, pentru că era grăbit, ca și Pliss...

*

Când intră prin spărtură cu oamenii lui, Senuofo nu-l găsi înăuntru decât pe Pliss Ortiz. Cineva aprinse lumina. Urmele unor pași, un șir de pete noroioase porneau de lângă peretele străpuns, către o anumită trapă, acum bine zăvorâtă, a laboratorului subteran. Băieții îl invitară pe Pliss să-i urmeze afară. El se supuse automat, cu gândul aiurea; în ochi i se citea o mare, o cumplită nedumerire. Mergea în mijlocul grupului, orbește, cu capul întors înapoi, dar niciun răspuns pentru el nu rămăsese din urmele pașilor lui Kobo.

Primele întrebări despre doctor se încrucișau în sală. Glyd veni, pe porțile redeschise, își făcu loc printre oamenii ce comentau evenimentul și ajunse în față, unde un fel de coridor de trupuri marca traseul petelor de noroi. Trei-patru naivi sau încăpățânați moșmondeau de zor pe lângă trapa dinspre laborator, sperând încă s-o deschidă. Unii vorbeau de aruncarea în aer a sistemului de închidere, dincolo câțiva voluntari se ofereau să formeze o echipă de salvare, în altă parte un expert de ocazie improviza niște explicații elucubrante în fața unui semicerc de gură-cască.

— Ești și tu aici?

Yaralde avea chipul împietrit într-o expresie de uluire

fără margini.

— Ce mă privești așa? izbucni nerăbdător Glyd. E un accident? Mi se pare că doctorul...

— Glyd!... Te-am văzut... l-ai părăsit aici...

Se întoarse năucă, pătrunse în coridorul viu dintre oameni și ieși afară, în întuneric. Un bărbat încercă s-o dea înapoi, altul îi strigă să nu încurce urmele; nimeni în mijlocul unei echipe ce se pregătea să zidească prăbușirea, o ameți zgomotul ascuțit al mașinilor și căută, pe dibuite, un drum peste pietrele căzute de-a valma, se cățără anevoie peste pintenii lor ascuțiți, către coastele stâncii Lobsang, ori în partea opusă, către vale, n-avea habar, îi era totuna. Nu mai dorea, nu mai știa decât să meargă. Șiruri de lumini mișcătoare îi arătară unde-i autostrada. Deasupra, aerul era măturat de aeroglisoare și elicoptere prinse într-o horă turbată. Ploua și ningeă printre rafalele vântului; ici-colo petice de zăpadă uitate de muson prin văgăuni îi trosneau sub pași din crustele înghețate.

Pe șosea, transportoarele huruiau spre Lobsang. Nu se feri din calea lor, le veni împotrivă, pe marginea îngustă a șoselei. Proiectoarele își țeseau lumina albăstrie dincolo de perdeaua lapoviței, fluturată pe dinaintea lor ca o draperie diafană. Era un fluviu de raze, revărsându-se peste bolovani de raze și în cascade cu pânze de raze tremurătoare, un fluviu ce curgea lent, în scrâșnete de metal, laolaltă cu malurile, cu pajiștile și pomii izvodiți de el însuși, rodul dorinței lui de-a nu fi singur; farurile nu-i dădeau viață, ci se lăsau purtate de el, ca minuscule insule de plaur; nimic, nimic nu se mai vedea altfel în jur, să crezi că veșnic ai pluti în dulcea, legănătoarea lumină-Glyd.

Dar Yaralde nu mai putea să se mintă, să se oprească

să se întoarcă din drum. Învăţase că trebuie să meargă. Mergea, ştiind bine că în curând luminile o vor depăşi, ca şi cum s-ar stinge pe de-a întregul. Şi atunci, mai întunecaţi decât întunericul, munţii se vor repezi s-o împresoare, munţii-Glyd în lapoviţa nopţii. Numai că Yalalde învăţase să meargă, puţin mai contează încotro. Nicăieri – să meargă, să nu uite nimic, şi să vrea să plângă, şi să meargă...

26.

Tib Donar s-a ținut de cuvânt: rămăsese alături de Glyd, singurul dintre prieteni, nevoit acum să aştepte în captivitate finalul experienţei, un final care însă nu venea şi, după aparenţe, n-avea să mai vină niciodată – a treia zi de la sacrificiul lui Kobo, activitatea maşinii încetase din nou şi definitiv, iar de atunci trecuseră, în gol, alte douăzeci şi patru de zile.

La început, vremea se scurgea pe nesimţite, pentru că, din însărcinarea Comandamentului suprem, brigada ştiinţifică de cercetări speciale din Valea Rupal ancheta cauzele dispariţiei lui Kobo, şi absolut toţi cei prezenţi în noaptea aceea pe lângă Lobsang fură supuşi unor interogatorii minuţioase şi istovitoare. Fostul comandant-adjunct al brigăzii, pe nume Shinsha Nandi, ajuns, în mod automat, comandant plin după destituirea lui Nino Ortiz, era un individ şters, lipsit de strălucire, care se mulţumise să stea numeroşi ani în umbra superiorului său; proaspăta avansare l-a derutat; nu vedea în ea decât un minunat prilej de a-şi frânge gâtul. De aceea, chinuit de incertitudini şi pentru că-l incomoda gravitatea anchetei, desfăşura cercetări de o minucie exasperantă, suspectând pe toată lumea şi neacordându-şi încredere nici sie însuşi. Evident, cel mai tare au fost suspectaţi

prietenii bătrânului; echipe special constituite s-au deplasat să ia depoziții de la Berry Smith și Yaralde, pe când Glyd și Tib, sechestrați într-un fel de arest preventiv, nu mai erau slăbiți nici zi, nici noapte din interogatorii și confruntări. Cu toate că și alte persoane, inclusiv Yaralde fuseseră în imediata apropiere a celui dispărut, înainte ca Pliss să provoace diversiunea din noaptea cu pricina, Shinsha, noul comandant ar fi fost bucuros să-i scoată vinovați numai pe Tib și Glyd, din pricini mai mult sau mai puțin obiective. Desigur, toate declarațiile martorilor menționau că bătrânul a intrat în laborator de bună voie și conștient de ce-l așteaptă. Și totuși, împotriva acestor afirmații noul comandant lupta, cu o stranie înverșunare, căutând să dovedească un punct de vedere propriu ce se baza pe așa-numita „răspundere morală” a celorlalți participanți la tragedie. Evident, atitudinea lui nu se datora vreunei geniale descoperiri sau cine știe cărui spirit de dreptate, ci convingerii intime că Glyd, Yaralde sau Tiberiu Donar au știut dinainte ce avea de gând Kobo. Intuitiv, Shinsha Nandi mai ridica și o altă problemă: atitudinea oscilantă a Hidrei avea, sau nu avea legătură cu acest gest ieșit din comun? Faptele arătau că după dispariția lui Kobo mașina începuse din nou să dea semne de viață; pentru scurt timp însă. Și dacă Glyd fusese responsabil de viitoarea construcție a unei ciudate „mașini totale”, pentru reușita programului ar fi fost normal să-l determine pe orice cale, deci cu bună știință, pe Kobo la sacrificiul său. Mai era și un aspect subiectiv: cum să preîntâmpine el, Nandi, eventualele neplăceri în viitor? Fiind la curent cu tot ce se întâmplase, un anumit instinct de conservare îl obliga să-și ia măsuri de siguranță. Va răspunde de activitatea Hidrei? Întrebare

dificilă și care-l înspăimânta puțin. Senuofo îl înlocuise pe Nino Ortiz numai temporar, cu dispoziții de la forul suprem și într-o împrejurare confuză; el n-avea să fie făcut răspunzător de nimic. Așa că Nandi trebuia să afle neapărat ce se ascunde într-adevăr în spatele dispariției doctorului Kobo. De aceea, ca să doarmă liniștit, cu de la sine putere îl implică în sfera răspunderilor, pe lângă Glyd, și pe credinciosul Tiberiu Donar. Din fericire, prea sigur de vinovăția celor doi, nu mai socotise necesar să-i confrunte cu Yaralde și Gălbează, scutindu-i astfel pe toți de o revedere, în acele condiții, penibilă...

După zece zile de interogatorii, noul comandant le spuse lui Glyd și lui Tib că Hidra n-a mai restituit cadavrul doctorului; și le mai spuse că mașina s-a oprit iar, la scurt timp după reluarea activității.

Mai întâi nu-l crezură, pentru că era cel puțin la fel de pornit împotriva mașinii ca și împotriva lor, și și-au închipuit că încearcă, printr-o manevră, să le slăbească și mai mult moralul, în speranța de a obține recunoașterea unei vinovății închipuite. Dar în lungile convorbiri cu care-și omorau timpul captivității au reconsiderat tot ce știuseră despre Hidră, i-au alcătuit un cod al comportării, cu trăsături specifice și dominante și și-au dat seama că era posibil să se fi oprit într-adevăr. O atare oprire, indiferent de cauze, era conformă acestui cod, o manieră a ei de a-și interpreta programul, nehotărâri ce ascundeau căutările mașinii pentru scopul final. Nandi îi convinse de asta, ducându-i într-o seară, sub pază, la Lobsang. Îi porunci lui Glyd să intre în contact cu Hidra, dar toate întrebările și insistențele acestuia se loviră de tăcerea mașinii ca de un zid. Capriciosul ansamblu cibernetic zăvorâse ușa carcasei lui de oțel și prin câmpuri magnetice imposibil de

anihilat bloca intrarea în laboratorul subteran. Ca și când n-ar fi urmărit decât jertfirea lui Kobo, și acum, satisfăcut și disprețuitor, nu-i mai învrednicea pe oameni nici măcar cu un simplu răspuns.

În forul său interior, Glyd mai păstrase, nebunește, speranța că poate doctorul n-a murit, deși nu-și imagina cum să se poată trăi fără apă și hrană acolo, în măruntaiele stâncii. Sperase că Hidra se va mărgini, în locul trepanației, la o cercetare sumară, fără a-l vătăma pe bătrân și nădăjduia, din clipă în clipă, că el își va face apariția, aducându-i iertarea. Și în același timp rațiunea și bunul simț îi dovediseră prostia și inutilitatea așteptării. Niciodată Hidra n-a făcut încercări gratuite. Nici lumea monștrilor, în ciuda mărturisirii eșec, nu fusese din partea ei o simplă strădanie inutilă, căci, desigur, în acel laborator a experimentat numeroase soluții pentru noul computer, în special variantele optime privind materialele constructive necesare. Crescut în copilărie printre mașini, Glyd le știa prea bine resorturile intime, cu reușite și greșeli implacabile, pentru că, chiar greșind, ele își duc eroarea până la capăt, nu le-a fost încă dată supapa de siguranță a ezitărilor salvatoare. A avut într-adevăr nevoie Hidra de creierul unui om viu? Da, fără îndoială! După el trebuia să construiască un model de creier cibernetic pentru Nikè; și nu-i mai erau de ajuns cunoștințele privind activitatea cerebrală a omului, avea datoria să se convingă, prin analiza unui creier viu, unde se află diferența dintre mașină și om, pentru a construi o altă mașină, cu parametrii cei mai apropiați de nevoile acestuia. Îi era necesar un creier viu, căruia să-i desprindă, fără a le ucide, cele 15 miliarde de celule, să le excite cu impulsuri și să le urmărească reacțiile și conexiunile, nașterea și stingerea gândurilor,

să localizeze centrii corticali, să stabilească procesele memoriei și uitării. Ce dialog fantastic s-a desfășurat oare între Kobo și această Hidră care e un semn, peste ani, al lui All? Ce și-au povestit, în liniștea sălii de operație, prietenii, preschimbați fiecare în altceva, în două universuri străine, lipsiți de bucuria revederii? Să fi dat Kobo glas inevitabilei amărăciuni, povestind fără ascunzișuri despre slăbiciunea lui Glyd, despre neîncrederea în el însuși, în ceilalți, care l-au împins orbește spre o victorie nedemnă?

Revăzând sala-anticameră a laboratorului subteran, retrăi cu nespusă acuitate întâmplările acelei nopți, părăsirea lui Kobo. În fond, ce avuseseră să-și mai spună? Știau amândoi că bătrânul e singurul candidat la sacrificiu, se oferise chiar el, iar mașina l-a primit – în clipele acelea, condamnarea lui era un fapt și nu mai lipsise decât prilejul de-a fi aplicată. Totuși Glyd, în loc să încerce a-l opri, nu s-a putut împiedica să nu-l părăsească pe doctor, tocmai atunci, când lucrurile, de mult hotărâte, își urmau cursul. A fugit, ca un laș; cu groaza de răspundere în suflet mai rea decât teama de moarte și decât moartea, și pentru asta nici Yaralde nu i-a mai primit scuzele.

Doar Tiberiu, prea de bună credință, prea drept cu sine și cu ceilalți ca să poată admite lașitatea, îi acorda încă toată încrederea. Shinsha Nandi nu le-a adus la cunoștință relatările Yaraldei, nici pe ale lui Gălbează; indiscutabil, amândoi prevăzuseră acel sacrificiu tragic. Dar l-au lăsat pe Glyd să hotărască, poate închipuindu-și, la rândul lor, că fără jertfa lui Kobo programul va suferi un eșec; poate și oferindu-i lui Glyd o ultimă șansă de a alege, de a se învinge pe el însuși... Dar mai rău decât cumplita rușine și remușcările e că frica de

răspundere nu-l părăsește nici acum, că se-așteaptă în orice moment să i se arunce în spate eșecul experienței, cu urmările cunoscute; atacuri în presă, judecata publică, oprobiul, de data asta singur, fără un All care să-și asume toată vina, ocrotindu-și astfel tovarășii pe cât posibil.

Când se întoarse la sediul brigăzii era un alt om. Amortirea ultimelor zile se risipise, iar teama, înnoită și accentuată îi desfigura trăsăturile. Tib Donar fu cuprins de un val de furie, se învârti ceasuri întregi prin încăpere, proferând blesteme și imaginând ipoteze și explicații, mai mult cu intenția de a-l îmbărbăta pe Glyd, în vreme ce acesta părea total absent. E posibil ca Hidra să lucreze mai departe la îndeplinirea programului, insinua Tib; în fond o săptămână de tăcere nu înseamnă mare lucru; s-a dispensat de dâșii pentru că nu-i mai sunt de folos.

— I-am greșit noi programarea! se trezi Glyd din obsesiile lui. Nu vezi că experiența e ratată? Prelucrând niște date false și după gestul nesăbuit al lui Kobo mașina s-a defectat iremediabil, în ciuda măsurilor luate de All.

— Îl chemăm pe Berry înapoi! răspunse Tib. Eu mă simt în stare să reiau totul.

— Nici nu mă gândesc, ripostă obosit celălalt. Fii sigur că nu reluarea muncii ni se pregătește... Dar și să mă roage să lucrez, în loc să mă pedepsească, tot nu mă mai încumet!

În orice caz, speranța că Hidra își va îndeplini totuși programul se dovedi efemeră.

Dintr-o dispoziție a superiorilor, ancheta efectuată de Nandi luase sfârșit. Glyd vru imediat să plece acasă, dar li se interzise, și lui, și lui Tib, să părăsească Valea Rupal. Acum puteau oricând intra în adăpostul mașinii,

deși aceasta era încă foarte strict păzită. Încercară, în toate felurile, s-o determine să vorbească. Zadarnic. După cât se părea, Hidra încetase să funcționeze – zăcea, în mijlocul uriașei săli subterane, ca un morman de fier vechi și nicio undă, niciun impuls nu mai răzbăteau de sub carcasa ei mohorâtă. Dincolo, în zona unde sub comanda ei se construiseră alte galerii, centre, ansamble cibernetice necunoscute, laboratoare, nimeni nu putea pătrunde. Zeci de grupe și specialiști încercaseră să treacă de pragurile blocate, să deschidă alte tunele pe sub munte, dar adăpostul era inexpugnabil. Iar oamenii ezitau, mai sperau...

În zilele care urmară, Glyd aproape se felicita că n-a cerut sprijin de la autorități și-a acceptat să muncească pentru Pliss – așa măcar eșecul său se pierdea în zgomotul căderii bătrânului vulpoi. Nu știa nimic despre Nino și-ai săi, dar nu-i venea prea greu să-și închipuie unde se află acum și ce li s-a putut întâmpla. Ar fi fost simplu să-i caute, prin omniobserveri, pe Yaralde și Berry. Își alunga însă până și gândurile despre ei.

Astfel timpul, care până atunci cursese cu goluri și opinteli, dar fără să-și oprească trecerea, fu deodată încremenit între pereții de piatră ai văii. Ploile își continuau încă monotona succesiune și lumina urma să schimbe întunericul, dar parcă înăuntrul aceleiași secunde unice. Iar pe măsura creșterii acestui cancer al vremii, oribila teamă a lui Glyd se supradimensiona, dezvoltându-se din ea însăși, cele mai absurde imagini ale ispășirii îi torturau visele și, în veghe, închipuirea, îmbolnăvinduo-l încet și necruțător. Avu lungi discuții cu Tib despre Pluton și viața aspră de acolo; în chip ciudat, vorbele prietenului îl linișteau, pentru ca, îndată după ce acesta schimba subiectul, teama, nebuneasca teamă de

răspundere să-l pătrundă din nou, cu și mai multă ascuțime. Paisprezece lumini, înlocuiră paisprezece întinericuri în această fugă interioară de urmările faptei și, deși el nu mai ținea socoteala zilelor, le simți trecerea ca pe o binefacere. Cum în clipa, peste măsură de încetinită, ce precede catastrofa ciocnirii unor nave aeriene, toți viitorii sinistrați, agățându-se de această frânare, nu a bolizilor, ci a lucidității, aproape încep să spere că următoarea clipă niciodată nu va mai veni, sau va întârzia suficient de mult ca să-i lase să moară la adânci bătrânețe; și preferă, în mod firesc, morții cumplite, dar instantanee, o viață lungă, sub semnul teroarei neconținute.

Miracole însă nu există.

La două săptămâni după ce Nandi își încheiase ancheta, în Valea Rupal poposi, într-o scurtă vizită, însoțit de Senuofo, Chinook Krone, comandantul suprem al brigăzilor științifice de cercetări speciale. Era în amiaza unei zile însorite; Tib și Glyd ședeau în marginea pistei de aterizare și văzură coborârea vehiculului. Înțeleseseră, atunci cu o strângere de inimă, de ce-au fost opriți amândoi în Valea Rupal. Senuofo îi zări, la rândul-i, îndată ce ieși din vehicul. Îi chemă cu un gest și-i prezintă comandantului suprem, doar rostindu-le numele, ceea ce dovedea că importantul personaj îi cunoștea foarte bine din auzite. Și de altfel pentru ei doi și venise; a ținut să-i anunțe de la început.

Copleșit de eveniment, deși vizita îi fusese anunțată, Nandi părea că își pierde capul. Se învărti zăpăcit în jurul comandantului, îi spuse nu știu ce despre interogarea celor doi și rezultatul general al anchetei, își exprimă regretul că nu i s-a mai acordat răgaz să le dovedească vinovăția, apoi, întrerupându-și discursul la

jumătate, se apucă să împartă porunci, în dreapta și în stânga, oamenilor din brigadă. Oaspetele își concedie suita restrânsă, păstrându-l numai pe Senuofo, îi invită pe Tib și pe Glyd la o scurtă întrevedere și se închiseră, doar ei patru, în birou la Nandi.

— Aveau parcă o echipă mai numeroasă?! exclamă Chinook, întorcându-se către Senuofo. Sigur, nu-i vorba de bietul Kobo, totuși...

— Mai erau doi, într-adevăr. Yaralde și Berry, dacă-ți amintești.

— Așa! Ce-i cu ei?

— Au plecat. Înainte de ultimele evenimente.

— Ce spui? Păcat.

Comandantul era un om mărunț de statură, la vreo 60 de ani, cu părul negru, des și trăsături plăcute. Se așezase într-un colț, lângă șirul de plante agățătoare și fuma, cu gesturi precise, scuturând tot timpul țigara de scrum. Îi mersese vestea că-i foarte energic, rapid în hotărâri, dar nu pripit, iar oamenii aveau multă încredere în el, mai ales în spiritul său de justiție și echitate. Dacă nu mă înșel, noi ne-am mai văzut undeva?

Glyd știe că lui i se adresează, dar nu-și ridică privirile. Ședea, dincolo de măsuța cu răcoritoare, pe un scaun mic, fără spătar, își freca tâmpilele cu o mână și tremura de enervare. Ar fi vrut să se termine o dată, era gata să plece chiar atunci în exil, numai să fie scutit de întrebări, de întrebările ce-l chinuiau...

— Da, șopti răgușit, de mult. Când ai vizitat institutul unde lucram pe-atunci.

— Parcă! Își aminti Chinook. Erai un profesor bun, cel mai bun, nu? Ei, ia spuneți, ce mi-ați făcut cu Hidra?

Glyd revăzu în minte o scenă. Se întorsese de la înmormântarea lui All, ca după îndeplinirea cu efort a

unei obligații neplăcute; pe jumătate ușurat, pe jumătate încă plictisit și nervos. N-avea conștiința dispariției prietenului și nici a pierderii marelui maestru. De altfel niciodată n-a avut-o, nici mai târziu. All fusese pentru el nu un om, ci un soi de idee, de gând incomod și îndărătnic – pentru a conviețui cu dânsul îți trebuiau anumite aptitudini, și dispariția ca ființă nu însemna și anularea gândului-All, nu însemna decât un fapt divers, o întâmplare între altele. Dar ajungând acasă, Glyd avu ca din senin senzația stupidă c-a pierdut-o pe Indra, o imagine a dragostei neîmplinite.

— Hidra s-a oprit, interveni Tib. nemaisuportând liniștea prelungită.

— S-a oprit, zise comandantul suprem, pe un ton neutru. Aveți salutări de la Pliss. De acolo, de unde-i acum, se interesează de voi. Speră să vă mai întâlniți.

Glyd își aminti cum o găsisese pe Indra la fereastră, răsfoind un magazin ilustrat. Abia trezită din somn, încă nu-și schimbase haina de noapte. În ajun se certaseră, pentru că el a refuzat s-o ia la înmormântare, nu atât ca s-o scutească de neplăcerea ceremoniei, cât din dorința de a fi singur cu All – ar fi vrut să-și retrăiască într-un fel tinerețea. Intrase în cameră fără ca soția să-l simtă și stătea lângă prag, cu sentimentul brusc că a pătruns într-o casă străină și că stăpânul își va face apariția, în spatele lui, întrebându-l uimit pe cine caută. Indra era o femeie frumoasă, pe care-o admiri, ai dori să-i întâlnești privirea și pleci mai departe fericit dacă ea te descoperă, în răstimpul unei singure clipe, în mulțimea de anonimi de pe stradă. Încotro se duce? te întrebi și-ți place s-o urmărești cu închipuirea printre lucrurile ei femeiești de acasă, îi pătrunzi mental intimitatea, cu privilegiul celui ales de privirile ei, și văzând bine cum, trei pași mai

departe, un alt trecător care i-a atras, tot din întâmplare atenția, repetă operația ta, cu aceeași mulțumire.

— ...Pliss, ca să ne oblige să lucrăm pentru el, vorbea repede, înecându-se, Tib. A fost și vina noastră, nu zic nu, dar împrejurările... Fuseserăm toți trei discreditați, și încercarea copilărească de a intra cu forța în adăpostul Hidrei...

Glyd a știut atunci că ireparabilul s-a produs, și tot ce avea să urmeze va fi doar o consecință firească a acestei pierderi definitive. Urmau întâmplări tulburi și umilitoare. Se conturau între el și Indra, valuri de fum încă străvezii, ce nu vor întârzia să acopere pe de-a întregul chipul deja străin al iubitei.

Senzația aceea, la fel de puternică, îl încearcă acum din nou. Senzația unei pierderi totale și a umilințelor la colțuri de drum, un răspuns la presiunile fricii sădite în el de prea dese, istovitoare înfrângeri, și nemeritate.

— Nu vă mai plângeți! clătină din cap comandantul. Ați fost suspendați din brigadă pentru că, într-adevăr, la „Pho Chu” ați comis un act de indisciplină.

Bunele intenții nu-i creează nimănui un regim special. Noi am analizat cazul vostru cu toată răspunderea.

— Numai că Nino n-a fost pedepsit! se îndârji Tib, se aspri dintr-o dată. Și el a comis un act de indisciplină, trimițându-ne, pe Berry și pe mine, singuri la „Pho Chu”. Era împotriva regulamentului.

— Știu...

— Am spus asta la ancheta condusă de Senuofo și mai târziu am scris-o într-un raport... Ca urmare, ne-ați suspendat.

— Pentru vina voastră, ați meritat-o, repet.

— Nu mă plâng...

— Te revoltă aparenta absolvire a lui Nino. Pe bună

dreptate. Dar judecă singur, în momentul acela nu se putea proceda altfel. Trebuia lichidată gruparea lui Pliss; îi întinsesem bătrânului niște capcane. Una dintre ele ați fost voi; l-am lăsat să vă discrediteze, adunam dovezi. Nino n-a scăpat de pedeapsă, alături de alții. Și pe voi nu v-am părăsit nicio clipă. Glyd putea...Ascultă, Glyd, tu ai avut prilejul să intri în contact cu noi.

— Am avut.

— Când te-a invitat Senuofo, și cu acordul nostru, la sediul Comandamentului suprem. Numai că tu n-ai vrut cu niciun chip să-i vorbești despre Hidră.

— Da...

Noua hotărâre îl liniștise. Lucid și mai sigar de el, se simțea gata să treacă și această încercare din urmă, al cărei preț îl cunoștea și primise acum să-l plătească.

— Ai fi putut bănuși că știam despre Hidră de la All?

— Cum?

Ochii lui Tib se făcură rotunzi de uimire.

— După ce a instalat-o în Valea Rupal, All mi-a cerut o întrevedere. Mi-a expus planurile și intențiile lui. Experiența cerea mult timp și n-avea foarte multe șanse de reușită, dar merita s-o încercăm. All era însă un bun ghicitor, a crezut în victorie, iar în ce te privește m-a avertizat că voi avea mari dificultăți până să te aduc să lucrezi cu mașina.

— Dar acum Hidra s_a oprit, își mască Glyd surprinderea.

— Prea multe credeți voi, cum își închipuia și Pliss, că se petrec fără știrea noastră. Te-am așteptat, Glyd, și n-ai vrut să vii, deși îți oferisem ocazii. Te-am îndemnat chiar să vii și n-ai primit. Dar Hidra ne-a fost necesară, trebuia să lucrezi. Și te-am lăsat pe mâna Ortizilor, care să te silească. Eu nu puteam proceda astfel. Sincer, îmi

pare rău! De ce-ai fost așa îndărătnic?

Vorbea încet, fără să ridice tonul nici la întrebări. Glyd își roti ochii în jur: pretutindeni pustiu. I se făcuse frig, lumea, în afara lui, îl lăsa secătuit și singur. Și totuși nimeni nu aflase încă ce-a plănuit – cum va fi după asta singurătatea?

— N-am știut că ni se cere sacrificiul, interveni din nou Tib. A fost o greșeală că nu ne-ați avertizat. Nu suntem numai noi vinovați.

— Nu vorbi așa! îl muștră domol comandantul... Ce-ar spune Kobo auzindu-te, el, adevăratul sacrificat?

— Îi aprobați gestul?

— Ți se pare că e reprobabil?

— Nu... Toți de fapt am știut ce are de gând. Nu l-am împiedicat, nu, Glyd?

— A fost dorința lui, zise și Senuofo.

— Dar experiența a eșuat! întoarse Glyd spre el ochii arși ca de febră.

— Mereu o spuneți amândoi! se miră Senuofo. Ce înseamnă „a eșuat”?

— După socotelile noastre, Nikè ar fi trebuit de mult să fie gata, explică Tib Donar, cu voce surdă. Și nu e. Hidra, se pare, e defectă. Refuză, sau nu mai poate, să ne vorbească.

— Cine credeți că poartă vina defecțiunii? puse, în sfârșit, comandantul, întrebarea temută de Glyd, și fiindcă Tib ezita, nehotărât: Haideți fără teamă! Doar am venit aici pentru o discuție deschisă cu voi doi.

Și schimbă o privire cu Senuofo.

— Cred că doctorul Kobo. Glyd răsuflă adânc, să poată vorbi cât mai calm și simți cum obrajii îi ard. Nu îndrăznește să se întoarcă spre Tib; acum singura teamă era ca acesta să nu-l oprească înainte de vreme, dar nu,

poate nu, poate mai întâi va încerca să înțeleagă.

Și All, și Kobo, și cel mai bun cosmonaut al Terrei, Dav, sunt morți, oamenii care-i stătuseră alături la intrarea în lume. Lângă Veronique, Berry se joacă cu un ursuleț, făcându-l să râdă vesel, în amintirea lui Glyd. Indra se trezește în mijlocul nopții, după un vis care-a tulburat-o și rămâne, cu ochii deschiși în întuneric, să se gândească la acela care i-a fost soț. Yaralde? Fuga ei e un sigur și mare semn al iubirii. Dar nu-i adevărat, pe toți dracii, nu-i adevărat că umbrele celor înșelați se ridică să-și apere demnitatea! Sunt un prost, își spuse Glyd fericit, sunt un prost că-mi închipui asta, uite că pot vorbi fără poticneli, trebuie să fiu natural, cât mai natural, da, așa cred că-i bine glasul stăpânit, o octavă mai jos, să pară o destăinuire forțată, sigur că și mie, mai ales mie îmi pare rău!

— El ne-a dat pe mâna lui Pliss... Ce să vă spun? Mai mult după indicațiile lui am alcătuit și programul... Programul din pricina căruia mașina... s-a defectat... Invoca mereu prietenia cu All, vârsta lui... Nu prea îndrăzneam să-l contrazicem...

Cine ar putea să-l dezmință? Cine? Nino, care e undeva, pe Pluton? Iubindu-l, nici Yaralde nu va scoate o vorbă; Gălbează nu are timp de asemenea fleacuri, iar Tib, Tib uite că tace, s-a făcut pământiu la față, dar tace, exact cum trebuie, pesemne și-a dat seama că așa e scos și el din încurcătură. Oare nu merge suspect de bine totul?

Senuofo deschise gura mare, să-i strige că Nino a venit de bună voie la ei, relatându-le că șeful grupului era Glyd și mai sunt niște depoziții, a Yaraldei și a lui Berry, care altfel povestesc întâmplările.. . Chinook Krone se aplecă spre el, apucându-l de mână: nu interveni, lasă-l! Tib

Donar răsufla repede și-și freca obrazul, parcă ar fi fost pălmuit.

— Dar asta schimbă lucrurile! zise hotărât comandantul.

— Firește, urmă Glyd, ne vom lua fiecare pedeapsea ce ni se cuvine, dar am ținut să aflați adevărul...

— Ce fel de pedeapsă? întrebă mirat Chinook. Cine se gândește să vă pedepsească?

— Am fost reținuți...

— Pentru o simplă discuție. Și-apoi a devenit evident că voi n-aveți nicio vină. Poate că ne-am pripit judecându-vă așa aspru. Ce zici?

— Suntem liberi? făcu neîncrezător Glyd, ridicându-se de pe scaun.

Tib simți că-i dau lacrimile și-și plecă încet fața.

— Din clipa asta.

— Fără alte obligații... cu Hidra?...

— Evident.

— În cazul acesta... dacă-mi este îngăduit, aș vrea chiar acum... N-am mai fost acasă de multă vreme...

Lumea prindea să se învâртеască amețitor, un carusel cu lumini strident colorate. Glyd, într-un scaun legat cu lanțuri de bârnelor rotitoare, auzea vântul șuierându-i pe la urechi și întrezărea, printre genele coborâte, pământul fugind pe dedesubt ca o panglică nesfârșită, verde-cenușie. Stomacul i se strânse de greață și un nod îi sui în gâtleej. Să se oprească! Să se oprească și să iasă din praful bâlciului, afară, la aer.

Ghemuit în fotoliul lui, Tib își mușca buzele până la sânge.

Pădurea, ea rămăsese aceeași, de parcă nimic, de mult, nu se mai întâmpla pe lume; ea se-mpăcase să moară peste morții ei, și o făcea în așa fel, încât nici asta nu mai însemna o schimbare. Iar după ce trunchiurile vor fi putrezit, și în loc de cimitir, peste un veac, se vor ridica acolo cine mai știe ce clădiri, imaginea cedrilor falnici avea, cu siguranță să dăinuie încă, printre ferestre, alte veacuri în șir – pădurea descoperise tainelg veșniciei.

Glyd cobora la vale domol, cu impresia că n-a plecat niciodată de acasă. Toate, încremenite, îl așteptau. Abia ieri-diminează și l-a închipuit, în poiană, pe All și parcă încă îi mai aude vorbele-gânduri: „Caraghiosule! Ai sufletul prea mic de când ți-ai aruncat credințele. Te vei bate mânat de alții, fără măcar să înțelegi”. Așa, cuvinte spuse într-o doară. Cine-a mai stat să le ia seama, de vreme ce singur Glyd le-a născocit, într-o noapte a nesomnului! Cred, mai degrabă, că-i venise poftă să se joace, cum se mai întâmplă și cu alții – poate o plictiseală, sau răbufniri de-ale copilăriei altfel cum să le zici? Bine că mult nu țin, altminteri ce, se proteste omul, nu mai știe să le dea de capăt, om bătrân.

Își dorise victoria... A știut să-și economisească forțele, să și le calculeze. E un mod rațional de a lupta pentru că nu totdeauna izbânda îl răsplătește pe cel mai tare, ci pe cel mai răbdător. All însuși învățase asta, în vremea când o construia pe Hidră; adică drumul lui Glyd nu e nou și e verificat. Atunci de unde a apărut eroarea? All juca și el pe ascuns, trucându-și cărțile – Hidra... Dar, evident, nu se trișa pe sine... Nu cumva Glyd, care-a dorit victoria pentru victorie, numai și numai ca preț al libertății lui, refugiul în universul celălalt, de după catastrofa lui

„Aldebaran”, nu cumva Glyd, cu gândul de a-i trișa pe alții – destinul, pe Pliss și Yaralde – nu cumva admitând sacrificiul lui Kobo se înșela doar pe el, ca un prost? Chinook l-a eliberat fără prețul victoriei, ceea ce înseamnă că direcția atacului era falsă, că toată lupta... inutilă? Și înfrângerea, și așteptata victorie

— Inutile?

Nu, nu se poate! Nu e nebun!

Se întoarce acasă. La împăcare și liniște. Nu-i nimic dacă nu se simte prea în apele lui. Că o greutate îi apasă pieptul, iar picioarele par să-i fie de plumb. A obosit oare, sau ce? Nu-i nimic, are vreme de-acum să se odihnească. Vila, și ea neschimbată, strălucea de lumini. Umbre nelămurite se agitau prin salon, în dreptul geamurilor. Prietenii. Îi anunțase că vine și erau aici, așteptându-l. Omniobserverul simți apropierea stăpânului și-l salută de departe cu triluri melodioase.

— Băieți, a sosit! răsună până afară glasul Malencitei.

Din nefericire nu e nebun. Nu s-a risipit, ca All, cu oarecare nebunie, nu cunoaște, nu i-a fost dată nebunia. El, Glyd, a rămas ideea unei nebunii de geniu, care însă nu s-a putut întrupa; a acționat în virtutea inerției acestei nebunii, dar el însuși n-a avut-o niciodată. De aceea Chinook Krone l-a iertat, și Berry, dându-i soluția pentru Nikè l-a iertat, și Yaralde plecând, Tib nedemascându-l, și Kobo sacrificându-se. Un singur noroc – că victoria îl ocolește. Un noroc rar, prilejul să-și încropească, de aici încolo, o viață cât de cât suportabilă.

Dar va trebui să profite.

Va trebui să arunce și restul de jucării rămase la subsol. Periculoase jucăriile, și pe urmă e lucru de rușine, să te tot prefaci că ai zbura și să zbârnâi din buze, zicând că ăsta-i motorul astronavei; te-mbraci într-

o zdreanță de costum astral, desfășori jerpelitura de stindard al diviziei din școala de zbor și te maimuțărești, printre table și cioburi, că te-ai trezit pe o planetă străină.

— Ce facem cu Aymara? îl auzi pe pictor întrebând repede.

— Lasă-l! E sus, răspunse Oraon. L-am încuiat la el în apartament.

— Șșt! făcu Malencita, Glyd e la ușă. Discursul!

— Onorată gazdă și iubite prietene!...

Salonul era împodobit de sărbătoare, iar în mijloc o masă plină cu toate bunătățile pământului. O să chefuliască până în zori, de mult ducea el dorul unui chef între ai săi. Numai de i-ar trece apăsarea asta inexplicabilă.

—... auzind vestea întoarcerii tale victorioase, urmă Oraon, ne-am adunat aici cu mic cu mare, adică mare fiind doar eu – își ridică privirea din hârtiile cu litere frumos desenate și făcu cu ochiul – ca să te sărbătorim după cuviință. Și dacă actrița și pictorul mă mai trag de haină ca să nu mă lungesc, vreau să zic cu discursul, le promit în această clipă solemnă...

Desigur, Aymara se îmbătase din nou și-l încuiaseră sus, ca să nu le strice petrecerea. Bietul Oraon! Cărțile îi sunt destul de des criticate, dar ca vorbitor n-ar merita nici măcar critica.

—... mulți, mulți ani de când noi, prietenii tăi, așteptam de la tine ceea ce aș numi o trezire la viață. E momentul să nu ne mai ascundem, întrucât toate acestea au devenit acum de domeniul trecutului, de aceea îmi voi permite să arăt că delăsarea ta a fost un fapt de-a dreptul incalificabil. Un om al zilelor noastre, dotat cu o inteligență ce, evident, depășește media, cum

ești tu – și folosesc expresii modeste știind prea bine că laudele nu-ți sunt pe plac...

Malencita i-a dat un buchețel de orhidee, și probabil parfumul lor a început să-i facă rău. Deși încă de azidimineață îi este rău, de când s-a despărțit de comandant... E bolnav, simte că e bolnav, dar trebuie să se țină tare, de dragul prietenilor. Inginerul lipsește, pesemne e iar într-o deplasare pe Marte, mereu se strică acolo un agregat și-l cheamă pe el pentru reparații.

— De asemenea suntem absolut siguri că pe unde-ai umblat nu ne-ai făcut de rușine. Îți cunoaștem cu toții calitățile, ca să nu mai fie nevoie să le enumăr. O cinste ireproșabilă, atașament față de oameni, dorința de a le veni în ajutor...

— Păi spuneai că nu le mai numeri, maestre! nu se putu stăpâni Alviano. Știi ce? Las-o baltă și hai la masă!

— Eu în asemenea condiții... începu scriitorul un protest ce se anunța de o lungime cel puțin egală cu a discursului, dar Malencita îi smulse din mână hârtiile, le strânse sul și le dădu lui Glyd:

— Ia-le! O zi și o noapte a colindat pe la tipografii să le găsească – e hârtie autentică, cum nu se mai fabrică de atâta vreme, și el de necaz ar fi în stare s-o rupă.

— Stai așa! exclamă Oraon. Zugravul ăsta, bănuie că ar fi pictor, ți-a zmângălit un portret din memorie și are pretenția să ți-l ofere. Dacă ai nervii tari și nu ți-e teamă de insomnii...

Într-adevăr reușit, portretul înfățișa un Glyd biruitor, sfârșind triumfal o luptă lungă, și aspră; stătea drept, cu fața trasă și palidă, cu fruntea sus și privirea interiorizată. Înainte de a-l arăta, Alviano își plimbă ochii de la portret la sărbătorit și pe chipul său apărură semnele unei nedumeriri pe care se strădui, jenat, s-o

ascundă, în sfârșit, întoarse pânza și toți își dădură seama de cauzele nedumeririi: Glyd cel real nu semăna de loc cu pictura.

— Nu-i rău, nu-i rău! mormăi Oraon, mărint și mai mult stânjeneala generală. Îmi retrag cuvintele, dragă Alviano...

— La masă! intră brusc în agitație Malencita. Alviano! Lasă-ți capodopera și adu șampanie! Oraon, scriitorule de geniu, poștește-l pe Glyd în scaunul de onoare! Foarte bine! Eu stau aici, la dreapta lui. Să știi că inginerul bate iar drumurile, nu l-am putut aduce astă-seară.

— Și Aymara? Nici el n-a venit?

— Are și el un tacâm, clipi Malencita cu subînțeleș. La coada mesei, că așa merită. Dar mai întâi să-și vină în fire.

— Va să zică iar...

— Nu-l știi cum e? Acum a dat într-o altă toană: vrea să-și doneze colecțiile, pe toate. Colindă din muzeu în muzeu și oferă mostre din fiecare. De bună seamă, e trimis să se plimbe. Cine are nevoie de autografele lui de la sportivi sau de machetele de stații orbitale?

Stimați prieteni! găsi Oraon prilej să-și termine discursul și se ridică vesel, cu paharul în mână. Înainte de a ne goli cupele în cinstea aceluia care și-a găsit din nou drumul în viață, vă rog să-mi îngăduiți...

— Totuși nu-i drept să nu-l chemăm la masă! protestă în șoaptă Glyd.

— Ah, nu mai e nevoie! tresări actrița. Uite-ll!

În capătul de sus al scării, Aymara, pe palier, se ținea de balustradă, holbându-se la ei cu ochi tulburi, și lui Glyd apăsarea din piept și greața îi crescuseră.

— Hei, voi! V-ați adunat la festin?

— Vino încoace! porunci Malencita. Te-ai mai

dezmeticit?

— Auzi, Glyd! Crede că sunt beat. Toți își închipuie că sunt beat. Și de ce?

Coborî câteva trepte, se împletici și se încleștă și mai tare de balustradă. Părul îi căzuse pe tâmple. Alviano se repezi la el, îi petrecu o mână pe după umeri și-l trase în jos pe scară, sprijinindu-l.

— Ai promis că te lași, Aymara! îl muștră el blând.

— Da... Mă las... Dar pe Glyd cine l-a pus să plece... Și vine acuma, cu isprăvile lui... Ne râde... Ne râde-n nas, că el a reușit și noi nu. Ești un impostor, Glyd!

Pictorul îl așează încet în scaun și-i așternu pe genunchi șervetul alb, apoi îi umplu o cupă cu șampanie – mereu cu mișcări atente și prevenitoare, parcă ar fi îngrijit un copil,

— Nu-i mai da iar de băut! strigă Oraon pițigăiat. E un tip de-a dreptul imposibil. Cum de-a reușit să deschidă ușa?

— Imposibil, aprobă fără vlagă Aymara. Acum treizeci de ani...

— O să ne asasineze toată seara cu ce-a făcut el acum treizeci de ani! se văită scriitorul, uitând să lase paharul jos și păstrându-și poza falnică de la începutul toastului.

— Da! aprobă din nou bețivul. Zburam pe supergrele. Cosmosul întreg la picioare... Astăzi, fotografii de actori și autografe. Un bătrân ratat și ramolit, Aymara Zern. Să vă spună Glyd cine am fost! ridică el capul, cu o nebănuită energie. Glyd, dacă te lauzi că ai ajuns cineva, dă-mi și mie de lucru! La terminarea școlii, m-au pus să... să duc mărfuri spre Venus. Căruțaș!... După zece curse de cercetare pe supergrele, alături de Dav... Poți să-mi dai de lucru?

— Nu pot, Aymara!

— Ești un impostor! De ce i-ai pus să te sărbătorească?

— Ai dreptate. Sunt un impostor.

Oraon rămase o clipă descumpănit, apoi deodată își dădu o palmă peste, frunte și începu să râdă pe înfundate, arătând spre Glyd. Numai fostul pilot, care n-avea ochi decât pentru sărbătorit, nu văzu semnele.

— Recunoști?

— Ai fost invidios pe mine?

— Da...

— N-ai motive, bătrâne! Glyd simți cum apăsarea din piept îi crește. Oftă adânc și lăsă capul în jos. Mai întâi că experiența la care am lucrat n-a reușit.

Alviano își strânse la gât reverele de blană ale hainei lui de casă fistichii și surâse, bine dispus. Scriitorul se lăsă să cadă în scaun, vărsând paharul pe jumătate, din pricina scuturăturilor de răs, pe când Malencita urmări reacțiile cosmonautului, speriată că acesta va declanșa un scandal. Dar Aymara se destindea vizibil, și-în același timp părea că se trezește din beție.

— De asta nu ești tu vesel...

— Oraon crede că aș fi un om drept. Prostii... Îmi făcusem niște prieteni acolo... în locul unde lucram. Când am aflat că experiența noastră eșuează, am dat vina pe ei, deși eu eram poate singurul vinovat. Am spus minciuna ca să pot să fug.

— De frică?

— De frică.

— Atunci... sigur că nici pe mine n-ai cum să mă ajuți.

— N-am cum, Aymara!

— Săracul de tine! îl plânse bețivul, brusc compătimitor.

— Ba săracul de tine! replică Malencita și se ridică să deschidă televizorul. Ia ascultă ce reportaje se transmit

din două în două ore, stimabile fost pilot de astronave!

„Descoperirea secolului! striga febril un crainic în microfon. De zece ceasuri, Nikè, computerul cu numele victoriei, a ieșit din laboratorul instalat în galeriile stâncii Lobsang și poartă un dialog însuflețit cu oamenii. Dragi telespectatori, în reportajele noastre precedente am relatat împrejurările deosebit de grele în care un grup restrâns de cercetători îndrăzneți au dus la bun sfârșit crearea acestei capodopere a ciberneticii. Două nume sunt acum pe buzele tuturor: All Bright și Glyd Thursby, un precursor genial și strălucitul său urmaș, care au dăruit omenirii, științei, cosmonauticii în primul rând, minunatul computer menit să înlăture impasul ce de atâția ani frâna investigațiile spațiale. La ora când vă vorbim, marele Glyd este sărbătorit de întreaga lume științifică. Încă cinci academii l-au numit membru al lor de onoare, iar opt universități îi conferă titlul de doctor honoris causa. Iată dovezi concludente în sprijinul afirmației că totdeauna munca onestă, perseverentă, pusă în slujba oamenilor, chiar dacă se desfășoară modest și în umbră, până la urmă este răsplătită după merit.

Regretăm nespus, iubiți telespectatori, că eroul nostru lipsește în acest moment dintre noi și nu vi-l putem prezenta direct. După declarațiile domnului Chinook Krone, el a simțit nevoia să se retragă, pentru un timp, în intimitatea liniștită a vilei sale, să-și refacă forțele după epuizantele eforturi depuse. Îl înțelegem și îi dorim o cât mai plăcută odihnă. De remarcat un fapt extrem de semnificativ: vila aceasta se află în imediata vecinătate a Cosmodromului central! Fericită coincidență, care lasă de înțeles că eroul de azi a crezut cu tărie, neîncetat, în reluarea zborurilor astrale pe distanțe lungi. Da,

speranțele nu i-au fost înșelate! În foarte scurtă vreme, de pe terasa scăldată de soare, Glyd al nostru va vedea decolând din nou astronavele supergrele, atât de dragi lui, și-și va spune, cu modestia ce-l caracterizează, că fiecare bolid plecat să ia cu asalt depărtările cosmice duce acolo, în spațiul fără de sfârșit, o părticică din ființa sa. Dar noi știm bine, mult stimați telespectatori, că lui, acestui om extraordinar îi datorăm totul, ca și încrederii sale absolute în minunata victorie. Membrii echipei lui – Berry Smith, Tiberiu Donar, Yaralde Zanda ne-au declarat asta în unanimitate. Cât despre doctorul Kobo N'Myoun, puteți asculta chiar acum cuvintele sale. Da, a avut amabilitatea să ne acorde un scurt interviu, întrucât medicii care au asistat la reanimare ne asigură că domnia-sa e în afara oricărui pericol. Așa, Veniți mai aproape, domnule Kobo! Lângă microfon! Foarte bine! Telespectatorii noștri cunosc ce motive v-au îndemnat să pătrundeți în laboratorul din Lobsang. Cunosc, de asemenea, faptul că Hidra, îndată după ce ați pătruns în laborator, v-a izolat într-un compartiment frigorific, creat pe loc pentru dumneavoastră. Asta denotă...

— Că în ciuda presupunerilor mele, Hidra nu avea nevoie de mine, și că a vrut să mă facă inofensiv. Iar ca să fie sigură că nu-i voi stânjeni activitatea, m-a reținut acolo, „conservându-mă prin frig”, ca să zic așa...

— Colegii dumneavoastră de echipă și-au dat seama ce aveai de gând să faceți?

— Cred că bănuiau cu toții, dar Glyd a fost acela care a intuit exact intențiile mele.

— Și care i-a fost atitudinea?

— M-a sfătuit în repetate rânduri să mă las păgubaș. Mi-a explicat cu răbdare că atunci când noi presupunem că Hidra a urmărit uciderea lui Donar și a lui Smith, ea

de fapt dorea numai să afle de la dâșii date de perspectivă pentru computerul Nikè. Dar eu nu l-am crezut pe Glyd, și-mi pare rău. Așa suntem noi, bătrânii, încăpățânați. Când Pliss Ortiz a provocat diversiunea aceea, Glyd mă supraveghea îndeaproape, să-mi interzică accesul în laborator. Din nefericire, în zăpăceala produsă de explozie, el a ieșit cu toată echipa și a încuiat porțile sălii de comandă, fără să vadă cum eu doar mă prefăcusem că-mi urmez tovarășii, dar de fapt rămăsesem ascuns în sală. Asta e tot.

— După părerea dumneavoastră, al cui e meritul principal pentru realizarea lui Nikè?

— Fără îndoială, al lui Glyd, deși el, așa cum îmi mărturisea comandantul Chinook, a încercat să-mi confere mie laurii acestei victorii...”

Oraon cotcodăcea de răs ca o cloșcă. Malencita, numai privindu-l se molipsi și ea, iar pictorul, parcă atâta ar fi așteptat, explodă în hohote sonore, deschizând o gură până la urechi. Cosmonautul îi privi derutat câteva clipe, apoi o lumină i se aprinse în ochii încețoșați, se hlizi și el din colțul buzelor, icni o dată scurt și dădu drumul unui râs gâlgâit și rar, ca un sughiț. Glyd lăsă și mai mult capul în jos, arcuindu-și spatele și apăsându-și mâinile pe pântec, desigur o urmare a râsului sufocant.

— Te-a dus! chirăi scriitorul între două răsufări astmatice.

— A dracului treabă! Mi-a făcut bucata! recunosc Aymara, încă neconvins pe deplin.

— Și tu... Și tu l-ai crezut! comentă Malencita. Să mai bei și altă dată, auzi?

București, ianuarie 1970 – martie 1972

Desenul copertei originale:
DAMIAN PETRESCU

